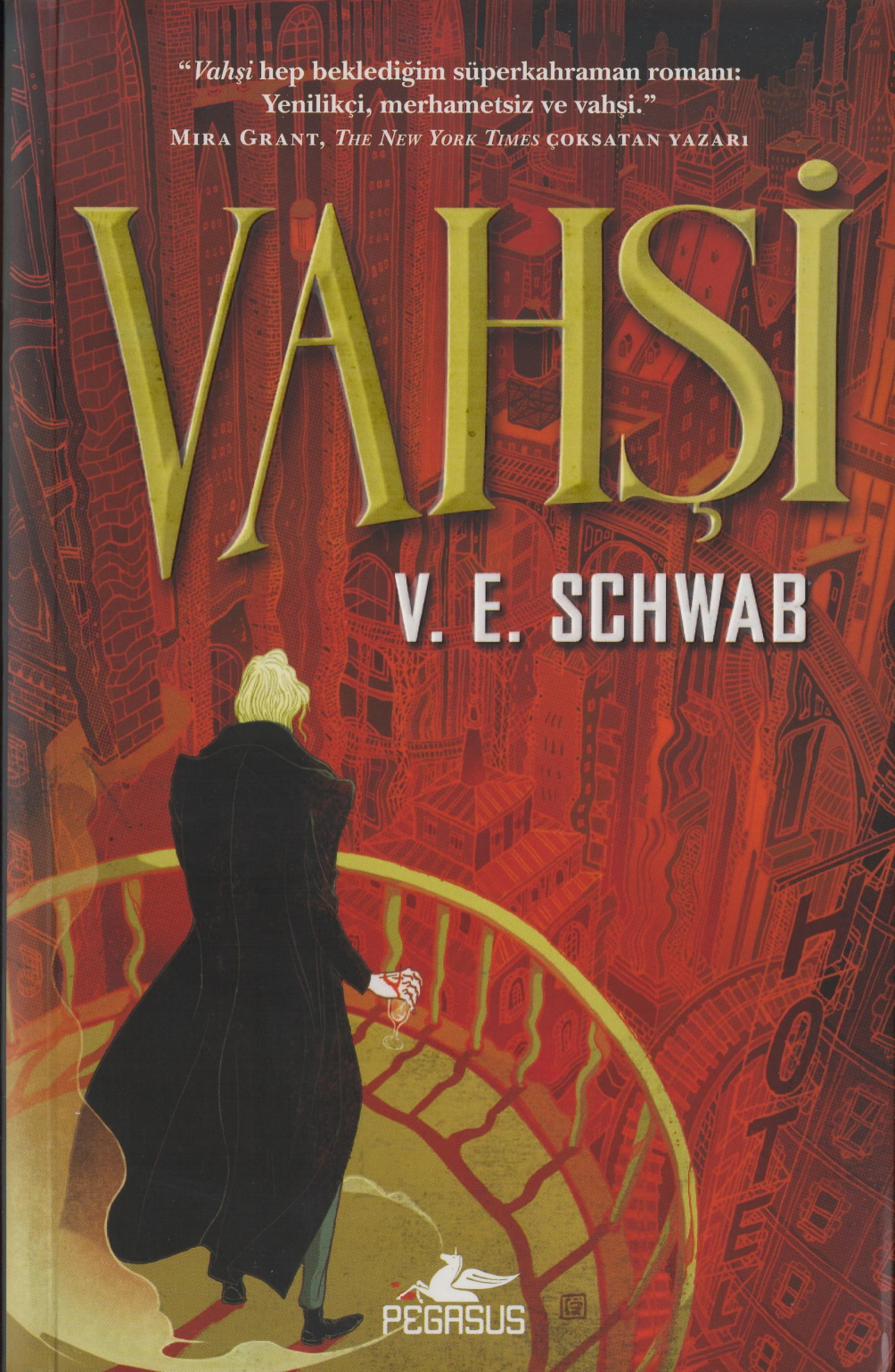
"*Vahşi* hep beklediğim süperkahraman romanı: Yenilikçi, merhametsiz ve vahşi."
MIRA GRANT, *THE NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

VAHŞİ

V. E. SCHWAB



PEGASUS

Victor ve Eli üniversitede oda arkadaşıdır. Ukala ve yalnız bu iki genç aynı zamanda hırslı ve zekidirler. Son senelerinde adrenalin, ölüme yakın deneyimler ve doğaüstü olaylarla ilgili ortak araştırma yaparken ilginç bir ihtimalle karşılaşırlar: Doğru koşullar sağlandığı takdirde sıradışı yetenekler kazanabilmek mümkündür. Fakat deney aşamasına geçtiklerinde işler felaketle sonuçlanır.

On yıl sonra Victor eski dostu, yeni düşmanını yakalayabilmek için hapishaneden kaçar. Yanında da mesafeli tavırlarıyla akıl almaz yeteneğini herkesten gizleyen genç bir kız vardır. Eli süpergüce sahip bulabildiği herkesi yok etmeyi kendine görev edinir... yardımcılığını üstlenen ve ona her istediğini yaptıran gizemli kadın dışında herkesi. Sahip oldukları korkunç güç, ihanet ve kayıplarla dolu geçmişten beslenerek iki başdüşmanı intikam almaya yönlendirmiştir... Peki sonunda kim hayatta kalacak?

Vahşi, sadakatin doğası ile günahlardan arınabilmenin mümkün olup olmadığına dair sürükleyici bir inceleme olmasının yanında insan ruhunun en derin, en karanlık yanlarını da keşfe çıkıyor...

"Müthiş bir olay örgüsüne sahip, inanılmaz bir yetenekle kaleme alınmış."
The Independent

VAHŞİ

Pegasus Yayınları: 1864
Bestseller Roman: 785

Vahşi
V. E. Schwab
Özgün Adı: Vicious

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2018
ISBN: 978-605-299-413-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Victoria Schwab, 2013

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

V. E. SCHWAB

VAHŞİ

İngilizceden çeviren:
Burak Eren

PEGASUS YAYINLARI

Miriam ve Holly'ye, ne kadar DoğaÜstü insanlar olduklarını tekrar tekrar ispat ettikleri için

Hayat –en hakiki halinde– İyi ve Kötü'nün değil, Kötü ve Berbat'ın mücadelesidir.

—Joseph Brodsky

1

Su, Kan ve Kıvamlı Şeyler

I

GEÇEN GECE

MERIT MEZARLIĞI

Victor omzuna attığı kürekleri düzeltti ve neredeyse yarısı göçmüş, eski bir mezarın üzerinden atladı. Merit Mezarlığı'ndan mırıldanarak geçerken, üzerindeki trençkot esen rüzgârla dalgalanıyor, uçları mezar taşlarına sürtünüyordu. Mırıltısı karanlığı yararak yol alıyordu. Üzerine büyük gelen paltosu, gökkuşağı renklerindeki taytı ve yere sürüdüğü kışlık botlarıyla arkasından gelen Sydney'i ürpertiyordu. Mezarlıkta ilerlerken iki hayaleti andırıyorlardı, kardeşe benzetilebilecek kadar sarışındılar... ya da baba kıza. Akraba değillerdi ama Victor insanlara Sydney'i yağmurlu bir günde yol kenarında bulduğunu söyleyemeyeceğinden bu benzerlik Victor'ın işine geliyordu. Hapisten daha yeni çıkmıştı. Kız da vurulmuştu. Kaderin cilvesiydi, en azından Victor böyle düşünüyordu. Aslında Victor'ın kadere inanmaya başlamasının tek sebebi Sydney'di.

Mırıldanmayı bıraktı, ayağını hafifçe bir mezar taşına yasladı ve karanlığı taradı. Gözleriyle değil de teniyle, daha doğrusu teninin altında yatan hisle, nabzında atan dürtüyle. Mırıldanmayı bırakmış olabilirdi fakat o his kaybolmamıştı, sadece kendisinin duyup hissedebileceği, okuyabileceği, elektrik gibi bir uğultuydu. Ona yakınında birilerinin olduğunu anlatan bir uğultu.

Sydney, Victor'ın kaşlarını çatmasını izledi.

"Yalnız mıyız?" diye sordu Sydney.

Victor gözlerini kırpıştırdı ve somurtkan ifadesi kaybolup yerini hep takındığı tamamen sakin ifadeye bıraktı. Mezar taşına yasladığı ayağını yavaşça yere indirdi. "Sadece biz ve ölüler."

Birlikte mezarlığın merkezine ilerlediler, Victor'ın omzundaki kürekler attığı her adımla tıkırdıyordu. Sydney eski mezarların birinden kopmuş bir taşa vurdu. Taşların bir tarafına harfler ya da yarım yamalak kelimeler işlendiğini görebiliyordu. Nelerden bahsettiğini öğrenmek istiyordu fakat taş yabani otların arasında kaybolmuştu ve bu yüzden Victor yürümeye devam etti. Sydney ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı, yetişene kadar donmuş zeminde birçok kez takılıp düşme tehlikesi geçirdi. Victor durdu, bakışlarını başında beklediği mezara indirmişti. Bu mezar yeniydi, toprak kabarıktı ve taşı getirilene kadar durması için başına geçici bir işaret konulmuştu.

Sydney homurdandı, çıkardığı sesin altında yatan huzursuzluğun sebebi soğuk esen rüzgâr değildi. Victor arkasına bakıp gülümsedi.

"Hazırlan, Syd," dedi Victor. "Eğlenceli olacak."

Açık konuşmak gerekirse, Victor'ın da mezarlıkları pek sevdiği söylenemezdi. Ölü insanları sevmiyordu çünkü onlar üzerinde pek bir etkisi yoktu. Sydney de ölüleri sevmiyordu çünkü üzerilerinde kalıcı bir etki bırakıyordu. Kollarını göğsünde sıkıca bağladı, eldivenli parmağıyla kolunun üst tarafındaki vurulduğu yeri ovdu. Bu artık tik halini almaya başlamıştı.

Victor döndü ve küreklerden birini toprağa gömdü. Diğer küreği de Sydney'e fırlattı, Sydney kollarını tam zamanında açıp tutabildi. Kürek neredeyse kendi boyundaydı. On üçüncü yaş gününe sadece birkaç gün vardı ve on iki yaş on bir aylık bir kız için bile, minyon sayılacak bir vücuda sahipti Sydney Clarke. Kendini bildiği bileli ufak bir kız olmuştu fakat öldüğü günden beri ancak üç santim kadar uzamış olmasının da etkisi büyüktü.

Şimdiyse elinde bir kürek vardı ve ağırlığından pek hoşlandığı söylenemezdi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Sydney.

"Ne kadar hızlı kazarsak eve o kadar hızlı varırız."

Ev dediği, Sydney'in çalıntı kıyafetleri, Mitch'in çikolatalı sütleri ve Victor'ın dosyalarıyla dolu bir otel odasından ibaretti fakat konu bu değildi. O anda, evleri Merit Mezarlığı *haricinde* herhangi bir yer olabilirdi. Sydney gözlerini mezara dikti, küreğin sapını daha sıkı tuttu. Victor kazmaya çoktan başlamıştı.

"Peki ya..." dedi Sydney yutkunarak. "...kazara başkalarını da uyandırırsak?"

"Uyanmazlar," dedi Victor. "*Bu* mezara odaklan yeter. Ayrıca..." Kafasını kaldırdı ve Sydney'e döndü. "Ne zamandan beri cesetlerden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diye çıkıştı Sydney, verdiği hızlı cevapta küçük kardeş olmaya alışmış birinin öfkesini taşıyordu. Öyleydi de. Sadece *Victor'ın* kardeşi değildi.

Kürekteki toprağı öte tarafa atarken, "Bir de bu açıdan bak," diye takıldı Victor. "Onları uyandırırsak gidecek hiçbir yerleri olmayacak. Hadi kaz şimdi."

Sydney eğildi, sarı saçları gözlerinin önüne düştü ve kazmaya başladı. Karanlıkta birlikte çalıştılar, havayı dolduran tek ses Victor'ın mırıltısı ve toprağa vurdukları küreklerin sesiydi.

Pat.

Pat.

Pat.

II

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Victor *mucize* kelimesinin üzerine düz, siyah bir çizgi çekti.

Yazıyı bastıkları kâğıt mürekkebi arkaya geçirmeyecek kadar kalındı, kalemi fazla bastırmadığı sürece sorun olmuyordu. Değiştirilen sayfayı tekrar tekrar okumayı bıraktı ve yaslandığı Lockland Üniversitesi'nin demir korkuluklarından biri sırtına batınca yüzünü ekşitti. Okul, "sosyete kulübü görünümlü Gotik malikâne" atmosferiyle gurur duyuyordu fakat Lockland'in etrafını saran demirler, her ne kadar üniversitenin ayrıcalıklı havasını ve eski dünyaya aidiyetini iyi yansıtsa da kasıntı ve boğucu bir hava yaratmaktan öteye gidemiyorlardı. Victor'a gösterişli bir kafes hissi veriyorlardı.

Kaykılıp kitabı dizinin üzerine tekrar yerleştirdi; kitabın devasalığı üzerine düşünürken elindeki keçeli kalemi parmakları arasında gezdiriyordu. Bir kişisel gelişim kitabıydı, beş kitaplık bir serinin sonuncusuydu ve yazarı da dünyaca ünlü Doktor Vale'di. Şu anda uluslararası bir turda olan Vale'lerle aynı Vale'di. İnanılmaz meşgul programlarında yer açıp –çoksatan yazar olmadan önceki zamanlarında hem de– Victor'ı yaratan Vale'ler.

Kaldığı yeri bulana kadar kitabın sayfalarını karıştırdı ve okumaya başladı. Hayatı boyunca ilk kez bir Vale kitabını sadece zevk için okumuyordu. Hayır, bu okul kredisi içindi. Victor gülmekten kendini alamadı. Ebeveynlerinin kitaplarını karalamaktan

büyük zevk alırdı, kendini geliştirme konusunda yazılmış, rahatsız edici derecede etkileyici mesajlarla dolu uzun bölümleri atıp sadeleştiriyordu. Neredeyse on yıldır bu işi yapıyordu, oldukça zor fakat bir o kadar da tatmin edici bir işti ama geçen haftaya kadar bu işin okul kredisinden başka bir faydasını görmemişti. Geçen hafta, üzerinde çalıştığı projeyi sanat atölyesinde unutmuş –Lockland Üniversitesi'nde sanat kredisi doldurma zorunluluğu vardı, doktorlar ve bilim insanları bile ders almak zorundaydı– ve geri geldiğinde öğretmenini çalışmasını incelerken bulmuştu. Azarlanmayı, sanatın tahribinin kültüre verdiği zararla ilgili bir nutuk işitmeyi ya da kitabın parasını ödemesini istemesini bekliyordu. Bunun yerine, öğretmeni konuya edebiyatın tahribiyle yapılmış bir sanat eseri olarak yaklaşmıştı. Açıklamasını da kendi yapmış, boşlukları *ifade, kimlik, sanatın keşfi, yeniden yaratma* gibi kelimelerle doldurmuştu.

Victor'sa başıyla onaylamakla yetinmiş ve öğretmeninin sıraladığı kelimelerin sonuna en uygun olanını eklemişti *–yeniden yazma–* ve bununla birlikte, son sınıf sanat tezini hangi konuda yapacağı belirlenmişti.

Keçeli kalemle seçtiği cümlenin üzerinden geçerken dudaklarından tıslarcasına bir ses çıktı, sayfanın ortasındaki birkaç cümleyi ortadan kaldırdı. Dizleri kitabın ağırlığından uyuşmaya başlamıştı. Kişisel gelişim kitaplarından yardım alması gerekseydi ince, basit bir kitap arardı, şekli kendisine umut verecek bir kitap. Ama belki bazı insanların aradığı şey buydu. Belki de raflarda en ağırını arıyor, daha fazla sayfanın psikolojilerine daha büyük yardımı dokunacağını düşünüyorlardı. Kelimeleri hızlıca okudu ve üzerini karalayacak yeni bir parça bulunca gülümsedi.

İlk zil çalınca Victor zorunlu sanat faaliyetlerine bir son verdi ve ebeveynlerinin güne nasıl başlanacağı konusundaki öğütleriyle dolu kısmın yeni halini okudu:

Kaybolun. Pes edin. kaybedin. başlamadan pes etmek her zaman daha iyi bir seçenektir. kaybolun. Kaybolursanız bulunup bulunmadığınız umurunuzda bile olmayacak.

Kelimelerden birinin üzerini yanlışlıkla çizdikten sonra cümleyi istediği hale getirebilmek için paragraflar boyunca karalaması gerekti. Fakat buna değdi. Sayfalar boyunca *belki de, hiç* ve *bulunmazsınız* kelimeleri haricinde bir siyahlık uzandı ve terk edilmişlik hissini çok iyi veriyordu.

Victor birilerinin geldiğini işitti fakat başını kaldırmadı. Kitabın arka sayfalarını açtı, o kısımda başka bir projeyle uğraşıyordu. Keçeli kalemle başka bir paragrafa girişti, satır satır çizdi, çizerken çıkardığı ses nefes gibi yavaş ve düzenliydi. Ebeveynlerinin kitabının gerçekten de ona yardımcı olmasına şaşırmıştı, tabii kitabı amaçlandığı şekilde kullanmamıştı. Kitaplarını tahrip etmek Victor'a büyük bir rahatlık veriyor, meditasyon etkisi yaratıyordu.

"Okul malına zarar mı veriyorsun yine?"

Victor başını kaldırdı ve Eli'i tepesinde beklerken buldu. Kütüphanenin naylon kaplamasıyla kaplı kitabı kaldırdı ve büyük harflerle VALE yazılı kitap sırtını Eli'a gösterdi. Lockland'in kütüphanesinde Vale doktrinine ait kişisel gelişim kitaplarının külliyatı bulunuyorken kitapçıya gidip 25.99 dolar ödemeye niyeti yoktu. Eli kitabı aldı ve karıştırmaya başladı.

"Belki de ... yapmamız ... gereken ... pes etmek ... bırakmak ... sözcükleri ... boş yere ... harcamamaktır."

Victor omuz silkti. İşi daha bitmemişti.

Eli kitabı Victor'a geri atıp, "Pes etmekten önce silmeyi unuttuğun bir bağlaç var," dedi.

Victor kitabı yakaladı ve yüzünü ekşitti, yaptığı yanlışı bulana kadar parmağıyla çizdiği yerleri takip etti ve hatasını bulup çizerek düzeltti.

"Fazla boş vaktin var, Vic."

"Vaktini iyi değerlendirmelisin," diyerek düzeltti Vic, "ki bu da seni tanımlar: tutkularını, gelişimini, kalemini. Kalemini al ve kendi hikâyeni yaz."

Eli ona uzun bir bakış attı, kaşları çatılmıştı. "Bu korkunçtu."

"Kitabın giriş kısmından," dedi Victor. "Merak etme, üzerini çizdim." Kitabın geniş siyahlıklar ve cılız kelimelerle dolu sayfalarını karıştırmaya başladı, ta ki başına gelene kadar. "Emerson'ı fena katlettiler."

Eli omuz silkti. "Tek bildiğim bu kitabı içine çekmeye can atan keşler olduğu," dedi. Haklıydı, Victor'ın çalışmaya başladığından beri bitirdiği dört keçeli kalem kitaba Victor'ın mest edici ve canlandırıcı bulduğu oldukça keskin bir koku vermişti. Kitabın tahribi onu fazlasıyla tatmin ediyordu fakat kokunun projeye beklenmedik bir katkısı olduğunu düşünüyordu, yani en azından sanat dersi öğretmenine sorsa onun yorumu böyle olurdu. Eli korkuluklara yaslandı. Kahverengi saçları güneşte parlıyor, kırmızı, hatta altın renginin tonlarını ortaya çıkarıyordu. Victor'ın saçları sarının uçuk bir tonundaydı. Güneş ışığı saçlarına vurduğunda, herhangi bir rengi öne çıkarmıyor, aksine *renksizliğini* belli ediyor, onu kanlı canlı bir öğrenci değil de canlanmış eski bir fotoğrafa benzetiyordu.

Eli, hâlâ Victor'ın elindeki kitaba bakıyordu.

"Keçeli kalem arka sayfayı mahvetmiyor mu?"

"Normalde öyle olması lazımdı," dedi Victor. "Fakat saçma derecede kalın bir kâğıt kullanmışlar. Kitabın ağırlığının, yazdıkları şeylerin okuyanların aklına yatmasına yardımcı olacağını düşünmüşler herhalde."

Eli'ın kahkahası, ikinci kez çalan zilin avluda yankılanmasıyla boğulmuştu. Ziller normal okullardaki gibi değildi tabii –Lockland böyle bir uygulama için fazla uygardı sonuçta–; yüksek sesli, neredeyse ürkütücü olarak nitelendirilebilecek, kampüsün merkezindeki dini merkezden yayılan tek bir kilise çanıydı. Eli

küfretti ve Victor'ın kalkmasına yardımcı olduktan sonra bilim binalarına döndü. Tuğla binaların kırmızısındaki zengin ton, onlara daha az steril bir hava veriyordu. Victor içeri girmekte acele etmedi. Son zilin çalmasına bir dakika daha vardı ve geç bile kalsalar, öğretmenlerin onları yok yazmalarına imkân yoktu. Eli'ın tek yapması gereken gülümsemekti. Victor'ın da yalan söylemek. İkisi de inanılmaz derece etkili olduklarını birçok kez göstermişti.

Kapsamlı Bilim Semineri'ne katılan Victor arka tarafta oturmayı tercih etmişti. Öğrencilere bitirme tezlerinde kullanabilecekleri çeşitli bilim dalları konusunda bilgi vermeyi ve araştırma yöntemlerini öğretmeyi amaçlıyordu. Derste dizüstü bilgisayara ihtiyaç duyulduğu gerçeğinden rahatsız olan ve ekrandaki kelimelerin üstünü çizmenin tatmin duygusu vermediğini bilmenin getirdiği bezginlikle, Victor ders boyunca diğer öğrencilerin uyumalarını, ufak resimler karalamalarını, sıkıntıdan patlamalarını ve bilgisayarlarına yazdıkları notları paylaşmalarını izledi. Tahmin edilebileceği üzere, Victor'ın ilgisini yalnızca kısa bir süreliğine çekmeyi başarabildiler ve Victor bakışlarını başka tarafa çevirdi; önce pencereye, sonra ötesindeki çimenliğe. Ardından da hepsinin ötesine.

Dikkatini derse geri getiren, Eli'ın elini kaldırması oldu. Victor soruyu kaçırmıştı fakat oda arkadaşının yüzündeki örnek Amerikan milletvekili adayı gülümsemesiyle soruyu cevaplayışını seyretti. Eliot –Eli– Cardale başlarda can sıkıntısından öteye gitmeyeceğini düşündüğü biri olmuştu. Victor okuldaki ilk yılında uzun boylu, kahverengi saçlı çocuğu kaldığı yatakhanenin kapısında gördüğüne pek sevindiğini söyleyemezdi. İlk oda arkadaşı ilk haftanın sonunda fikrini değiştirmiş (bunun Victor'la hiçbir ilgisi

yoktu tabii ki) ve okuldan ayrılmıştı. Öğrenci azlığından ya da başka bir birinci sınıf olan Max Hall'un Lockland'in sistemlerini hack'lemesinden kaynaklanan bir kayıt hatasından dolayı, odasına yeni öğrenci gelmemişti. Victor'ın can sıkıcı derecede ufak olan çift kişilik odası, gayet yeterli, tek kişilik bir oda halini almıştı. Ta ki ekim başında Victor'ın, haddinden fazla gülümsediğine karar verdiği Eliot Cardale elinde bavuluyla Victor'ın odasının önünde belirene kadar.

Victor bir dönemde ikinci kez odayı boşaltmanın ne kadara patlayacağını düşünmüş olsa da planlarını yürürlüğe koymadan önce, garip bir şey olmuştu. Eli'a... alışmaya başlamıştı. İnanılmaz çekici bir çocuktu, iyi genleri ve pratik zekası sayesinde her şeyden yakasını kurtarabilecek insanlardandı. Spor yapmak ve kulüplere katılmak için doğmuştu fakat herkesi, özellikle de Victor'ı şaşırtarak bu tip aktivitelere ilgi duymadığını söylemişti. Toplumsal normlara karşı bu ufak başkaldırısı Eli'ı Victor'ın gözünde birkaç kademe yükseltmiş, ilgi çekici bir insan halini almasını sağlamıştı.

Fakat Victor'ı *asıl* etkileyen, Eli'da *yanlış* bir şey olduğundan emin olmasıydı. Ufak hatalarla dolu resimlerden birine benziyordu, her açıdan dikkatlice inceleseniz bile bir şeyleri kaçırdığınız türde resimlere. Dışarıdan bakınca, Eli tamamen normal gibiydi ama ara sıra Victor'ın kaçamak bakışları oda arkadaşının ifadesi ile sözlerinin, görünüşü ile söylemek istediklerinin tutarsızlığa düştüğünü yakalıyordu. Bu dengesizlikler Victor'ı büyülüyordu. Aynı derinin altına gizlenmiş iki insanı izlemek gibiydi. Ve derileri kupkuruydu, her an çatlayıp altındaki şeyin rengini belli edecekmiş gibi görünüyordu.

"Çok zekisiniz, Bay Cardale."

Victor hem soruyu hem de cevabı kaçırmıştı. Dikkatini diğer son sınıf öğrencilerine çevirip zamanın geldiğini anlatırcasına ellerini çırpan Profesör Lyne'a baktı.

"Pekâlâ. Tezinizi bildirme vaktiniz geldi."

Çoğunluğunu tıp hazırlık öğrencilerinin oluşturduğu sınıfta bir avuç yetenek vaat eden fizikçi ve bir tane de mühendis –ama Angie değildi, onu başka bir yere atamışlardı– topluca iç geçirdi.

İç geçirenleri susturmak istercesine, "Yapmayın ama," dedi profesör. "Buraya gelirken neye bulaştığınızın farkındaydınız."

"Değildik," dedi Max. "Zorunlu bir ders bu." Son söylediği sınıfın geriye kalanından destek almasını sağlamıştı.

"Sizlerden özür diliyorum o zaman. Fakat madem buradasınız ve yaşadığımız andan daha değerli bir zaman dilimi olmadığını da düşünürsek..."

"Önümüzdeki hafta daha iyi olur," dedi Toby Powell, tıp hazırlıkta okuyan, geniş omuzlu bir sörfçüydü ve bir valinin oğluydu. Max konuşunca mırıldanan öğrenciler, Toby'nin popülerliği yüzünden kahkaha atmışlardı.

"Yeter," dedi Profesör Lyne. Sınıf sustu. "Şimdi, Lockland tez konusunda bir miktar... çalışkanlık beklentisi içinde ve size yeterli özgürlüğü sağlıyor fakat bir uyarım olacak. Bu tez seminerini yedi yıldır veriyorum. Kolayınıza gelen dersleri almakla ve göze görünmemekle kendinize iyilik ediyor olmayacaksınız. Ayrıca, tezinizin ilgi çekiciliği başarılı olmanızdaki tek etken olmayacak. Alacağınız not, tezinizi uygulama şeklinizle alakalı. Halihazırda uzman olduğunuzu düşündüğünüz alanlar haricinde ilginizi en çok neyin çekebileceğini bulun ve üzerinde çalışın." İğreti bir gülümsemeyle Toby'ye baktı. "Sizden başlayalım, Bay Powell."

Toby elini saçına attı, vakit geçirmeye çalışıyordu. Profesörün söyledikleri üzerine, aklındaki tez konusundan şüphe duymaya başladığı belliydi. Notlarını karıştırırken belli belirsiz mırıldandı.

"Şey... yardımcı T 17 hücreleri ve immünoloji." Cümlesini soru sorar gibi söylememek için çaba göstermişti. Profesör Lyne

bir süre sessiz kaldı ve herkes Profesör'ün Toby'ye o meşhur "bakışını" –çenesini kaldırıp kafasını hafif yana yatırdığı, *tekrar denesen daha iyi olur sanki* diyen ifadesi– atmasını bekledi fakat profesör başıyla onaylayıp geçmeyi tercih etti.

Bakışlarını kaydırdı. "Bay Hall?"

Max ağzını açtığı an Lyne araya girdi. "Teknolojik aletler olmaz. Bilimsel gelişmeler tamam ama teknolojik gelişmelere girme. Bu yüzden söyleyeceklerini iyi düşün."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Sürdürülebilir enerjiden sağlanan elektriğin efektif kullanımı," dedi.

"Donanımı yazılıma tercih etmişsiniz. Takdir edilesi bir seçim, Bay Hall."

Profesör Lyne sıradan devam etti.

Katılımsal düzenler, eşitlikler ve radyasyon gibi birçok konu kabul edilirken, alkol/sigara/yasaklı maddelerin etkisi, metamfetaminin kimyevi özellikleri ve vücudun sekse verdiği tepkiler Lyne'ın meşhur "bakış"ına maruz kaldı. Konular tek tek ya kabul ediliyor ya da bertaraf ediliyordu.

"Sıradaki," dedi Profesör Lyne, keyfi iyice kaçmıştı.

"Yanıcı kimyasallar."

Uzun bir sessizlik oldu. Tez konusunu seçen Janine Ellis'ti, kaşları yaptığı son deneyde olanlardan sonra henüz uzamamıştı. Profesör Lyne iç geçirdi ve ardından "bakış"ı attı ama Janine'in tek yaptığı gülümsemek olunca Lyne'ın diyebileceği bir şey kalmadı. Ellis sınıftaki en genç öğrencilerinden biriydi ve daha ilk senesinde, mavinin yeni bir parlak tonunu keşfetmişti ve bu keşfi dünyanın dört bir yanındaki havai fişek firmaları tarafından kullanılmaya başlanmıştı. Kaşlarını riske atmaya razıysa, bu onun bileceği işti.

"Ve siz, Bay Vale?"

Victor profesörüne bakarken seçeneklerini elemekle meşguldü. Fizik konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ve kimyayı

eğlenceli bulmasına rağmen asıl tutkusu biyolojiydi; anatomi ve nörobilim. İçinde deney bulunduran bir konu seçmek istiyordu fakat kaşlarını da kaybetmek istemiyordu. Departmandaki yerini korumaya çalışırken, tıp okullarından, üniversitelerden ve araştırma laboratuvarlarından gelen postalar da birikmeye devam ediyordu (aylardır masanın altında duruyorlardı). Eli'la odalarının girişini bu mektuplarla kaplıyorlardı. Teklifleri değil, teklif yazısından önce gelenleri; bütün övgü ve yağ çekmeleri, methiyeleri ve elyazısı metinleri. İkisinin de yazacakları tezlerde dünyayı yerinden oynatmasına ihtiyacı yoktu. Victor, Eli'a baktı, onun ne seçeceğini merak ediyordu.

Profesör Lyne boğazını temizledi.

"Adrenalin salgılanmasını uyarıcı faktörler," dedi Victor.

"Bay Vale, halihazırda cinsel ilişki içeren bir tez konusunu reddetmiş bulunuyorum..."

Kafasını sallayarak, "Hayır," dedi Victor, "adrenalin ve ona bağlı fiziksel ve duygusal tetikleyiciler ve sonuçları. Biyokimyasal eşikler. Kaçma ya da kalma içgüdüsü. Bunun gibi konular."

Victor, Profesör Lyne'ın yüzündeki ifadeyi izledi ve tepkisini bekledi ve Lyne da başıyla onayladı.

"Evet dediğime pişman etme sakın," dedi Lyne.

Ardından Eli'a döndü, cevap vermeyen bir tek o kalmıştı. "Bay Cardale."

Eli sakince gülümsedi. "DÜ'ler."

Bütün sınıf, konusunu söyledikten sonra birbirileriyle fısıldaşmaya başlamış öğrenciler bir anda sustu. Arka plandaki tıkırtılar ve yazma ve sandalyede yaylanma sesleri kesilirken Profesör Lyne, Eli'a farklı bir gözle bakmaya başlamıştı, şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla. Eliot Cardale'in sınıfın, hatta tüm tıp fakültesinin, Victor'la birlikte en iyi öğrencisi olduğu gerçeğiyle perçinlenen bir bakıştı bu.

"Korkarım, konuyu biraz daha açmanız gerekiyor," dedi Lyne.

Eli gülümsemeye devam etti. "DoğaÜstü insanların varlığıyla ilgili teorik olasılığın biyoloji, kimya ve psikoloji yasaları göz önünde tutularak incelenmesi."

Profesör Lyne kafasını eğdi ve çenesini dışarı çıkardı fakat tek söylediği, "Dikkatli olun, Bay Cardale. Söylediğim gibi, havalı fikirler gerekli puanları elde etmenizi sağlayacak diye bir kaide yok. Dersimi hafife almadığınızı umuyorum," dedi.

Eli, "Cevabınız evet mi yani?" diye sordu.

Dersin bitiş zili çaldı.

Sınıftakilerden biri sandalyesini geriye çekti fakat kimse yerinden kalkmaya cesaret etmedi.

"Pekâlâ," dedi Profesör Lyne.

Eli'ın yüzündeki gülümseme genişledi.

Pekâlâ mı? diye düşündü Victor. Sınıftaki diğer herkesin yüzlerini okuduğunda, meraktan şaşkınlığına ve kıskançlığa kadar türlü türlü tepki gördü. Şakaydı. Şaka olmalıydı. Fakat Profesör Lyne sadece doğruldu ve her zamanki duruşunu bozmadı.

"Gidin, öğrencilerim," dedi Lyne. "Değişim yaratın."

Sınıf bir anda ayaklandı. Sandalyeler çekildi, masalar kenara itildi, çantalar omuzlara atıldı ve sınıf bir dalga haline koridora boşalıp Victor'ı da yanında götürdü. Koridorda dönerek Eli'a baktı ve hâlâ sınıfta olduğunu gördü. Profesör Lyne'la sessizce, hararetle konuşuyordu. Bir an yüzündeki dinginlik kayboldu ve gözleri heyecanla, açlıkla parladı. Fakat sınıftan ayrılıp Victor'ın yanına geldiğinde o ifade kaybolmuş, bilindik gülümsemesinin arkasına saklanmıştı.

"O da neyin nesiydi?" dedi Victor. "Şu noktada tezin büyük bir öneme sahip olmadığının farkındayım ama yine de soracağım; şaka falan mı yapıyordun?"

Eli omuzlarını silkti ve Victor'ın ısrar etmesine fırsat kalmadan, Eli'ın telefonu bangır bangır çalmaya başladı. Victor duvara yaslanırken Eli cebindeki telefonu çıkarmakla meşguldü.

"Hey, Angie. Evet, geliyoruz." Vereceği cevabı beklemeden telefonu kapadı.

"Bizi çağırıyorlar." Eli kolunu Victor'ın omzuna attı. "Sevdiceğim acıkmış. Onu bekletmeye cüret edemem."

III

GEÇEN GECE

MERIT MEZARLIĞI

Sydney'in kolları küreği kaldırmaktan ağrımaya başlamıştı fakat bir yıldır ilk kez üşümüyordu. Yanakları kızarmıştı, paltosunun içinde terliyor ve kendini canlı gibi hissediyordu.

Olup bitenleri göz önünde bulundurduğunda, ceset kazmanın *tek* iyi yanı buydu.

Küreğine yaslanarak, "Başka bir şey yapamaz mıyız?" diye sordu.

Victor'ın vereceği cevabı biliyor ve sabrının tükenmeye başladığını hissedebiliyordu fakat yine de sormalıydı çünkü sormak konuşmak anlamına geliyordu ve konuşmak da bir cesedin başında durduğu, ondan uzaklaşmak yerine attığı her kürek toprakla biraz daha yaklaştığı gerçeğini unutmasına yardımcı oluyordu.

"Mesajın gönderilmesi gerekiyor," dedi Victor. Kazmaya ara vermemişti.

"Eh o zaman, belki de *başka* bir mesaj göndermeliyiz," dedi Sydney nefes nefese.

"Bunu yapmalıyız, Syd," dedi Victor, sonunda kafasını kaldırmıştı. "Bu yüzden güzel şeyler düşünmeye çalış."

Sydney iç geçirdi ve yeniden kazmaya başladı. Birkaç kürek toprak daha attıktan sonra durdu. Sormaya korkar gibi bir hali vardı.

"*Sen* ne düşünüyorsun, Victor?"

Victor'ın yüzünde ufak, tekinsiz bir gülümseme belirdi. "Ne kadar güzel bir gece olduğunu düşünüyorum."

İkisi de bunun yalan olduğunun farkındaydı fakat Sydney gerçeği bilmek istemediğine karar verdi.



Victor'ın aklındaki şey gece değildi.

Paltosunun altında soğuğu neredeyse hiç hissetmedi. Mesajı aldığında Eli'ın yüzündeki ifadenin ne olacağını düşünüyordu. Şaşkınlık, öfke ve bütün bunların sarılı olduğu asıl duygu, korku. Korkacaktı çünkü bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Victor kurtulmuştu. Victor özgürdü.

Ve Eli'ın peşindeydi; tıpkı ona söz verdiği gibi.

Küreğini soğuk toprağa sapladı ve tahtaya vuran kürek tatmin edici bir tak sesi çıkardı.

IV

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Eli'ın peşine takılıp Lockland Uluslararası Yemek Salonu'na ya da sık kullanılan adıyla UYS'ye açılan çift kanatlı devasa kapılardan geçerek içeri giren Victor, "Ne yaptığından ciddi ciddi bahsetmeyecek misin yani?" diye sordu.

Gözleri Angie'yi arayan Eli, Victor'a cevap vermedi.

Victor bu mekânın lunaparkı andırdığını düşünüyordu, kafeteryanın tüm sıradanlıkları, birbirileri hariç her şeye orantısız boyutlardaki plastik ve alçı kaplamaların altına gizlenmişti. Avlu büyüklüğündeki alana yayılmış masaların etrafını saran, on bir farklı yemek işletmesinin her biri farklı bir fonta ve farklı menülere sahipti. Kapının yanında bir bistro vardı, sırada bekleyenleri düzene sokan ufak çitiyle tam tekmildi. Bitişiğinden İtalyan ezgileri yükseliyor, kasanın hemen arkasında birçok pizza fırını duruyordu. Hemen karşısındaysa, Tay, Çin ve suşi lokantaları kâğıttan fenerleriyle yan yana dizilmişlerdi; parlak, basit ve çekiciydiler. Bu üçlünün ardından da bir hamburgerci, et restoranı, ev yemekleri lokantası, salata barı, *smoothie* tezgâhı ve basit bir kafe geliyordu.

Angie Knight İtalyan lokantasının yanında oturmuş, makarnasını çatalına dolarken, gözüne düşen bakır rengi bukleleriyle tepsisinin altına sıkıştırdığı kitabına odaklanmıştı. Onu gördüğü anda Victor'ın tüyleri diken diken oldu, birini fark ettirmeden izleyebilmenin getirdiği heyecanın etkisiydi bu. Fakat bu an, Eli

da Angie'yi görünce ve bakışlarını tek kelime etmeden üstüne çekince sona erdi. *Mıknatıs gibiler*, diye düşündü Victor, ikisinin de kendilerine has çekim kuvveti vardı. Bunu sınıfta ya da kampüste belli etmekten çekinmiyorlardı, insanlar hep etraflarında toplanıyordu. Victor bile bu çekimi hissedebiliyordu. Ve birbirilerine yaklaştıklarında... Angie'nin kollarını Eli'ın boynuna dolaması, o mükemmel dudaklarını Eli'ın dudaklarıyla buluşturması gecikmemişti.

Victor bakışlarını kaçırdı, mahremiyetlerine saygı göstermek istedi, ki bu da sergiledikleri sevgi gösterisinin oldukça... belirgin olduğunu düşününce komikti. Birkaç masa ötede oturan bir profesör elindeki gazetenin üstünden kaşını kaldırarak bir süre izledi ve sayfayı olabildiğince hışırtıyla çevirerek kaldığı yerden okumaya devam etti. Bir süre sonra, Eli ve Angie ayrılmayı başardı ve Angie, Victor'a sarılarak varlığından haberdar olduğunu belli etme nezaketinde bulundu. Basit ama samimi bir jestti sarılmak; sıcak fakat şehvetsiz.

Bu da normaldi zaten. Angie Knight'a âşık değildi Victor. Angie ona ait değildi. Onunla ilk kendisi tanışmıştı, Angie bir zamanlar Victor'ın yörüngesindeydi. Hazırlığın ilk haftasında UYS'de yanına gelmiş, eylüldeki kavurucu sıcağı bastırmak için birlikte *smoothie* içmişlerdi ve her ne kadar Angie'nin yüzündeki kızarıklığın sebebi nefes nefese kalması olsa da, Victor'ın yanaklarını kızartan oydu. Ve Victor yeni oda arkadaşını nezaketen akşam yemeğine çağırması gerektiğini düşünmese, Eli ve Angie tanışmış bile olmayacaktı.

Angie kendisinden uzaklaşıp yerine otururken, *lanet olası karma*, diye düşündü Victor.

Eli çorba aldı, Victor ise Çin yemeği ve her ne kadar Eli'ın tez konusu olarak DÜ'leri seçmekle tam olarak ne amaçladığını öğrenmek için yanıp tutuşmasına rağmen, yemek salonunun artan gürültüsünde birlikte yemek yiyip muhabbet ettiler. Victor Eli'ı

Angie'nin karşısında sorguya çekmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Angie Knight dikkat edilmesi gereken bir güçtü. Uzun bacaklara ve Victor'ın şu ana kadar karşılaştığı en amansız merak duygusuna sahipti. Sadece yirmi yaşında olmasına rağmen, en iyi okullar peşinde koşuyor, düzinelerce iş teklifi, gizli ve açıktan rüşvet teklifleri almasına rağmen, Lockland'de kalmaya gayret ediyordu. Yakın zamanda bir mühendislik firmasından iş teklifi almıştı ve mezun olduğunda firmanın en genç –ve Victor'ın düşüncesine göre, en parlak– çalışanı olacaktı. Henüz alkol içme izni bile yoktu.

Bunun yanında, Eli tezini bildirdiği sırada diğer öğrencilerin verdiği tepkileri göz önünde bulundurunca, haberin Angie'ye ulaşması çok sürmezdi zaten.

Eli'ın uyarıcı bakışları ve duraksamalarla geçen öğle yemeğinin sonunda zil çaldı ve Angie derse girmek üzere ayrıldı. O derse girmesine gerek yoktu fakat boş kalmamak için fazladan kredi almıştı. Eli ve Victor kızıl saçlarını savura savura gidişini izlediler; sanki adli kimya, mekanik yararlılık ya da can sıkıntısından aldığı bir derse değil de doğum günü partisine gidiyordu.

Daha doğrusu, gidişini seyreden Eli oldu, Victor ise karnına bir şeyler saplandığını hissederek, Eli'ın Angie'nin gidişini seyredişini seyretti. Mesele Eli'ın Angie'yi ondan çalmasından ibaret değildi –o yeterince kötüydü zaten– fakat Angie de Eli'ı ondan çalmıştı. Eski Eli'ı yani. Mükemmel dişlere ve rahat bir gülüşe sahip olanı değil, cam kırığı gibi keskin ve parlak olanı. Victor'a tanıdık gelen o keskin kenarlı kırıklardı. Tehlikeli ve aç bir şey görmüştü. Fakat Angie'nin yanındayken o yanını hiç göstermiyordu. Her şeyiyle örnek bir erkek arkadaştı; duyarlı, ilgili ve *bayıktı* ve Victor Angie'nin gidişini izlerken kendini, arkadaşını inceler, aradığı Eli'dan belirtiler yakalamaya çalışırken buldu.

Vakit geçtikçe yemek salonu boşaldı ve gürültüler azaldı, sonunda Victor sabrını yitirerek masanın altından Eli'a vurdu. Eli bakışlarını yavaşça kaldırdı.

"Evet?"

"Neden DÜ'leri seçtin?"

Eli'ın yüzü yavaş yavaş canlanıyordu ve onun karanlık tarafını görmek Victor'ı rahatlatmıştı.

"Onlara inanıyor musun?" diye sordu Eli, çorbasından geriye kalanlara desenler çiziyordu.

Victor duraksadı, limonlu tavuğundan kalan parçayı çiğnedi. *DÜ. DoğaÜstü.* Onları duymuştu ama kulaktan dolma bir bilgiydi, safsataların bulunduğu internet sitelerinde ve birtakım "uzmanlar"ın arabayı tek başına kaldıran bir adamın veya ateşlerin içine dalmasına rağmen alev almayan bir kadının göründüğü karlı videoları analiz ettikleri gece toplantılarında duymuştu. DÜ'ler hakkında bilgi sahibi olmak ve onların varlığına inanmak çok farklı şeylerdi ve Eli'ın ses tonunun hangisine işaret ettiğini anlayabilmiş değildi. Hangisine inandığını düşünmesini istediğini de bilmiyordu, bu da cevap vermesini zorlaştırmıştı.

"Ee," dedi Eli, "inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Victor açıksözlülükle. "Mesele inanmaksa..."

"Her şey inanmakla başlar," diye cevap verdi Eli. "İnançla."

Victor yüzünü buruşturdu. Eli'ın düşünce yapısında kabullenemediği tek şeydi bu, dine duyduğu ihtiyaç. Victor bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu fakat konuşmalarında sık sık lafı geçen bir konuydu. Eli onun dikkatini kaybetmeye başladığını fark etmiş olmalıydı.

"O zaman merak diyelim," diyerek konuyu değiştirdi. "*Merak* ediyor musun?"

Victor birçok şeyi merak ediyordu. Kendisini merak ediyordu (normal miydi, özel miydi, iyi miydi yoksa kötü müydü) ve diğer insanları (gerçekten de göründükleri kadar aptal olup olmadıklarını). Angie'yi merak ediyordu; ona nasıl hissettiğini söylese neler olabileceğini, kendisini seçse neler olabileceğini. Hayatın

gizemlerini ve insanları, bilimi, büyüyü, Tanrı'yı merak ediyordu ve herhangi birine inanıp inanmadığını.

"Evet," dedi yavaşça.

"Eh, bir şeyi merak ettiğinde," dedi Eli, "bu, bir yanının ona inanmak *istediği* anlamına gelmez mi? Hayatta bazı şeylerin aksini değil de gerçek olduğunu ispat etmeyi istediğimizi düşünüyorum. İnanmak *istiyoruz*."

"Sen de süperkahramanlara inanmak istiyorsun." Victor ses tonunun yargılayıcı çıkmamasına özen göstermişti fakat yüzünde beliren küçük gülümsemeye engel olamamıştı. Eli'ın bundan alınmamasını, iyi niyetli, küçümseme amacı gütmeyen bir tavır gibi görmesini istiyordu fakat öyle olmadı. Yüzünü astı.

"İyi, peki, aptalca, değil mi? Beni yakaladın. Tez umurumda değil. Lyne'ın en fazla ne yapmama izin verebileceğini merak ettim; hepsi bu," dedi Eli, yüzüne içi boş, zoraki bir gülümseme kondurdu ve masadan kalktı. "Hepsi bu."

"Dur," dedi Victor. "Hepsi bu değil."

"Hepsi *bu*."

Eli arkasını döndü, tepsisini bıraktı ve Victor'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yürüyüp gitti.

∞

Victor arka cebinden keçeli kalemi eksik etmezdi.

Kütüphanenin koridorlarında tezine başlamak için kullanacağı kitabı bulmak için gezinirken, onu çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Eli'la yaptığı konuşma canını sıkmıştı ve sakinleşmek, huzura kavuşmak, Zen moduna geçmek istiyordu. Bunun için de en iyi yöntem başkalarının sözlerini yok etmekti. Tıp bölümüne kadar yakalanmadan ilerlemeyi başardı, sinir sistemi hakkındaki kitabın yanına psikolojiyle ilgili olan bir tane ekledi. Böbreküstü bezleri ve insan içgüdüsü hakkında birkaç kısa metin bulduktan

sonra kütüphanecinin önüne bıraktı. Kütüphane görevlisi kitaplara bakarken Victor sanat projeleriyle uğraşırken lekelenmiş parmak uçlarını ceplerinde gizlemeye çalışıyordu. Lockland'de geçirdiği senelerde kütüphanedeki kitapların "tahrip edildiği", hatta tamamen "mahvedildiği" şeklinde şikâyetler artmıştı. Kütüphane görevlisi, günahları parmak uçlarında değil de yüzünde yazılıymış gibi üst üste duran kitapların üzerinden Victor'a baktı, sonra kitapları incelemeyi bitirerek ona uzattı.

Eli'la paylaştığı, üniversitenin kendilerine tahsis ettiği daireye varınca, Victor çantasını boşalttı. Yatak odasında dizleri üzerine çöktü ve üzeri karalanmış kişisel gelişim kitabını daha önce üzerinde çalıştığı diğer ikisinin bulunduğu alçak rafa koydu. İçten içe, henüz kimsenin kitapların nereye kaybolduğunu sorgulamadığına seviniyordu. Adrenalin hakkında yazılmış kitapları masasının üzerinde bıraktı. Ön kapının açılıp kapandığını duydu ve birkaç dakika sonra salona gittiğinde Eli'ı kanepede otururken buldu. Bir yığın kitabı ve köşesinden zımbalanmış çıktıları üniversitenin verdiği sehpaya koymuştu fakat Victor'ın odaya girdiğini gördüğü anda, masanın üzerinden bir dergi alıp bıkkınlıkla karıştırır gibi yaptı. Masada duran kitaplar insan beyninin stres karşısında nasıl işlediğinden anatomiye, psikosomatik tepkilere kadar farklı konuları barındırıyorlardı... fakat çıktılar farklıydı. Victor birini alıp koltuğa kurularak okumaya başladı. Eli yüzünü ekşitse de ona engel olmadı. Çıktılar internet sitelerinden, mesaj panolarından ve forumlardan alınmış metinlerdi. Kaynak olarak kabul edilmeleri kaçınılmazdı.

Çıktıları aralarında duran sehpaya atarak, "Bana gerçeği söyle," dedi Victor.

"Ne hakkında?" dedi Eli dalgınca. Victor gözlerini dikti, mavi gözlerini kırpmadan Eli'a baktı, ta ki Eli elindeki dergiyi kenara bırakıp doğrulana ve ayaklarını yere basarak Victor'ın tam karşısına geçene kadar. "Çünkü gerçek olma ihtimalleri var," dedi

Eli. "*İhtimalleri*," diye yineledi. "Ama ben bu ihtimali ciddiye almayı düşünüyorum."

Arkadaşının ses tonundaki samimiyet Victor'ı şaşırtmıştı.

"Devam et," dedi Victor, yüzünde zorlama bir *bana güvenebilirsin* ifadesi vardı.

Eli parmaklarını masadaki kitap yığınında gezdirdi. "Şöyle düşünmeyi dene. Çizgi romanlarda bir kahramanın ortaya çıkmasının iki yolu vardır. Doğal ve yapay. Olduğu gibi doğan Superman var ve güçlerini sonradan kazanmış Örümcek Adam. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet, devam et."

"DÜ'ler hakkında internette en basitinden bir araştırma bile yapsan," eliyle çıktıları işaret etti, "aynı durumla karşılaşıyorsun. Bazı insanlar DÜ'lerin böyle doğduğunu iddia ediyor, diğerleri de radyoaktif madde ya da zehirli böcekler tarafından şans eseri ortaya çıktıklarını. Diyelim ki bir DÜ buldun, *var olduklarına* dair kanıtın var, cevaplanması gereken soru 'nasıl'a dönüşüyor. Doğuştan mı böyleler? Yoksa bu hale mi *getirildiler?*"

DÜ'lerden bahsederken Eli'ın gözlerinde beliren parıltı ve ses tonundaki değişim –daha kısık, daha telaşlıydı– heyecanını gizlemek için mimiklerine hâkim olmaya çalışması, Victor'ın dikkatini çekmişti. Coşkusu ağzının iki köşesinde beliriyor, gözlerinde parıldıyor, çene hatlarını belirginleştiriyordu. Victor arkadaşını seyrediyordu, geçirdiği değişim karşısında mest olmuştu. Victor'ın, duyguları taklit edebilmekte ve karşısındakini inandırabilmekte sıkıntısı yoktu fakat taklit bir yere kadardı ve Eli'ın bu coşkusuna erişebilmesine imkân olmadığının farkındaydı. Bu sebeple denemedi bile. Sükûnetini koruyup dinledi, gözlerindeki dikkat ve saygı Eli'ın hevesini kırmamak, anlamaktan vazgeçmesine sebep olmamak için ne kadar çaba sarf ettiğinin göstergesiydi.

Victor'ın şu anda isteyeceği son şey Eli'ın vazgeçmesiydi. Eli'ın etrafındaki cana yakın, şekerden kabuğu kırıp başından

beri içinde olduğunu bildiği kişiyi ortaya çıkarması neredeyse iki senelik arkadaşlığın sonucunda gerçekleşmişti. Ve şimdi, bir sehpanın başında, elinde annelerinin bodrum katlarında yaşayan koskoca heriflerin kurduğu sitelerden aldığı ekran görüntülerinin çıktılarıyla otururken Eliot Cardale, Tanrı'yı yeni bulmuş birine benziyordu. Bundan da iyiydi hatta, Tanrı'yı bulmuş ve kendine saklamak istemiş fakat bunu yapamamış gibiydi. Heyecanı her halinden belliydi.

"Pekâlâ," dedi Victor yavaşça, "diyelim ki DÜ'ler gerçekten var. *Nasıl* ortaya çıktıklarını bulman gerekiyor."

Yüzünde beliren gülümseme bir lideri bile imrendirirdi. "Benim aklımda da bu var zaten."

V

GEÇEN GECE

MERIT MEZARLIĞI

Tak.

Tak.

Tak.

"Ne zamandandır hapisteydin?" diye sordu Sydney, sessizliği dağıtmaya çalışıyordu. Kazarken çıkan sesin Victor'ın dalgın mırıldanmasıyla birleşimi Sydney'in sinirlerine pek iyi gelmemişti.

"Uzun zamandır," dedi Victor.

Tak.

Tak.

Küreği tutmaktan parmakları ağrımıştı. "Ve Mitch'le orada mı tanıştın?"

Mitch –Mitchell Turner– otel odalarında onları bekleyen iriyarı adamdı. Gelmeme sebebi mezarlıkları sevmemesi değildi. Sadece *birisinin* geride kalıp Dol'a göz kulak olması gerekiyordu ve yapılacak işler vardı. Çok iş. Cesetlerle alakası olmayan bir sürü iş.

Sydney Mitch'in bahane uydurmaya çalışırken kıvranışını hatırlayınca gülümsedi. Aşağı yukarı bir araba büyüklüğünde –ve o boyutlarda bir arabayı rahatlıkla kaldırabilecek– olmasına rağmen, Mitch'in ölülerle yakınlaşmaktan korkması, Sydney'in az da olsa daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Hücre arkadaşıydık," dedi Victor. "Hapishanede birçok kötü insan var, Syd ve çok az iyi insan. Mitch onlardan biriydi."

Tak.

Tak.

"Sen kötülerden miydin?" diye sordu Sydney. Su mavisi gözlerini Victor'a dikmiş, kırpmadan bakıyordu. Cevabın önemli olup olmadığından emin değildi fakat öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Bazıları öyle olduğumu düşünebilir," dedi Victor.

Tak.

Sydney bakmaya devam etti. "Senin kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum, Victor."

Victor kazmaya devam etti. "Bakış açısına göre değişir."

Tak.

"Hapisten çıkışınla ilgili merak ettiğim bir şey var. Onlar... onlar seni serbest mi bıraktı?" diye sordu usulca.

Tak.

Victor küreği toprağa saplı bıraktı ve kafasını kaldırarak Sydney'e baktı. Ardından gülümsedi, yalan söylemeden önce bunu sıklıkla yaptığını fark etmişti. "Tabii ki."

VI

BİR HAFTA ÖNCE

WRIGHTON HAPİSHANESİ

Victor için hapishanede kalmak, neye mal olduğuna kıyasla önemsiz sayılırdı. Vakti boşa gidiyordu.

Tecritte geçirdiği beş yılda düşünecek çok vakti olmuştu.

Entegrasyon aşamasında geçen dört yıl (bütçe kısıtlamaları ve Vale'in anormal olduğuna dair herhangi bir kanıtın olmayışı sayesinde) Victor'a hazırlık yapması için gereken vakti sağlamıştı. Ve üzerinde çalışabileceği 463 mahkûm.

Son yedi ayda da bu ana hazırlanabilecek vakti olmuştu.

Hapishane kütüphanesinden aldığı anatomi kitabını karıştırırken (hayati önem taşıyan organların nerelerde olduğunu detaylıca gösteren bir kitabı mahkûmların eline vermenin komik olduğunu düşüyordu fakat koymuşlardı işte), "Biliyor musun," dedi Victor, "birinin acıdan korkmamasını, ölümden korkmamasını sağlayınca ne oluyor? Onları, kendi gözlerinde, ölümsüz yapmış oluyorsun. Yani gerçekten ölümsüz olmuyorlar tabii ki fakat kimin umurunda ki? Aksi kanıtlanana kadar hepimiz ölümsüz değil miyiz?"

"Onun gibi bir şey," dedi Mitch, o sırada biraz meşguldü.

Mitch, Victor'ın Wrighton Federal Hapishanesi'ndeki hücre arkadaşıydı. Victor onu seviyordu, sebebi de hem hapishane politikasına ilgi duymaması hem de *zeki* oluşuydu. Cüssesine bakanlar bu özelliğini gözden kaçırabiliyordu ama Victor yeteneğini görmüş ve değerlendirmişti. Örneğin, şu anda Mitch elindeki sakız

kâğıdını, bir sigarayı ve Victor'ın üç gün önce ona getirdiği ufak bir kablo parçasını kullanarak, güvenlik kameralarından birine kısa devre yaptırmaya çalışmakla meşguldü.

Victor sinir sistemiyle ilgili bölümü incelerken, "Tamamdır," dedi Mitch. Victor kitabı kenara bıraktı ve gardiyan aşağıya inerken parmaklarını çatırdattı.

Havadaki uğultu artmaya başlarken, "Hazır mısın?" diye sordu Victor.

Mitch hücrelerine uzun bir bakış attı ve başıyla onayladı. "Hemen arkandayım."

VII

İKİ GÜN ÖNCE

YOLDA

Yağmur arabaya dalgalar halinde vuruyordu. O kadar çok yağıyordu ki silecekler suyu temizleyemiyor, sadece camın üzerinde hareket etmesine sebep oluyordu fakat ne Mitch ne de Victor durumdan şikâyetçiydi. Sonuçta, içinde bulundukları araba çalıntıydı. Ve çaldıkları arabanın *iyi durumda* olduğu belliydi; hapishaneden birkaç kilometrede öteden kaçırdıkları günden beri kazasız belasız yol alıyorlardı.

Üzerinde MERIT – 37 KİLOMETRE yazan bir tabelanın yanından geçtiler.

Mitch sürüyor, Victor da dünya yanlarından akıp giderken dalmış, sağanak yağmuru seyrediyordu. Çok hızlıydı. Hücrede on yıl geçirince her şey haddinden hızlıymış gibi geliyordu. İlk birkaç gün amaçsızca sürmüşlerdi, uzaklaşmaları gerektiği gerçeği gidecek bir yer bulma gereksinimini bastırmıştı. Nereye gittiklerini bilmiyordu Victor. Aramaya nereden başlayacaklarına karar vermemişti. On yıl, en ince detayına kadar düşünülmüş bir hapisten kaçış planı hazırlamak için yeterince uzun bir süreydi. Bir saat içinde yeni kıyafetleri olmuştu, bir günde de parası fakat bir hafta geçmesine rağmen Eli'ı nerede arayacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

Ta ki o sabaha kadar.

Benzin istasyonundan ulusal bir gazete olan *The National Mark*'ı alıp amaçsızca sayfalarını karıştırmaya başlamışken kader yüzüne gülmüştü. Yani kader olmasa da, gülen *biri* olduğu kesindi. Gülümsemenin bulunduğu fotoğraf haberin hemen sağına yerleştirilmişti:

HALK KAHRAMANI BANKAYI KURTARDI

Banka, Wrighton'ın dikenli tellerle kaplı duvarlarıyla Lockland'in demir korkulukları arasında, yeni gelişmekte olan bir kent olan Merit'teydi. Victor ve Mitch'in oraya gitmelerindeki tek sebep gidecek bir yer olmasıydı. Victor'ın sorgulayabileceği, ikna edebileceği ya da yardım alabileceği insanlarla dolu bir şehirdi. Ve gazeteyi eline aldığında şehrin çoktan umut vaat ettiğini görmüştü.

Gazeteyi satın almıştı ama sadece o sayfasını katlayıp neredeyse saygı duyarcasına dosyasına eklemişti. Bir başlangıç noktasıydı bu.

Şimdiyse gözleri kapalıydı, başını arkaya yaslamıştı ve Mitch arabayı sürüyordu.

Neredesin, Eli? diye geçirdi aklından.

Neredesin neredesin neredesin neredesin?

Soru kafasında yankılandı. Geçen on yıl boyunca tek düşündüğü bu olmuştu. Bazı günler öylesine, bazı günlerse başını ağrıtacak kadar çok düşünüyordu. Resmen canı yanıyordu ve söz konusu Victor olunca, bu az buz bir şey değildi. Dünya yanından akıp giderken koltuğa iyice yerleşti. Çevreyoluna girmemişlerdi –çoğu kaçak mahkûm bunu yapmaması gerektiğini bilirdi– fakat iki şeritli yoldaki hız sınırı onları tatmin edecek kadar yüksekti. Her şey bir köşede durmaktan iyiydi.

Bir süre sonra, araba ufak bir çukura girdi ve sarsıntı Victor'ı uyandırdı. Gözlerini kırpıştırdı ve başını çevirerek yolun kenarlarını saran ağaçları seyretmeye başladı. Hızı hissedebilmek için penceresini yarıya kadar açtı, Mitch'in yağan yağmurun içeri

gireceğini söyleyerek ettiği itirazları duymazlıktan gelmişti. Suyu ya da koltukların ıslanmasını umursamıyordu. *Hissetmesi gerekiyordu.* Gün kararmaya başlamıştı ve Victor günün son demlerini seyrederken yolun kenarında hareket eden bir şey gördü. Ufak, kafasını eğmiş ve kendini tutan bir figürdü ve yolun yanından ilerliyordu. Arabayla yanından geçtikten sonra Victor yüzünü ekşitti.

"Mitch, geri dön."

"Ne için?"

Victor bütün dikkatini direksiyon başındaki iri cüsseli adama verdi. "Bir daha söyletme bana."

Mitch dediğini yaptı. Arabayı geri vitese taktı, lastikler ıslak asfaltta patinaj çekti. Figürün yanından tekrar geçtiler, bu sefer geri geri gidiyorlardı. Mitch vitesi tekrar düze aldı ve sürünen figürün yanına geldiler. Victor penceresini tamamen açtı, yağmur içeri girmeye başlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Victor.

Cevap gelmedi. Victor bir terslik olduğunu hissetti, bir inleme. Acı. Fakat canı yanan başkasıydı.

"Arabayı durdur," dedi Victor ve Mitch bu kez vakit kaybetmeden –hatta biraz fazla acele ederek– arabayı durdurdu. Victor arabadan indi, fermuarını yukarı kadar çekti ve yabancının yanında yürümeye başladı. En az iki kafa boyu daha uzundu.

"Yaralısın," dedi ıslak kıyafetlere sarılı yabancıya. Kollarını göğsünde sıkıca birleştirmiş olmasından ya da kolundaki yağmurdan daha koyu renkli lekeden ya da elini uzattığında kendini iyice geriye çekmesinden anlamamıştı. Victor acıyı, kanı koklayan bir kurt gibi tanıyordu. Duyuları ona ayarlıydı.

"Dur," dedi Victor, bu kez yabancı sözünü dinledi. Yağmur soğuk bir sağanak halinde yağmaya devam ediyordu. "Arabaya bin."

Figür kafasını kaldırıp Victor'a baktı, ardından hırkasının ıslak kapüşonunu açarak dar omuzlarına düşmesine izin verdi. Akmış göz kaleminin ardındaki öfke dolu su mavisi gözleriyle genç bir

kızdı bu. Victor onun kendinden emin görünüşüne aldanmayacak kadar iyi tanıyordu acıyı, sarı saçlarının çevrelediği inatçı çeneye kanmamıştı. On iki yaşından daha büyük olamazdı, en fazla on üç.

"Gel hadi," diye ısrar etti, arkalarında duran arabayı işaret etti.

Kız ona boş boş bakmakla yetindi.

"Gelsen ne olabilir ki?" diye sordu Victor. "Başına gelenlerden daha kötüsü olmayacağını düşünüyorum."

Arabaya doğru hareketlenmeyince, Victor iç geçirdi ve kolunu işaret etti.

"Bakmama izin ver." Elini uzattı, parmakları kızın ceketine değdi. Elinin etrafındaki hava her zaman olduğu gibi çatırdadı ve kız duyulması çok güç de olsa rahat bir nefes aldı. Kolunu ovdu.

"Hey, kes şunu," diye uyardı Victor, kızın elini yaradan uzaklaştırdı. "Seni iyileştirmedim."

Kızın gözleri, Victor'ın eli ve kendi kolu arasında gidip geldi.

"Üşüyorum," dedi kız.

"Adım Victor," dedi Victor ve kız da ona ufak, bitkin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şimdi seni yağmurdan kurtarmamıza ne dersin?"

VIII

GEÇEN GECE

MERIT MEZARLIĞI

Ay ışığının aydınlattığı çimenlere toprak atarken, "Sen kötü bir insan değilsin," diye yineledi Sydney. "Fakat Eli öyle."

"Evet. Eli öyle."

"Ama o hapse girmedi."

"Evet."

Mezarı işaret ederek, "Mesajı alacak mı dersin?" diye sordu Sydney.

"Alacağından eminim," dedi Victor. "O almasa bile, kız kardeşin alacaktır."

Serena'yı düşünmek Sydney'in midesine bir ağrı oturttu. Onun için ablası iki farklı insandı, birbiriyle üst üste binmiş ve ikisini de bulandırıp Sydney'in başını döndüren iki kişilik.

Gölden önceki Serena vardı. Her gün üniversiteye gitmeden önce Sydney'in önünde diz çöken –ikisi de Sydney'i korkunç, boş bir evde terk edip gittiğinin farkındaydı– ve Sydney'in yanağındaki gözyaşlarını elleriyle silen, *bir yere gitmiyorum, bir yere gitmiyorum,* diye tekrar tekrar söyleyen Serena.

Bir de gölden sonraki Serena vardı. Gözleri buz gibi ve gülüşünün içi boşalmış, sözleriyle her şeyi yapabilen Serena. Sydney'i bir cesetle tarlaya çeken, gücünü göstermesini isteyen ve gösterince de üzülmüş gibi yapan Serena. Erkek arkadaşı silahını doğrulttuğunda kız kardeşine sırtını dönen Serena.

"Serena'yı görmek istemiyorum," dedi Sydney.

"Biliyorum," dedi Victor. "Fakat ben Eli'ı görmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu Sydney. "Onu öldüremezsin."

"Mümkün." Victor küreğin sapını kavradı. "Ama denemek başarmanın yarısıdır."

IX

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Bahar dönemi başlamadan birkaç gün önce Eli, Victor'ı havalimanından aldığında, yüzünde Victor'ı huzursuz eden gülümsemesi vardı. Eli'ın gülümsemeleri dondurmacıdaki dondurma çeşitleri gibi çeşitliydi ve bu gülümsemede bir sır gizliydi. Victor umursamak istemiyor ama kendine engel olamıyordu. Kendini, umursamaktan alıkoyamadığı için en azından bunu Eli'a belli etmemeye karar vermişti.

Eli bütün tatili kampüste tezi için araştırma yaparak geçirmişti. Angie durumdan şikâyetçiydi çünkü tatili onunla geçirmesi gerekiyordu. Angie, Victor'ın tahmin ettiği üzere, Eli'ın tezinden pek memnun değildi, ne konusundan ne de Eli'ın bu kadar fazla zaman ayırmasından. Eli tatilde yapacağı araştırmaların Profesör Lyne'ı yatıştıracağını, ona tez konusunu ciddiye aldığını göstereceğini düşünüyordu. Fakat Eli'ın tezi üzerinde çalışmaya erken başlaması fikri Victor'ın hiç hoşuna gitmemişti. Eli gibi Victor da tatili okulda geçirmek, aynı ayrıcalıklara sahip olmak istemişti fakat bu isteği reddedilmişti. Öfkesini gizlemesi, Eli'ın hayatını kalemiyle karalayıp kendi hayatını istediği gibi yazabilme arzusuna engel olması çok güç olmuştu. Zor da olsa omuz silkip gülümseyerek geçiştirmeyi başardı ve Eli, Victor'a projelerinde –*kendi* projesinde değil, *onların* projelerinde ki bu da Victor'ın sakinleşmesine yardımcı olmuştu– herhangi bir gelişme

olduğu takdirde haber vereceğini söylemişti. Victor tatil boyunca Eli'dan haber alamamıştı, kampüse dönmesine birkaç gün kala Eli Victor'ı arayarak bir şey bulduğunu fakat kampüste buluşana kadar ne bulduğunu anlatmayacağını söylemişti.

Victor biletini erkene almak istemişti (ebeveynlerinden kurtulmak için sabırsızlanıyordu, Noel'i birlikte geçirmek istediklerini söylemiş, ardından ne kadar büyük bir fedakarlık yaptıklarından çünkü bu dönemin en popüler turne dönemi olduğundan bahsedip durmuşlardı) fakat Victor fazla hevesli görünmek istemediğinden döneceği günü beklemiş, böbreküstü bezi araştırmalarına odaklanmıştı ki bu da Eli'ın araştırmasının yanında önemsiz, haddinden fazla belgeye bakmasını gerektiren, basit bir etki tepki meselesi gibi kalıyordu. Yeni bir şey yazdığı yoktu. Organize ve iyi bir iş çıkarıyordu fakat hipotezler Victor'a fazla sıradan geliyordu. Lyne oluşturduğu iskeleti beğendiğini ve harika bir başlangıç yaptığını söylemişti. Fakat Eli uçmaya çalışırken kendisi koşmakla vakit kaybetmek istemiyordu.

Bu yüzden Eli'ın arabasına bindiğinde, dizlerinde oynattığı parmaklarının bu kadar hareketli olmalarının sebebi inanılmaz heyecanlı olmasıydı. Durmak için parmaklarını esnetti ama dizlerine koyduğu anda, kaldığı yerden devam etmeye başladılar. Uçuşun çoğunu kendini sakinleştirmeye çalışarak geçirmişti, böylece Eli'ı gördüğünde ağzından çıkan ilk söz *söyle bana* olmayacaktı ama bir araya gelmişlerdi ve bunu gerçekleştirmekte güçlük çekiyordu.

"Ee?" dedi Victor, sıkılmış gibi görünmeye çalışmış ve başarısız olmuştu. "Ne buldun bakalım?"

Eli, Lockland'e sürdüğü arabanın direksiyonunu daha sıkı tuttu.

"Travma."

"Ne olmuş travmaya?"

"DÜ'lerle ilgili az çok belgelenmiş dosyaları karşılaştırdığımda bulabildiğim tek ortak nokta bu oldu. Neyse, bedenlerinin strese

bizimkilerden farklı tepkiler verdiğini öğrendim. Adrenalin falan, *senin uzmanlık alanın.* Travmanın vücudunun kimyevi yapısının değişmesine sebep olabileceğini keşfettim." Konuşması hızlandı. "Fakat sorun şu ki, *travma* inanılmaz geniş kapsamlı bir kelime, değil mi? Bunu bir battaniye gibi düşünürsek, ihtiyacım olan tek şey bir iplik. Her gün milyonlarca insan travmaya uğruyor. Duygusal anlamda, fiziksel anlamda. Aralarından çok sınırlı sayıda kişi bile DoğaÜstü birine dönüşse, insan popülasyonu içinde gözle görülür bir yere sahip olurlardı. Ve DÜ'ler tırnak içinde yazılan bir 'şey'den, bir hipotezden fazlası olurdu; gerçek olurlardı. Daha spesifik bir şey bulmam gerektiğini biliyordum."

"Travmanın bir türü mü mesela? Araba kazaları gibi?" diye sordu Victor.

"Evet, aynen öyle fakat ne yazık ki bilindik travmalardan biriyle oluştuklarına dair hiçbir belirti yok. Herhangi bir düzen ya da parametre de yok. Dikkatli bakmazsan tabii."

Eli söylediklerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Victor kısık sesli radyoyu kapadı. Eli sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

"Ve?" dedi Victor, bu kadar meraklanmış görünmekten hiç hoşnut değildi.

"Araştırmaya devam ettim," dedi Eli "ve bulabildiğim birkaç araştırmada –resmi araştırmalar değillerdi ve bulmakta büyük güçlük çektim– adı geçen insanların sadece travmaya uğramakla kalmadıklarını gördüm, Vic. *Ölmüşlerdi.* Başlarda anlamadım çünkü her on seferden dokuzunda, ölen birinin ölmediği ortaya çıksa bile, ÖYD olarak kayıt edilmiyor. Aslına bakarsan, çoğu zaman bu insanların kendileri bile ÖYD geçirdiklerinin farkına varmıyorlar."

"ÖYD?"

Eli Victor'a baktı. "Ölüme yakın deneyim. Ya DÜ basit bir travma sonucunda ortaya çıkmıyorsa? Ya vücutları olabilecek en ciddi fiziksel ve psikolojik travmaya reaksiyon gösteriyorsa? Ölüme. Düşünsene, bahsettiğimiz türde bir dönüşüm yalnızca

fizyolojik ya da psikolojik bir reaksiyonla gerçekleşemez. Büyük bir adrenalin salınımı, korku ve farkındalık halinde olmayı gerektirecektir. İrade gücünden bahsediyorum, akıl gücüyle maddi bir problemi aşmaktan. Ama biri diğerinden üstün olmuyor, ikisi birbirini tamamlıyor gibi düşün. Akıl ve vücut gerçekleşmek üzere olan ölüme tepki gösteriyor ve ikisinin de yeterince güçlü olduğu durumlarda –ve ikisinin de yeterince güçlü olması *gerekliliğinin* altını çiziyorum, genetik yatkınlığa ve hayatta kalma iradelerinin güçlü olması gerekiyor– DÜ'lerin ortaya çıktığını düşünüyorum."

Eli'ın teorisini dinledikçe Victor'ın aklında türlü ihtimaller dönüyordu.

Parmaklarını pantolonuna dayayarak esnetti.

Eli'ın söyledikleri mantıklıydı.

Mantıklıydı ve basitti ve bir o kadar da incelikliydi ve Victor'ın asıl nefret ettiği de bu olmuştu çünkü bunu ilk fark eden *kendisi* olmalıydı, bu hipotezi gerçekleştirecek kişi o olmalıydı. Adrenalin *onun* araştırma konusuydu. Aradaki tek fark Victor'ın geçici dalgalanmalar üzerinde çalışması, Eli'ın ise kalıcı bir kaymayı göz önünde bulunduracak kadar ilerlemesiydi. İçinde öfke kabardı ama öfkenin ona herhangi bir getirisi olmayacağını bildiği için pragmatist düşünmeye ve Eli'ın teorisinde kusur aramaya devam etti.

"Bir şeyler söyle, Vic."

Victor kaşlarını çatıp Eli'ın kapıldığı heyecana kapılmamak için dikkatle konuştu.

"Bildiğin iki şey var, Eli fakat bilmediğin ne kadar şey var onu bilmiyorsun. ÖYD ve yaşamaya istekli olmanın gerekli faktörler olduğu doğru diyelim ama başka neler gerekebileceğini düşünsene. DoğaÜstü olmak için belki de bir düzine farklı özelliğe ihtiyaç duyuluyordur. Ve senin keşfettiğin iki faktör fazla belirsiz. *Genetik yatkınlık* bile başlı başına milyonlarca farklı özelliği bünyesinde barındırıyor, aralarından herhangi biri ya da hepsi hayati

öneme sahip olabilir. Subjenin doğal yollarla artırılmış hormon seviyelerine ya da düzensiz çalışan salgı bezlerine ihtiyacı var mı? O anki fiziksel durumlarının önemi var mı yoksa değişimi sağlayan, vücutlarının tepkisi mi? Akli duruma gelecek olursak, psikolojik faktörleri değerlendirebilme imkânı var mı ki? Güçlü iradeyi mümkün kılan nedir? Felsefi bir bilinmezler kutusundan bahsediyoruz. Bütün bunların yanında şans faktörü de var."

"Bunların hiçbirini görmezden gelmiyorum," dedi Eli, arabayı otoparka götürürken hevesi kaçmaya başlamıştı. "Bu, üzerine koyularak geliştirilecek bir teori, herhangi bir sonuca varmışlığım yok. Büyük bir keşif yapmış olma ihtimalim olduğu gerçeğini kutlayamaz mıyız? DÜ olabilmek için ÖYD gerekiyor. Bence bu gayet büyük bir bulgu."

"Fakat yeterli değil," dedi Victor.

"Değil mi?" diye patladı Eli. "Bu bir başlangıç. Bu da bir şey. Her teorinin bir başlangıç noktasına ihtiyacı var, Vic. ÖYD hipotezi –travmaya verilen akli ve fiziksel reaksiyonların birleşimi– akla yatıyor."

Eli konuştukça Victor'ın aklında küçük fakat tehlikeli bir fikir şekillenmeye başlamıştı. Bir fikir. Eli'ın keşfini *kendi* keşfine dönüştürebilecek bir şey... ya da en azından *onların* keşfine.

"Ve bu bir *tez*," diye devam etti Eli. "DoğaÜstü fenomenine bilimsel bir açıklama getirmeye çalışıyorum. Yoktan var etme çabam yok."

Victor'ın dudakları seyirdi, ardından gülümsedi.

"Neden olmasın?"

Eli, "Çünkü bu intihar olurdu," dedi sandviçini yerken.

Yemekhanede oturuyorlardı, bahar dönemi henüz başlamadığından içerisi pek dolu değildi. Sadece İtalyan restoranı, ev yemekleri lokantası ve kafe açıktı.

"Eh, evet, öyle olması gerekiyor," dedi kahvesini yudumlayan Victor. "Fakat işe yararsa..."

"Bunu teklif ettiğine bile inanamıyorum," dedi Eli. Fakat sesinde bir şey vardı, şaşkınlığın arkasına gizlenmişti. Meraktı bu. Coşku. Victor bunu daha önceden de sezmişti.

"Diyelim ki haklısın," diye ısrar etti Victor "ve gerçekten de basit bir denklemden ibaret: ölüme yakın deneyim, *yakın* kısmının altını çiziyoruz, üzerine de muazzam bir fiziksel dayanıklılık ve güçlü bir irade..."

"Fakat basit *olmadığını* söyleyen sendin, daha başka faktörler olması gerektiğini söyledin."

"Ah, ondan zaten eminim," dedi Victor. Fakat Eli'ın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Onun dikkatini elinde tutmaktan hoşlanıyordu. "Gereken faktörleri kim bilebilir ki... Fakat ben vücudun hayati tehlike teşkil eden durumlarda inanılmaz işler başarma potansiyeline sahip olduğuna inanıyorum. Benim *tez konum* bu konu hakkındaydı, unuttun mu? Ve belki de haklısındır. Belki vücudumuz böylesi köklü bir kimyevi değişikliği bile kaldırabiliyordur. Adrenalin insanlara en umutsuz anlarında insanüstü denebilecek şeyler yaptırabiliyormuş gibi görünüyor. Belki de bu anlık değişimi kalıcı hale getirmenin bir yolu vardır."

"Bu delice..."

"Bunun delilik olduğuna inanmıyorsun. Tam olarak değil. Sonuçta bu senin tez konun," dedi Victor. Kahvesinin içine bakarken sırıttı. "Bu arada, o tezden A alacaksın."

Eli gözlerini kıstı. "Tezimin teorik olması gerekiyor..."

"Öyle mi?" dedi Victor, yüzündeki gülümseme büyüyordu. "Hani inanmamız gerekiyordu?"

Eli kaşlarını çattı. Cevap vermek için ağzını açtı fakat boynuna dolanan bir çift narin kol sözlerini yarıda bırakmasına sebep oldu.

"Erkeklerimin canını sıkan şey neymiş?" Victor başını kaldırdığında Angie'nin bakır rengi bukleleri, çilleri ve gülümsemesiyle karşılaştı. "Tatilin bittiğine mi üzülüyorsunuz?"

"Pek sayılmaz," dedi Victor.

"Selam Angie," dedi Eli ve Victor, Eli'ın gözlerindeki ışığın değişmesini ve Angie'yi kendine çekerek film yıldızı edasıyla öpmesini izledi. İçinden küfretti. Eli'ı istediği kıvama getirmek için çok uğraşmıştı ve o kadar uğraşla üzerine topladığı dikkati Angie tek bir öpücükle dağıtmayı başarmıştı. Victor sandalyesini geriye itti ve masadan kalktı, sinir olmuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Angie.

"Uzun bir gündü," dedi Victor. "Daha yeni geldim, bavullarımı boşaltacağım ki..." Cümlesini tamamlamadı. Angie artık onunla ilgilenmiyordu. Parmaklarını Eli'ın saçlarına dolamış, dudaklarını öpüyordu. Bir anda Victor ikisini de kaybetmişti.

Arkasını döndü ve gitti.

X

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Victor otelin kapısını tutarken Mitch kucağında taşıdığı yaralı ve sırılsıklam Sydney'le içeri girdi. Mitch cüsseliydi, kafasını kazıtmıştı ve teninin görünen kısmı neredeyse tamamen dövmelerle kaplıydı ve küçük kız ne kadar uzunsa o da o kadar genişti. Sydney içeriye yürüyerek girebilirdi ama Mitch Sydney'i kucağında taşımanın, kolunu omzuna atmayı denemesinden daha kolay olduğuna karar vermişti. Sydney'in yanı sıra iki bavul taşıyordu, kapıdan geçince ikisini de yere bıraktı.

"Burası işimizi görür sanırım," dedi, kalacakları lüks odayı neşeli gözlerle inceliyordu.

Victor daha küçük bir bavulu yere bıraktı, ıslak paltosunu çıkarıp astı, kollarını sıvarken Mitch'e kızı banyoya götürmesini işaret etti. Odadan banyoya taşınırken Sydney başını uzattı. Merit'in merkezinde bulunan Esquire Oteli'nin bu odası o kadar boştu ki içerideki mobilyaları dışarı mı attılar diye merak etmişti. Dikkatli baktığında eskiden koltukların ve kanepelerin olduğu yerleri gösteren izlerin farkına vardı. Zemin ahşaptı ya da ahşap gibi görünmesi amaçlanan bir malzemeyle döşenmişti, banyo da taş ve fayansla kaplıydı. Mitch kızı duşa bıraktı –mermerden büyük, kapısız bir alandı– ve ortadan kayboldu.

Sydney titredi, insanı uyuşturan, her tarafına yayılmış soğuktan başka bir şey hissetmiyordu. Victor birkaç dakika sonra geldi, kollarında birbirinden farklı birçok kıyafet vardı.

Elindeki kıyafetleri banyo evyesinin yanına bırakıp, "Bunlardan biri sana uyacaktır," dedi. Sydney ıslak kıyafetlerini çıkardı, Victor'ın getirdiklerini inceleyip bu yeni kıyafetlerin nereden geldiğini düşünürken, Victor banyo kapısının önünde bekledi. Çamaşırhaneyi yağmalamışlar gibi görünüyordu fakat getirdikleri kuru ve sıcak olduğundan şikâyet etmeye niyeti yoktu.

"Sydney," dedi sonunda, kapının öteki yanında kafasından geçirdiği tişört yüzünden sesi boğuk çıkmıştı. "Adım Sydney."

Koridordan, "Memnun oldum," diye seslendi Victor.

Tişörtleri karıştıran Sydney, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Neyi?" dedi Victor.

"Acıyı nasıl durdurdun?"

"Bu bir... yetenek."

"Yetenek," diye homurdandı Sydney.

Kapının arkasından, "Daha önce kendisine yetenek bahşedilmiş biriyle karşılaştın mı?" diye sordu Victor.

Sydney soruya cevap vermedi, sessizliği hışırdattığı, üzerine geçirdiği ve kenara attığı kıyafetler bozuyordu sadece. Tekrardan konuşmaya başladığında, tek söylediği, "Artık içeri gelebilirsin," oldu.

Victor içeri girince Sydney'i üzerine büyük gelen bir eşofman ve upuzun bir tişörtle buldu ama şimdilik bunlarla idare etmesi gerekecekti. Sydney'e tezgâha oturmasını, kolunu incelerken hiç kıpırdamamasını söyledi. Kan izlerini tamamen temizlediğinde, Victor'ın yüzü ekşidi.

"Ne oldu?" diye sordu Sydney.

"Vurulmuşsun sen," dedi Victor.

"Eh, evet."

"Silahla falan mı oynuyordun?"

"Hayır."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Victor, parmaklarını Sydney'in bileğine dolamıştı.

"Dün."

Victor gözlerini Sydney'in kolundan ayırmıyordu. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Sydney, "Ne demek istiyorsun?" dedi boş boş.

"Eh, Sydney, kolunda bir mermi var, nabzın senin yaşındaki biri için fazlasıyla yavaş ve ateşin de olması gerekenden yaklaşık beş derece daha düşük."

Sydney gerilmişti fakat konuşmadı.

"Başka bir yerinden yaralandın mı?" diye sordu Victor.

Sydney omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Acının birazını geri getireceğim," dedi Victor. "Bakalım başka bir yerinden yaralanmış mısın?"

Sydney başıyla belli belirsiz onayladı. Victor Sydney'in kolunu biraz daha sıktı ve uyuşturan soğukluk yerini vücudunun farklı yerlerine yayılmış, batan bir acıya bıraktı. Sydney nefes almak için çabaladı, bunu yaparken Victor'a en çok nerelerinin acıdığını söyledi. Victor'ın hareketlerini seyrediyordu, kendisine kırılmasından korkarcasına dikkatlice dokunuşunu. Victor'ın her şeyinde ayrı bir zarafet vardı; teni, saçları, gözleri, elleri teninde dans ediyor, sadece gerektiğinden emin olduğu takdirde temas ediyordu.

Sydney'e pansuman yapıp acısını tekrar aldıktan sonra, "Eh," dedi Victor. "Kurşun yarası ve burkulmuş bir bilek haricinde gayet iyi görünüyorsun."

"Onların haricinde," dedi Sydney tatsızca.

"Her şey göreceli," dedi Victor. "Hayattasın."

"Öyleyim."

"Sana ne olduğunu anlatmayacak mısın?" diye sordu Victor.

Sydney, "Doktor musun?" diyerek soruyla yanıt verdi.

"Doktor olmam gerekiyordu. Uzun zaman önce."

"Ne oldu?"

Victor iç geçirdi ve arkasında duran havlu askısına yaslandı. "Şöyle yapalım. Sen bana cevap ver, ben de sana."

Sydney tereddüt etti ama başıyla onayladı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Victor.

"On üç," diye yalan söyledi Sydney, on iki yaşında olmaktan nefret ediyordu. "Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz iki. Sana ne oldu?"

"Biri beni öldürmeye çalıştı."

"Onu görebiliyorum. Fakat neden biri böyle bir şey denesin ki?"

Sydney kafasını salladı. "Senin sıran değil. Neden doktor olamadın?"

"Hapse girdim," dedi Victor. "Neden biri seni öldürmek istesin ki?"

Topuğuyla bacağını kaşıdı, bu da yalan söylemek üzere olduğunun habercisiydi. Ne yazık ki Victor henüz onu yeterince iyi tanımıyordu. "Hiçbir fikrim yok."

Sydney tam hapse girmesiyle ilgili bir soru soracaktı ki son anda fikrini değiştirdi. "Beni neden aldın?"

"Yardıma muhtaçlara karşı bir zaafım var," dedi Victor. Ardından sorduğu soru Sydney'i şaşırttı. "Yeteneğin var mı, Sydney?"

Uzun bir bekleyişin ardından Sydney başını hayır anlamında salladı.

Victor başını öne eğince Sydney onun ifadesinde bir şey görür gibi oldu ve arabayla yanında durdukları andan beri ilk kez korktuğunu hissetti. İnsanı yiyip bitiren bir korku değildi ama tenine yavaşça ve dalga dalga yayılıyordu.

Victor başını kaldırdığında gölge kayboldu. "Biraz dinlenmen gerek, Sydney," dedi Victor. "Koridorun sonundaki odaya geçebilirsin."

Arkasını döndü ve Sydney'in teşekkür etmesine fırsat vermeden gitti.



Victor odanın geriye kalanından mermer bir tezgâhla ayrılmış mutfağa girdi ve Mitch ile Wrighton'dan ayrıldıklarından beri toparlamaya başladıkları ve Mitch'in arabadan getirdiği içki zulasından aldığı likörü bardağa doldurdu. Kız yalan söylüyordu ve Victor bunun farkındaydı ama normalde kullandığı yöntemlere başvurmak istemiyordu. Kız daha çocuktu ve korktuğu belliydi. Ve yeterince acı çekmişti.

Victor diğer odayı Mitch'e bıraktı. Mitch'in kanepeye sığmasına imkân yoktu ve Victor'ın da pek uyuduğu yoktu zaten. Kendini yorgun hissetse dahi, kanepede uyumayı sıkıntı etmezdi. Hapishanede en nefret ettiği şey bu olmuştu. İnsanlar ya da yemek değil. Hatta *hapiste* olması bile canını bu kadar sıkmamıştı.

Canını sıkan tek şey hücresindeki döşekti.

Victor içkisini aldı ve otel odasının laminat döşemesinde dolanmaya başladı. Gerçek parkeyle takdir edilesi bir benzerlik taşıyordu fakat gacırdamıyordu ve Victor kaplamanın altındaki beton zemini hissedebiliyordu. Üzerinde gezdiği yerin beton olduğunu anlayacak kadar fazla vakit geçirmişti.

Oturma odasının bir duvarında yerden tavana kadar pencere vardı, oradan da balkona açılan bir çift kapı bulunuyordu. Kapıları açıp yedinci katın dar balkonuna çıktı. Hava serindi ve dirseklerini balkonun soğuk metal korkuluğuna yaslarken, her ne kadar içkisindeki buzlar parmaklarını acıtacak kadar bardağı soğutmuş olsa da, serinliğin ve içkisinin tadını çıkarıyordu. Soğuğu hissettiği yoktu zaten.

Gözlerini Merit'e dikti. Bu saatte bile şehir ayaktaydı, adeta kaynıyordu. Victor'ın kendisini zorlamasına dahi gerek duymadan hissedebildiği insanlarla doluydu. Fakat o, şehrin soğuk ve metalik havasıyla ve yaşayan, nefes alan, *hisseden* milyonlarca bedenle çevriliyken hiçbirini düşünmüyordu. Gözleri binaların üzerinde geziniyordu fakat aklı hepsinin ötesindeydi.

XI

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

O gecenin ilerleyen saatlerinde, "Ee?" dedi Victor. Bir içki içmişti. Birden fazla içki. Toplantılar için buzdolabı raflarından birini birayla dolu tutarlardı ve çok kötü ya da çok iyi günlerde kullanmak üzere de banyo evyesinin altında sakladıkları bir miktar sert içki vardı.

"Olmaz öyle şey," dedi Eli. Victor'ın elindeki kokteyli gördü ve kendine de bir tane doldurmak için banyoya yöneldi.

"O kadar emin konuşmanı gerektirecek bir durum yok," dedi Victor.

İçkisini yudumladıktan sonra, "Durumun kontrolünü tam anlamıyla elimizde tutabilmemiz mümkün değil," diye açıkladı Eli. "Hayatta kalmayı garantilememizin bir yolu olmamasını geçtim, yetenek kazanımı olacağından da emin olamayız. Ölüme yakın deneyimlerin her şeyden önce *ölüme yakın* oldukları gerçeğini unutmamalıyız. Fazlasıyla büyük bir risk."

"Ama işe yararsa..."

"Ama işe yaramazsa..."

"Kontrollü bir deney oluşturabiliriz, Eli."

"Yeterli olmaz."

"Bana daha önce hiçbir şeye inanıp inanmadığımı sormuştum. İnanıyorum. Buna inanmak istiyorum. Fazlası olduğuna inanmak

istiyorum." Victor bardağına biraz viski doldurdu. "Daha fazlası olabileceğimize. Hatta kahramanlar olabileceğimize."

"Ölebiliriz de," dedi Eli.

"Yaşayan herkesin aldığı bir risk bu."

Eli parmaklarını saçlarına daldırdı. Sarsılmıştı, emin olamıyordu. Victor onu böyle görmekten hoşlanmıştı. "Sadece bir *teori* bu."

"Senin yaptığın hiçbir şey, Eli, teori olarak kalmamalı. Sende bunu görüyorum." Gözlemleriyle ilgili yorumunu tek seferde yapabilmekten gurur duymuştu, sonuçta sarhoştu. Yine de, artık konuşmayı kesmesi gerekiyordu. Victor insanları ne kadar yakından izlediğini, kaydettiğini, taklit ettiğini bilmelerinden hoşlanmıyordu. "Emin ol görüyorum," diye sessizce tekrar etti ve sustu.

"Sanırım biraz fazla içtin."

Victor kehribar rengindeki sıvıyla dolu bardağına baktı.

Hayatların gidişatını belirleyen anlar hep açık görünmez. *UÇURUM* diye bağırmazlar, on düşüşün dokuzunda tutunabileceğiniz bir halat olmayacaktır ya da geçeceğiniz bir bitiş çizgisi, yardımınıza koşacak bir akraba veya fiyakalı bir mektubun getirdiği iyi haberler de. Hayat incelikli planlar yapmaz. İki yudum arasında, Victor hayatının en büyük hatasını yaptı ve bunu yapmak için ağzından çıkan tek bir cümle yetti. Üç küçük kelime.

"İlk ben denerim."

Havaalanından gelirken arabada düşünmüştü, kendi kendine sorduğunda da cevabı *neden olmasın* olmuştu. Öğle yemeklerini yerken düşünmüştü ve kampüste dolanırken, kahvesini bitirmekle meşgulken, yurtlara giden koridordan geçip üst sınıfların kaldığı binalara ulaşana kadar da düşünmeye devam etmişti. Üç ya da dördüncü içkisini yudumlarken, soru işareti noktaya dönüşmüştü. Bu bir seçim değildi. Seçim olarak görmek yanlıştı. Eli'ın büyük keşfinin bir parçası olmak için yapabileceği tek şey buydu. Katılımcı olacaktı. Katkı koyacaktı.

"Elinde bu ara ne var?" diye sordu Victor.

"Ne demek istiyorsun?"

Victor'ın bir kaşı hareketlendi, eğlenmediği belliydi. Eli uyuşturucu kullanmaz fakat her zaman yanında bulundururdu, Lockland kampüsünde –*ve diğer bütün kampüslerde*, diye düşündü Victor– para kazanmanın ya da birkaç yeni arkadaş edinmenin en hızlı yolu buydu. Eli, Victor'ın ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

"Olmaz."

Victor çoktan banyoya giderek gözden uzaklaşmış ve elinde tamamına yakını dolu bir şişe viskiyle geri dönmüştü.

"Elinde ne var?" diye tekrarladı.

"Olmaz."

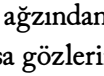
Victor iç geçirdi, sehpanın yanına gitti ve bir parça müsvedde kâğıt koparıp üzerine bir not karaladı. *Alt raftaki kitaplara bak.*

"İşte," dedi, elindekini yüzü asılmış Eli'a uzatırken. Vic omuz silkti, içkisinden bir yudum daha aldı.

Kanepenin kolçağına tutunarak, "O kitaplara büyük emek verdim," dedi. "Hepsi birer sanat eseri. Ve şu anda yazabileceğimden çok daha iyi bir intihar notu olacaklarından eminim."

Eli, "Olmaz," diye yineledi. Fakat ağzından çıkanlar uzaklardan geliyordu ve duygudan yoksundu, oysa gözlerindeki ışığın parıltısı artmaya başlamıştı. "İşe yaramayacak." Bunu söylerken bile odasına, Victor'ın, Eli'ın haplarını sakladığını bildiği yere doğru ilerliyordu.

Victor kanepeden kalktı ve Eli'ın peşinden gitti.



Yarım saat sonra, yan yana duran yarısı içilmiş bir şişe viski ve boş bir kutu ağrı kesicinin bulunduğu sehpanın yanında uzanırken, Victor hata yapıp yapmadığını sorgulamaya başladı.

Kalbi kontrolden çıkmıştı; kanını damarlarına haddinden fazla hızlı pompalıyordu. Victor'ın görüşü bulandı ve gözleri kapandı.

Bu bir hataydı. Kusacağını düşünerek aniden dikildi fakat eller onu yatağa itti ve bastırdı.

"Geri dönüş yok," dedi Eli, Victor yutkunup tavandaki fayanslara odaklanana kadar da tutuşunu gevşetmedi.

"Konuştuklarımızı hatırla," diyordu Eli. Mücadele etmekle ilgili bir şeyler zırvalıyordu. İradeyle ilgili.

Victor dinlemiyordu, nabzından başka bir şey duyamıyordu. Kalbi bundan daha hızlı atabilir miydi? Hata yapıp yapmadığını düşünmeyi bırakmıştı artık. Emindi. Yirmi dört yıllık hayatı boyunca yaptığı en kötü plandı bu. Yanlış *yöntemi* seçtin, dedi Victor'ın sağduyulu, kaybolmakta olan, adrenalin ve acı ve korku konusunda çalışmalar yapmış tarafı. Amfetaminleri viskiyle midesine indirmemeliydi, işlemi kolaylaştırmak için sinirlerini ve hislerini uyuşturacak hiçbir şey yapmamalıydı ama gergindi... korkmuştu. Şimdiyse uyuşuyordu ve uyuşmak onu acıdan daha çok korkutuyordu çünkü öylece yok olup gidebilirdi.

Farkına dahi varamadan ölebilirdi.

Bu yanlıştı, yanlış, yanlış ve yanlış... ama bunu söyleyen ses kayboluyordu, yerini yayılan, içine oturan bir...

İşe yarayabilirdi.

Victor bu düşünceyi uyuşan paniğinin yerine koydu. İşe yarayabilirdi ve *işe yararsa,* bu güce sahip olmak, kanıtlamak ve dünyayı ikna etmek istiyordu. Canlı kanıt olmak istiyordu. O olmadan, Eli'ın canavarından, Eli'ın fikirlerini üzerinde denediği bir denekten öteye gidemezdi. Fakat başarırsa, *canavar* Victor olacaktı, önemli olan kendisi olacak, Eli'ın teorilerinden bağımsız kalacaktı. Fayansları saymayı denedi fakat kaçta olduğunu unuttu. Kalbi dayanmasına rağmen düşünceleri şerbet gibi akmaya, eskileri gitmeden yerine yenileri gelmeye başlamıştı. Sayılar birbiri üzerine binmeye başlamıştı, bulanmaya. Her şey bulanıyordu. Parmak uçlarındaki uyuşukluk tedirgin edici bir hal almıştı. Üşümüyordu ama vücudu enerjiyi içeriye çekmeye başlamış gibiydi, kapanıyordu,

işe de en uç noktalardan başlamıştı. Mide bulantısı da geçmişti. Vücudunun iflas ettiğini işaret eden tek şey hızla atan nabzıydı.

Yatağın yanına çektiği sandalyede öne eğilerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Eli. Eli alkol almamıştı fakat gözleri parıldıyor, ışıkla dans ediyordu. Endişeli gibi görünmüyordu. Korkmuş gibi de görünmüyordu. Ama tabii, ölmek üzere olan o değildi.

Victor'ın ağzı garip hissettiriyordu. Kelimeleri oluşturabilmek için büyük çaba sarf etmesi gerekiyordu.

"Pek iyi değil," dedi güçlükle.

Klasik aşırı doz yöntemini seçmelerinin birçok sebebi vardı. Başarısız olurlarsa, açıklaması kolay olacaktı. Ayrıca, bu sayede Eli yardım çağırmadan önce kritik aşamaya gelene kadar bekleyebilirdi. Hastaneye fazla erken varmaları ölüme yakın değil, sadece berbat bir deneyim elde etmeleri anlamına gelecekti.

Uyuşukluk Victor'ın vücuduna giderek yayılıyordu. Uzuvlarına, kafasına.

Kalbi tekledi, ardından rahatsız edici bir ritimle atmaya devam etti.

Eli tekrar konuştu, kısık sesle ve aceleyle.

Gözünü her kırpışında, tekrar açması daha da zorlaşıyordu. Ve ardından, bir anlığına korku Victor'ı delip geçti. Ölüm korkusu. Eli korkusu. Olabilecek her şeyin korkusu. Hiçbir şey olmama ihtimalinin korkusu. Fazlasıyla ani ve güçlü bir korkuya kapılmıştı.

Fakat kısa süre sonra uyuşma hissi bu korkuyu da alıp götürdü.

Kalbi bir kez daha tekledi ve acı hissetmesi gerekirken boşluğa düştü ama acıyı hissedemeyecek kadar fazla içmişti. Üzerine gelen karanlıkla savaşmak için gözlerini kapayıp odaklanmayı denedi ancak karanlık galip geldi. Eli'ın konuştuğunu duyabiliyordu ve söyledikleri önemli olmalıydı çünkü sesini daha önce hiç duymadığı bir tonda yükseltmişti fakat Victor batıyordu, tenine ve yatağına ve zemine, karanlığın tam içine.

XII

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Victor bir şeylerin kırıldığını duydu ve başını eğdiğinde elindeki bardağı fazla sıktığı için kırdığını fark etti. Cam parçacıklarını sıkmaya devam ediyordu, parmaklarından akan kanlar kırmızı şeritleri andırıyordu. Yumruğunu açınca kırık bardak korkuluklardan sekerek yedi kat aşağıdaki restoranın brandasının üzerine düştü. Başını eğdiğinde avcuna gömülü cam parçacıklarını gördü.

Onları hissetmiyordu.

İçeri girip lavabonun başına geçti, en büyük cam parçasını derisinden çıkardı, paslanmaz çelik lavabonun içinde parlayışını seyretti. Eli ayağına dolanmıştı ve küçük parçaları çıkarmayı beceremiyordu, bu yüzden gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve acıyı geri getirdi. Kısa süre içinde avcu cam kırıklarının nerede olduğunu belirlemesine yardımcı olacak ufak bir acıyla sızladı. Parçaları çıkarıp kanlar içindeki avcuna baktı, dalga dalga vuran acıyı bileğinde hissediyordu.

DoğaÜstü.

Her şeyi başlatan –mahveden, değiştiren– kelime.

Victor yüzünü ekşitti, acı hissini ses düğmesi çevirir gibi artırdı. Acı keskinleşti, avcuna iğneler batıyormuş gibi gelen his, parmaklarına ve bileğine yayıldı. Biraz daha şiddetlendirdi ve bütün vücudunu saran acıdan bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiğinde yüzünü buruşturdu, ufak acı yerini bıçak kadar keskin bir hisse

bırakmıştı. Victor'ın elleri titremeye başladı fakat devam etti, acıyı aklını kaybetmeye, kendinden geçmeye başlayıncaya kadar artırdı.

Dizleri büküldü ve kendini kanlı ellerle tezgâha yaslanırken buldu. Acı aniden atan sigorta misali gitmiş, Victor'ı karanlıkta bırakmıştı. Kendini toparladı. Kanaması devam ediyordu ve arabadan Sydney'i tedavi etmek için getirdikleri ilkyardım setini kullanması gerektiğini biliyordu; bir kez daha, Victor Eli'la yeteneklerini değiştirebilmeyi diledi.

Fakat önce tezgâhtaki kanı sildi ve kendine bir bardak daha içki doldurdu.

XIII

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND TIP MERKEZİ

Yokluğun içinden geldi acı.

Victor'ın ilerleyen zamanlarda öğrenip kullanacağı acı değil, kendilerinin sebep olduğu bu başarısız aşırı doz denemesinin sonucunda gelen basit acıydı.

Acı ve karanlık, yerini acı ve renklere bırakmış ve son olarak da acı ve parlayan hastane ışıkları halini almıştı.

Eli, Victor'ın yatağının başındaki sandalyede oturuyordu, tıpkı dairelerindeki gibiydi. Aradaki tek fark boş şişelerin, hapların olmayışıydı. Sadece bipleyen makineler ve ince çarşaflar ve Victor Vale'in şu ana kadar yaşadığı en korkunç baş ağrısı vardı, ebeveynleri Avrupa turuna çıktığı sene zulalarını patlattığı seferkinden bile kötü ağrıyordu. Eli başını öne eğmiş, parmaklarını dua ederken yaptığı gibi hafifçe birbirine kenetlemişti. Victor şu anda yaptığı şeyin bu olup olmadığını merak ediyor ve bunu yapmayı bırakmasını diliyordu.

Eli'ın Tanrı'yla muhabbet etmediğinden emin olunca, "Yeterince uzun süre beklemedin," diye fısıldadı Victor.

Eli kafasını kaldırdı. "Nefes almıyordun. Nabzın neredeyse durmuştu."

"Ama durmadı."

"Üzgünüm," dedi Eli gözlerini ovuşturarak. "Yapamadım..."

Victor yatağına tekrar gömüldü. Bu yaptığından dolayı ona minnettar olmalıydı. Erken davranması geç kalmasından iyiydi. Her şeye rağmen. Tırnağını göğsündeki sensörlerden birinin altına geçirdi. İşe yarasaydı, farklı mı hissederdi? Makineler kafayı yer miydi? Floresanlar yanıp söner miydi? Yatağı alev alır mıydı?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Eli.

"Bok gibi, Cardale," diye patladı Victor ve Eli yüzünü ekşitti, sebebi ses tonu değil, ona soyadıyla seslenmesiydi. Üçüncü içkiyi bitirmiş, kendilerini yapacakları keşfin sarhoşluğuna kaptırmışken, haplar etkilerini göstermeden önce, başarılı olurlarsa, Eli'ın soyadını Cardale yerine Ever olarak değiştirme kararı vermişlerdi, sebebi de kulağa hoş gelmesi ve çizgi romanlardaki süperkahramanların buna benzer havalı, ses yinelemeli isimleri olmasıydı. İkisinin de aklına örnek gelmemesinin ne önemi vardı ki? O anda umursadıkları tek şey bir isim bulmaktı. Ender de olsa ilk kez cevabı bulan Victor olmuştu ve ufak, fazlasıyla önemsiz bir şey bile olsa, ismin ağzından çıkışı Eli'ın sahip olmadığı bir şeye sahip olmak gibiydi. Eli'ın istediği bir şeye. Belki Eli'ın umurunda değildi, belki tek yapmaya çalıştığı Victor'ı ayık tutmaktı ama yine de Victor ona *Cardale* dediğinde canı yanmıştı ve bu şu an için yeterliydi.

Öne eğilerek, "Düşünüyordum da," diye başladı Eli. Enerji dolu görünüyordu. Ellerini ovdu. Oturduğu yerde duramıyor, bacaklarını oynatıyordu. Victor Eli'ın vücuduna değil de, ağzının söyleyeceği şeye odaklanmaya çalıştı. "Bir dahaki sefere, diyorum ki..."

Kapının önünde bir kadın belirip boğazını temizleyince durdu. Doktor değildi –önlüğü yoktu– fakat kalbinin üzerindeki yaka kartı doktordan da kötü biri olduğunu gösteriyordu.

"Victor? Benim adım Melanie Pierce. Lockland Tıp Merkezi'nin psikoloğuyum."

Eli'ın sırtı kadına dönük, gözleri Victor'ın üzerindeydi, onu uyarıyordu. Victor eliyle Eli'a hem çıkmasını hem de bir şey söylemeyeceğini işaret etti. Bu noktaya kadar geldikten sonra bir şey

anlatmayacaktı. Eli ayağa kalktı ve Angie'yi aramakla ilgili bir şeyler homurdandı. Odadan çıktıktan sonra kapıyı kapadı.

"Victor." Bayan Pierce, Victor'ın adını yavaş, mırıldanma benzeri bir sesle söylemiş, bunu yaparken de ellerini karışık, kahverengi saçlarında gezdirmişti. Orta yaşını ve Güneyli olduğunu belli eden bir stildeydi saçları. Aksanının nereye ait olduğunu anlamak güçtü fakat ses tonundaki dayatmacı tavır gayet netti. "Hastane çalışanları, acil durumda aranmak üzere bıraktığın numaralara ulaşamadıklarını söylediler."

Victor'ın aklından geçen *Tanrı'ya şükürler olsun* oldu. "Ebeveynlerim, değil mi? Turdalar."

"Eh, bulunduğun durumu göz önünde bulundurarak, bilmende fayda olduğunu düşündüğüm şey..."

"Kendimi öldürmeyi denemedim." Gerçek sayılırdı.

Kadının dudakları anlayışlı bir ifadeyle kıvrıldı.

"Sadece eğlencenin dozunu biraz fazla kaçırmışım." Tamamen yalandı.

Kadın başını eğdi. Saçlarının teli bile kıpırdamamıştı.

"Lockland'de okumak insanı geriyor. Biraz rahatlamam gerekiyordu." Gerçekti.

Bayan Pierce iç geçirdi. "Sana inanıyorum," dedi. Yalandı. "Fakat seni taburcu edeceğimiz zaman..."

"Ne zaman edeceksiniz?"

Pierce dudaklarını büzdü. "Seni burada yetmiş iki saat tutma yükümlülüğümüz var."

"Dersim var."

"Zamana ihtiyacın var."

"Derse girmem gerek."

"Tartışmaya açık bir konu değil bu."

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum."

Pierce'ın sesi incelerek daha az dost canlısı ve daha açıksözlü, sabırsız, normal bir hal aldı.

"O zaman ne yaptığını söylemeye ne dersin?"

"Hata yapıyordum," dedi Victor.

"Hepimiz hata yaparız," dedi Pierce ve Victor'ın midesi bulandı. Aşırı dozun etkilerinden miydi yoksa kadının terapisinin etkisi mi, bilmiyordu. Kafasını yastığa bıraktı. Gözlerini kapadı ama kadın konuşmaya devam etti. "Seni taburcu edeceğimiz zaman, Lockland'deki danışmanla görüşmen gerektiğini bildireceğim."

Victor homurdandı. Danışman Peter Mark. İki ismi olan, mizah anlayışından yoksun ve ter bezlerinde problem olan bir adamdı.

"Buna hiç gerek yok," diye mırıldandı Victor. Ebeveynleri sayesinde istememesine rağmen birkaç hayat yetecek kadar terapi görmüştü zaten.

Bayan Pierce'ın sesindeki kontrolcü tavır geri döndü. "Gerekiyormuş gibi geliyor bana."

"Kabul edersem, beni hemen bırakır mısınız?"

"Kabul etmezsen, Lockland seni okula geri almayacaktır. Yetmiş iki saat burada kalacaksın ve bu süre boyunca benimle görüşeceksin."

Victor sonraki birkaç saati kendisi yerine bir başkasını –Bayan Pierce'ı– nasıl öldüreceğini planlayarak geçirdi. Aklından geçenleri anlatsa Bayan Pierce bunu olumlu karşılayabilirdi ama Victor gene de buna pek ihtimal vermiyordu.

XIV

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Yeni bandajladığı elindeki içkiyle odayı adımlayan Victor bardağı her an düşürecekmiş gibi duruyordu. Odanın bir duvarından diğerine kaç kez giderse gitsin, huzursuzluğu dinmeyi reddediyordu. Aksine, üzerine geliyor, hareket ettikçe kafasında cızırtı yapıyor gibiydi. Çığlık atma ya da etrafı dağıtma ya da yeni doldurduğu içkiyi duvara fırlatma fikirleri aklında dolanırken Victor gözlerini kapadı ve kendini, bacaklarının yapmayı istemediği tek şeyi yapmaya zorladı: durmaya.

Olduğu yerde kaldı, bütün o enerjiyi ve kaosu ve elektriği emmeye ve *dinginlikteki* yerini bulmaya çalıştı.

Hapisteyken böyle anlar yaşadığı olmuştu, paniğin üzerine dalga dalga geldiği anlar. *Bitir şu işi,* diye fısıldardı karanlık, aklını çelmeye çalışırdı. Kim bilir kaç kez aklından geçirmişti; elleriyle değil, içindeki *şeyle* uzanmayı ve her şeyi mahvetmeyi. Herkesi.

Fakat bu riske giremezdi. O an girememişti, şu anda da giremezdi. Tecrit hücresinden kurtulmasının tek yolu hapishane yetkililerini normal, güçsüz, herhangi bir tehlike arz etmeyen, en azından diğer dört yüz altmış üç mahkûmdan farksız biri olduğuna, akıllarında şüphe kırıntısı dahi kalmayacak şekilde ikna etmekti. Fakat hücresinin karanlığında kilitli geçirdiği vakitlerde, etrafındaki herkesi mahvetme dürtüsü dayanılmaz bir hal alıyordu. Hepsini mahvetmek ve elini kolunu sallayarak çıkmak.

Şimdiyse, aynı o zaman olduğu gibi kollarını göğsünde kavuşturdu, elini kesen camlar kadar keskin bir kararlılıkla, insanlara karşı kullanabileceği bir gücü olduğunu unutmaya çalıştı. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, vücuduna ve aklına durmasını, sakinleşmesini emretti. Ve yine, tıpkı o zaman olduğu gibi, gözlerini kapayıp sessizliği bulmaya çalıştığı anda, onu bulan tek bir kelime oldu, pes etme lüksünün olmadığını hatırlatan, ona meydan okuyan bir isim.

Eli.

XV

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND TIP MERKEZİ

Eli Victor'ın yatağının yanındaki hastane sandalyesine çöktü, çantasını yanındaki lamine zemine bıraktı. Victor tıp merkezindeki psikolog Bayan Pierce'la, ebeveynleriyle ilişkisini inceledikleri –kendisi, ondan beklendiği üzere büyük bir hayranlarıydı– son seansını tamamlamıştı. Pierce seanstan imzalı kitap alma sözü ve ilerleme kaydettikleri düşüncesiyle ayrılmıştı. Victor'sa seanstan baş ağrısı ve Lockland'in danışman öğretmenini en az üç kere görmesi gerektiği yazan bir notla. Yetmiş iki saatlik müşahede süresini imzalı kitap karşılığında kırk saate indirmeyi başarmıştı. Şimdiyse bileğindeki hastane bilekliğiyle mücadele ediyor, bir türlü çıkaramıyordu. Eli eğildi, cebinden bir çakı çıkardı ve garip, kâğıt plastik karışımı materyali ikiye ayırdı. Victor bileğini ovuşturdu ve olduğu yerde durdu, ardından yüzünü ekşitti. Görünen o ki ölümden dönmek pek de hoş bir his değildi. Her tarafı insanı uyuşturan bir ağrıyla aralıksız sızlıyordu.

Çantasını omzuna atarken, "Buradan çıkmaya hazır mısın?" diye sordu Eli.

"Tanrım, evet," dedi Victor. "Çantada ne var?"

Eli gülümsedi. "Düşünüyordum da," dedi hastanenin steril koridorlarında ilerlerken, "sıra bana geldi."

Victor'ın göğsü sıkıştı. "Hmm?"

"Bu gerçekten de öğretici bir deneyimdi," dedi Eli. Victor hoş olmayan bir şeyler homurdandı fakat Eli devam etti. "Alkol kötü bir fikirdi. Ağrı kesiciler de öyle. Acı ve korku, panikle bütün ve panik adrenalin ile diğer mücadele etmeye ya da kaçmaya teşvik eden hormonlarının salınımına yardımcı olur. Bildiğin üzere."

Victor'ın alnı kırıştı. Evet, bildiği üzere. Sarhoş halinin umurunda olmamıştı tabii.

Soğuk bir güne açılan otomatik kapılardan geçtikten sonra, "Yeterli panik ve yeterli kontrol sağlayabileceğimiz," diye devam etti Eli, "sayılı durum var. Panik ve kontrol bir arada görülmüyor. Ya da en azından pek ortak noktaları yok. Kontrol arttıkça, paniğe duyulan ihtiyaç azalıyor ya da tam tersi vs."

"Peki ya çantanın içinde ne var?"

Arabaya ulaştılar ve Eli sorunun cevabını içinde bulunduran objeyi arka koltuğa fırlattı.

"İhtiyacımız olan her şey." Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Eh. Buz hariç her şey."

Tam olarak, "ihtiyacımız olan her şey" bir düzine epinefrin iğnesi ya da bilinen adıyla EpiPen ve iki düzine, avcıların ava çıkarken ayakkabılarının içine ve futbolcuların kışın çıktıkları maçlarda eldivenlerinin içine koydukları cinsten ısıtma bandı vardı. Eli üç epinefrin iğnesini aldı ve mutfak tezgâhında duran bir deste ısıtma bandının yanına koydu, ardından bir adım geriye atıp tezgâhtakileri bir ziyafet gibi Victor'a takdim etti. Yarım düzine buz torbası mutfak lavabosuna yaslanmış bekliyor, eriyen buzlar döşemeyi ıslatıyordu. Buzları eve dönerken almışlardı.

EpiPen'lerden birini göstererek, "Bunları çaldın mı?" diye sordu Victor.

Isıtma bantlarından birini eline alıp aktif hale gelmesini sağlayan kısmını incelerken, "Bilim adına ödünç aldım diyelim," diye cevap verdi. "Lockland Tıp Merkezi'ni birinci sınıftan beri takip ediyorum. Ruhları duymadı."

Victor'ın kafası tekrar zonklamaya başlamıştı.

"Bu gece mi?" diye sordu Victor, Eli planını açıkladığından beri bu soruyu ilk soruşu değildi.

EpiPen'i Victor'ın elinden alarak, "Bu gece," diye doğruladı Eli. "Epinefrini direkt eritmeyi ve bana damardan enjekte etmeni, böylece daha güvenilir bir yayılma sağlayabilmeyi düşündüm fakat EpiPen'lerden daha yavaş etki gösterecek ve dolaşım sisteminin performansına bağlı olacaktı. Ayrıca, uygulamayı yapacağımız yeri göz önünde bulundurunca, iğne şeklinde kullanmak daha kolay."

Victor ellerindeki malzemeleri değerlendirdi. EpiPen işin kolay kısmıydı, kompresyonsa zor ve zarar verme ihtimali olan kısmı. Victor kalp masajı yapmayı biliyordu ve insan vücudunu gayet iyi tanıdığı söylenebilirdi ama yine de riskliydi. Ne tıp okurken öğrendikleri ne de kendi yetenekleri bir öğrenciyi yapmak üzere oldukları şeye hazırlayabilirdi. Birini öldürmek kolaydı. Hayata döndürmekse ölçümlerden ve tıptan fazlasını gerektiriyordu. Yemek yapmaya benziyordu, hamur pişirmeye değil. Pişirmenin belli bir mantığı vardı. Yemek yapmaksa yetenek gerektiriyordu, biraz sanat, biraz da şans. Yapmayı planladıkları yemekse *büyük* şans gerektiriyordu.

Eli iki EpiPen daha alıp avcundaki üç tanenin yanına koydu. Victor'ın bakışları iğnelerden ısıtıcılara ve ardından buzlara kaydı. Basit araçlardı. Yapacakları şey bu kadar basit olabilir miydi?

Eli bir şey söyledi. Victor dikkatini tekrar ona çevirdi.

"Ne?" diye sordu.

"Saat geç oluyor," diye yineledi Eli, buz torbalarının ötesini, hızla batan güneşin göründüğü pencereyi işaret etti. "Hazırlansak iyi olur."



Victor parmaklarını buzlu suda gezdirdi ve irkildi. Yanında, Eli son buz torbasını keserek açtı, paketin yarılışını ve içindeki buzların küvete dökülüşünü izledi. İlk birkaç torbada, buzlar çatlıyor, kırılıyor ve erir gibi oluyordu fakat kısa sürede küvetteki su yeterince soğuk bir hal alınca buzlar erimez olmuştu. Victor lavabonun başına geçti ve yaslandı, üç EpiPen eline değiyordu.

Operasyonun yapılış sırasını birçok kez irdelemişlerdi. Victor'ın parmakları az da olsa titriyordu. Tezgâhın kenarına tutunup beklemeye başladı ve Eli pantolonunu, süveterini ve tişörtünü çıkarıp sırtını kaplayan bir dizi yara izini açığa çıkardı. Eskiden kalmaydılar ve Victor daha önce de görmüştü ama nasıl gerçekleştiklerini sormamıştı. Şimdiyse, arkadaşıyla yapacakları son konuşmanın bu olma ihtimali ayrı bir gerçeklik kazanmışken, merakına engel olamadı. Soruyu nasıl toparlayacağını düşündü ama buna gerek kalmadı çünkü Eli'ın soruyu duymasına gerek olmamıştı.

"Babam yaptı, çocukluğumdan kalma," dedi sessizce. Victor nefesini tuttu. Birlikte geçirdikleri iki yıldan uzun süre boyunca, Eli ebeveynlerinden hiç bahsetmemişti. "Babam bir rahipti." Sesinde nostalji vardı ve Victor Eli'ın babasından geçmişte kalmış biri gibi neden bahsettiğini düşünmekten kendini alamadı. "Sana bundan bahsetmedim diye hatırlıyorum."

Victor ne diyeceğini bilemiyordu, bu yüzden dünyadaki en gereksiz kelimeyi kullandı. "Üzgünüm."

Eli arkasını döndü, omuzlarını silkti, sırtındaki izler silkmenin etkisiyle eğilip büküldü. "Her şey yoluna girdi."

Küvetin başına geldi, dizlerini porselene dayadı ve buzlu suyun parıltılı yüzeyine baktı. Victor Eli'ın küvete bakmasını seyrederken merak ve endişe karışımı tuhaf bir hisse kapıldı.

"Korkuyor musun?" diye sordu Victor.

"Dehşete kapılmış haldeyim," dedi Eli. "Sen de öyle değil miydin?"

Victor hapların ve viskinin etkisine kapılmadan önce az da olsa korktuğunu hayal meyal hatırlıyordu. Omuzlarını silkti.

"İçki koyayım mı?" diye sordu Victor. Eli kafasını hayır anlamında salladı.

"Alkol kanı ısıtır, Vale," dedi Eli gözlerini buzlu sudan ayırmadan. "Burada amaçladığım şeyin bunun aksine olduğunu düşünüyorum."

Victor, Eli başarabilecek mi yoksa onu havalıymış gibi gösteren maskesi çatlayıp altındaki normal çocuğu mu ortaya çıkaracak, merak ediyordu. Buzlu suyun altında bir yerlerde küvetin tutacakları vardı ve akşam yemeğinden önce –ikisinin de pek aç olduğu söylenemezdi– yapacaklarını gözden geçirmişlerdi; Eli o esnada içi boş olan küvete girmiş, parmaklarını tutacaklara dolamış, ayak parmaklarıyla da küvetin kenarına tutunmuştu. Victor bir ip kullanmayı teklif etmiş ama Eli karşı çıkmıştı. Victor bunun cesaret gösterisi mi yoksa başarısız olduğu takdirde vücudunun durumuna yönelik bir endişe mi olduğundan emin değildi.

"Birkaç güne başlarız," dedi Victor, havayı yumuşatmaya çalışıyordu. Eli hareket etmeyince ve en ufak bir eğlenme belirtisi dahi göstermeyince, Victor klozetin kapalı kapağının üzerinde duran dizüstü bilgisayarının yanına gitti. Bir müzik programı açtı ve oynata basınca fayans kaplı ufak odayı basları kuvvetli bir rock şarkısıyla doldurdu.

"Nabzımı bulmaya çalışırken o boku kapasan iyi olur," dedi Eli.

Ardından gözlerini kapadı. Dudakları yavaşça kıpırdıyordu ve elleri iki yanında olmasına rağmen, Victor Eli'ın dua ettiğinin farkındaydı. Tanrı olmaya çalışırken ona dua edebilmesini Victor'ın aklı almıyordu ama görünen o ki bu durum arkadaşının pek umurunda değildi.

Eli'ın gözleri açılınca, "Ona ne söyledin?" diye sordu Victor.

Eli çıplak ayaklarından birini küvetin kenarına koyup içine baktı. "Canımı ona emanet ettim."

"Eh," dedi Victor samimiyetle, "umalım da geri versin."

Eli başıyla onaylayıp kısa bir nefes aldı –Victor belli belirsiz de olsa tereddüt ettiğini duyduğunu düşündü– ve küvete girdi.



Victor küvetin üzerine tünemiş, elinde içkisiyle Eliot Cardale'in cesedini izliyordu.

Eli çığlık atmamıştı. Victor'ın anatomi sınıfında öğrendiği yüz kaslarının kırk üçü de acının etkisiyle kasılmıştı ama Eli'ın verdiği en şiddetli tepki, vücudu buzlu suyu yarıp çıktığı anda sıktığı dişlerinin arasından çıkan iniltiydi. Victor suya sadece parmaklarının ucunu sokmuştu ve soğuk bütün koluna acı dalgası yayılmasına yetmişti. Bu kadar dayanıklı olduğu için Eli'dan nefret etmek istiyor ve bir yanı –sadece ufak bir yanı– daha fazla dayanamayacak hale gelmesini umuyordu. İradesinin kırılmasını, pes etmesini istiyordu. Sonra Victor, Eli'ın küvetten çıkmasına yardım edecek, bir içki dolduracaktı ve birlikte başarısız denemeleri üzerine konuşacaklardı. Sonra, çok uzun zaman sonra, bilim adına ne acılar çektiklerini konuşup güleceklerdi.

Victor içkisinden bir yudum daha aldı. Eli'ın rengi mavinin hiç de sağlıklı görünmeyen bir tonuna dönmüştü.

Tahmin ettiği kadar uzun sürmemişti. Eli'ın sesi dakikalar önce kesilmişti. Victor müziği kapamıştı, kafasının içinde yankılanan bas tınılarıysa kalp atışlarıydı. Eli'ın nabzı var mı diye bakmak için elini buzlu suya soktuğunda –yakıcı soğuk nefesini kesmişti– nabzını hissedemedi. Yine de birkaç dakika daha beklemeye karar verdi, yeni bir içki doldurmasının sebebi de buydu. Eli bu işten sağ salim kurtulmayı başarırsa, Victor'ı acele etmekle suçlayamayacaktı.

Küvetteki cesedin mucizevi bir şekilde kendi kendine canlanmayacağı kesinleşince, Victor içkisini kenara bırakıp işe koyuldu. Eli'ı küvetten çıkarmak işin en zor kısmıydı, Victor'dan on santim kadar uzundu, kaskatıydı ve buzlu su dolu bir küvetin dibine batmıştı. Birkaç deneme ve sessizce edilen küfürlerin ardından (Victor normalde de sessizdi ve stresliyken daha da sessizleştiği için yaşıtları, Victor'ın, ne yapacağını bilemediği durumlarda bile ne yaptığını bildiğini zannederdi), fayansların üzerine sürüklemeyi başardı. Eli'ın bedeninin yere çarparken çıkardığı sesin cesedi andırması inanılmaz rahatsız ediciydi. Victor titredi. Eli'ın talimatlarını hatırlayarak EpiPen'leri kenara bıraktı ve bir dizi battaniye ve ısıtıcı bant alıp onu vakit kaybetmeden sarıp sarmaladı. Ardından ısıtıcı bantları açıp hayati önem taşıyan noktalara yapıştırdı: kafa, boynun arkası, bilekler, kasık. Planın şans ve sanat gerektiren kısmı burasıydı. Bedenin kalp masajına başlayacak kadar ısınıp ısınmadığına Victor karar verecekti. Acele ederse yeterince ısınmamış olacaktı, bu da epinefrinin kalp ve organlarda fazla baskı yaratması anlamına gelirdi. Geç kalırsa fazla beklemiş olacaktı, bu da Eli'ın canlanamayacak kadar uzun süredir ölü kaldığı anlamına gelecekti.

Terlemesine rağmen banyodaki ısı lambasını açıp tezgâhta duran üç epinefrin iğnesini aldı –en fazla üç tane kullanacaktı ve üçüncü iğneyi kullandıktan sonra kalbinde değişiklik olmazsa çok geç kalmış demekti– ve yanındaki fayans zemine bıraktı. Victor iğneleri düzenledi, sıraya soktu, beklerken kontrolün elinde olduğu hissine kapılmasını sağlayan ufak bir jestti bu. Eli'ın ateşini anbean kontrol ediyordu, bunu yaparken de termometre değil, tenini kullanıyordu. Son kontrollerini yaparlarken termometreleri olmadığını fark etmişlerdi ve Eli, şaşırtıcı bir sabırsızlık göstererek Victor'ın, hislerine güvenmesini söylemişti. Ölüm fermanını imzalamış olabilirdi ama Eli'ın Victor'a inancı Lockland'deki herkesin Victor'ın tıbba yatkın olduğunu, çaba göstermeden, doğuştan gelen

bir yetenekle insan vücudunun inceliklerini bildiğini düşünmelerinden kaynaklanıyordu (aslına bakılırsa gayet de çaba gösteriyordu fakat Victor tahmin yürütme konusunda yetenekliydi). Vücut bir makineydi, hayati önem taşıyan parçalara sahip, kastan kemiğe, kimyasallara ve hücrelere kadar farklı seviyelerde faaliyet gösteren, etki ve tepkiler bütünüydü. Victor'a göre bu yapı *gayet mantıklıydı.*

Eli'ın yeterince ısındığını hissedince, Victor kalp masajına başladı. Ellerinin altındaki ten ısınmaya, vücudu dondurmadan çok kadavrayı andırmaya başlamıştı. Göğüskafesi ellerinin altında çatırdayınca yüzünü ekşitti ama masaja devam etti. Göğüskafesi yerinden oynamıyorsa, kalbine ulaşacak kadar sert ya da derine bastırmış olmayacağını biliyordu. Birkaç dizi kalp masajından sonra Victor durdu ve ilk iğneyi alıp Eli'ın bacağına sapladı.

Bir, iki, üç.

Nabız yoktu.

Tekrar masaja başladı, çatlayan göğüskafesi kemiklerini ve Eli'ın hâlâ, su götürmez bir gerçeklikle ölü göründüğünü görmezlikten gelmeye çalıştı. Eli'i küvetten çıkarmaya çalışırken cebinden düşen telefonuna uzanma isteğini bastıran Victor'ın kol kasları yanmaya başlamıştı. Gözlerini kapadı, saymaya ve birbirine geçirdiği parmaklarıyla oluşturduğu yumruğu Eli'ın kalbi üzerinde bir yukarı bir aşağı bir yukarı bir aşağı bir yukarı bir aşağı bastırmaya devam etti.

İşe yaramıyordu.

Victor ikinci iğneyi aldı ve Eli'ın kasığına sapladı.

Bir, iki, üç.

Hâlâ kalbi atmıyordu.

Başladığından beri ilk kez paniğe kapılmıştı. Saframsı paniği yuttu ve kalp masajına devam etti. Odadaki tek ses sayıları söylerken çıkan fısıltıları, kendi nabzı –kendi nabzı, Eli'ınki değil– ve ellerinin, en iyi arkadaşını canlandırmak için çaresizce çabalarken çıkardığı o acayip sesti.

Deniyordu. Ve başarısız oluyordu.

Victor umudunu yitirmeye başlamıştı. Şansı tükeniyor gibiydi, iğneler de öyle. Sadece bir tane kalmıştı. Eli'ın göğsünden aşağı kayan ve titreyen parmakları iğnenin etrafına kapandı. İğneyi kaldırdı ve durdu. Altında, fayansların üzerinde, Eli Cardale'in cansız bedeni yatıyordu. Eli, birinci sınıfın ortalarında, elinde bir bavul ve yüzünde gülümsemeyle gelen çocuk. Tanrı'ya inanan ve tıpkı Victor gibi içinde bir canavar saklayan ancak saklamakta ondan daha başarılı olan çocuk. Her şey yanına kalan, hayatına girip sevdiği kızı çalan, okul birinciliğine yerleşen ve tatilde okulda kalarak araştırma yapmasına izin verilen çocuk. Eli, bütün bunlara rağmen, Victor için önemli yegâne insandı.

Victor yutkundu ve iğneyi yerde cansız yatan arkadaşının göğsüne sapladı.

Bir, iki, üç.

Bir şey olmadı.

Ardından, Victor pes edip telefonuna uzandığında, Eli derin bir nefes aldı.

XVI

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Victor, Mitch'in çıplak ayaklarıyla yeri sarsarak odaya girdiğini duydu. Cüsseli adamın penceredeki yansıması gözüne takılmıştı, onu da tıpkı diğer herkesi hissettiği gibi, hepsi suyun altındaymış gibi hissediyordu; her hareket dalgalar yaratıyordu.

Victor'ın camdan yansıyan bakışlarını yakalayarak, "Aklın yerinde değil," dedi Mitch.

Bu Mitch'in Victor'a sık sık söylediği alışılagelmiş bir laftı. Victor gözlerini kısıp demir parmaklıkların, duvarların ötesine bakar, bir şeyleri görmeye çalışırdı. Aklındaki her neyse önemli olduğu kesindi.

Victor gözünü kırptı, dikkatini pencereye ve ötesinde duran Mitch'in ahşap görünümlü lamine zemine vuran yansımasına çevirdi. Mitch'in ayak seslerinin mutfağa gidişini dinledi, buzdolabının açılma sesini ve süt kutusunu alışını. Çikolatalı süt. Hapishaneden çıktığından beri Mitch'in içmeyi istediği tek şey buydu, Wrighton'da vermiyorlardı. Victor'a saçma gelse de Mitch'in hevesini kaçırmak istemiyordu. Hapishane insanın içinde bir açlık bırakırdı, bir özlem. Özlenen şeyse kişiden kişiye değişirdi.

Victor'ın da istediği bir şey vardı.

Eli'ın kan kaybedişini izlemek istiyordu.

Mitch dirseklerini tezgâha dayadı ve sessizce sütünü içti. Victor hücre arkadaşının hapisten kaçtıktan sonra kendi yoluna

gitmek isteyeceğini, görmeyi istediği insanlar olacağını düşünmüştü fakat tek yaptığı, çaldıkları arabanın kaputuna yaslanıp Victor'a dönerek, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sormak olmuştu. Mitch'in bir geçmişi varsa, ondan kaçmaya devam ettiği açıktı ve Victor ona bir uğraş sağlamaktan memnundu. İnsanları işe yarar hale getirmek hoşuna gidiyordu.

Bir süre sonra bakışlarını Mitch'in yansımasından Merit gecesine geri çevirdi, içkinin azaldığı bardağındaki buz hareket ettikçe tıkırdıyordu. Mitch ve Victor birlikte çok uzun zaman geçirmişti. Birbirilerinin ne zaman konuşmak, ne zaman düşünmek istediğini biliyorlardı. Tek problem, Victor genelde düşünmek, Mitch ise genelde konuşmak istiyordu. Victor, Mitch'in sessizliğin ağırlığı altında kıvranmaya başladığını hissedebiliyordu.

Bardağıyla pencerenin ötesini işaret ederek, "Güzel manzara ha," dedi Victor.

"Evet," dedi Mitch. "Böylesi güzel bir manzara görmeyeli çok uzun zaman oluyor. Buradan sonra gideceğimiz yerde de böyle pencereler olur umarım."

Victor başıyla onayladı ve başını soğuk cama yasladı. *Sıradakini* ya da *sonrakini* düşünme lüksüne sahip değildi. Uzun zamandır *şimdiyi* düşünüyordu. *Şimdiyi* bekliyordu. Hayatındaki *sonralar* Eli ile arasında geçen, kısa yüzleşmelerden ibaretti. Ve onlar da geçmişte kalmışlardı.

Mitch esnedi. Süt kutusunu buzdolabına götürürken, "İyi olduğundan emin misin, Vic?" diye sordu.

"Harikayım. İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Mitch, ardından odasına döndü.

Victor Mitch'in pencereden gidişini izledi, ta ki iki soluk bulanıklık –alacalı binaları izleyen gözleri– düşüncelerini o ana geri getirene kadar. Victor pencerelere sırtını döndü ve içkisini bitirdi.

Deri kanepenin yanındaki sehpada, kenarlarından kâğıtlar fırlamış bir dosya duruyordu. Sağ gözü ve yanağı dosyanın içinde

kalmış bir surat dışarıyı seyrediyordu. Victor boş bardağı masaya koydu ve dosyayı açarak yüzün tamamını açığa çıkardı. Bu, o sabah aldığı *The National Mark* gazetesinde gördüğü sayfaydı.

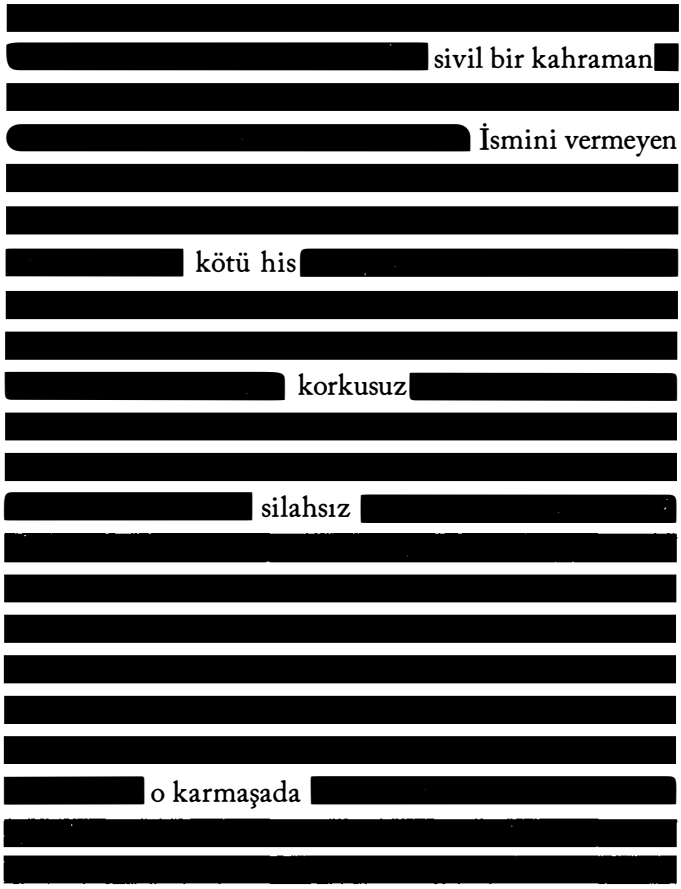
SİVİL KAHRAMAN BANKAYI KURTARDI

Başlığın altında doğru zamanda doğru yerde bulunan ve banka şubesindeki silahlı soyguncuları durdurmak için kendi hayatını tehlikeye atan genç adam hakkında bir makale vardı.

> Merit'in kuzeyindeki finans bölgesinin önemli binalarından biri olan Smith ve Lauder Bankası, sivil bir kahramanın kendini kasa ile maskeli bir saldırganın arasına atması sonucu önlenen bir soyguna tanık oldu. İsmini vermeyen genç, otoritelere bankanın birkaç sokak ötesinde soyguncunun şüpheli davranışlarda bulunduğunu fark ettiğini ve içine doğan kötü hisse güvenerek soyguncuyu takip ettiğini söyledi. Bankaya girmeden hemen önce, soyguncu maskesini takmış ve sivil vatandaş yetiştiğinde çoktan içeriye girmişti. Genç, korkusuzluk örneği göstererek, soyguncunun peşinden içeri girdi. İçeride mahsur kalmış müşterilerin ve banka çalışanlarının anlattıklarına göre, soyguncu başta silahsız gibi görünse de, ne olduğu belirlenemeyen bir silahla cam tavana ateş etmeye başladı, tavanı paramparça ederek içeridekilerin üzerine cam kırıkları dökülmesine sebep oldu. Bankanın kasasına yöneldiğinde kahraman genç olaya dahil oldu. Banka müdürü soyguncunun araya girmeye çalışan gence nişan aldığını ve o anda ortalığın karıştığını söyledi. Silah ateşlendi ve o karmaşada müşteriler ile banka çalışanları binadan kaçmayı başardı. Polis olay yerine ulaştığında, yapılacak pek bir şey kalmamıştı. Kimliği Barry Lynch

olarak tespit edilen soyguncu, arbede sırasında öldü ancak kahraman genç yara almadı. Mutlu sonla biten bu kötü günde, kahraman gencimizin gösterdiği takdire şayan cesaret örneği karşısında söylenebilecek tek şey, Merit şehrinin, sokaklarında böylesi bir kahraman bulunduğu için fazlasıyla şanslı olduğudur.

Victor makalenin büyük bir kısmını keçeli kalemle karalayınca geriye şu kadarı kalmıştı:



[redacted] yara almadı. [redacted] bu [redacted] gü[redacted] takdire şayan [redacted]

Kelimelerin üzerini karalamak Victor'ı biraz yatıştırsa da makaleyi elden geçirmek, yanıltıcı bilgilerle dolu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Öncelikle, soyguncunun kendisi. Barry Lynch. Victor, Mitch'i araştırma yapmaya göndermişti ve bulabildikleri az miktarda bilgiden, Barry'nin DÜ olabileceğine dair birçok bulguya rastlamışlardı. ÖYD geçirdiği gerçeği bir yana, sonraki aylarda birçok soyguna karışmış ve her birinde de kullanılan silahın ne olduğu belirlenememişti. Polisler bu silahı Barry'nin üzerinde bulamadığı için onu bırakmak zorunda kalmışlardı; bu da Victor'ın aklına silahın *Barry* olduğu ihtimalini getirmişti.

Potansiyel bir DÜ'den daha da endişe verici –ve ilgi çekici– olan bir şey varsa, o da sivil kahramanın fotoğrafının çekilmiş olmasıydı. Adını gizli tutmak istemişti fakat isimsiz ve kimliği belirsiz olmak farklı şeylerdi, özellikle de işin içinde gazeteler varsa. Makalenin altında kahraman gencin fotoğrafı duruyordu. Olay yerine sırtını dönüp uzaklaşmadan önce, kameralara kendini beğenmişlikle dolu son bir bakış atmıştı.

Genç adamın yüzündeki gülümsemeyi nerede görse tanırdı, genç ve kendinden gurur duyan, eskiden Victor'a güldüğü gibi gülen bir surat. Tam olarak *aynı* gülümsemeydi bu.

Çünkü Eliot Cardale o günden beri bir yaş bile yaşlanmamıştı.

XVII

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Eli kollarını göğsüne sardı ve güçlükle art arda birkaç nefes aldı. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, odaklanmaya çalışıyordu. Üzerinde yattığı battaniyeli zeminden görebildiği kadarıyla odayı inceledi, ardından Victor'a baktı.

"Hey," dedi titreyerek.

"Hey," diye karşılık verdi Victor, korku ve paniğin izleri hâlâ yüzündeydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Eli gözlerini kapadı, kafasını bir yandan diğer yana çevirdi. "Ben... bilmiyorum... İyiyim... yani sanırım."

İyi misin? Victor göğüskafesini çatlatmış, kemiklerinin en az yarısını kırmıştı ve Eli kendini *iyi mi* hissediyordu? Victor korkunç acı çekmişti. Korkunçtan da öte. Bedenindeki her lifin ezilip büküldüğünü, her yanına kramplar girdiğini hissetmişti. Ama tabii, Victor *ölmemişti,* değil mi? Eli'ın öldüğünden emindi. Victor oturmuş ve izlemiş, Eliot Cardale'in cesetten farkı kalmadığından emin olmuştu. Belki de şokun etkisindeydi. Ya da yediği üç epinefrin iğnesinin. Öyle olmalıydı. Ama şoka da girmiş olsa, normalin çok üzerinde adrenalin de salgılamış olsa... *normalim* demesi?..

Sesini yükselterek, "İyi misin?" diye sordu Victor.

Eli omuzlarını silkti.

"Acaba sen..." Victor cümlesini nasıl tamamlayacağını bilmiyordu. Saçma teorileri işe yaramış ve Eli ölüp yeniden canlanarak bir tür yetenek kazanmış olsa bile, bunu anlamasına imkân var mıydı? Eli sorunun cevabını biliyor gibi görünüyordu.

"Yani nasıl desem, akıl gücüyle yangınlar çıkaramıyorum ya da deprem falan yaratamıyorum. Ama hâlâ hayattayım." Victor, hayatta kaldığına sevindiğini sesinden anlayabiliyordu.

Su içinde kalmış banyo zeminine serili nemli battaniyelerin üzerinde otururlarken, yaptıkları deney her şeyiyle *aptalca* görünmüştü. Nasıl olmuştu da bunca şeyi riske atmışlardı? Eli derin bir nefes daha alıp ayağa kalktı. Victor kolundan tutmak için yanına koştu fakat Eli onu uzaklaştırdı.

"İyiyim dedim." Banyodan ayrıldı, gözlerini küvetten kaçırıyordu ve giyecek bir şeyler bulma amacıyla odasına yöneldi. Victor elini son kez buzlu suyla dolu küvete sokup tıpayı çıkardı. Banyoyu temizleme işi bittiğinde, Eli koridorda belirdi, üzerini değiştirmişti. Victor onu duvardaki aynaya bakıp hafifçe kaşlarını çatarken buldu.

Eli'ın dengesi bozulmuştu, ayakta durabilmek için bir elini duvara yasladı.

"Sanırım benim..." diye başladı Eli.

Victor cümlenin sonunda "bir doktora ihtiyacım var" diyeceğini düşünürken, Eli aynadan Victor'a bakıp gülümsedi ve "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

Bunu duyan Victor'ın yüzünde de gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

"Onu halledebilirim."



Eli dışarı çıkma konusunda ısrarcıydı.

Victor yurt dairelerinde de rahatlıkla sarhoş olabilecekleri konusunda ısrar ediyordu fakat yaşadıkları iki travmanın en sonuncusunu Eli yaşadığından ve dışarı çıkmak istediğinden, belki de hayatta olmanın tadını çıkarmak istediği için Victor ona uymaya karar verdi. İkisi de zilzurna sarhoş halde –yani en azından Victor öyleydi; tükettiği alkol göz önünde bulundurulduğunda Eli haddinden fazla ayık görünüyordu– kaldıkları yere yürüme mesafesindeki bardan çıktılar. Araba kullanmalarına gerek kalmamıştı ve sallana yalpalaya yurdun yolunu tuttular.

Neşeleri yerinde olmasına rağmen, ikisi de yaşananlar ve Eli'ın –hatta ikisinin– ne kadar şanslı olduğu konusunu konuşmamıştı. İkisinin de konuşmaya hevesi yok gibi görünüyordu ve DoğaÜstü belirtileri de görülmediğinden –kendilerini müthiş şanslı hissetmeleri haricinde– ikisinin de talihlerine teşekkür etmek dışında yapabilecekleri bir şey yoktu. Ki bunu da yaptılar; eve doğru yürürken hayali kadehlerini gökyüzüne kaldırdılar. Görünmez likörlerini hayali bardaklara doldurup Tanrı'nın ya da kaderin ya da eğlenmelerine izin verip bundan ötesi olmadığını anlamalarına sebep olan her ne güçse onun şerefine kadeh kaldırdılar.

Victor yağan kara rağmen kendini sıcak hissediyordu, hayattaydı ve ölüm denemesinden kalan ağrıların son demlerini mutlulukla karşılıyordu. Eli şaşkınlıkla gökyüzünü izlerken kaldırımdan aşağı indi. Daha doğrusu inmeye çalıştı. Fakat topuğu kenara takılınca sendeledi, elleri ve dizleri üzerine, tekerlek izleri ve cam kırıklarıyla kaplı, karlı zemine düştü. İnleyip geri çekilirken Victor kan gördü. Karlı ve pis sokakta Eli'ın düştüğü yerde kan vardı. Eli kaldırımın kenarına oturdu, avcunu yakındaki sokak lambasının ışığına uzattı ve elinde birinin yere attığı bira şişesinin kırıklarını gördü.

"Of," dedi Victor, kesiği incelemek için Eli'a doğru eğilirken az kalsın dengesini kaybediyordu. Sokak lambasına tutunduğu sessizce küfrederek Eli elindeki cam parçalarından büyük olanını çekip çıkardı.

"Dikiş gerekir mi dersin?"

Victor sarhoşken ondan iyi görebilecekmiş gibi, kanlı eline bakması için yukarı kaldırdı. Victor yüzünü buruşturdu ve olabildiğince otoriter bir tonla gerektiğini söyleyecekken bir şey oldu.

Eli'ın elindeki kesik *kapanmaya* başladı.

Victor'ın etrafında dönen dünya bir anda durdu. Kar taneleri havada asılı kaldı ve nefeslerinin buğusu dondu. Eli'ın kendi kendine iyileşen teni haricinde hiçbir kıpırtı yoktu.

Bunu Eli da hissetmiş olmalıydı çünkü elini kucağına koydu ve ikisi birlikte serçeparmağından diğer uca kadar yarılmış elin kendi kendine iyileşmesini izlemeye başladı. Kısa süre içinde kanama durdu –kaybettiği kan kapanmış yaranın üzerinde kurumaya başlamıştı bile– ve yara bir kırışıktan, eski bir izden ibaret kaldı, hatta sonra o bile yok oldu.

Kesik bir anda... gitmişti.

Ne olduğunu anlamaya, sindirmeye, yaptıkları şeyi çözmeye çalışırken saatler geçti. Doğaüstü bir şeydi bu.

DoğaÜstü'ydü.

Eli avcundaki taze deriyi parmağıyla ovdu ama ilk konuşan Victor oldu ve ağzını açtığı gibi söylediği ilk cümle, duruma mükemmel uyuyordu.

"Vay canına."

Victor, kaldıkları binanın çatısının bulutlu gökyüzüyle buluştuğu yere baktı. Gözlerini her kapadığında düşmeye başladığını, tuğlalara gitgide daha fazla yaklaştığını görüyordu, bu yüzden

de gözlerini açık tutmaya, garip görünümlü kirişe odaklanmaya çalışıyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu Eli.

Eli kapıyı açık tutuyor, içeri girip kendisini fiziksel anlamda yaralayacak bir şeyler bulabilmek için kelimenin tam anlamıyla yerinde duramıyordu. Gözleri alev alevdi. Ve Victor bu halinden ötürü onu suçlamasa da, gece boyunca Eli'ın yanında oturup kendini bıçaklamasını izlemeye niyeti yoktu. Eve gelene kadar bunu yapışını, yürüdükleri yol boyunca karların üzerinde kandan bir iz bırakışını ve yaraların iyileşmesini izlemişti. Özelliğini görmüştü. Eli bir DÜ'ydü, özelliği de kendi kendini iyileştirmesiydi. Eli hayata döndüğünde Victor rahatladığını hissetmişti. Eli yeni özelliğini gözüne soka soka eve yürürken, Victor'ın hissettiği o rahatlık yerini dalga dalga büyüyen bir paniğe bırakmıştı. Yardımcı karakter halini alacaktı, not alan adam, fikirlerinin ciddiye alınmadığı sıradan bir insan.

Hayır.

"Vic, geliyor musun gelmiyor musun?"

Merak ve kıskançlık içini kemirirken, ikisini de bastırmak veya Eli'ı yaralayan kişi olma isteğini engellemek için yapabileceği –en azından deneyeceği– tek şey yürüyüp gitmekti.

Kafasını hayır anlamında salladı, ardından aniden durunca sarhoşluktan başı döndü.

"Sen git," dedi Victor, gözlerinden okunmayan bir gülümseme vardı yüzünde. "Sen keskin objelerle oynamaya git. Benim biraz yürümem lazım." Merdivenlerden indi, neredeyse her üç adımda iki kez düşme tehlikesi geçiriyordu.

"Yürüyecek durumda mısın, Vale?"

Victor içeri giren Eli'a el salladı. "Araba sürmeyeceğim. Biraz hava alıp gelirim."

Bununla birlikte, Victor karanlığa adımını attı. Aklında iki şey vardı.

İlki basitti: Pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendisiyle Eli arasına olabildiğince mesafe koymak.

İkincisi daha zordu ve bedeni bunu düşününce bile sızlıyordu fakat başka şansı yoktu.

Bir sonraki ölüm denemesini planlaması gerekiyordu.

XVIII

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Fazlası olduğuna inanmak istiyorum. Daha fazlası olabileceğimize. Hatta kahramanlar olabileceğimize.

Gazetedeki fotoğrafta Eli'ın hiç değişmemiş yüzüne bakınca Victor'ın göğsü sıkıştı. Rahatsız ediciydi; elindeki tek şey on yıl öncesinden kalma, aklına kazılı bir fotoğraftı ve yine de tam olarak hatırladığı gibiydi; gazeteye baktığında gördüğü, aklında canlandırdığı Eli'la aynı kişiydi. Her şeyiyle aynıydı... fakat bir o kadar farklıydı. Yıllar Victor'ı daha görünür etkilemiş, sertleştirmişti fakat Eli'ı etkilememişti. Bir gün bile yaşlanmış görünmüyordu ama üniversitede sık sık yüzünde beliren kendini beğenmiş gülümseme daha gaddar bir hal almıştı. Uzun zaman boyunca yüzünde tuttuğu maske sonunda düşmüştü, ardındaki gerçekmiş gibi.

Ve Victor, her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelemeyi iyi bilen, nasıl çalıştığını kolaylıkla kavrayan, *Eli'ın* aklındakileri çözebilecek tek kişi olan Victor fotoğrafa baktı ve kendini... ikilemde buldu. Nefret fazlasıyla basit bir kelimeydi. O ve Eli kan, ölüm ve bilimle bağlıydı. Birbirilerine benziyorlardı ve şu an eskisinden daha da benzerdiler. Ve Victor onun acı çektiğini görmek istiyordu. Eli'ın gözleri acıyla parlarken yüzünde belirecek ifadeyi görmek istiyordu. Dikkatini çekmek istiyordu.

Eli Victor'a batan bir diken gibiydi ve canını yakıyordu. Victor vücudundaki bütün sinirleri kapayabilirdi ama buna rağmen Cardale aklına geldiği anda hissettiği acıya engel olamıyordu. Uyuşmanın en kötü yanı, her şeyi alıp götürürken bunu, Victor'ı yakıp kül eden canını yakma, parçalama, öldürme hissini bırakmasıydı.

Şimdiyse amacına bu kadar yaklaşmışken, diken iyice derine batmış gibiydi. Eli Merit'te ne yapıyordu? On yıl oldukça uzun bir süreydi. On yıl bir insanı; o insanla ilgili her şeyi tamamen değiştirebilirdi. Victor'ı değiştirmişti. Peki ya Eli? *O* kime dönüşmüştü?

Fotoğrafı yakma, paramparça etme isteğiyle doldu. Bunu yapmak Eli'a zarar verebilecekmiş gibi. Oysa ona hiçbir şey zarar veremezdi. Bu yüzden oturdu, gazeteyi kenara, uzanamayacağı bir yere bıraktı, böylece onu parçalamaya niyetlenemeyecekti.

Gazetede Eli'ın bir *kahraman* olduğu yazıyordu.

Bu kelimeyi görmek Victor'ı güldürmüştü. Saçma olduğundan değil, bir soruyu beraberinde getirdiği için. Eli gerçekten kahramansa ve Victor da onu durdurmak istiyorsa, bu *Victor'ı* kötü biri mi yapıyordu?

İçkisinden büyük bir yudum aldı, başını koltuğa yasladı ve öyle olmasında bir sıkıntı olmayacağına karar verdi.

XIX

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Ertesi gün Victor laboratuvardan çıkıp eve geldiğinde, Eli'ı mutfak masasında oturmuş, derisini yüzerken buldu. Eli'ın üzerinde, Victor'ın önceki geceki uzun yürüyüşünden üşümüş, ayılmış ve kafasında yeni planlar kurmuş halde eve döndüğünde giydiği eşofman ve tişört vardı. Victor bir çikolata aldı ve omzundaki çantayı mutfak sandalyesine astı. Çikolatanın ambalajını açarken Eli'ı izlemenin iştahını nasıl kaçırdığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Bugün hastanede nöbetçi olman gerekmiyor muydu?" diye sordu Victor.

"Benim kontrolümde bile değil," diye mırıldandı Eli. Aşağıdan kesmeye başladığı kolu daha kan akmadan iyileşmeye başlıyor, ardında bıraktığı kırmızı izle birlikte tatsız bir sihirbazlık numarasını andırıyordu. "Dokularımın kendilerini tamir etmelerine engel olamıyorum."

"Yazık sana," diye takıldı Victor. "Şimdi sakıncası yoksa..." Elindeki çikolatayı Eli'a gösterdi.

Eli işini yarıda bıraktı. "Kan görmeye dayanamıyor musun?"

Victor omuzlarını silkti. "Dikkatim kolay dağılıyor diyelim," dedi. "Korkunç görünüyorsun. Uyudun mu? Yemek yedin mi?"

Eli gözünü kırptı ve bıçağı kenara bıraktı. "Düşünüyordum da."

"Vücudunun yaşaması için düşünmekten fazlasına ihtiyacın var."

"Yeteneğim hakkında düşünüyordum. İyileşme yeteneği." Konuşurken gözleri parlıyordu. "Onca güç arasında bana neden bu düştü ki? Belki de rastgele değildir. Belki insanın kişiliği ile kazandığı yetenek arasında ilişki vardır. Belki bilinçaltının bir yansımasıdır. Bunun," kana bulanmış fakat yaralanmamış elini kaldırdı, "benim yansımam olma sebebini öğrenmek istiyorum. O bana neden böyle bir yetenek..."

Şaşkınlık içinde, "*O* mu?" diye sordu Victor. Tanrı muhabbeti yapacak havada değildi. Bu sabah olmazdı. "Tezine göre," dedi Victor, "sana bu yeteneği veren, şiddetli bir adrenalin akımı ve hayatta kalmaya duyduğun istek. Tanrı değil. Tanrı vergisi bir şey değil bu, Eli. Bilim ve ihtimallerle alakalı."

"Belli bir yere kadar öyle olabilir ama o suya girerken, kendimi ona emanet..."

"Hayır," diye patladı Victor. "Kendini *bana* emanet ettin."

Eli sustu ama parmaklarını masaya vurmaya başladı. Bir süre bekledikten sonra, "İhtiyacım olan şey bir tabanca," dedi.

Victor çikolatasından bir ısırık daha alırken neredeyse boğulacaktı. "Bu ihtiyacının sebebi tam olarak nedir?"

"İyileşme özelliğimin hızını tam anlamıyla test etmek. Başka ne olacak."

"Başka ne olacak." Victor çikolatasını bitirdiği sırada Eli masadan kalkıp kendine bir bardak su doldurdu. "Dinle, düşünüyordum da."

"Ne hakkında düşünüyordun?" diye sordu Eli, tezgâha yaslanmıştı.

"Sıradaki denemem hakkında," dedi Victor. "Bu gece tekrar denemek istiyorum."

Eli Victor'ın söylediğini değerlendirirken başını eğdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Nedenmiş o?"

Eli duraksadı. "Hastanede taktığın bilekliğin izini hâlâ görebiliyorum," dedi sonunda. "En azından biraz daha iyi hissedene kadar bekle."

"Aslına bakarsan, gayet iyi hissediyordum. Eskisinden daha iyi. Hatta harika. Güller ve güneşli bir gün ve parıltılı her şey gibi hissediyorum."

Victor Vale parıltılı şeyler gibi hissetmiyordu. Kasları ağrıyor, damarları garip bir şekilde havaya açmış gibi hissettiriyor ve hastanenin beyaz floresanlarına gözünü açtığı andan beri yakasını bırakmayan baş ağrısından bir türlü kurtulamıyordu.

"İyileşmek için kendine biraz zaman tanı, olur mu?" dedi Eli. "Tekrar deneme işini o zaman konuşuruz."

Eli'ın dediklerinde rahatsız edici bir şey olduğunu söylemek mümkün değildi fakat Victor'ı sinir eden, bunu söyleyiş şekliydi. İnsanın karşısındakini yavaşça, tatlı tatlı reddetmek istediğinde "hayır" yerine "bakarız" demesi gibiydi. Ters giden bir şeyler vardı. Ve Eli'ın dikkati tekrardan bıçaklarına dönmeye başlamıştı. Victor'dan uzaklaşmaya.

Victor dişlerini sıkıp içinden okkalı bir küfür savurdu. Ardından umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Peki," dedi çantasını tekrardan sırtına atarken. Esneyip gülümseyerek, "Belki de haklısındır," diye ekledi. Eli da gülümseyerek karşılık verdi ve Victor koridora dönerek odasına yöneldi.

Giderken eline bir epinefrin iğnesi aldı ve odasına girince kapıyı kapadı.

Victor yüksek sesli müzikten en az sarhoş kalabalıklardan nefret ettiği kadar nefret ederdi. Bu partide ikisi de vardı ve bu da Victor'ın ayık olduğu gerçeğini daha da dayanılmaz kılıyordu. Alkol içmeyecekti. Bu sefer olmazdı. Ayık olmak istiyordu –ayık

olması gerekiyordu– özellikle de bu işi tek başına yapacaksa. Tahmin ettiği kadarıyla Eli hâlâ yurtta oturmuş, derisini yüzüyor ve Victor'ın da odasında somurtmak, ders çalışmak ya da ikisini birden yapmakla meşgul olduğunu düşünüyordu. Oysa Victor penceresinden aşağı atlamıştı.

Kendini bir kez daha on beş yaşındaymış gibi hissediyordu, ertesi gün okul olmasına rağmen penceresinden kaçıp partiye gitmişti sanki, ebeveynleri de evlerinin salonunda oturmuş ve televizyondaki saçma sapan bir şeyi izleyip gülerken kaçtığını fark etmemişlerdi. Yani en azından, evden kaçması gerekse buna benzer bir senaryo oluşacağını düşündü Victor. Evde onu yakalama ihtimali olan birileri olsaydı.

Victor partide pek dikkat çekmemişti ama yine de birkaç kişi dönüp ona bakmıştı. Sebebiyse bu tip organizasyonlara çok nadir katılmasıydı. Dışarıda kalmayı kendi istemişti, aksini istese mimiklerini her türlü sosyal çevreye girebilecek kadar iyi kullanabiliyordu. Fakat şu ana kadar çoğunlukla uzakta durup izlemeyi tercih etmişti ve okulun geri kalanı da bu seçimine saygı göstermişti.

Oysa şimdi buradaydı, dans eden vücutlar, müzik ve yapışkan zeminde, paltosunun cebindeki, üzerinde *Kullan Beni* yazılı notla birlikte duran epinefrin iğnesiyle ilerliyordu. Victor başka bir dünyaya girmiş gibi hissediyordu. Son sınıfların normalde yaptığı şeyler bunlar mıydı? Vücutları yapboz parçaları gibi birleşirken düşüncelerini boğup bastıracak kadar içip bangır bangır müzik dinlemek? Birinci sınıftayken Angie onu birkaç partiye götürmüştü fakat o partiler daha farklıydı. Müzik ya da birayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu, tek hatırladığı Angie'ydi. Victor gözlerini kırpıştırıp hatıraları geri plana itti. Plastik bir bardağı eline alırken avuçları terliyordu. İçindeki içkiyi kurumuş bir ev bitkisinin saksısına boşalttı. Elinde bir şeyler tutmak sakinleşmesine yardımcı oluyordu.

Bir ara kendini balkonda, okul derneğinin arkasındaki donmuş göle bakarken buldu. Gölün görüntüsü titremesine sebep olmuştu. En iyi sonucu elde etmek için Eli'ı taklit etmesi ve başarılı senaryoyu yeniden canlandırması gerektiğini biliyordu fakat Victor bunu yapamazdı... yapmazdı. Kendi metodunu bulması gerekiyordu.

Korkuluklardan uzaklaşıp tekrar eve girdi. Odaları gezinmeye başladı, etrafı inceliyor, değerlendiriyordu. İntihara uygun bu kadar çok seçenek varken hayatta kalma konusunda başarılı olacağını düşündüğü bir yöntem çıkmamasına şaşırmıştı.

Fakat Victor'ın emin olduğu tek bir şey vardı: Buradan şansını denemeden çıkmayacaktı. Apartmana gidip Eli'ın neşeyle derisini soymasını, elde etmek için pek de efor sarf etmediği ölümsüzlüğünün tadını çıkarmasını seyretmeyecekti. Victor orada durup Eli'ın söylediklerini not eden adam olmayacaktı.

Victor Vale'in yardımcı karakter olmasına imkân yoktu.

Evin etrafında attığı üçüncü turun sonunda, kalp krizi geçirmesine yetecek miktarda kokain bulmuştu (emin değildi, daha önce uyuşturucuyla ilgilenmemişti). Her birinde az miktarda mal bulunduğundan, üç farklı öğrenciden alışveriş yapması gerekmişti.

Evde attığı dördüncü turun sonunda kokaini kullanacak cesareti toplamaya çalışırken o sesi duydu. Ön kapı açıldı –kapının açıldığını müzik sesinden duyamamıştı ama merdivenlerde durduğu için aniden esen soğuk hava dalgasını hissetmişti– ve ardından bir kız çığlık atarak, "Eli! Geldiğine inanamıyorum!" dedi.

Victor sessizce küfretti ve üst kata çıktı. Vücutların arasında ilerlerken kendi adının söylendiğini duydu. Kalabalığı aşıp ikinci kata ulaştı, ardından kendi banyosu bulunan boş bir yatak odası buldu. Odanın ortasına geldiğinde durdu. Bir duvarda bir kitaplık ve ortasında büyük harflerle yazılmış kendi soyadı vardı.

Kitaplıkta duran devasa kişisel gelişim kitabını alıp pencereyi açtı. Dokuz kitaplık duygusal etki ve tepki analizleri serisinin

altıncı kitabı ince kar tabakasıyla kaplı zemine tatmin edici bir tak sesiyle indi. Victor pencereyi kapayıp banyoya geçti.

Eşyalarını lavabonun başına dizdi.

İlk olarak, telefonu. Eli'a bir mesaj yazdı ama göndermedi. Ardından telefonu kenara bıraktı. Sonra, adrenalin iğnesi. Vücut ısısı yeterli seviyede olacaktı, bu yüzden tek iğnenin yetmesini umuyordu. Vücudu korkunç halde olacaktı ama diğer yapacakları da benzer etki gösterecekti zaten. İğneyi telefonun yanına koydu. Üçüncüsü de kokain oldu. Tertipli bir yığın oluşturup arka cebinde bulduğu, ebeveynlerinin onu zorla götürdüğü kış tatilinden kalan otel kartıyla düzgün şeritler oluşturmaya başladı. Çoğu genci uyuşturucu kullanmaya teşvik edecek bir şekilde yetişmiş de olsa, Victor'ın madde kullanma isteği olmamıştı ama izlediği polisiye diziler sayesinde nasıl kullanılacağını gayet iyi biliyordu. Kokaini şeritler haline getirdikten sonra –yedi şerit olmuştu– cebinden bir dolar çıkarıp ince bir kamış halinde yuvarladı. Tıpkı televizyonda gördüğü gibiydi.

Aynaya baktı.

"Yaşamak istiyorsun," dedi yansımasına.

Yansıması ikna olmamış gibi görünüyordu.

"Bunu aşmalısın," dedi Victor. "Aşmak zorundasın."

Ardından derin bir nefes aldı ve ilk şeridi çekmek için eğildi.

Boğazına aniden bir kol dolanıp onu arkasındaki duvara çarptı. Victor dengesini topladığı an Eli'ın yüzlerce dolarlık kokaini lavaboya döktüğünü gördü.

Kokaine doğru atılarak, "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Victor. Yeterince hızlı değildi. Eli onu bir kez daha itip duvara yapıştırdı ve üzerindeki siyah tişörtte beyaz bir el izi bıraktı.

Şoka uğramış bir ifadeyle, "Sana ne oluyor?" dedi Eli. "Ne bok yiyorsun?"

"Burada olmaman gerekiyordu."

"*Sen* bir partiye gidince, insan da fark ediyor tabii. Ellis mesaj atıp partiye geldiğini söyledi. Ardından Max attığı mesajda kokain aldığından bahsetti. Aptal değilim. Ne yapmayı düşünüyordun ki?" Boştaki eliyle Victor'ın telefonunu kavradı. Mesajı okudu. Gülmeye benzer bir ses çıkardı, Victor'ın yakasını daha da sıkıp elinde tuttuğu telefonu küvete fırlatarak parçalara ayırdı.

"Ya telefonumu duymasaydım?" Victor'ı bıraktı. "O zaman ne olacaktı?"

"Ölmüş olacaktım," dedi Victor yalandan bir sakinlikle. Gözleri EpiPen'e kaydı. Eli'ın dikkati de. Victor'ın hareket etmesine fırsat kalmadan Eli iğneyi alıp kendi bacağına sapladı. Acıyla dişlerini sıkıp inlediği sırada iğnedeki ilaç sistemine yayılıp akciğerlerini ve kalbini etkilemeye başlamıştı. Fakat bu etkinin geçmesi fazla uzun sürmedi.

Kullanılmış şıringayı kenara bırakan Eli, "Seni korumaya çalışıyorum," dedi.

"Kahramanım," diye hırladı Victor. "Defol git şimdi."

Eli, Victor'a baktı. "Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Victor Eli'ın arkasındaki lavaboya baktı, kenarları hâlâ kokainle kaplıydı.

Tişörtünü, lavaboyu ve telefonu işaret etti. "Seninle aşağıda buluşuruz," dedi. "Üzerimi temizlemem gerek."

Eli yerinden kıpırdamadı.

Victor'ın bakışları Eli'ınkilerle buluştu. "Üzerimde başka bir şey yok." Soğuk bir kahkaha attı. "Üzerimi ara istersen."

Eli güler gibi yaptı ama ardından ifadesi değişti. "Böyle yapamazsın, Vic."

"Nereden biliyorsun? Buz işe yaradı diye başka bir şey işe yaramayacak diye bir kaide..."

"Yöntemden bahsetmiyorum. *Yalnız başına* yapamazsın." Kokaine bulanmamış elini Victor'ın omzuna koydu. "Tek başına yapamazsın. Yapmayacağına söz vermeni istiyorum."

Victor gözlerine baktı. "Söz veriyorum."

Eli yanından geçti.

"Beş dakikan var," dedi çıkarken.

Victor, Eli kapıyı açtığı sırada parti seslerinin odaya doluşunu ve kapadığı gibi kayboluşunu dinledi. Lavabonun başına geçip elini yüzeyine sürdü. Eli bembeyaz olmuştu. Yumruğunu sıkıp aynaya vurdu. Ayna tam orta yerinden, boydan boya çatladı ama kırılmadı. Victor'ın parmakları acıyordu, suyun altında kalan tozları temizlerken el yordamıyla havlu bulmaya çalışıyordu. Parmakları bir şeye değince ani bir şokla irkildi. Geri çekildi, döndüğünde duvardaki prizi gördü. Üzerine alelade bir şekilde yapıştırılmış kâğıtta *Bozuk priz sakın dokunmayın* yazıyordu.

Birileri kırmızı kalemle üzerinden geçip sonuna nokta eklemişti.

Victor yüzünü ekşitti, parmakları şokun etkisiyle karıncalanmıştı.

O anda etrafındaki her şey donuverdi. Akciğerlerindeki hava, musluktan akan su, pencerenin ardında uçuşan kar taneleri. Hepsi dondu, tıpkı geçen gece Eli'la birlikteyken sokakta olanlar gibiydi fakat bu sefer yaralanan Eli'ın değil kendi eliydi, şokun etkisiyle hafif sızlıyordu.

Victor'ın aklına bir fikir geldi. Telefonunun yerde duran üç parçasını alarak bir araya getirdi ve mesajı yazdı. Victor Eli'a tek başına yapmayacağı sözünü vermişti. Ve yapmayacaktı da. Ama Eli'ın yardımına ihtiyacı da yoktu.

Beni kurtar, yazdı, yanına da binanın adresini ekledi.

Ve göndere bastı.

XX

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Koridorun sonundaki kapının arkasında, Sydney Clarke çarşaflara sarınmış yatıyordu. Victor'ın diğer odada attığı adımların sesini dinliyordu; damlayan su gibi kısık, hafif ve düzenliydi. Bardağın kırılma sesini, musluktan akan suyu duymuştu ve ardından ayak sesleri başlamıştı, tık tık tık. Mitch'i de duydu; ağır adımlarını, duvarlardan dinleyebildiği kadarıyla konuşmalarını. Mitch'in koridora döndüğünü de duymuştu. Ardından sessizlik geldi. Victor'ın odayı adımlarken çıkardığı *tık tık tık* sesi yerini garip bir sessizliğe bıraktı.

Sydney sessizliğe güvenmiyordu. Yaşadıklarını göz önünde bulundurduğunda sessizliğin kötü bir şey olduğuna karar vermişti. Kaldığı garip otelde yattığı garip yatağın içinde doğruldu, odaklanmakta güçlük çeken su mavisi gözlerini kapıya ve ardındaki sessizliğe çevirdi. Kimseyle karşılaşmayınca, üzerine büyük gelen çalıntı eşofmanla yataktan kalktı ve çıplak ayak odadan çıkarak geniş salona girdi.

Victor'ın pencereye dönük kanepenin kolçağından aşağı sarkan bandajlı elinde, çoğu erimiş buz ve bir yudumluk içki bulunan kısa bir bardak vardı. Sydney parmaklarının ucunda yürüyerek kanepenin diğer tarafına geçti.

Victor uyuyordu.

Huzurlu bir uyku çekiyormuş gibi görünmese de nefes alıp verişi düzenliydi.

Sydney bir sandalyeye geçip kendisini kurtaran... hayır, Sydney kendi kendini kurtarmıştı... kendisini bulan, yanına alan adamı incelemeye başladı. Kim olduğunu, ondan korkması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Victor'dan korkmuyordu ama korkuya, özellikle de korkusuzluğa güvenmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Ablası Serena'dan veya onun erkek arkadaşından korkmamıştı (*yeterince* korkmamıştı en azından) ve sonunda ne olmuştu?

Vurulmuştu.

Bu yüzden ayaklarını deri koltuğun üzerine koydu ve yüzündeki endişe çizgileri dile gelip bütün sırlarını anlatacakmış gibi uyuyan Victor'ı seyretmeye başladı.

XXI

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Birinci sınıfta, Eli kampüse adımını bile atmadan önce, Angie'nin yakınlaştığı kişi Victor'dı. Bazı açılardan birbirinin zıttı iki insandılar –Angie hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünüyordu, Victor'sa her şeyi ciddiye alıyormuş gibi– fakat benzer yönleri daha çoktu; ikisi de genç, akla zarar derecede zekiydi ve ebeveynlerinin gözetiminden kurtulup özgürlüğe kavuşmuş üniversite öğrencilerinin çocukça hareketlerinden hiç haz etmiyorlardı. Birbirilerine benzerliklerinden ötürü Victor ve Angie, birlikte olmak istemeyecekleri insanlar, içinde bulunmak istemeyecekleri durumlardan kurtulabilmek için çaba sarfediyordu.

Böyle bir günde, yemekhanede otururken bir kod belirlemeye karar verdiler.

Kurtar beni.

Kod sadece ihtiyaç halinde kullanılacak ve yardım isteyen tarafa saygı gösterilecekti. Önce kurtarıp sonra sorguya çekeceklerdi. Mesajı ve adresi gönderdiklerinde, gönderen kişinin kurtarılması gereken korkunç bir parti, çalışma grubu ya da kötü geçen bir randevu olduğu anlamına geliyordu. Victor –birbirlerini kurtardıktan sonra yedikleri yemekler haricinde– Angie'yle iyi ya da kötü bir randevuya çıkma şansı yakalayamamıştı. Gecelerini kampüste aynı hamburgerciye gidip milkshake paylaşarak geçiriyorlardı. Victor çikolatalısını tercih ederdi ama Angie bütün

malzemeleri içine kattığı korkunç bir karışımdan hoşlanırdı ve günün sonunda Victor için tek önemli olan tek şey içtiklerinin tadı değil, Angie'nin dudakları olduğundan sadece içeceğin soğuğunun onun dudaklarını daha da kızartması ve aynı anda içmeye yeltendiklerinde, gözlerinin yeşilini olabildiğince yakından görebilmesiydi. Victor patates kızartmalarını yerken derslerindeki aptallardan bahsederdi. Angie güler ve kaşıkla milkshake'in dibini yer, randevusunun ne kadar kötü geçtiğinden bahsederdi. Angie canını sıkan olayları anlatırken Victor gözlerini devirip kendisi olsa nasıl farklı davranacağını düşünürdü ve o kişinin –ya da herhangi birinin– Angie Knight'ı kurtarılmaya ihtiyaç duyacak kadar sinir ettiğine şükrederdi.

Kendisi tarafından kurtarılmaya.

Kurtar beni.

Victor o kodu kullanmayalı bir buçuk sene olmuştu. En son Eli gelmeden –ve Eli ile Angie tek parça olmadan– önce kullanmıştı fakat Angie yine de geldi.

Arabasını binanın önüne park etti; Victor'ın kitabı fırlattığı pencereden düşercesine indiği yerin önüne. Ve bir an, sadece kısa bir an, Victor arabaya bindikten ve olanları açıklamadan önce, kendini birinci sınıfta, kötü geçen bir geceden kaçıyormuş gibi hissetmiş, eskiden gittikleri hamburgerciye gitmek istemişti. Bir masaya çökerlerdi ve Victor ona partilerin daha katlanılır bir hal almadığını söylerdi, Angie de gülerdi ve bir şekilde her şey daha iyi olurdu.

Fakat o gün, Angie Eli'ın nerede olduğunu sordu ve o an geçiverdi. Victor gözlerini kapayıp Angie'ye mühendislik laboratuvarına sürmesini söyledi.

Angie Victor'ın söylediği yöne sürerken, "Kapalılar," dedi.

"Giriş kartın var."

"Aklında ne var?"

Angie'ye gerçeği söylemesine Victor kendisi bile şaşırdı. Angie Eli'ın tez konusunu biliyordu ama Victor ona son keşiflerini,

ÖYD'nin rolünü anlattı. Teoriyi kendi üzerinde test etmek istediğini söyledi. Planını anlattı. Ona tek söylemediği, Eli'ın denediği ve başarılı olduğuydu. Bunu daha sonra anlatmayı planlıyordu. Angie'nin de hakkını vermek gerekirdi çünkü dikkatle dinliyordu. Direksiyonu sıkıca tutup dudakları düz bir çizgi halinde Victor'ı dinlerken arabayı sürüyordu. Arabayı mühendislik laboratuvarlarının otoparkına park ederken Victor'ın anlatacakları bitti ve Angie kontağı çevirip oturduğu yerde yüzünü Victor'a çevirene kadar tek kelime etmedi.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Angie.

Victor yüzüne ufak bir gülümseme kondurmayı başardı. "Sanmıyorum."

"Doğru mu anlamışım söyle," dedi Angie. Kızıl kısa saçları yüzünü çevrelemiş, kış soğuğunda kabarıyordu. "Ölmeyi ve tekrardan canlanmayı başarırsan X-Men'lerden birine mi dönüşeceğini düşünüyordun?"

Victor güldü. Boğazı kurumuştu. "Magneto olmayı umuyordum." Havayı yumuşatma denemesi başarısız oldu. Angie'nin yüzündeki şok, korku ve sinir bozukluğu karışımı ifade hâlâ yerindeydi. "Dinle," dedi Victor ciddiyete bürünerek, "bunun kulağa saçma geldiğinin farkındayım..."

"Tabii ki öyle. Çünkü *saçma.* Kendini öldürmene yardımcı olmayacağım."

"Ölmek istemiyorum."

"Az önce bana ölmek istediğini söyledin."

"Ölü kalmak istemiyorum ama."

Angie gözlerini ovuşturdu, alnını kısa bir süreliğine direksiyona yasladı ve uzunca bir homurtu çıkardı.

"Sana ihtiyacım var, Angie. Bana yardım etmezsen..."

"Lafı oraya getirmeye çalışma sakın..."

"...yine kendi başıma denerim..."

"Yine mi?"

"...ve kurtulamayacak kadar aptalca bir şey yaparım."

"Sana yardım edecek birini bulabiliriz, Victor."

"İntihara meyilli değilim."

Victor kafasını koltuğunun arkasına yasladı. Cebindeki telefon titredi. Eli. Telefonu görmezden geldi, Eli'ın Angie'yi aramasının an meselesi olduğunun farkındaydı. Fazla zamanı yoktu. Özellikle de Angie'yi ikna edecek kadar zamanı kalmadığı kesindi.

Direksiyona, "Neden sadece..." diye mırıldandı Angie "...ne bileyim, aşırı doz denemiyorsun? Daha huzurlu bir şey denesen?"

"Acı önemli," diye açıkladı Victor, içten içe hayal kırıklığına uğramıştı. Böyle bir şey yapmayı düşündüğü için Angie çok üzülmüyordu demek. Sadece kendisini bu işe katmak istemesine bozulmuştu. "Acı ve korku," diye ekledi. "İkisi de önemli faktörler. Eli kendini buz banyosunda öldürdü."

"*Ne?*"

Gizli silahını kullandığı anda Victor'ın dudaklarında zalim fakat bir o kadar da muzaffer bir gülümseme belirdi. Eli'ın henüz Angie'ye bahsetmediğini biliyordu. Buna güveniyordu. Angie'nin gözlerindeki ihanete uğramışlığı gördü. Angie kontağı kapayıp arabadan indi, kapıyı çarptı ve arabaya yaslandı. Victor da inip arabanın etrafından dolandı. Yürürken karda ayak izleri bırakıyordu. Filmli camlardan arabanın içinde çalan telefonu görebiliyordu. Üstünde kırmızı bir ışık yanıyordu. Victor dikkatini Angie'ye verdi.

"Ne zaman yaptı?" diye sordu Angie.

"Dün gece."

Angie gözlerini yerdeki karlara dikmişti.

"Fakat bu sabah geldim, Vic. İyi görünüyordu."

"Aynen öyle. Çünkü işe yaradı. İşe *yarayacak*."

Angie homurdandı. "Çılgınca bu. Delirmişsin sen."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Peki neden o?.."

"Sana bir şey söylemedi mi?" diye sordu Victor, ince ceketi içinde titriyordu.

"Son zamanlarda acayip davranıyor," diye mırıldandı Angie. Ardından dikkatini Victor'a verdi. "Benden yapmamı istediğin şey... çılgınca. *İşkence* bu."

"Angie..."

Angie kafasını kaldırdı, gözleri kıvılcımlar saçıyordu. "Sana inanmıyorum bile. İşe yaramazsa ne olacak?"

"Yarayacak."

"Peki ya *yaramazsa?*"

Victor'ın telefonu cebinde öfkeyle titredi.

"Yarayacak," dedi Victor olabildiğince sakince. "Bir hap aldım."

Angie'nin kafası karışmıştı.

"Eli'yle birlikte," diye açıklamaya başladı Victor, "ölüm-kalım durumlarında açığa çıkan bazı böbreküstü bileşenlerini belirledik. Onları yeniden ürettik. Bu hap tetikleyici işlevi görüyor. Kontağı çevirmek gibi düşün."

Tamamı yalandı fakat uydurduğu bu gerçekliğin Angie'yi etkilediğini görebiliyordu. Bilim, tamamıyla kurgu bile olsa, bir ağırlığa sahipti. Angie küfretti, ellerini ceket ceplerine soktu.

Binanın kapılarına doğru dönerek, "Of, çok soğuk," diye homurdandı. Mühendislik laboratuvarı başlı başına bir problemdi, Victor bunun farkındaydı. Güvenlik kameraları vardı. Ters giden bir şeyler olursa, kayıtlar olacaktı.

Kartını kapıdan geçirirken, "Eli şu anda nerede?" diye sordu Angie. "Bu işte birlikteyseniz, neden burada benimle birliktesin?"

Angie'nin kodu girişini izleyip tavandaki kayıt ekipmanlarının kırmızı ışıklarını kontrol ederken, "Yeni kazandığı Tanrı statüsünün tadını çıkarmakla meşgul," dedi Victor tatsızca. "Bak, tek yapman gereken elektriği kullanarak vücudumu düğme kapatır gibi kapaman. Sonra aynı şekilde açacaksın. Geriye kalanı hap halledecek."

"Akımlar ve etkilerinin cihazlar üzerindeki etkisini araştırıyorum, Victor, insanlar üzerinde değil."

"Vücut da bir makine," dedi Victor sessizce. Angie elektrik mühendisliği laboratuvarına giden yolda başı çekti ve ışığı yaktı. Işıkların yarısı yandı. Ekipmanlar bir duvarda sıralanmışlardı, çeşit çeşit makineler vardı; bir kısmı tıbbi, bir kısmı da teknikti. Laboratuvar masalarla doluydu, uzun ve incelerdi fakat bir insanın üzerine yatabileceği genişlikteydiler. Victor yanında duran Angie'nin tereddüt ettiğini hissedebiliyordu.

"Planlı davranmamız gerek," dedi Angie. "Bana birkaç hafta verirsen buradaki ekipmanların bazılarını elden geçirip..."

Makinelerin yanından geçerek, "Hayır," dedi Victor. "Bu gece olmak zorunda."

Angie dehşete kapılmış gibi görünüyordu ama karşı çıkamadan Victor başlattığı yalanı daha da detaylandırdı.

"Sana bahsettiğim o hap... onu yuttum bile. Bir düğme gibi düşün, açık ya da kapalı olması, vücudun durumuna bağlı olarak değişiyor." Victor Angie'ye, gözlerine baktı ve bahsettiği farazi bileşenler hakkında, devreler hakkında bildiği kadar çok şey bilmiyor olması için sessizce dua etti. "Bunu bugün yapmazsan, Angie," her ihtimale karşı yüzünü ekşitti, "haptaki bileşen beni öldürecek."

Angie bembeyaz oldu.

Victor nefesini tuttu.

Telefonu bir kez daha titredi.

Uzun bir bekleyişin ardından, "Ne kadar vaktin var?" diye sordu Angie.

Victor ona doğru bir adım attı, bacaklarından birinin yalandan bir krampla bükülmesini sağladı. Yüzünde acı ifadesiyle masanın köşesine güçlükle tutundu ve cebindeki telefon titremeyi bıraktığı sırada Angie'nin bakışlarını yakaladı.

"Dakikalar."



Victor'ın bacaklarını masaya sabitlerken, "Delilik bu," diye fısıldayıp duruyordu Angie. Victor'sa makineler etrafında vızıldayarak çalışmaya başlamış ve Angie ellerini ayaklarını bağlamakla meşgulken bile, bir anda vazgeçip gitmesinden korktuğu için çektiği yalandan acıyı biraz daha abartıp kıvranmaya başladı.

Angie, "Victor," dedi panikle. "Victor, iyi misin?" Angie'nin sesinde acı ve panik vardı. Victor durmak, onu yatıştırıp her şeyin iyi olacağını söylememek için kendini zor tuttu.

Onun yerine başını sallayıp sıktığı dişlerinin arasından, "Çabuk ol," dedi.

Angie aceleyle bağladı, masanın üzerinde ellerini koyabileceği plastik kısımları gösterdi. Kızıl saçları her zaman çekici görünürdü fakat bu gece kızaran yanaklarıyla ayrı bir uyum içindeydi. İnanılmaz bir güzelliği vardı. Tanıştıkları gün, Angie tam olarak böyle görünüyordu. Sıcak bir eylül günüydü ve Angie'nin yüzü kıpkırmızıydı; sıcak saçına ayrı bir hava katmış, onu canlandırmıştı. Victor defterinden kafasını kaldırmış ve yemekhanenin girişinde, elinde bir dosyayla –ve yüzünde kayıp fakat düşünceli bir ifadeyle– durmuş, masaları inceleyen Angie'yi görmüştü. Bakışları Victor'ın masasına ve kitabına kaymış, o anda da gözleri parlamıştı. Işıl ışıl olmasa da belirgin bir parıltıydı ve yemekhanenin diğer ucuna ulaşarak sandalyeyi çeken Angie, Victor'ın karşısına oturmuştu. O gün konuşmamışlardı bile. Sadece o saati aynı masada geçirmişlerdi. İlerleyen günlerde Angie o günü hatırlatıp kendilerini aynı frekanstan insanlar olarak nitelendirmişti.

"Victor." Angie'nin adını söylemesiyle Victor laboratuvardaki soğuk masaya geri döndü.

Victor'ın göğsündeki sensörleri ayarlarken, "Bilmeni isterim ki," dedi Angie, "seni asla ama asla affetmeyeceğim."

Teninde hissettiği dokunuşuyla titredi. "Biliyorum."

Paltosu ve tişörtü bir sandalyeye asılmış, cebindekiler üzerine konmuştu. Anahtarlar ve cüzdan ve tıp hazırlık laboratuvar kimliğinin arasında, Victor'ın sesi kapalı telefonu duruyordu. Sinirle parlıyor, önce mavi, sonra kırmızı, sonra tekrar mavi yanıp sönerek, ona hem sesli hem de yazılı mesajı olduğunu söylüyordu.

Victor acı acı gülümsedi. *Çok geç, Eli. Benim sıram.*

Angie makinenin başında durmuş, tırnaklarından birini kemiriyordu. Diğerleriyse tuşların üzerindeydi. Makine çalışıyor, vızıldıyor ve ışıkları yanıp sönüyordu. Victor'ın anlamadığı bir dildi bu sesler, onu korkutuyordu.

Gözleri bir şeye takılan Angie onu eline alıp uzattı. Lastik bir şeritti bu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Victor, sesindeki sakinliğe şaşırmıştı. Teninin altındaki her şey titriyordu. "Düşük ayarda başlat ve artır."

Lastiği ağzına vermeden önce, "Kapat, aç," diye fısıldadı Angie. "Şunu ısır."

Victor son bir derin nefes alıp ağzını güçlükle açtı. Şerit dişlerinin arasındaydı, plastik kulpları sıkıyordu. Bunu yapabilirdi. Eli kendini tutmayı başarmıştı. Victor da yapabilirdi.

Angie tekrar makinenin başına geçti. Bakışları buluştu ve bir an geriye kalan her şey yok oldu –laboratuvar ve vızıldayan makineler ve DÜ'lerin varlığı ve Eli ve Victor ve Angie'yle o milkshake'i paylaştıklarından beri geçen yıllar– ve Victor Angie'nin ona bakmasından büyük mutluluk duydu. Onu görmesinden.

Ardından Angie gözlerini kapayıp düğmeyi bir derece çevirdi ve Victor'ın tek düşünebildiği şey acıydı.

Victor soğuk terler içinde kendini masaya bıraktı.

Nefes alamıyordu.

Çabalıyor, durmasını bekliyor, nefeslenme imkânına kavuşmak istiyordu. Angie'nin fikrini değiştirmesini, durmasını, pes etmesini bekliyordu.

Fakat Angie ayarı artırdı.

Duyduğu acı yerini bağırma isteğine bıraktı ve Victor ağzındaki lastik şeridi dişleri çatırdayana kadar ısırsa da ağzından çıkan iniltiye engel olamadı. Angie'nin duyduğunu ve makineyi kapayacağını düşündü fakat Angie ayarı tekrar artırdı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Victor bayılacağını düşünüyordu ama bayılmasına fırsat olmadan ayar tekrar arttı ve çektiği acının getirdiği spazm Victor'ın bedenini masaya, masanın bulunduğu odaya geri getirdi. Kaçamıyordu.

Acı, Victor'ı olduğu yerde tutuyordu.

Acı onu masaya çivilemiş ve vücudundaki bütün sinirleri tek tek harap etmişti.

Victor ağzındaki lastiği tükürmeyi denedi ama ağzını açamadı. Çenesi kilitlenmişti.

Ayar artmaya devam etti.

Victor daha da artamaz, acı daha da kötü bir hal alamaz diye düşündükçe, artmaya ve artmaya ve artmaya devam etti, lastik şerit dişlerinin arasında olmasına rağmen Victor çığlık attığını duyabiliyor, vücudundaki her sinirin yandığını hissedebiliyordu. Dursun istiyordu artık. Acının sonu gelsin istiyordu.

Angie'ye durması için yalvardı ama makinenin ayarı bir kez daha arttı. Victor'ın kulağına çatırdayan buzları, kâğıt öğütme makinesini ve cızırtıyı andıran sesler geliyordu.

Karanlık etrafını sarmaya başladığında Victor karanlığı kucaklamaya hazırdı çünkü bu, acının sona ermesi anlamına geliyordu. Fakat aynı zamanda Victor ölmek de istemiyordu ve etrafını saran karanlığın ölüm olmasından korktuğu için şiddetle sakındı kendini.

Ağladığını fark etmişti.

Ayar artmaya devam etti.

Masayı tutan elleri ağrımaya başlamıştı, kramplar giriyordu.

Ayar artmaya devam etti.

Hayatı boyunca ilk kez Tanrı'ya inanıyor olmayı diledi Victor.

Ayar artmaya devam etti.

Kalbinin teklediğini hissetti, yavaşladığını ve ardından iki katı hızla atmaya başladığını.

Ayar artmaya devam etti.

Makinelerden birinin uyarı verdiğini, ardından alarmların çalmaya başladığını duydu.

Ayar artmaya devam etti.

Ve her şey durdu.

XXII

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Sydney, Victor'ın yüzündeki çizgilerin derinleşmesini izledi. Rüya görüyor olmalıydı.

Gecenin geç saatleriydi. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin ardı karanlıktı –yani böylesi bir şehir ne kadar karanlık olabiliyorsa, o kadar karanlık– ve Sydney ayağa kalkıp gerindi. Tam yatağına geri dönmek üzereyken gözüne ilişen kâğıt parçası, buz kesmesine sebep oldu.

Gazetedeki makale kanepenin üzerinde uyuyan Victor'ın yanında açık duruyordu. Sayfayı kaplayan kalın, siyah çizgiler Sydney'in dikkatini çeken ilk şey olsa da, makalenin altındaki fotoğraftan gözlerini ayıramıyordu. Aniden, Sydney'in göğsü sıkışmaya başladı, nefes alamıyordu. Boğuluyor gibiydi, *yine*. Serena'nın, üzerinde kışlık paltosu ve kolunda piknik sepetiyle kendisine seslendiğini, acele etmesini gerektiğini yoksa bütün buzların eriyeceğini söylediğini hatırladı, ki eriyordu. Üstünde sadece kırılgan bir buz tabakası kalmıştı. Fakat Sydney gözlerini sıkıca yumduğunda vücudunu saran şeyin buzlu göl suları değil, anıları olduğunu fark etti. Bir yıl sonrasıydı, donmuş çimenlerle dolu bir tarlada olduklarını, bir cesedi ve kız kardeşinin onu cesaretlendirmeye çalışmasını ve ardından gelen, kulaklarını çınlatan silah sesini hatırladı.

İki farklı gün, iki farklı ölüm, birbiri üzerine binmiş, iç içe girmişti. Sydney gözlerini kırparak iki anıyı da derinlere gömse de,

fotoğraf hâlâ oradan kendisine bakıyordu ve Sydney'in bakışlarını kaçırmasına imkân yoktu. Ne yaptığını algılayabilmesine fırsat olmadan Sydney, Victor'ın yanında duran, üzerinde gülümseyen adamın fotoğrafının bulunduğu gazeteye uzattı elini.

Her şey çok hızlı gelişti.

Gazete sayfasını sıkı sıkı tuttu ama kendine çekerken kolu Victor'ın dizine sürtündü. Geri çekilmesine fırsat olmadan Victor'ın gözleri açıldı, eli Sydney'in ince bileğine sarıldı. Hiç beklemediği bir anda, dalga dalga gelen acı, kolunu ve küçücük vücudunu perişan etti. Boğulmaktan daha kötü bir histi, vurulmaktan da öyle. Şu ana kadar hissettiği her şeyden kötüydü. Vücudundaki bütün sinirler eziliyor gibi hissederken, Sydney yapabileceği tek şeyi yaptı.

Çığlık attı.

XXIII

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Acı peşini bırakmamıştı ve Victor'ın bilinci yerine geldiğinde çığlık atmaya devam ediyordu.

Angie ellerini tutmaya, bağlı oldukları yerlerden kurtarmaya çalışıyordu. Victor öne fırladı, kafasını geriye attı. Elektrik neden kesilmemişti? Acı dalga halini almıştı, kaslarını ve kalbini perişan ediyordu. Derisini parçalıyordu ve Angie konuşmasına rağmen Victor onu duyamıyordu. Dertop oldu ve çığlığını bastırmaya çalıştı.

Acının sonu neden gelmiyordu? NEDEN AMA NEDEN?

Ve sonra, bir anda, acı gitti ve Victor'ın tek hissettiği... hiçbir şeydi. Makineler kapanmıştı, panellerinde yanıp sönen ışıkların hepsi sönmüştü. Angie konuşmaya devam ediyor, elleri teninde dolanıyor, bileklerindeki bağları çözüyordu ama başını eğmiş ellerini izlerken, sanki elektrik bütün sinirlerini işlemez hale getirmiş gibi gelen bu hissizliğin sebebini düşünen Victor, Angie'yi duyamıyordu.

Bomboştu.

Nereye gitti? diye düşündü Victor. *Geri gelecek mi?*

Acının aniden yok olmasıyla, Victor nasıl hissettirdiğini hatırlamaya, o hisse ya da en azından benzerine kapılmaya çalıştı. Aklında bu düşüncelerle düğmeyi çevirdi ve elektrik geri geldi, odanın dört bir yanı statiğin getirdiği çıtırtılarla doldu. Elektriği havada hissetti, ardından bir çığlık duydu. Kısa bir an çığlığı

atanın kendisi olduğundan şüphelendi ama acının ötesindeydi artık, acı tenini okşamasına rağmen onu etkilemiyordu.

Durumu anlamlandırmaya çalışırken sersemlemiş hissediyordu. Canını yakan hiçbir şey yoktu, öyleyse çığlık atan kimdi? Ardından çığlığı atan kişinin bedeni iki büklüm laboratuvar zeminine düştü ve düşünceleri arasındaki boşluk çökerken, Victor olanların farkına vardı.

Angie. *Olamaz.* Masadan fırladı ve Angie'yi yerde kıvranırken buldu, hâlâ acıyla çığlık atıyordu ve Victor aklından *dur!* diye geçirse de odadaki elektrik vızıltısı artmaya devam etti. *Dur.* Angie ellerini göğsünde birleştirdi.

Victor onu kaldırmayı denedi ama dokunduğunda Angie daha şiddetli bir çığlık attı. Kafa karışıklığı ve panikle geriye sendeledi Victor. *Vızıltı,* diye düşündü Victor. Kapatmalıydı. Gözlerini kapadı ve görünmez bir düğme hayal etmeyi denedi. Sakinleşmeye çalıştı. Uyuşmaya. İçinde bulunduğu kaosu göz önünde bulundurunca bu hisse bu kadar kolay kapılabildiğine inanamıyordu. Ve odanın ne kadar korkunç bir sessizliğe gömüldüğüne. Victor gözlerini açınca Angie'yi yerde, kafası geriye gitmiş, gözleri açık, saçları kırmızı bir bulut gibi kabarmış yatarken buldu. Havadaki vızıltı azaldı, ardından sona erdi ama yine de çok geç kalmıştı.

Angie Knight ölmüştü.

XXIV

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Otel odası acı, gürültü ve kaos içindeydi.

Victor afallamış halde uyandı; okulun laboratuvarı ile otel odası arasında kapana kısılmış gibiydi. Angie'nin çığlığı kafasının içinde ve Sydney'inki de kulaklarındaydı. Sydney? Sydney ortalıkta görünmüyordu ama Mitch oda etraflarında vızıldarken, harcadığı efor yüzünden titremesine rağmen yerinden kıpırdamadan Victor'ı kanepeye bastırıyordu.

"Kapa şunu," diye hırladı Mitch ve Victor tamamen uyandı. Gözleri kısıldı, vızıltı durdu ve Mitch rahatladı, acı etkisini kaybetmişti. Victor'ın omuzlarını bırakıp bir sandalyeye yayıldı.

Victor kendine gelmek için yavaşça nefes alıp ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdi, ardından dikkatini Mitch'e verdi.

"İyi misin?" diye sordu Victor.

Mitch yorgun görünüyordu, keyfi kaçmıştı fakat iyiydi. Mitch'in müdahale etmesi gereken ilk durum değildi bu. Victor kâbus gördüğünde, diğer insanların acı çektiğini biliyordu.

"Ben iyiyim," dedi Mitch, "ama kızdan emin değilim." Yakınlarında duran, üzerine fazlasıyla büyük kıyafetlere bürünmüş bir şekli işaret edince Victor'ın bakışları, afallamış bir şekilde yerde oturan Sydney'e yöneldi. Neler olduğunun farkına vardığı anda yeteneğini kapamış, daha doğrusu o anda güvenli bir şekilde kısabileceği kadar kısmıştı, bu yüzden Sydney'in fiziksel anlamda

iyi olduğunu biliyordu. Fakat sarsılmış görünüyordu. Hapiste geçirilen on yıldan sonra körelmiş bir his, suçluluk duygusu, Victor'ın göğsünde filizlendi.

"Üzgünüm," dedi sessizce. Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ama sonra vazgeçti. Bunun yerine ayağa kalkıp koridordaki banyoya yöneldi.

"Mitch," diye seslendi Victor. "Sydney'i yatağına götür."

Ardından kapıyı ardından kapadı.

XXV

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Victor, Angie'ye kalp masajı yapmadı. Denemedi bile. Yapması gerektiğini ya da yapmak istemesi gerektiğini biliyordu ama ihtiyacı olan son şey, olay yerinde bulunduğuna dair daha fazla delildi. Güçlükle yutkundu, bu kadar sakin olabilmesine ve de bulunduğu yere verdiği isme sinir oluyordu. Olay yeri. Ayrıca, Angie'nin öldüğünü *hissedebiliyordu.* Şarjı bitmişti. Enerjisi kalmamıştı.

Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yapıp Eli'ı aradı.

"Ne cehennemdesin, Vale?" Arka planda bir kapının çarptığını duydu. "Komik olduğunu falan mı sanıyorsun..."

"Angie öldü."

Victor bunu söyleyip söylememe konusunda kararsız kalmıştı ama kelimeler, kontrolü dışında şekillenip ağzından çıkıvermişti. Boğazını yakmasını, göğsüne oturmasını bekledi ancak hiçbiri olmadı. Panik yapması gerektiğinin farkındaydı fakat bedenini uyuşmuş hissediyordu ve bu uyuşukluk Victor'ı sakinleştiriyordu. Üzerindeki dinginliğin, yaşadığı şokun etkisi olup olmadığını düşündü; Angie ayaklarının dibinde cansız yatarken nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Yoksa başka bir şey miydi? Eli konuşana kadar telefonun diğer ucundaki sessizliği dinledi.

"Nasıl?" diye hırladı Eli.

"Kazaydı," dedi Victor, telefonunu diğer eline alarak tişörtünü üzerine geçirdi. Tişörtüne ulaşabilmek için Angie'nin cesedinin üzerinden atlaması gerekmişti. Yüzüne bakmadı bile.

"Ne yaptın sen?"

"Test için bana yardımcı oluyordu. Aklıma bir fikir geldi, işe yaradı ve..."

"İşe yaradı da ne demek?" Eli'ın ses tonu soğumuştu.

"Diyorum ki... bu sefer oldu." Victor sustu, Eli'a dediğini kavraması için zaman tanıdı. Eli'ın onu anladığı gayet açıktı, sessizliğini bozmamıştı çünkü. Dinliyordu. Victor onun dikkatini çekmişti ve bu hoşuna gidiyordu. Fakat asıl ilgilendiği konunun, Angie'nin ölmesi değil de deney olmasına şaşırmıştı. Angie, içindeki canavarı gizli tutmasına yardımcı olan kız. Angie, her an aralarına giren kız. Hayır, aslında ikisi için de dikkatlerini dağıtmaktan başka bir işe yaramayan biriydi o, değil mi? Victor başını eğip cesede baktı, ona yalan söylediğinde hissettiğine benzer bir suçluluk duygusuna kapılmayı bekledi ama hiçbir şey olmadı. Banyo zemininde uyandığı gün, Eli da bu garip kopmuşluğu hissetmiş miydi, merak ediyordu. Her şey gerçekmiş fakat hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi Eli, sabrını kaybediyordu.

Victor odaya baktı; bağlara, az önce gürültüyle çalışırken şu anda yanmış, sigortaları atmış gibi görünen makinelere. Her yer kararmıştı.

Victor cevap vermeyince, "Neredesin?" diye patladı Eli.

"Laboratuvardayım," dedi Victor. "Laboratuvardaydık..." Acı aniden geldi. Nabzı hızlandı, etrafındaki hava vızıldadı ve bir nefes sonra Victor iki büklüm olmuştu. Bedenini saran acı içinden geçerek tenini, kemiklerini ve kasların her santimini yaktı.

"Ne yapıyordunuz?" diye bağırdı Eli.

Victor masaya tutunarak çığlığı yuttu. Acı korkunçtu, vücudundaki bütün kaslara kramp girmiş gibiydi. Tekrardan elektrik

verilmiş gibi. *Dur,* diye geçirdi aklından. *Dur,* diye yalvardı. Ve sonunda acıyı bir anahtar olarak hayal ederek kapadı. Acı dinmişti.

Nabzı normale döndü, havadaki gerginlik azaldı ve Victor *hiçbir şey hissetmiyordu.* Nefes nefese kalmış, afallamıştı. Telefonunu yere düşürmüştü. Titreyen eliyle uzandı ve yerden alıp kulağına götürdü.

Eli bağırmaya başlamıştı. "Dinle," diyordu, "olduğun yerde kal. Ne yaptığını bilmiyorum ama bir yere kıpırdama. Beni duyuyor musun? Olduğun yerde kal."

Victor dediğini yapabilirdi aslında, tabii o çift tıklama sesini duymasaydı.

Dairelerindeki telefonu üniversite vermişti. Ahizesi kaldırıldığında güçlükle duyulan bir tıklama sesi çıkarıyordu. Eli onunla konuşup olduğu yerde kalmasını söylediğinde ve Victor paltosunu giymeye çalışırken, duvardaki telefonu kaldırıp tuşlarına basmaya başladığını duyabiliyordu. Victor yüzünü ekşitti. İki tık sesinin ardından 911'i çevirirken gelen tuş sesini duydu.

"Yerinden kıpırdama," diye tekrarladı Eli. "Hemen geliyorum."

Victor başıyla onayladı, Eli'ın yüzüne bakmıyorken yalan söylemenin ne kadar kolay olduğunu unutmuştu.

"Tamam," dedi Victor, "bekliyorum." Telefonu kapadı.

Victor paltosunu üzerine geçirip laboratuvara son bir bakış attı. Ortalık karışmıştı. Ceset haricinde olay yerinin cinayete işaret eden bir hali yoktu ama Angie'nin kötü durumdaki bedeni, ölüm sebebinin doğal olmadığının kanıtıydı. Köşede duran kutudan ıslak mendil alarak kulpları temizledi, odadaki her objeyi tek tek silmemek için kendini zor tuttu. Bunu yaparsa cinayet ihtimalini güçlendirmiş olurdu. Ne kadar dikkat etse de laboratuvarın bir yerlerinde kendi izi bulunduğundan emindi. Güvenlik kamerası kayıtlarında görünme ihtimalinin de olduğunun farkındaydı. Fakat onlarla ilgilenecek vakti yoktu.

Victor Vale laboratuvarı terk edip koşarak uzaklaştı.



Kaldıkları yere doğru ilerlerken –Eli'la yüz yüze konuşması, olanları anlamasını sağlaması gerekiyordu– fiziksel olarak ne kadar iyi hissettiğini fark etti. Kovalamacanın ve ölümün heyecanıyla coşmuştu fakat acı hissetmiyordu. Ardından, bir sokak lambasının altından geçerken başını eğdi ve elinin kanadığını fark etti. Bir yere sürtmüş olmalıydı. Fakat kesiği hissetmiyordu bile. Adrenalinin etkisiyle bastırılmış bir hissizlik de değildi bu. *Tamamen* hissizdi. O garip vızıltıyı geri getirip acı eşiğini çok az değiştirmek, şu an çektiği acıya dayanma seviyesini görmek istedi ama bunu yaptığı gibi iki büklüm olarak yanındaki sokak lambasına tutunmak zorunda kaldı.

Pek iyi durumda olduğu söylenemezdi.

Öldüğünü hissetmişti. Bir kez daha. Masayı sıkıca tutmuş elleri sızlıyordu ve vücudunda kırık kemik olup olmadığını merak ediyordu. Vücudundaki her kas sızlıyor ve başı öylesine kötü ağrıyordu ki kusacak gibiydi. Başı dönmeye başlayınca, düğmeye bir kez daha bastı. Acı kesildi. Nefeslenmek, kendini toparlamak için durdu ve üzerine vuran ışığın altında doğruldu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ve şu anda, bu hissizlik harikaydı. Hissizlik cennetten kopup gelen bir ödüldü sanki. Victor kafasını geriye atıp güldü. Manyak gibi değildi. Kahkaha bile atmamıştı.

Öksürükle karışık bir kahkahaydı bu, şaşkınlıktan kaynaklanan bir gülüş.

Yüksek sesli gülse de kimsenin duyabileceğini zannetmiyordu çünkü sirenlerin sesi geriye kalan bütün sesleri bastırıyordu.

İki polis arabası önünde patinaj çekerek durdu ve Victor polislerin geldiğini idrak edemeden kendisini betona yatırılmış, kelepçelenmiş ve kafasına siyah bir başlık geçirilmiş halde buldu. Polis aracının arka koltuğuna bindirildiğini hissetti.

Başlık ilginç bir dokunuştu fakat Victor gözlerini bağlanmasından hoşlanmamıştı. Araba döndüğünde dengesini bulmasına yarayacak görsel ipuçları olmadığından Victor devrilecek gibi oluyordu. Virajlara bilerek bu kadar sert giriyor gibilerdi.

Victor onlara müdahale edebileceğini fark etti. Dokunmasına gerek dahi olmadan karşılık verebileceğini. Görmesine bile gerek olmadan. Fakat kendini tuttu.

Polisleri araba sürerken yaralamak tehlikeli olurdu. Acı hissini kapayabilmesi, kaza yaptıkları takdirde ölmeyeceği anlamına gelmiyordu, bu yüzden sakinliğini korumaya odaklandı. Ki bu da, olanları göz önünde bulundurunca kolay oldu. Sakinlik Victor'ı rahatsız ediyordu; acının yokluğunun paniği de ortadan kaldırması oldukça rahatsız edici ve bir o kadar da büyüleyiciydi. Şu anda bir polis arabasının arkasında olmasaydı, tezine bu konuda bir not almak isteyebilirdi.

Araba sert bir dönüş yapınca kapıya yapışan Victor küfretti; acıdan değil, alışkanlıktan. Kelepçeler tenine batıyordu ve parmaklarından aşağı sıcak bir şey aktığını fark edince, acı eşiğini çok az da olsa indirmeye karar verdi. Hiçbir şey hissetmemek yaralanmasına sebep olabilirdi ve o, Eli değildi. Victor kendini iyileştiremiyordu. Hissetmesi gerekiyordu. Çok az hissedecekti ve...

Victor inledi ve başını geriye yatırdı. Acı, metalin bileklerine battığı yeri yakarak varlığını belli ediyor ve katlanıyordu, acı eşiği tahmin ettiğinden de fazla düşmüştü. Çenesini sıktı ve dengesini sağlamaya çalıştı. Normali bulmaya. Duyular kademeliydi. Açıp kapatılacak bir şey değildi, üzerinde yüzlerce derece olan bir düğmeydi. Kafasındaki başlığın karanlığına rağmen gözlerini yumdu ve uyuşuk ile normal arasındaki hissi bulmaya çalıştı. Bileklerinin acısı dinmiş, şiddetini kaybederek kramp ağrısına benzer bir hal almıştı.

Buna alışması biraz zaman alacaktı.

Sonunda araba durdu, kapı açıldı ve birkaç çift el onu dışarı çıkardı.

"Başlığı çıkarabilir misiniz?" diye sordu Victor. "Bana haklarımı okumanız gerekmiyor mu? O kısmı kaçırdım mı?"

Onu içeriye götüren kişi Victor'ın omzunu duvara vurdu. Kampüs polisi miydi yoksa? Bir kapının açıldığını duydu ve bulunduğu yerde ufak bir ses değişikliği olduğunu fark etti. Bu yeni odada neredeyse hiç mobilya yoktu ve duvarlar pürüzsüzdü, sesin yankılanış şeklinden anlamıştı. Bir sandalyenin çekildiğini duydu, biri Victor'ı sandalyeye iterek oturttu ve bir elini çözerek iki elini de metal masaya kelepçeledi. Ayak sesleri uzaklaştı ve kayboldu.

Kapı kapandı.

Oda sessizdi.

Kapı açıldı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Ve sonunda, kafasındaki başlık çıktı. Oda fazlasıyla parlaktı ve karşısında geniş omuzlu, siyah saçlı ve keyifsiz bir adam oturuyordu. Victor sorgu odasına baktı, tahmin ettiğinden küçük ve biraz da paspal bir yerdi. Dışarıdan kilitliydi. Burada yapılacak herhangi bir hamle anlamsız olurdu.

"Bay Vale, adım Dedektif Stell."

Aralarındaki masanın üzerinde duran siyah kumaşı işaret ederek, "Bu başlıkların vasat aksiyon filmlerindeki casuslar ve teröristler üzerinde kullanıldığını sanıyordum," dedi Victor. "Bu yaptığınız yasal mı?"

"Polis memurlarımız kendilerini koruyabilmek için yapmaları gerektiğini düşündükleri önlemleri alabilirler," dedi Dedektif Stell.

"Onları görmemi bir tehdit olarak mı değerlendiriyorsunuz?"

Stell iç geçirdi. "DÜ'nün ne olduğunu biliyor musunuz, Bay Vale?"

Kelimeyi duyduğu anda nabzının hızlandığını hissetti, etrafındaki havanın belli belirsiz vızıldamaya başladığını duydu fakat yutkunup kendini sakinleştirdi. Başıyla onayladı. "Evet, duymuşluğum var."

"Ve bir DÜ ihbarı geldiğinde ne oluyor, biliyor musunuz?"

Victor kafasını hayır anlamında salladı. "Birileri 911'i arayıp o kelimeyi kullandığı zaman, yataktan kalkmam ve istasyona kadar gelerek ne olup bittiğini kontrol etmem gerekiyor. Arayanın eşek şakası yapan çocuklar ya da evsiz bir adamın saçmalıkları olmasının hiçbir önemi yok. Her ne ise ciddiye almak zorundayım."

Victor kaşlarını çattı. "Birileri vaktinizi harcadığı için üzgünüm, efendim."

Stell gözlerini ovuşturdu. "Harcadılar mı, Bay Vale?"

Victor kısa bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsınız. Birileri size DÜ olduğumu söyledi..." Bunu kimin söylediğini biliyordu elbette. "Siz de ona inandınız mı? Ne tür bir DoğaÜstü olduğumu düşünüyorsunuz?" Ayağa kalktı fakat kelepçeler onu olduğu yere sabitledi.

"Oturun, Bay Vale." Stell, Victor'ın kâğıtlarını inceliyormuş gibi yaptı. "Arayan öğrenci, Bay Cardale, Angela Knight adlı öğrencinin cinayetini de itiraf ettiğinizi bildirdi." Dedektifin gözleri hareketlendi. "Şimdi, DÜ konusunu görmezden gelmek istesem de, ki görmezden geldiğimi söylemiyorum, bir cesedi ciddiye alacağımdan emin olabilirsiniz. Ve Lockland'in mühendislik bölümünde bulduğumuz şey de tam olarak bu. Söyleyin bana, söylediklerimden doğru olan var mı?"

Victor oturdu ve birkaç uzun, derin nefes aldı. Ardından kafasını salladı. "Eli yine içmiş."

"Öyle mi?" dedi Stell, ikna olmamıştı.

Victor kelepçelerinden yere düşen bir damla kanı seyretti. Konuşurken yere damlayan bir, iki, üç damla kana da dikkat ediyordu. "Angie öldüğünde laboratuvardaydım." Güvenlik kayıtlarında bu kadarının görüneceğini biliyordu. "Bir partiden kaçmam gerekti ve Angie de gelip beni aldı. Eve gitmek istemedim, o da yapacak işleri olduğunu söyledi... tez zamanı falan, bilirsiniz... bu yüzden ben de onunla mühendislik fakültesine gittim. İçecek

bir şeyler almak için odayı birkaç dakikalığına terk ettim, geri geldiğimde... Angie'yi yerde yatarken buldum ve Eli'ı aradım..."

"911'i aramadınız."

"Üzgündüm. Dikkatim dağılmıştı."

"Dikkati dağılmış gibi görünmüyorsunuz."

"Hayır, şu anda sinir olmuş durumdayım. Ve şoktayım. Ve masaya kelepçeliyim." Victor sesini yükseltti çünkü bunu yapmak için en iyi an olduğunu düşünüyordu. "Bakın, Eli sarhoştu. Belki hâlâ öyledir. Bana bunun benim hatam olduğunu söyledi. Ona bir kalp krizi ya da ekipmanlardaki bir aksaklık olduğunu söyledim –Angie voltajla oynayıp duruyordu– fakat Eli beni dinlemedi. Polisi arayacağını söyledi. Ben de oradan ayrıldım. Onunla *konuşmak* için eve doğru yola çıktım. Ve polisler geldiğinde oraya gidiyordum." Dedektife baktı ve içinde bulundukları duruma uygun bir yüz ifadesine büründü. "DÜ olayına gelecek olursak ben de en az sizin kadar şaşkınım. Eli son zamanlarda çok çalışıyor. Tez konusu DÜ'ler, bunu size söylemiş miydi? Kafayı onlarla bozmuş durumda. Paranoyak bir insan halini aldı. Uyumuyor, yemek yemiyor, sadece tezi üzerinde çalışıyor."

"Söylemedi," dedi Stell not alırken. "Bay Cardale bunu belirtmedi." Notunu tamamlayıp kalemi bir kenara attı.

"Bu delilik," dedi Victor. "Ben bir katil değilim ve DÜ de değilim. Tıp öğrencisiyim." En azından son söylediği doğruydu.

Stell saatine baktı. "Geceyi nezarethanede geçireceksiniz," dedi. "Bu arada, birini gönderip Bay Cardale'in kanındaki alkol oranını ölçtürecek ve ifadesini aldıracağım. Sabahleyin, Bay Cardale'in ifadesinde tutarsızlıklar olduğunu görür ve sizi Angela Knight'ın cinayetine bağlayan hiçbir kanıt bulamazsak, serbest kalacaksınız. Şüpheli statüsünde bulunmaya devam edeceksiniz ama, anladınız mı? Şu an yapabileceğimin en iyisi bu. Tamam mı?"

Hayır. Tamam değildi. Fakat Victor bununla idare edecekti. Hücreye giderken başlığı kafasına geçirmedikleri için nezarete

ulaşana kadar kaç polisle karşılaştığını, kaç kapıdan geçtiğini ve ulaşmalarının ne kadar sürdüğünü aklına yazdı. Kendini bildi bileli sorun çözen biri olmuştu. Sorunlarının ciddi manada büyüdüğü açıktı fakat çözmekte kullandığı kurallar aynıydı. Bir sorunu çözmek için gereken adımlar, ister matematik problemi ister polis karakolundan kaçmak olsun, tamamen aynıydı. Tek yapmanız gereken sorunu anlayıp en iyi çözümü bulmaktı. Victor bir hücredeydi. Hücre küçüktü, kare şeklindeydi, penceresinde demir parmaklıkları, içinde de kendisinden iki kat yaşlı, sidik ve tütün kokan bir adam vardı. Koridorun sonunda oturan gardiyan gazete okuyordu.

En kesin çözüm hücre arkadaşını öldürmek, gardiyanı çağırmak ve öldürmekti. Alternatifiyse sabaha kadar beklemek, Eli'ın alkol testini geçememesi için dua etmek, güvenlik kameralarının sadece girişlerde olduğunu ve laboratuvarda onu olayla ilişkilendiren hiçbir ipucu bırakmamasını umut etmekti.

Bulunduğu konumda, *en iyi* çözüm, en iyi'ye bakış açısına bağlıydı. Victor döşekte iki büklüm olmuş adamı inceleyip işe koyuldu.

Victor eve uzun yoldan gitmeye karar verdi.

Sabahın ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatırken, bileklerindeki kurumuş kanı silmeye çalışıyordu. *En azından*, diye teselli etti kendini, *kimseyi öldürmemişti.* Aslına bakılırsa, otokontrolüyle gurur duyuyordu. Bir an, sigara tiryakisi hücre arkadaşının öldüğünü olduğunu düşünmüştü fakat en son baktığında hâlâ nefes alıyordu. Açıkçası fazla yakından da incelemek istememişti. Eve ilerlerken, yüzünden bir şey aktığını fark etti ve elini burnunun altına götürdü. Eli kan olmuştu. Yüzünü koluna sildi ve daha dikkatli

olması gerektiğini aklına yazdı. Bir gecede kendini fazla zorlamıştı, özellikle de ölüp dirildiği gibi bir gerçek söz konusuyken.

Uyku. Uyumak Victor'a iyi gelecekti. Fakat uykunun beklemesi gerekiyordu.

Çünkü, öncelikle Eli'ın icabına bakması gerekiyordu.

XXVI

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Victor banyoda durup otel odasının sessizleşmesini bekledi. Kapının ardında Mitch'in Sydney'i yatağına götürüşünü ve bir özür mırıldanışını duyabiliyordu. Onu hiç almamaları gerekirdi ama Sydney'in işlerine yarayacağı hissine kapılmıştı bir kere. Sırları vardı ve onları öğrenmeyi planlıyordu. Yine de Sydney'in canını yakmak istememişti. Kendini kontrol etme yeteneğiyle gurur duyardı ancak bütün çabalarına rağmen uykuda gücü tam anlamıyla kontrol etmeyi öğrenememişti. Uyumamasının, en azından olabildiğince az uyumasının sebebi de buydu.

Ellerine ve yüzüne soğuk su çarptı, kulaklarındaki cızırtının kesilmesini bekliyordu. Kesilmeyince cızırtıyı içine attı. Etrafındaki havayı titreten cızırtı içinde, kemiklerinde ve kaslarında devam ediyordu. Granit tezgâha tutundu ve vücudunun elektriği topraklamasını bekledi, uzun bir süre sonra titreme geçti. Victor yorulmuş fakat normale dönmüştü.

Aynada kendine baktı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, Eli'ın silahından çıkan kurşunların izleri tek tek ortaya çıktı. Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi, istavroz çıkaran bir insanın elini koyacağı noktalardan vurulmuştu. Biri göğüskafesinin hemen altındaydı, biri kalbinin üzerinde, diğeri de sırtındaydı fakat yakın mesafeden ateş ettiği için delip geçmişti. Yerlerini belleğine işlemişti, böylece Eli'la karşılaştıklarında bu jestinin

karşılığını verebilecekti. Mermiler içeride kalırsa, Eli'ın onlarla birlikte iyileşme ihtimali bile vardı. Bunu düşünmek Victor'ı az da olsa tatmin etmişti.

Yaraları hapiste bir miktar saygı duymasını sağlayabilirdi ama yerleştiğinde izler çoktan kapanmaya yüz tutmuştu. Ayrıca, Victor Wrighton'da kendine yer edinebilmek için farklı yollar bulmuştu. Canını sıkan mahkûmların üzerinde belli belirsiz acılardan, nefessiz bırakacak ıstıraplara kadar farklı yollara başvuruyordu. Fakat tek yaptığı acı *vermek* değildi; acıyı alabilme yeteneğine de sahipti. Acısızlık bahşetmeyi de öğrenmişti, bunu bir takas malzemesi olarak kullanmayı. İnsanların acının herhangi bir türünden kurtulabilmek için feda ettiklerinden etkilenen Victor, onlara sağlayabileceği tek uyuşturucu türünün taciri olmuştu. Bu bakımdan hapishane, bazı yönleriyle hoş bir deneyim olmuştu.

Fakat orada bile Eli yakasını bırakmıyor, düşüncelerine yapışarak tadını kaçırıyor, kafasının içinde fısıldıyor, huzurunu kaçırıyordu. Ve on yıllık bekleyişin sonunda sıra Victor'daydı, Eli'ın aklına girecek ve gereken hasarı bırakacaktı.

Düğmelerini ilikledi, yara izleri bir kez daha kayboldu, görünürde olmasalar da aklındaki varlıklarını sürdürüyorlardı.

XXVII

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Victor pencerenin kenarına tutunarak yükseldi, çıkarken pencereyi aralık bırakması ve birinci katta oturmaları iyi olmuştu, böylece sokaktan binanın girişine kadar tırmanması gerekmişti sadece. Pencere pervazında durdu, güneşin ışıkları etrafını sarmaya başlarken soluklanmaya karar verdi ve içeriden gelen sesleri dinledi. İçerisi sessizdi ama Victor Eli'ın evde olduğunu biliyordu. Varlığını *hissedebiliyordu.*

Birazdan olacakları düşününce kalbi hızla atıyordu fakat heyecanı bundan ibaretti; hızla atan nabzından başka bir şey hissetmiyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi değildi. Bu yeni sakinlik hali rahatsız edici bir duruma dönmeye başlamıştı. Victor olanları değerlendirmekte güçlük çekiyordu. Acının yokluğu korkunun yokluğuna yol açmış ve korkunun yokluğu da sonuçları görmezden gelmesine sebep olmaya başlamıştı. Nezarethaneden kaçmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu, tıpkı birazdan yapacaklarının kötü bir fikir olduğunu bildiği gibi. Daha da kötü hatta. Düşüncelerini takip edebiliyordu ve mantıklı kararları es geçmesini, sakat birinin sağlam ayağına yüklenmesi gibi şiddete meyilli, ani kararlar almasını hayretle gözlemliyordu. Victor önceden de bu gibi çözümleri seçmeye yatkındı fakat sağduyulu olmak, en azından diğerlerinin sağduyu olarak kabul ettiği şeyleri bilmek, ona engel olurdu. Fakat artık bu daha kolaydı. Daha incelikli.

Camdaki yansımasına bakarak saçlarını düzeltecek kadar uzunca bir süre bekledi, hücrede geçen bir gecenin, bu kadar kötü görünmesine sebep olması canını sıkmıştı. Ardından gözlerine baktı –sakinlik hali gözlerinin rengini bir ton açmıştı– ve gülümsedi. Soğuk bir gülümsemeydi bu; yabancı sayılabilecek, kendini beğenmiş denilebilecek bir gülümseme ancak Victor'ın umurunda değildi. Hatta sevmişti bile. Eli'ın takınacağı türde bir gülümsemeydi.

Odasından çıktı ve koridorda ilerleyerek mutfağa yöneldi. Masanın üzerinde birtakım bıçaklar ve bir not defteri vardı, sayfanın yarısı Eli'ın sık elyazısı ve kan damlalarıyla kaplanmıştı. Eli'sa salondaki kanepede başını öne eğmiş oturuyordu, dua ediyor olabilirdi. Victor'ın varlığını, Victor'ın onu hissettiği gibi hissedememesi garipti. İyileşme gibi içsel bir özelliğin kötü yanı buydu. Victor masada duran büyük bıçağı alıp ucuyla masayı çizdi, tiz bir ses çıkarmıştı.

Eli kanepede oturduğu yerden fırladı. "Vic."

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi Victor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Beni ele verdin."

"Angie'yi öldürdün." Kelimeler Eli'ın boğazında düğümlendi. Victor arkadaşının sesindeki duygu yükünü şaşkınlıkla karşıladı.

"Onu seviyor muydun ki?" diye sordu Victor. "Yoksa sana ait olan bir şeyi geri almama mı bozuldun?"

"O bir *insandı,* Victor, mal değil ve sen onu öldürdün."

"Kazaydı," dedi Victor. "Ve benim değil, senin hatandı. Bana yardım etseydin..."

Eli ellerini yüzünde gezdirdi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Peki ya sen?" diye sordu Victor, konuşurken elindeki bıçağı masadan kaldırdı. "Polisi aradın ve beni DÜ olmakla suçladın. *Ben* seni ele vermemiştim. Verebilirdim." Bıçağın ucuyla kafasını kaşıdı. "Onlara neden böyle saçma bir şey söyleyesin ki? Bir

DÜ'den şüphelendiklerinde farklı muamele yaptıklarını biliyor muydun? Stell diye biri geldi. Bunu biliyor muydun?"

"Kendini kaybetmiştin." Eli kaçamak bir adım attı, sırtını duvara verdi. "Bıçağı bırak. Beni incitemezsin zaten."

Victor gülümseyerek karşılık verdi. Bir adım attı ve Eli kaçmaya çalışırken duvara yaslanırken yanında bitti.

Bıçağı sapladı. Tahmin ettiğinden kolay olmuştu. Sihirbazlık numarası gibi, bir an metalin parıltısını seyrederken, sonraki anda kaybolmuş, sapına kadar Eli'ın midesine gömülmüştü.

"Neyin farkına vardım, biliyor musun?" Konuşmasına öne eğilerek devam etti. "O gece sokakta, elindeki camları çıkarırken ne fark ettim? Bıçağı çıkarana kadar kendini iyileştirmeye başlayamıyorsun." Victor bıçağı çevirince Eli homurdandı. Eli'ın ayakları boşaldı ve kendini yere bırakmaya çalıştı ama Victor bıçağın sapından tutarak onu yukarı kaldırdı.

"Yeni yeteneğimi kullanmıyorum bile," dedi Victor. "Seninki kadar havalı değil ama oldukça işlevsel. Görmek ister misin?"

Cevabı beklemedi. Etrafındaki hava vızıldamaya başladı. Ayarı kaçırmaktan endişelenmiyordu. Artıracaktı. Tek umursadığı buydu. Eli çığlık attı, çığlıklar Victor'ın hoşuna gidiyordu. Kuşlar, böcekler ve parlayan güneş tarzında bir mutluluk değildi ama ceza veren taraf olmaktan hoşlanmıyordu. Kontrolü ele almaktan. Eli ona ihanet etmişti. Biraz acıyı hak ediyordu. İyileşirdi zaten. Bütün bunlar bittiğinde, yara izi bile kalmayacaktı. Victor az bile yapıyordu. Bıçağı bıraktı ve Eli'ın acı içindeki bedeninin yere yığılışını izledi.

Arkadaşı yerde, nefes almakta zorlanır halde yatarken, "Tezin için bir not," dedi Victor. "Güçlerinin, kişinin doğasıyla alakalı olması gerektiğini söylemiştin. Tanrı'nın işi olduğunu sanıyorsun ama Tanrı'yla alakası yok. Bizimle ilgili. Düşünme şeklimizle. Bizi hayatta tutacak, bizi ölümden geri getirecek kadar güçlü olan düşünceyle. Bunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin?" Dikkatini

masaya verdi, yeni ve keskin bir şey arıyordu. "Çünkü ölürken düşünebildiğim tek şey ne kadar acı çektiğimdi." Ayarı yükseltti ve odayı Eli'ın acı dolu çığlıklarıyla doldurdu. "Ve durmasını ne kadar çok istediğim."

Victor ayarı tekrar düşürdü ve masanın yanına giderken Eli'ın çığlıkları diner gibi oldu. Masada duran farklı bıçakları incelerken odada patlamaya benzer bir ses yükseldi. Bir metre ötede duvar parçalandı ve Victor arkasını döndüğünde Eli'ı bir eli karnında, diğer elinde silahla buldu. Sapladığı bıçak bol miktarda kana bulanmış halde yerde duruyordu ve bilim insanı merakıyla Victor Eli'ın aldığı yarayı onarmasının ne kadar zaman alacağını düşündü. Ardından silah ikinci kez ateşlendi, bu seferki kurşun Victor'ın kafasına çok yakın geçmişti. Victor yüzünü ekşitti.

Parmaklarıyla ince, uzun bir bıçağı incelerken, "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun ki?" diye sordu. Eli'ın silahı tutan eli görünür bir şekilde titriyordu.

"Angie öldü," dedi Eli.

"Evet, biliyorum..."

"Fakat sen de ölmüşsün." Bu bir tehdit değildi. "Kim olduğunu bilmiyorum fakat Victor değilsin. Onun tenine bürünmüş bir şeysin. İçine girmiş bir iblissin."

"Canım yandı," dedi Victor ve söylediği laftan ötürü gülmeye başladı. Kendine engel olamıyordu. Eli'ın yüzünde bir tiksinti belirdi, bu da Victor'ı onu tekrardan bıçaklama isteğiyle doldurdu. Arkasında duran bıçaklardan eline en yakın olanını alırken Eli'ın parmaklarının silahı kavrayışını izledi.

"Başka bir şeysin sen," dedi Eli. "Victor ölmüş."

"*İkimiz* de öldük, Eli. Ve ikimiz de geri geldik."

"Hayır, hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Tam olarak değil. Bir şeyler ters gitti, kayboldu, yok artık. Sen de hissetmiyor musun? Ben hissedebiliyorum," dedi Eli ve sesi gerçekten de korkmuş gibiydi. Victor hayal kırıklığına uğramıştı. Eli'ın da bunu, bu

sakinliği hissetmiş olmasını umuyordu fakat görünen o ki Eli'ın hissettiği tamamen farklı bir şeydi.

"Belki de haklısındır," dedi Victor. Farklı hissettiğini kabul etmeye razı olmuştu. "Fakat bende eksik bir şey varsa, sende de var demektir. Hayat fedakârlıklardan ibarettir. Yoksa sırf kendini Tanrı'ya emanet ettin diye onun seni koruyacağını ve sana daha fazlasını vereceğini mi düşündün?"

"Verdi ama," diye hırladı Eli ve tetiği çekti.

Bu sefer ıskalamadı. Victor teması hissetti ve tişörtündeki deliğe baktı, acı hissini tamamen kapadığına memnundu. Elini vurulduğu yere götürünce parmakları kana bulandı. İçten içe, bunun vurulmak için pek iyi bir yer olmadığını biliyordu.

Victor iç geçirdi, başını öne eğdi. "Biraz kendini beğenmiş bir düşünce değil mi bu?"

Eli bir adım daha yaklaştı. Midesindeki yara çoktan iyileşmişti ve yüzünün rengi geri gelmişti. Victor konuşmaya devam etmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Kabul et," dedi Victor, "sen de farklı hissediyorsun. Ölüm bir parçamızı alıp götürüyor. Senden ne aldı?"

Eli silahı tekrar doğrulttu. "Korkumu."

Victor güçlükle de olsa uğursuzca gülümsedi. Eli'ın elleri titriyordu ve çenesi kilitlenmişti. "Hâlâ korktuğunu görebiliyorum."

"Korkmuyorum," dedi Eli. "Sadece sana acıyorum."

Bir el daha ateş etti. Darbenin etkisiyle Victor geriye bir adım attı. En yakınındaki bıçağa atılıp elini savurdu ve bıçağı Eli'ın uzattığı koluna sapladı. Silah yere düştü ve Eli bir darbe daha almamak için eğildi.

Victor devam etmek istiyordu ama görüşü bulanıklaştı. Anlık bir şeydi. Gözlerini kırpıştırdı, tekrardan odaklanması gerekiyordu.

"Acıyı hissetmeyebilirsin," dedi Eli, "ama kan kaybına engel olamazsın."

Victor öne doğru bir adım attı fakat oda dönmeye başlamıştı. Masaya tutundu. Yerler kan gölüne dönmüştü. Ne kadarının kendine ait olduğunu bilmiyordu. Kafasını kaldırdığında, Eli'ı başında beklerken gördü. Ardından yere yığıldı. Elleri ve dizleri üzerinde kalktı ancak vücudunu daha fazla zorlayacak hali kalmamıştı. Kollarından biri ağırlığının altında büküldü. Gözleri tekrardan bulanıklaştı.

Eli konuşuyordu ama Victor kelimeleri seçemiyordu. Sonra silahın yerde sürüklenişini, kalkışını ve tetiğin çekilişini duydu. Sırtına bir şey çarptı, hafif bir yumruk gibi bir darbeydi ve vücudu faaliyetlerini durdurdu. Gözü kararmaya başladı, masada acıdan kurtulmak istediği anlarda gelmesini istediği karanlıktı bu.

Koyu bir karanlık.

Eli'ın odada dolanışını, telefonla konuşup tıbbi yardımla ilgili bir şeylerden bahsedişini dinlerken karanlığa gömüldü. Eli sesini değiştiriyor, paniğe kapılmış havası vermeye çalışıyordu fakat yüzü, suratındaki ifade, bulanık görüşüyle görebildiği kadarıyla bile sakin ve kendinden emindi. Victor'ın en son gördüğü, yürüyüp giden Eli'ın ayakkabılarıydı.

XXVIII

İKİ GÜN ÖNCE

ESQUIRE OTELİ

Mitch, Sydney'i odasına götürüp ardından kapıyı kapadı. Sydney karanlığın içinde birkaç dakika boyunca ayakta durdu. Acının yarattığı şok, gazetedeki fotoğraf ve Victor'ın beyaz, kendine gelene kadar ölü gibi görünen gözleri onu epey sarsmıştı. Titredi. Bitmek bilmeyen iki gün geçirmişti. Önceki geceyi bir üstgeçidin altında, iki beton köşenin birleştiği yere kıvrılarak, kuru bir şekilde geçirmeye çalışmıştı. Kış yerini soğuk, ıslak bir bahara bırakmıştı. Vurulmadan önceki gün yağmur yağmaya başlamış, henüz durmamıştı.

Parmaklarını üzerindeki çalıntı süveterin kolundan içeri soktu. Tenindeki garip his henüz geçmemişti. Kolunun tamamı alev almış, vurulduğu yerden ağ gibi acı dağılmaya başlamışken bir anda elektrikler kesilmişti. Sydney olup biteni bir tek şeye benzetebiliyordu; onu hissettiği acıya bağlayan şey kopmuş, yerine uyuşukluk hissi gelmişti. Sydney tenini ovdu, hislerinin geri gelmesini bekliyordu. Uyuşukluktan hoşlanmıyordu. Uyuşukluk ona soğuğu hatırlatıyordu ve Sydney soğuktan nefret ediyordu.

Kulağını duvara yasladı ve Victor'dan gelecek sesleri dinlemeye koyuldu ama banyonun kapısı hâlâ sıkıca kapalıydı. Sonunda, tenindeki uyuşukluk gitmeye başlarken, garip otel odasındaki fazlasıyla büyük yatağına kıvrıldı ve uyumaya çalıştı. Başta uykusu gelmedi ve zayıf bir anında Serena'nın yanında olmasını diledi.

Ablası yatağın kenarında bekler, saçını okşar ve bu hareketinin uykusunu getireceğini iddia ederdi. Sydney gözlerini kapatır ve her şeyin sessizliğe gömülmesine izin verirdi; ablasının dokunuşuyla önce bilinci, sonra da gelen uykuyla dünyanın kalanı kopup giderdi. Fakat Sydney kendini toparladı, parmaklarını otelin çarşaflarına doladı ve Serena'nın –hayal ettiği şeyleri yapabilecek o kızın– gittiğini hatırladı. Soğuk duş etkisi yaratan bir gerçekti, Sydney'in kalbinin kontrolsüzce atmasına sebep oluyordu. Bu yüzden Serena'yı bir daha aklına getirmeme kararı aldı ve bunun yerine bakıcılarından birinin ona öğrettiği, sayı sayarak uyuma numaralarından birini denemeye karar verdi. İleriye saymayacaktı, geriye de, sadece bir-iki-bir-iki diye sayacak ve nefes alıp nefes verecekti. Bir-iki. Yavaş ve düzenli olacaktı nefes alıp verişleri, kalp atışından farksız. Ta ki otel odası kayıp gidene ve Sydney uykuya dalana kadar.

Ve uykuya dalınca rüyasında su gördü.

XXIX

GEÇEN SENE

BRIGHTON DOLAYLARI

Sydney Clarke serin bir mart günü öldü.

Öğle yemeğinden hemen önceydi ve her şey Serena'nın suçuydu.

Serena yedi yaş büyük ve on yedi santim daha uzun olmasına rağmen, Clarke kardeşler tıpatıp birbirine benzerdi. Aralarındaki benzerlik biraz genlerden biraz da Sydney'in ablasına duyduğu büyük sevgidendi. Serena gibi giyinir, Serena gibi hareket eder ve neredeyse her yönüyle ablası Serena'nın küçük bir kopyasıydı adeta. Güneşin değil de aradaki yaş farkının yarattığı bir gölge gibiydi. Mavi gözleri ve sarı saçları neredeyse aynıydı ama Serena insanlar gözlerini dikip bakmasın diye Sydney'e saçlarını kestirtmişti.

Birbirlerine bu kadar benzemelerine rağmen, ebeveynlerine çok az benziyorlardı... gerçi ebeveynleri bu karşılaştırmaya fırsat verecek kadar ortalıkta görünmezdi. Serena kız kardeşine sık sık o insanların ebeveynleri olmadığını, onların uzak bir diyardan küçük mavi bir kayıkla geldiklerini ya da bir trenin lüks vagonunda bulunduklarını veya casus bir ailenin çocukları olduklarını söylerdi. Sydney hikâyeyi sorgularsa ablası hatırlamayacak kadar küçük olduğu konusunda ısrar ederdi. Sydney bu hikâyelerin hayal ürünü olduğundan emin olsa da içten içe meraklanmadan edemezdi; Serena o kadar iyi bir hikâye anlatıcısıydı. Oldukça ikna ediciydi (*yalancı* yerine kullanmayı tercih ettiği kelime buydu).

Donmuş bir göl üzerinde yürümek ve piknik yapmak Serena'nın fikriydi. Eskiden her sene, yeni yıl yaklaşırken Brighton dolaylarındaki göl katı bir buz kalıbından farksız bir hal aldığında giderlerdi ama Serena üniversiteye başladığından beri bu geleneği sürdürme fırsatı bulamamışlardı. Serena'nın bahar tatilinin sonlarına doğru ve Sydney'in on ikinci yaş gününe sadece birkaç gün kala, mart ayının bitmek bilmeyen bir hafta sonu gününde, yemeklerini hazırlayıp buza gitmeye karar verdiler. Serena piknikte kullanacakları battaniyeyi pelerin gibi üzerine giydi ve kız kardeşine biz zamanlar Clarke'lar diye adlandırılmalarına sebep olan hikâyeyi anlattı. Hikâyede korsanlar ya da süperkahramanlar vardı, Sydney detaylara dikkat etmiyordu; bütün dikkatini ablasının her halini aklına işlemeye vermişti, böylece o gidince kendini avutabileceği hatıraları olacaktı. Serena'nın gölün piknik yapmaya uygun bir yeri olduğunu düşündüğü yere ulaşınca Serena omzundaki battaniyeyi çıkarıp buzun üzerine serdi ve kilerde bulduğu yiyecekleri çıkarmaya başladı.

Mart ayının (ocak ve şubata nazaran) şöyle bir kötü yanı vardı: Hava hâlâ soğuk olsa da buzun derinliği azalmaya, eşitliği bozulmaya başlıyordu. O günlerde gelen kısa süreli sıcak hava dalgaları evlerinin yanındaki gölün erimeye başlamasına sebep oluyordu. Değişimin farkına varmak mümkün bile değildi, altınızdaki buzlar kırılmazsa tabii.

Ki kırıldı da.

Piknik sofralarını hazırlarken altlarındaki ince kar kaplı buz tabakasının üzerindeki çatlaklar görülmeyecek kadar küçüktü ve çatırtılar ikisinin de duyabileceği kadar ses çıkarırken, artık çok geçti. Buzlar kırılıp ikisini de karanlık, yarı-donmuş sulara çektiğinde Serena hikâyelerinden birini anlatmaya daha yeni başlamıştı.

Soğuk Sydney'in ciğerlerindeki bütün havayı çekip götürmüş ve Serena kardeşine yüzmeyi öğretmiş olmasına rağmen, Sydney'in ayağına dolanan battaniye onu dibe sürüklemeye başlamıştı. Buzlu

su tenine, gözlerine batıyordu. Yüzeye ve Serena'nın çırpınan ayaklarına doğru yüzmeyi denese de nafileydi. Sydney batmaya devam etti ve uzanmaya ve batmaya ve uzaklaşmaya devam ederken, tek düşünebildiği ablasının *geri gelmesiydi. Geri gel geri gel geri gel.* Ardından her tarafı donmaya başladı ve soğuk korkunç bir hal aldı. Ancak o da kayboldu. Geriye bir tek karanlık kaldı.

Sydney daha sonradan Serena'nın *geri geldiğini*, onu buz gibi sudan çekip çıkardığını ve gölün zeminine yatırıp yanına yığıldığını öğrendi.

Buzun üzerinde yatan bedenlerini birileri görmüştü.

Kurtarma ekibi yanlarına ulaştığında, Serena'nın nefesi iyice zayıflamış, inatçı kalbi her atışında tekler olmuştu.–ve durmuştu– ve Sydney açık mavi bir mermer heykeli andırırcasına hareketsiz yatıyordu. Kızların ikisi de olay yerinde ölmüştü ama teknik olarak donmuş olmalarından ötürü, resmi olarak ölüm zamanları açıklanamıyordu ve ilkyardım görevlileri Clarke kardeşleri ısıtmak için hastaneye götürmeye karar vermişlerdi.

Ardından bir mucize gerçekleşti. Kardeşler hayata döndü. Nabızları atmaya başladı ve nefes aldılar, ardından bir nefes daha ve uyandılar, doğruldular, konuştular ve hayatta olmanın her belirtisini göstermeye başladılar.

Tek bir sorun vardı.

Sydney bir türlü ısınmıyordu. Az çok iyi hissediyordu ama nabzı çok zayıftı, ateşi çok düşüktü. İki doktorun konuşmalarına kulak misafiri olmuştu ve komada olması gerektiğini söylüyorlardı. Sydney'in hastaneden çıkamayacak kadar zayıf olduğuna karar vermişlerdi.

Serena'ysa tamamen ayrı bir konuydu. Sydney ablasının garip, normalde olduğundan daha depresif davrandığını düşünmüştü fakat kimse –doktorlar ve hemşireler, terapistler ve hatta çıktıkları geziyi yarıda bırakıp geri dönen ebeveynleri bile– bu değişikliğin farkına varmış gibi görünmüyordu. Serena baş ağrısı çektiğini söyleyince

ona ağrı kesici verdiler. Hastaneden şikâyet edince gitmesine izin verdiler. Bu kadar basitti. Sydney ablasının durumu hakkında konuşan doktorları işitmişti ama Serena yanlarına gidip hastaneden çıkmak istediğini söylediğinde kenara çekilmiş ve geçmesine izin vermişlerdi. Serena eskiden de istediklerini yaptırırdı fakat böyle değildi. Mücadele etmesi gerekirdi.

"Gidiyor musun? Bu kadar mı yani?" Sydney yatağında oturuyordu. Serena üzerinde günlük kıyafetleriyle kapıda duruyordu. Elinde bir kutu vardı.

"Okulumdan geri kalıyorum. Ve hastanelerden nefret ediyorum, Syd," dedi Serena. "Bunu biliyorsun."

Tabii ki biliyordu. O da hastanelerden nefret ediyordu. "İyi de anlamıyorum. Öylece gitmene izin mi veriyorlar?"

"Öyle görünüyor."

"O zaman onlara benim de gitmeme izin vermelerini söyle."

Sydney hastane yatağının yanında durdu ve elleriyle Sydney'in saçlarını okşadı. "Senin biraz daha kalman gerekiyor."

Sydney pes etti ve kendini gözleri yaşlı, başıyla ablasını onaylarken buldu. Serena onun gözyaşlarını silerek, "Ölmedim ya," dedi. Sydney'in batarken düşündüklerini hatırlamasına sebep olmuştu; ablasının *geri gelmesini* bütün benliğiyle isteyişini.

"Hatırlıyor musun," diye sordu ablasına, "göldeyken ne düşündüğün aklında mı? Buzlar kırıldığında?"

Serena'nın kaşları çatıldı. "Kahretsin, çok soğukmuş dışında mı?" Sydney neredeyse gülümseyecekti. Serena gülmedi. Elini Sydney'in yüzünden çekti. "Sadece *hayır* dediğimi hatırlıyorum. Hayır, böyle olamaz." Tuttuğu kutuyu yatağın yanındaki sehpaya bıraktı. "Doğum günün kutlu olsun, Syd."

Ardından Serena gitti. Ve Sydney hastanede kaldı. Çıkmak istedi ama kabul etmediler. Dikkatli olacağını söyledi, çıkartmaları için yalvardı fakat bırakmadılar. Doğum günüydü ve böyle

bir yerde yalnız başına geçirmek istemiyordu. Geçiremezdi. Yine de hayır dediler.

Ebeveynlerinin ikisi de çalışıyordu. Gitmeleri gerekiyordu.

Bir hafta, dediler ona. *Bir hafta kal.*

Sydney'in başka seçeneği yoktu. O yüzden kaldı.

Hastanede geçen gecelerden nefret ediyordu.

Bütün kat fazlasıyla sessizdi, fazlasıyla sakin. Sydney'i boğan panik bu zamanlarda bastırıyordu, buradan hiçbir zaman ayrılamayacağını, eve hiçbir zaman dönemeyeceğini düşünmesine sebep olan panik. Burada unutulacak; diğer herkesle aynı soluk renkli elbiseleri giyecek; hastalar, hemşireler ve duvarlarla bir olacak; dışarıda yaşayan ailesi, fazla yıkanmış bir tişörtün akan renkleri gibi akıp giden hatıralara dönüşecekti. Sanki Serena Sydney'in tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi mor bir fular almıştı. Ufak bavulunda bulunan bütün kıyafetlerden daha parlak bir renkteydi.

Renkli fuları kutudan çıkardı, fazla üşümemesine rağmen boynuna doladı (yani, doktorların dediğine göre vücut ısısı çok düşüktü fakat Sydney üşüyor gibi *hissetmiyordu*) ve yürümeye başladı. Hastanede yattığı kanadı dolanıyor, hemşireler onu görmezden geldiğinde kendini iyi hissediyordu. Sydney'i görseler de durdurmuyorlardı ve bu da kendisini, denizlerin bile karşı koyamayıp yol verdiği ablası Serena gibi hissetmesini sağlıyordu. Sydney bütün katı üç kez dolaştıktan sonra, merdivene yönelerek üst kata çıktı. Bejin farklı bir tonuyla boyanmıştı. Aradaki renk farkı gelenlerin fark edemeyeceği kadar azdı ama Sydney kendi katındaki duvarları o kadar uzun süredir izliyordu ki önüne on bin renklik bir skala koysalar, beyazın iki yüz tonunu dizseler yine de ayırırdı.

Bu kattakiler daha hastaydı. Öksürenleri ya da üzerindeki geniş çarşafla odadan çıkan sedyeleri görmeden, kokusunu al-

mıştı. Güçlü dezenfektan kokusu bütün katı sarmıştı. Koridorun ilerisindeki bir odadan bağırma sesi gelince sedyeyi iten hemşire duraksayıp koridorda bıraktı ve hızlı adımlarla bağıran hastanın odasına yöneldi. Sydney yaygaranın sebebini öğrenmek için hemşirenin peşine takıldı.

Koridorun sonundaki odada kalan adam mutsuzdu ama Sydney sebebini anlayamamıştı. Koridorda durup gözucuyla içeriyi görmeye çalıştı fakat odada çekili duran perde, bağıran adamı gözlerden uzakta tutuyor, aralarındaki sedye de yolu tıkıyordu. Sydney sedyenin üzerine uzandı ve titredi.

Dokunduğu beyaz çarşaf bir şeyin üzerini örtmek için konulmuştu. O şey de bir cesetti. Ve Sydney'in vücudu cesede temas edince ceset kıpırdadı. Sydney geriye sıçradı ve çığlık atmamak için ellerini ağzına götürdü. Kendini bej renkli duvara yapıştırdı, bakışları odadaki hemşireyle sedyedeki ceset arasında gidip geliyordu. Sedye bir daha titredi. Sydney mor fularının uçlarını ellerine doladı. Bir kez daha buz kesmiş gibi hissediyordu ama sebebi farklıydı. Buzlu sular değildi. Korkuydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu hemşire, memnuniyetsizliği ses tonundan belli oluyordu. Sydney'in ne diyebileceğine dair en ufak bir fikri yoktu, bu yüzden işaret etmekle yetindi. Hemşire Sydney'i bileğinden tuttu ve koridorda ilerlemeye başladılar.

"Hayır," dedi sonunda Syd. "*Bak.*"

Hemşire iç geçirip arkasına dönerek sedyeye baktı, o sırada çarşaf bir kez daha kıpırdadı.

Hemşire çığlık attı.

Sydney'i terapiye başlattılar.

Doktorlar bunun, cansız bir beden görmenin (tam görmemişti aslında) getirdiği travmayla baş edebilmesi için olduğunu

söylemişlerdi ve Sydney itiraz etmeyi düşünmüştü ama üst kata yaptığı yolculuktan sonra odasından pek çıkmamaya başlamıştı ve vaktini başka şekilde geçirme imkânı da olmadığından kabul etmişti. Ama ceset hayata dönmeden hemen önce ona dokunduğunu söylememeyi tercih etti.

Adamın iyileşmesini bir mucize olarak adlandırdılar.

Sydney güldü çünkü *kendisinin* de hayata dönüşüne aynı yorumu yapmışlardı.

Ona da yanlışlıkla birisi mi dokunmuştu, merak ediyordu.



Bir haftanın sonunda, Sydney'in vücut ısısı hâlâ olması gereken seviyelere gelmemişti ancak onun haricinde gayet iyiydi ve doktorlar taburcu olmasına izin verdiler. O gece, Sydney hastanede yattığı odadan gizlice çıkıp morga indi, koridorda olanın gerçekten de mucize mi, hoş bir rastlantı mı yoksa kendisiyle alakalı mı olduğunu öğrenmek istiyordu.

Yarım saat sonra morgdan aceleyle çıktı, midesi bulanmış ve üzeri bayat kana bulanmıştı fakat hipotezini doğrulamayı başarmıştı.

Sydney Clarke ölüleri diriltebiliyordu.

XXX

DÜN

ESQUIRE OTELİ

Ertesi sabah Sydney garip otel odasındaki büyük yatağında uyandı ve bir an nerede, ne zamanda ve ne durumda olduğundan emin olamadı. Kırpıştırdığı gözleriyle uyku mahmurluğunu atarken detaylar geri gelmeye başladı. Yağan yağmur, araba ve kapının arkasında birbirileriyle konuşmalarını duyabildiği iki ilginç adamı hatırladı.

Mitch'in kaba sesi ile Victor'ın kısık, kadifemsi sesi kapının aralıklarından sızıyor, odasına giriyordu. Sydney ayağa kalktı, her tarafı kasılmış, karnı acıkmıştı ve üzerindeki büyük eşofmanı yukarı çekip yiyecek bir şeyler aramaya çıktı.

İki adam mutfakta bekliyordu. Mitch kahve dolduruyor, elindeki dergideki yazıları dalgın bir şekilde karalamakla meşgul Victor'la konuşuyordu. Sydney içeri girerken Mitch başını kaldırdı.

"Kolun nasıl?" diye sordu Victor, kelimeleri karalamaya devam ediyordu.

Acı yoktu, sadece kasılmıştı. Victor'a bu yüzden teşekkür etmesi gerekiyordu muhtemelen.

"İyi," dedi Sydney. Victor kalemini kenara bıraktı ve içinde poğaça olan bir poşeti Sydney'e uzattı. Mutfağın köşesinde birkaç torba erzak duruyordu. Victor başıyla işaret etti.

"Ne yiyeceğini bilemedim..."

"Ben bir süs köpeği değilim," dedi Sydney, gülümsemek için kendini zorlaması gerekmişti. Poşetten bir poğaça çıkarıp tezgâha atınca Victor'ın tezgâhta duran dergisine çarptı. Sydney, Victor'ın dergideki yazıları karalayışını izlerken geçen geceki makaleyi ve yanındaki fotoğrafı hatırladı; Victor uyandığı sırada ulaşmaya çalıştığı makaleyi. Gözleri kanepeye kaydı. Gazete orada değildi.

"Ne oldu?"

Sydney bu soruyla kendine geldi. Victor dirseklerini tezgâha yaslamış, parmaklarını kavuşturmuştu.

"Dün gece, üzerinde fotoğraf olan bir gazete vardı. Nerede o?"

Victor yüzünü ekşitti ama gazete sayfasını derginin altından çıkarıp görmesi için kaldırdı. "Bu mu?"

"Onun fotoğrafını neden saklıyorsun?" diye sordu Sydney, çoğunluğu karalanmış makalenin yanındaki pikselli fotoğrafı işaret ediyordu.

Victor tezgâhın etrafından yavaş, ölçülü adımlarla dolanıp makaleyi aralarında kaldırarak Sydney'in yüzünden sadece birkaç santim ötede tuttu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Victor, gözleri canlanmıştı. Sydney başıyla onayladı. "Nasıl?"

Sydney güçlükle yutkundu. "Beni o vurdu."

Victor, Sydney'le yüzleri iyice yaklaşana kadar eğildi. "Bana neler olduğunu anlat."

XXXI

GEÇEN SENE

BRIGHTON DOLAYLARI

Sydney Serena'ya morgda olanları anlattı ve Serena gülerek karşılık verdi.

Mutluluk ifade eden bir kahkaha değildi. Ablası boğulma tehlikesi yüzünden Sydney'in hayal gördüğünü düşünerek gülüyormuş gibi bile değildi. Kahkahasında rahatsız edici bir şey vardı ve Sydney'i huzursuz etmişti.

Ardından olabildiğince sakin bir şekilde Serena, Sydney'e (söyleyiş tarzı bile Sydney'e garip gelmişti çünkü ablası sakin ya da sessiz biri değildi) morgda olanları, koridorda canlanan cesedi ya da ölüleri canlandırmakla ilgili herhangi bir şeyi *hiç kimseye* anlatmamasını söyledi ve Sydney de garip bir şekilde ablasının dediğini yaptı. O andan itibaren, Sydney'in sırrını Serena haricinde hiç kimseyle paylaşma konusunda zerre isteği kalmamıştı, ablasının da umurunda değildi sanki.

Sydney de yapabileceği tek şeyi yaptı. Okula geri döndü ve ölmüş hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdi. Yaz tatiline kadar dayanmayı başarmıştı... bu esnada Serena bir şekilde Amsterdam'a ders kredisi için gitmesi konusunda okulunu razı etmiş ve eve hiç gelmemişti. Sydney bunu öğrendiğinde öyle sinirlenmişti ki neredeyse yaptıklarını insanlara anlatmak ya da göstermek, ablasına karşı gelmek istemişti. Fakat yapmadı. Serena ne zaman arayacağını biliyor gibiydi, Sydney dayanamayacak hale geldiği gibi çalıyordu

telefonu. Hiçbir şeyden konuşmuyorlardı, nasılsınlarla ve annemler nasıllarla ve okul nasıl gidiyorlarla dolu boş konuşmalar yapar ve Sydney de söyledikleri boş olmasına rağmen ablasının sesine sarılmaya çalışırdı. Konuşmanın sonuna yaklaştığını hissettiği anda, Serena'dan eve dönmesini isterdi ve Serena'dan *hayır, bu sefer olmaz,* cevabını alırdı. Kendini kaybolmuş, yalnız hissederken ablasının *bir yere gitmiyorum, bir yere gitmiyorum* deyişi, garip bir şekilde Sydney'in her şeyin iyi olacağına ikna olmasını sağlardı.

Ancak bu kelimelere basit, sarsılmaz bir inançla inanabilmesi, Sydney'i mutlu ettikleri anlamına gelmiyordu. Sydney'in yavaş atan kalbi sonbahara doğru iyice kırıldı ve Noel gelmesine rağmen Serena gelmedi ve anlamadığı bir sebepten ebeveynleri –diğer 364 günü birbirilerinden ayrı geçirseler bile o bir günün bir arada geçirilmesi konusunda fazlasıyla katılardı– bu durumu umursamadılar. Farkına bile varmamışlardı. Fakat Sydney fark etmiş ve cam gibi çatırdamaya başlamıştı artık.

Bu yüzden Serena sonunda aradığında ve Sydney'i yanına çağırdığında, Sydney daha fazla dayanamamıştı.

"Gel, benimle kal," dedi Serena. "Eğlenceli olur!"

Serena küçük kız kardeşini neredeyse bir yıldır atlatıyordu. Sydney'in saçları hâlâ kısaydı, ablasına duyduğu saygıdan mıydı yoksa nostaljiden mi yaptığını bilmiyordu fakat tek bildiği *mutsuz* olduğuydu. Ablası yüzünden değil, ablasının teklifinin kalbini titretmesinden de. Serena'yı gözünde büyütmeye devam ettiği için kendinden nefret ediyordu.

"Okulum var," dedi Sydney.

"Bahar tatilinde gel," diye ısrar etti Serena. "Doğum gününe kadar burada kalabilirsin. Babam ve annem doğum günü kutla-

maktan anlamıyor zaten. Her şeyi hep ben planlardım. En iyi hediyeleri benim verdiğimi de biliyorsun."

Sydney titredi, son doğum gününün nasıl geçtiğini hatırladı. Aklından geçenleri okurcasına, "Merit'te hava daha sıcak. Dışarıda oturur, rahatımıza bakarız. Sana da iyi gelecektir," dedi Serena.

Serena'nın sesi fazlasıyla tatlıydı. Böyle olacağını bilmeliydi Sydney. Daha sonraları Sydney işin aslını anlayacaktı fakat o sırada hâlâ bilmiyordu. Hem de tam önemli olduğu sırada.

"Pekâlâ," dedi Sydney, heyecanını saklamaya çalışıyordu. "Bunu çok isterim."

"Harika!" Serena'nın sesi inanılmaz keyifli gelmişti. Sydney ablasının sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu. O da gülümsedi. "Buraya geldiğinde biriyle tanışmanı da istiyorum," diye ekledi Serena, bunu söylemek aklına yeni gelmiş gibi bir hali vardı.

"Kim?" diye sordu Sydney.

"Sadece bir arkadaş."

XXXII

BİRKAÇ GÜN ÖNCE

MERIT ÜNİVERSİTESİ

Serena kollarını kız kardeşinin boynuna doladı.

"Şu haline bak!" dedi Serena ve kardeşini içeri doğru çekiştirdi. "Büyümeye başlamışsın."

Aslına bakılırsa, Sydney'in büyüdüğü falan yoktu. Kazadan beri en fazla iki santim uzamıştı boyu. Ve sadece boyu da değildi mesele. Tırnakları, saçları, her şeyi yavaşça ilerliyor gibiydi. Fazlasıyla yavaş. Eriyen buz gibi.

Serena saçlarının hâlâ kısa olmasından şakayla karışık bahsedince, Sydney bu görünüşe alıştığını, Serena'yla alakası olmadığını söyledi. Yine de kollarını ablasına sardı ve ablası da ona sarılınca, Sydney atan onlarca, hatta yüzlerce dikişin tekrar bir araya gelmeye başladığını hissetti. İçinde bir şeyler erimeye başladı. Ta ki bir erkek, boğazını temizleyinceye kadar.

"Ah, Sydney," dedi ablası geri çekilerek. "Eli'la tanışmanı istiyorum."

Adını söylerken gülümsüyordu. Üniversite yaşlarında bir erkek, Serena'nın kaldığı, normalde üst sınıflara verilen türdeki dairede ayağa kalkıp öne doğru bir adım attı. Yakışıklı bir çocuktu, geniş omuzları, güçlü bir el sıkışması ve kahverengi parıl parıl, sarhoşmuş gibi görünen güzel gözleri vardı. Sydney gözlerini Eli'dan alamıyordu.

"Merhaba, Eli," dedi Sydney.

"Hakkında çok şey duydum," dedi Eli.

Sydney hiçbir şey söylemedi çünkü Serena yaptıkları son telefon görüşmesinden önce Eli hakkında hiçbir şey anlatmamış ve o konuşmada da bir *arkadaşı* olduğunu söylemekle yetinmişti. Birbirilerine bakışlarını düşününce, sadece arkadaş olmadıklarını söylemek mümkündü.

"Hadi gel," dedi Serena. "Eşyalarını bırak gel de tanışalım."

Sydney duraksayınca Serena kardeşinin omzundaki çantayı aldı ve uzaklaşarak onu Eli'ın yanında yalnız bıraktı. Sydney kendini neden kurt inindeki bir kuzu gibi hissettiğini merak ediyordu. Eli'la ilgili tekinsiz bir şeyler vardı; gülümseyişindeki sakinlikte ve yavaş yavaş hareket edişinde. Oturduğu sandalyenin kolçağına yaslandı.

"Eee," dedi Eli. "Sekizinci sınıfta mısın?"

Sydney başıyla onayladı. "Sen de birinci sınıfsın galiba?" diye sordu. "Serena gibi?"

Eli sessizce güldü. "Aslına bakarsan son sınıfım."

"Ne zamandan beri ablamla çıkıyorsun?"

Eli'ın gülümsemesi küçülür gibi oldu. "Soru sormaktan hoşlanıyorsun."

Sydney kaşlarını çattı. "Bu bir cevap değil."

Serena odaya geri geldiğinde, elinde Sydney için getirdiği gazlı bir içecek vardı. "İyi anlaşıyor musunuz?" O anda Eli'ın yüzündeki gülümseme geri geldi. Sydney Eli'in yanaklarının acımaya başlamasının an meselesi olduğunu düşündü. İçeceği aldı ve Serena Eli'ın yanına giderek ona yaslandı, birlikteliklerini ilan eder gibiydi. Sydney içeceğini yudumladı ve Eli'ın ablasının saçlarını öpüşünü, ellerinin omzunda kıvrılışını seyretti.

Bakışlarını kız kardeşinin üzerine çevirerek, "Durum şu," dedi Serena, "Eli yeteneğini görmek istiyor."

Sydney neredeyse boğulacaktı. "Ben... benim..."

"Hadi ama, Syd," diye ısrar etti Serena. "Ona güvenebilirsin."

Kendini Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi hissediyordu. İçtiği içecekte *beni iç* notu varmış da oda küçülmeye ya da kendisi bü-

yümeye başlamıştı; duvarlar üzerine geliyordu. Nefes alamıyordu. Yoksa Alice'i büyüten şey pasta mıydı? Emin değildi...

Sydney bir adım geri attı.

"Ne oldu, kardeşim? Bana göstermeye epey hevesliydin."

"Bana kimseye söylemememi..."

Serena kaşlarını çattı. "Eh, şimdi de sana söylemeni söylüyorum." Eli'ın yanından kalktı ve Sydney'in yanına geldi, kardeşine sarıldı. "Merak etme, Syd," diye fısıldadı kulağına. "O da tıpkı bizim gibi."

"*Bizim gibi mi?*" diye fısıldadı Sydney.

"Sana söylemedim mi?" dedi Serena. "Benim de bir yeteneğim var."

Sydney geri çekildi. "Ne? Ne zaman? Ne ki?" Ölüleri kaldırabildiğini söylediği gece Serena'nın gülüşünde yakaladığı gariplik bu muydu? Bir sır. Fakat ablası bunu neden daha önce söylememişti? Neden şimdiye kadar beklemişti?

"Olmaz," dedi Serena parmağını sallayarak. "Karşılıklı olsun. Sen bize göster, biz de sana gösterelim."

Uzun bir süre boyunca, Sydney kaçmaya çalışmak ya da yalnız olmadığı için bir nebze rahatlamak konusunda gidip geldi. Ablası ve o... ve Eli... ortak bir özelliğe sahipti. Serena Sydney'in yüzünü elleri arasına aldı.

"Hadi bize yeteneğini göster," dedi tekrardan, sesi tatlı ve sakin çıkmıştı.

Sydney kendini derin bir nefes alıp başıyla onaylarken buldu.

"Peki," dedi. "Ama bir ceset bulmamız gerekiyor."

Eli arabanın kapısını açtı. "Önden buyur."

Arabaya binen Sydney, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ufak bir yolculuğa çıkıyoruz," diye cevap verdi Serena. Direksiyonun başına geçti ve Eli da arka tarafa, Sydney'in tam arkasına

oturdu. Sydney bundan hoşlanmamıştı, Eli'ın onu görebilmesini ama kendisinin onu görememesinden rahatsızdı. Arkalarında kalan üniversite ufukta gitgide küçülürken, Serena Brighton hakkında havadan sudan sorular sormaya başladı.

"Neden eve gelmedin?" diye sordu Sydney sessizce. "Seni özledim. Sana ihtiyacım vardı ve bana bir yere gitmediğini söylemene rağmen..."

"Uzatma," dedi Serena. "Önemli olan şu anda yanında olmam ve senin de benim yanımda olman."

Binalar bitmiş, yerlerini tarlalara bırakmışlardı.

"Ve çok eğleneceğiz," dedi arka koltukta oturan Eli. Sydney titredi. "Öyle değil mi, Serena?"

Sydney ablasına gözucuyla baktı ve bakışları dikiz aynasında Eli'la buluştuğu sırada ablasının yüzünde beliren gölgeyi görmek onu şaşırttı.

Uzun bir suskunluktan sonra, "Haklısın," dedi Serena.

Yol daralmaya, engebeli bir hal almaya başladı.

Araba durduğunda, bir tarla ile orman arasındaydılar. İlk inen Eli oldu ve tarlaya giden yolda başı çekti, otlar dizlerine kadar geliyordu. Bir süre sonra durup başını yere eğdi.

"İşte geldik."

Sydney, Eli'ın bakışlarını takip etti ve midesinin bulandığını hissetti.

Orada, uzun otların arasında bir ceset duruyordu.

"Ceset bulmak kolay değil," dedi Eli çabucak. "Morga ya da mezarlığa gitmek ya da kendi işini kendin yapman gerekiyor."

"Lütfen bana bunu senin..."

Eli güldü. "Saçmalama, Syd."

"Eli hastanede nöbete kalıyor," diye açıkladı Serena. "Morgdan bir kadavra çaldı."

Sydney yutkundu. Ceset giysiliydi. Kadavraların çıplak olmaları gerekmiyor muydu?

"Fakat bu ceset burada ne yapıyor ki?" diye sordu Sydney. "Neden morga gitmedik?"

"*Sydney*," dedi Eli. Adını söyleyip durmasından hiç hoşlanmıyordu. "Morgda *insanlar* var. Ve bu insanların bir kısmı hayatta."

"Eh, evet ama yarım saatlik yol gitmemize gerek yoktu," diye yanıt verdi. "Üniversitenin yakınlarında tarla ya da terk edilmiş otopark gibi bir yer yok muydu? Neden buraya kadar..."

"Sydney." Serena'nın sesi mart ayının soğuk havasından daha keskindi. "Sızlanmayı kes."

Sydney ablasının dediğini yaptı. Şikâyeti boğazında kuruyup gitti. Gözlerini ovdu ve elleri Merit Üniversitesi'ne giderken bindiği takside yaptığı makyajdan siyaha boyandı. Yetişkin gibi görünerek Serena'yı etkilemek istiyordu ama şu anda, kendini yetişkin gibi hissetmiyordu. Tek istediği kendi içine kıvrılmak ya da vücudunu terk edip gidebilmekti. Bunun yerine sessizce durdu ve önünde duran orta yaşlı insan cesedine bakıp en son bir ceset gördüğü anı düşündü (okuldaki ölü hamsteri saymıyordu çünkü onun öldüğünü fark eden kimse yoktu ve ufaktı ve tüylüydü ve insan gibi gözlere sahip değildi). Morgun, soğuğun ve ölü tenin nasıl bir his yarattığının hatırasını parmaklarında hissetti. Hissettiği ürperti kocaman bir yudum buzlu su yutmak gibiydi, o kadar ürpermişti ki baştan aşağı titriyordu. Onları tekrardan öldürmek kolay değildi. Sydney paniklemişti. Morgdaki kadın masadan kalkmaya çalışmıştı. Sydney sonraki hamlesinin ne olacağını düşünmediğinden en yakınındaki silahı kapmış –otopsi kitinin bir parçası olanı bıçağı– ve kadının göğsüne saplamıştı. Kadın sendelemiş, ardından metal masaya geri düşmüştü. Görünen o ki, ölüleri kaldırmak tekrardan öldürülemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

"Eee?" dedi Eli, önlerindeki cesedi, Sydney'e bir hediye veriyormuş ve Sydney hediyenin kıymetini bilmiyormuş gibi işaret ediyordu.

Sydney yardım istercesine ablasına döndü ama arabayla ceset arasında bir yerlerde, Serena değişmişti. Gerilmiş gibi görünüyordu, alnı hiç olmadığı kadar çok kırışıyordu ki o kırışıklardan nefret ederdi. Ve kız kardeşinin gözlerine bakmıyordu. Sydney cesede döndü ve yere çömeldi.

Yaptığı şeyi, ölüleri yerlerinden kaldırmak olarak görmüyordu. Gözlemleyebildiği kadarıyla zombi değillerdi –hamster hariç deneklerini uzun uzadıya inceleme fırsatı olmamıştı ve zombi bir hamsterın nasıl davranabileceğine dair en ufak fikri yoktu– ve ölüm şekilleri, canlanmalarına etki etmiyordu. Çarşafın altındaki adam kalp krizinden ölmüştü. Morgdaki kadının organları alınmıştı. Fakat Sydney onlara dokunduğunda, canlanmakla kalmamışlardı, *hayata geri dönmüşlerdi.* İyileşmişlerdi. Hayattalardı. İnsanlardı. Morgda farkına vardığı üzere yine öldürülebiliyorlardı, sadece öldürülme şekilleri değişiyordu. Sydney'in aklı karışmıştı, ta ki donmuş gölde buzlu suyun onu sarıp sarmaladığını ve Serena'nın bacağına tutunmakta geç kaldığını *–geri gel, geri gel–* ve ikinci bir şansı olmasını ne kadar çok istediğini hatırlayana kadar.

Sydney'in bu insanlara verdiği şey buydu. İkinci bir şans.

Parmakları ölü adamın göğsünün üzerinde gezinirken Sydney bu şansı *hak ediyor* mu diye düşündü, ardından kendini azarladı. Buna karar verebilecek kişi değildi ki. Böyle bir güce sahip olması, onu kullanması gerektiği anlamına geliyor muydu?

"Bugün yaparsın diye umuyorum," dedi Eli.

Sydney yutkundu ve parmaklarını ölü adamın göğsüne değdirmeye zorladı kendini. Başta hiçbir şey olmadı ve Serena'ya yeteneğini gösterme fırsatı bulmuşken başarısız olma ihtimaliyle paniğe kapıldı. Ama kısa bir süre sonra, buzlu suyun soğuğu damarlarını bir kez daha dondururken, altında canlanan adam, paniğin kısa süreli olmasını sağladı. Adamın gözleri açıldı ve ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki üzerinde duran Sydney'in çimenlere düşmesine sebep oldu. Bir zamanlar ölü olan adam etrafına ba-

kındı, kafası karışmış ve sinirliydi, ta ki gözleri Eli'a kilitlenene ve yüzü öfkeyle şekil değiştirene kadar.

"Bu da ne böyle..."

Silah sesi Sydney'in kulaklarında çınladı. Adam çimenlere geri düştü, gözlerinin arasında kırmızı bir delik vardı. Yeniden ölmüştü. Eli silahını indirdi.

"Etkileyici, Sydney," dedi Eli. "Eşsiz bir yeteneğin varmış." Sesindeki keyifli ifade, yalandan heyecanı ve gülümsemesiyle kayboldu. Eli artık o kadar korkunç görünmüyordu çünkü Sydney Eli'ın gözlerindeki canavarı daha en başından görmüştü. Şimdiyse saklanmaya bir son vermişti. Fakat silahı tutuş şekli, onu yeterince korkutucu kılıyordu.

Sydney ayağa kalktı. Silahını indirmesini gerçekten de çok istiyordu. Serena birkaç metre geri çekilmişti ve ayaklarıyla donmuş çimenleri eziyordu.

"Eh, teşekkür ederim?" dedi Sydney, sesi titriyordu. Çimenlere basan ayağı istemsizce geriye kaydı. "Şimdi sen de kendi yeteneğini gösterecek misin?"

Eli neredeyse kahkaha atacaktı. "Korkarım ki benim yeteneğim böyle bir gösteriye müsait değil." Ardından silahını kaldırıp Sydney'e nişan aldı.

O anda Sydney şaşırmadı, şoka uğramadı. Eli'ın yaptıkları arasında Sydney'e *mantıklı* gelen ilk şeydi bu. Samimi. Ona uygun. Ölmekten korkmuyordu, üzerine düşünmüyordu bile. Sonuçta, bir kere ölmüştü zaten. Fakat bu, ölmeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Üzüntü ve kafa karışıklığıyla dolmuştu ancak Eli değil, ablasıydı bu hislerin sebebi.

"Serena?" dedi sessizce, erkek arkadaşının kız kardeşine silah doğrulttuğunun farkına varmamış olma ihtimali varmış gibi. Fakat Serena yüzünü çevirdi, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca bağladı.

"Bilmeni isterim ki," dedi Eli, parmakları silahın üzerinde geziniyordu, "bunu yapmak benim için hiç kolay değil. Başka seçeneğim yok."

"Evet, var," diye fısıldadı Sydney.

"Senin yeteneğin yanlış ve bu da seni bir tehlike haline..."

"Elinde silah olan ben değilim."

"Evet," dedi Eli, "ama senin silahın bundan kötü. Senin gücün *doğal değil*. Anlıyor musun, Sydney? Doğanın kurallarına aykırı. Tanrı'nın yaratısına ters. Ve bunu," dedi Eli nişan alırken, "bunu herkesin iyiliği için yapıyorum."

Aniden arkasına döndü. "Dur!" dedi Serena. "Belki bunu yapmamıza..."

Artık çok geçti.

Her şey çok hızlı gelişti.

Şok ve acı Sydney'i gürültülü bir patlamayla vurdu.

Serena'nın sesi ona bir an, kısacık bir an fırsat vermiş ve Eli'ın parmaklarının tetiğe bastığını gördüğü anda Sydney yana kaykılarak silah ateşlenirken yerdeki dal parçasına uzanmıştı. Elindeki dal parçasını Eli'a savururken kolundan akan kanın henüz farkına bile varmamıştı. Dal, Eli'ın silahı elinden düşürmesine sebep oldu ve Sydney arkasına dönerek canını kurtarmak için koşmaya başladı. Düşe kalka ağaçlığa girerken, ablasının ona seslendiğini duyar gibi olmuştu ama bu sefer geriye dönmemesi gerektiğini biliyordu.

XXXIII

DÜN

ESQUIRE OTELİ

Victor olduğu yerde kıpırdamadan durdu ve Sydney'in hikâyesini dinledi.

Sydney'in konuşması bitince, "Bu kadar mı?" diye sordu, öyle olmadığının farkındaydı, anlatmayı bitirdiği anda dudaklarını ısırmaya başlamasından anlamıştı. Victor, Sydney'in ağzını her açtığında gücüyle ilgili detayları söylemediğinden emin olarak sözüne başlayışını izlemişti. Konuşmanın sonunda Sydney'in tek kabul ettiği, bir yeteneği olduğuydu ve ablasının erkek arkadaşı Eli, yeteneğini göstermesini istemiş, sonra onu katletmeyi denemişti –*katletmek,* kullandığı kelime buydu–. Anlattıkları bunlardan ibaretti. *DÜ'leri katletmek*, Victor'ın kafası allak bullak olmuştu. Eli ne yapmaya çalışıyordu? Başkaları da mı vardı? Olmak zorundaydı. Bankada Barry Lynch'le yaptığı gösterinin konuyla bağlantısı neydi? Bu adamı onca insanın arasında, güpegündüz öldürebilmek için plan mı yapmıştı?

Kahraman? Victor bu kelimeyi duydukça sinirleniyordu. Gazete Eli'ı böyle adlandırmayı tercih etmişti. Ve bir an, Victor başlığa inanmıştı. Eli'ın *gerçekten de* kahraman olduğunu ve onu durdurmak için kötü adam olmayı göze aldığını düşünmüştü; oysa şimdi eski dostunun aslında daha da karanlık biri olduğunu öğrenmiş ve onun rakibi, düşmanı rolüne tekrardan bürünmenin keyfini yaşıyordu.

"Bu kadar," dedi Sydney ve Victor bu yalana sinirlenmedi. Onun canını yakma, anlatmadığı şeyleri öğrenme ihtiyacı duymadı. Tereddüdünü anlıyordu; güçlerini birine en son gösterdiğinde, az daha canına mal oluyordu. Sydney her şeyi anlatmamış olsa bile, Victor'a önemli bir bilgi vermişti. Eli sadece yakınında değildi. O *buradaydı.* Merit'te. Yani en azından, bir buçuk gün kadar önce buradaydı. Victor dirseklerini tezgâha koydu ve yollarının kesiştiği bu küçük kıza dikkatle baktı.

Victor kadere inanmazdı. Bunlar kutsallıkla, yaratıcı ve yaratıcının takdiri gibi kavramlarla Victor'ın hoşlanmayacağı kadar fazla yakınlık gösteriyordu. O, dünyayı ihtimalleri esas alarak görmeyi, şansın varlığını kabul edip kontrolü olabildiğince elinde tutmayı tercih ederdi. Fakat Victor bile kader diye bir şey varsa, şu anda ona gülümsediğini kabul etmek zorundaydı. Gazete, kız, şehir. Eli'ın dini inancının onda birine sahip olsa, Tanrı'nın onu bu yola soktuğunu, bir görev verdiğini düşünürdü. O kadar ileriye gitmeye niyeti yoktu ama desteğe minnettardı.

"Sydney..." Victor heyecanını bastırmayı denedi, sesine yalandan bir sakinlik kattı. "Ablanın gittiği üniversite hangisi?"

"Merit Üniversitesi. Şehrin diğer tarafında. Kocaman bir yer."

"Ve okulun yurdu, ablanın kaldığı bina. Oraya nasıl gidildiğini hatırlıyor musun?"

Sydney duraksadı, kucağında duran poğaçayı eline aldı.

Victor tezgâha tutundu. "Önemli bu."

Sydney hareket etmeyince, Victor onu kolundan tuttu, parmaklarını Sydney'in vurulduğu yere sardı. Acısını almıştı ama hatırlamasını istiyordu; hem Eli'ın yaptığını hem de *kendisinin* yapabileceklerini. Sydney, Victor'ın dokunuşuyla buz kestiği sırada Victor da diğer eliyle tişörtünün yakasını açtı ve ona Eli'ın silahından çıkan kurşunların izlerini gösterdi.

"Eli ikimizi de öldürmeye çalıştı." Sydney'in kolunu ve tişörtünün yakasını bıraktı. "Şanslıydık. Kim bilir kaç DÜ bizim

kadar şanslı olamadı. Onu durdurmazsak, kim bilir daha niceleri hayatını kaybedecek."

Sydney'in mavi gözleri açıldı, kırpmadan Victor'a bakıyordu.

"Ablanın nerede yaşadığını hatırlıyor musun?"

Konuşmanın başından beri ilk kez Mitch araya girdi. "Eli'ın sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğiz," dedi çikolatalı süt içerken. "Onu da bil yani."

Victor, Mitch'in dizüstü bilgisayarını açıp kampüs haritasını çıkardı. Ekranı Sydney'e çevirdi.

"Hatırlıyor musun?"

Uzun bir bekleyişin ardından, Sydney başıyla onayladı. "Yolu biliyorum."

Sydney titremesine engel olamıyordu.

Soğuk mart sabahıyla hiçbir ilgisi yoktu ve tek sebebi korkmasıydı. Ön koltukta oturup yolu tarif etti. Arabayı süren Mitch'ti. Victor arka koltukta oturuyor, keskin bir şeyle uğraşıyordu. Elindeki her neyse Sydney'e dönüktü, arkasına birkaç sefer bakmış ve açılıp kapanan türde bir bıçak olduğunu görmüştü. Önüne döndü ve sokaklar akıp giderken dizlerini kendine çekip yolu izlemeye başladı. Birkaç gün önce Serena'ya giderken taksiyle geçtiği sokaklardan geçiyordu. Serena'nın arabasında tarlalara giderken geçtikleri sokaklardan geçiyordu.

"Sağa dön," dedi, dişlerinin takırtısını durdurmak için büyük efor sarf etmesi gerekmişti. Parmakları merminin geçtiği yerde gezindi. Gözlerini kapadı ama karşısında ablasını buldu; kollarını etrafında, getirdiği içeceğin soğukluğunu ellerinde hissetti ve Serena *göster bize* dediğinde Eli'ın ona nasıl baktığını hatırladı. Tarlayı ve cesedi ve silah sesini ve ağaçlığı ve...

Sydney gözlerini açık tutmaya karar verdi.

"Tekrar sağa dön," dedi. Arka koltukta Victor bıçağı açıp kapatıyordu. Sydney, Eli'ın arkasında oturmasından, bakışlarının ağırlığını koltuğunda, üzerinde hissetmekten ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Arkada oturan Victor'ken bunu sıkıntı etmiyordu.

"Geldik," dedi Sydney. Araba yavaşladı ve kaldırım kenarında durdu. Sydney pencereden dışarı, kampüsün doğu tarafındaki apartmanlara baktı. Her şey tıpatıp aynıydı ve böyle olmaması gerekiyormuş gibi hissediyordu; son birkaç günde başına gelenlerle kendisi nasıl değiştiyse dünyanın da o şekilde değişmesi gerektiğini düşünüyordu. Soğuk esen rüzgâr yüzüne vururken Sydney gözlerini kırpıştırdı ve arabadan inebilmesi için Victor'ın kapıyı açtığını gördü. Mitch apartmana giden patikada bekliyor, ayağıyla yerdeki bir taşla oynuyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu Victor.

Sydney ayağa kalkacak cesareti kendinde bulamadı.

"Sydney, bana bak." Victor ellerini arabaya dayayıp eğildi. "Kimse sana zarar vermeyecek. Neden biliyor musun?" Sydney kafasını hayır anlamında salladı ve Victor gülümsedi. "Çünkü onlara önce ben zarar vereceğim."

Kapıyı sonuna kadar açtı. "İn şimdi."

Ve Sydney dediğini yaptı.

∞

Üzerinde 3A yazan dairenin kapısını çalarken çok garip bir manzara oluşturuyorlardı: Mitch, iriyarı ve dövmeliydi; Victor tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü –hırsız gibi değil de bir Parisli gibi süslüydü– ve Sydney mavi bir tayt ile büyük kırmızı bir paltoyla aralarında duruyordu. Paltoyu çok beğenmişti.

Kapıyı kibarca birkaç kez çaldıktan sonra, Mitch paltosunun cebinden bir maymuncuk takımı çıkardı ve yurt kapılarını açmanın

eskiden daha kolay olduğundan bahsetti. Sydney Mitch'in hapse girmeden önceki hayatında neler yaptığını düşünürken kapı açıldı.

Pembe ve yeşil pijamalı bir kız onlara baktı. Yüzündeki ifade üçlünün tuhaflığını doğrular nitelikteydi.

Fakat karşılarında duran kız Serena değildi. Sydney'in yüreği burkuldu.

"Kurabiye mi satıyorsunuz?" diye sordu kız. Mitch güldü.

"Serena Clarke'ı tanıyor musun?" diye sordu Victor.

"Evet, tabii," dedi kız. "Burayı bana o verdi, hatta daha dün taşındım. Artık ihtiyacı olmadığını söyledi. Eski oda arkadaşım da beni deli ediyordu, bu yüzden Serena yılın sonuna kadar burada kalabileceğimi söyledi. Neyse ki senenin sonunda mezun oluyorum, bu boktan okuldan bıktım artık."

Sydney boğazını temizledi. "Serena'nın nereye gittiğini biliyor musun?"

"Büyük ihtimalle erkek arkadaşının yanındadır. Seksi bir çocuk ama bir o kadar da adi. Hep yanında olmasını isteyip bütün vaktini yiyip bitiren türde tiplerden..."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordu Victor.

Pembe yeşil pijamalı kız kafasını iki yana sallayıp omuz silkti. "Hayır. Çıkmaya başladıklarından beri Serena çok acayip davranıyor. Onu çok az görüyorum. Eskiden çok samimiydik! Regl dönemlerimizde film izleyip çikolata keyfi yapacak kadar samimi. Sonra o gelince *bam,* Eli şöyle Eli böyle..."

Sydney ve Victor ismi duyunca gerildi.

"Bilmiyorsun yani," diye araya girdi Victor, "nerede bulabileceğimize dair hiçbir fikrin yok."

Kız bir kez daha omuz silkti. "Merit büyük bir şehir ama dün Serena'yı sınıfta gördüm –anahtarları da o zaman verdi– bu yüzden fazla uzağa gitmiş olamaz." Kızın gözleri üçlünün üzerinde gezindi, ardından Sydney'e odaklandı. "Ona çok benziyorsun. Kız kardeşi misin? Shelly miydi?"

Sydney ağzını açtı ama Victor onu diğer tarafa yönlendiriyordu çoktan.

Sydney'i kapıya doğru götürürken, "Sadece arkadaşız," dedi Victor. Mitch arkalarından geldi.

"Eh, onları görürseniz," dedi kız, "Serena'ya daire için teşekkür edin. Ha bir de, Eli'a boktan biri olduğunu söyleyin."

Üçlü arabaya doğru ilerlerken, "Tabii," diye bağırdı Victor.



Koltuğa kendini bırakırken, "Umutsuz bir durum," diye fısıldadı Sydney.

"Dur bakalım," dedi Mitch. "Bir hafta önce, Eli dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Şimdiyse, senin sayende, ona bulunduğu şehri bilecek kadar yaklaştık."

"Hâlâ buradaysa tabii," dedi Sydney.

Victor kanepenin önünü adımlıyordu. "O burada." İhanetin acısını derisinin hemen altında hissediyordu. Çok yakındaydı. Sokaklara çıkıp eski dostunu bulana kadar adını bağırmayı öyle çok istiyordu ki. Böylesi çok kolay olurdu. Hızlı, etkili... ve aptalca. Kendini açık etmeden Eli'ı dışarı çekecek bir yönteme ihtiyacı vardı. Eli'a yetişmek üzereydi ama onunla yüzleşmeden önce bir adım önde olduğundan emin olmak istiyordu. Eli'ın, *ayağına* gelmesinin yolunu bulmak zorundaydı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Mitch.

Victor kafasını kaldırdı. "Sydney Eli'ın ilk hedefi değildi. Son hedefi olmayacağından da adım gibi eminim. Bir araştırma algoritması oluşturabilir misin?"

Mitch koca parmaklarını çatırdattı. "Ne türden?"

"Potansiyel DÜ'leri bulmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Ulaştığı başka birileri var mı görmek için. Ve henüz ulaşamadığı kimse var mı."

"Güvenliklerinden mi endişe duyuyorsun?" diye sordu Mitch. Victor'ın aklında onları yem olarak kullanmak vardı fakat bunu söylemedi, Sydney'in önünde olmazdı.

"Geçen seneyi kapsasın, eyalet dışına çıkma ve göze batan isimlere yoğunlaş," dedi Victor, Eli'ın tezinden esinlenmeye çalışıyordu. Bu konudan laf arasında birkaç kez bahsetmişliği vardı. "Polis raporlarını, işyeri performans raporlarını, okul ve tıbbi kayıtları incele. Ölüme yakın deneyim geçirmişler mi –büyük ihtimalle raporun travma kısmında geçiyor olacaktır–, olay sonrasında fiziksel dengesizlik, tuhaf hal ve hareketler, izne ayrılma, psikologların garip bulduğu durumlar, polisler tarafından kayıtlara geçirilmiş tuhaflıklar var mı diye de bak." Victor yeniden odayı adımlamaya başladı. "Ve elin değmişken, Serena Clarke'ın okul kayıtlarını, ders programını da çıkart. Eli bir şekilde bu kıza bağlandıysa, Serena'yı bulmak Eli'ı bulmaktan daha kolay olacaktır."

"O kayıtlar gizli değil mi?" diye sordu Sydney.

Mitch'in gözleri parladı ve dizüstü bilgisayarını açıp tezgâhın başında bir yere kuruldu.

"Mitchell," dedi Victor. "Sydney'e hapse girme sebebini söyle."

Mitch, "Hacker'lık," dedi neşeyle.

Sydney güldü. "Ciddi misin? Seni birilerini çıplak elleriyle döverek öldüren türde bir adam olarak görmüştüm."

"Kendimi bildim bileli cüsseliyim," dedi Mitch. "Böyle olmak benim suçum değil." Parmaklarını bir kez daha çatırdattı. Elleri klavyeden büyüktü.

"Peki ya dövmeler?"

"Ortama uyum sağlamak en iyisi."

"Victor ortama uyum sağlıyormuş gibi görünmüyor."

"Ortamdan kastının ne olduğuna göre değişir. Gayet iyi idare ediyordu."

Victor onları dinlemiyordu. Odayı adımlamaya devam ediyordu.

Eli yakınındaydı. Eli bu şehirde bir yerdeydi. En azından yakın zamanda öyleydi. Sydney'in kız kardeşi ne yapabiliyordu ki, Eli ona bu kadar değer veriyordu? Eli DÜ'leri katlediyorsa, Serena'nın hayatını bağışlamasındaki sebep neydi? Serena'yı öldürmemesi Victor'ın işine gelmişti. Eli'ı Merit'te kalma durumunda bırakmıştı ve Victor'ın ihtiyacı olan şey Eli'ın bir şeylere bağlanmasıydı. Mitch'in büyük parmakları klavye üzerinde görülmeyecek kadar hızla hareket ediyordu. Geriye yasladığı ekranda pencere üstüne pencere açıyordu. Victor yerinde duramıyordu. Aramanın vakit alacağını biliyordu ama hava vızıldamaya başlamıştı ve kendini durmaya, sakinleşmeye zorlayamazdı, şu anda olmazdı, Eli'a bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Özgür olmaya ihtiyacı vardı.

Hava almaya.

XXXIV

DÜN

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

Sydney, Victor'ın peşinden sokağa çıktı.

Victor onu duymamıştı ancak bir sokak boyunca yürüdükten sonra arkasına dönmüş ve Sydney'i görmüştü. Yüzünde evhamlı, hatta korkmuş denebilecek bir ifade vardı, yasadışı bir iş yaparken yakalanmış gibi görünüyordu. Sydney titredi ve Victor yakınlarındaki bir kafeyi işaret etti. "Bir şeyler içelim mi?"

Birkaç dakika sonra kafeden ellerinde kahve ve sıcak çikolatayla çıkıp kaldırımda yürümeye başladıklarında, "Gerçekten de Eli'ı bulacağımızı düşünüyor musun?" diye sordu Sydney.

"Evet," dedi Victor.

Fakat detaylara girmedi. Victor'ın yanında yerinde duramayarak geçirdiği uzun dakikalardan sonra, Sydney'in konuşmaya devam etmek istediği açıkça görülüyordu.

"Ebeveynlerin ne olacak?" diye sordu Victor. "Evde olmadığının farkına varmayacaklar mı?"

Elindeki içeceğe üfleyerek, "Haftanın tamamını Serena'nın yanında geçirecektim," dedi Sydney. "Ayrıca bol bol seyahat ediyorlar." Victor'a baktı, ardından bakışlarını elindeki bardağa çevirdi. "Geçen sene hastanedeyken, beni orada bırakıp gittiler. *İşleri* vardı. Hep işleri var. Yılın kırk haftasını seyahat ederek geçiriyorlar. Bakıcım vardı ama *sadece bir vazo kırdığı için* onu işten attılar. Evin önemli bir parçası olduğunu söyledikleri vazonun yerine yenisini

koyacak vakitleri varken bana yeni bir bakıcı bulmaya vakitleri olmadığı için artık bakıcıya ihtiyacım olmadığını söylediler. Yalnız kalmamın hayata hazırlık açısından iyi olacağını." Sözler ağzından bir çırpıda dökülmüştü ve cümlesini tamamladığında nefes nefeseydi. Victor hiçbir şey söylemedi, sakinleşmesine izin verdi ve bir süre sonra Sydney daha sakince ekledi: "Ebeveynlerimin sıkıntı olacağını sanmıyorum."

Victor bu tip ebeveynleri çok iyi biliyordu, bu yüzden meseleyi uzatmadı. Yani en azından uzatmamaya çalıştı. Fakat köşeyi dönerlerken, karşılarına bir kitapçı çıktı ve vitrininde, Vale'lerin yeni kitabını tanıtan devasa bir poster asılıydı. Kitap yazın satışa çıkacaktı.

Victor sinirlendi. Ebeveynleriyle yaklaşık sekiz yıldır konuşmamıştı. Görünen o ki suçlu –en azından rehabilite olmaya, özellikle de "Vale sistemiyle" rehabilite olmaya niyetli olmayan– bir evlada sahip olmak kitap satışları için pek iyi değildi. Victor kitap satışlarını *kötü* etkilemeyeceğini, aksine, bu özel durumdan –okuyucuların meraklarından– faydalanabileceklerini söylemişti fakat ebeveynlerini etkilemeyi başaramamıştı. Onlardan koptuğuna çok üzülmüyordu ama geçen on yıla yakın sürede kitapçılardaki posterleriyle karşılaşmamaya da özen göstermişti. Haklarını da vermesi gerekirdi, kaldığı tecrit hücresine kitaplarından bir set göndermeleri Victor'ın çok hoşuna gitmiş, olabildiğince uzun süreye yayarak tahribatlarının keyfini çıkarmıştı. Transfer aşamasını tamamladığındaysa hapishane kütüphanesinde, tahmin ettiği üzere, Vale kişisel gelişim kitaplarından tam bir set olduğunu fark etmiş ve onları da Wrighton yetkilileri fark edip kütüphaneye erişimini kesene kadar kendine has yöntemiyle tahrip etmişti.

Victor, hemen arkasından gelen Sydney'le kitapevine girdi ve ebeveynlerinin *Kendini Özgür Bırak* adlı, *Mutsuzluğun Hapsinden Kurtul* alt başlıklı kitabını aldı. Yaptıkları gönderme gayet açıktı. Kitabın yanı sıra kasadaki tezgâhın yanındaki stanttan bir avuç

da siyah keçeli kalem aldı ve Sydney'e istediği bir şey var mı diye sordu ama Sydney elindeki sıcak çikolatayı tutarak başını hayır anlamında salladı. Dışarı çıkınca, mağazanın vitrinini karalamayı düşünmesine rağmen keçeli kalemler yeterince büyük olmadığından ve vandalizm suçuyla tutuklanmak istemediğinden yoluna devam etmesi gerekti. *Yazık oldu*, diye geçirdi aklından. Camın üzerinde, etrafı değerli taş desenleriyle çevrilmiş bir alıntı vardı. En beğendiği kısım "Kendi yarattığımız hapishanelerin yıkıntılarından çıkıyoruz..." olan paragrafı basit fakat etkili bir karalamayla "Her ... dokunduğumuzu ... mahvediyoruz" olarak değiştirebildi.

Victor ve Sydney yürümeye devam etti. Victor kitaptan bahsetmedi ve Sydney de kitap hakkında soru sormadı. Temiz hava iyi gelmişti, kahve de rüşvet ve acıyla elde edebildiğinden katbekat iyiydi. Sydney sıcak çikolatasına dalgın dalgın üfledi, ufak parmaklarını bardağa sarmış, ısınmaya çalışıyordu.

"Eli beni neden öldürmeye çalıştı?" diye sordu sessizce.

"Henüz bilmiyorum."

"Ona yeteneğimi gösterdim ve tam beni öldürecekken, bunun zor bir görev olduğunu söyledi. Seçimin kendi elinde olmadığını. DÜ'leri neden öldürmek istesin ki? Kendisinin de bizden biri olduğunu söylemişti."

"Eli da DoğaÜstü, evet."

"Gücü ne?"

"Kendini üstün görmek," dedi Victor. Sydney anlamadığını belli eden ifadeyle ona dönünce, ekledi: "Eli iyileşebiliyor. Anlık bir yetenek. Ona göre, bu yetenek onu saf kılıyor. Kutsal. Teknik olarak güçlerini başkalarını incitebilmek için kullanabilmesine imkân yok."

"Tabii," dedi Sydney, "o iş için silaha başvuruyor."

Victor kıkırdadı. "Bizim icabımıza bakmayı şahsi sorumluluğu olarak görme sebebine gelirsek," Victor dikildi, "bunun benimle alakası olduğunu düşünüyorum."

"Neden?" diye fısıldadı Sydney.

"Uzun hikâye," dedi Victor, sesi yorgun geliyordu. "Ve pek hoş bir hikâye değil. Ortak dostumuzla oturup felsefe yapmayalı on yıl oluyor ama tahmin yürütmem gerekirse, Eli'ın insanları bizden korumayı kendine görev edindiğini tahmin ediyorum. Bir keresinde beni Victor'ın tenine bürünmüş bir şeytan olarak adlandırmıştı."

Sydney, "Bana da doğal olmadığımı söyledi," dedi yavaşça. "Gücümün doğanın kanunlarına aykırı olduğunu. Tanrı'nın yaratısına ters düştüğümü."

"Çok sevimli biri, değil mi?"

Öğle yemeği vakti geçmiş ve çalışanlar ofislerine geri çekilip sokakları boşaltmışlardı. Victor kalabalıktan uzaklaşmaya devam ediyor, dar sokaklara yöneliyor gibiydi. Sessiz sokaklara.

"Sydney," dedi bir süre sonra, "istemiyorsan bana gücünün ne olduğunu söylemek zorunda değilsin ama anlamanı istediğim bir şey var. Eli'ı yenmek için elimden gelen her şeyi yapacak olmama rağmen o kolay bir rakip değil. Gücü onu neredeyse ölümsüz kılıyor ve çılgının teki olmasına rağmen çok kurnazdır. Elindeki her avantaj benim kazanmamı zorlaştırıyor. Gücünün ne olduğunu onun bilmesi ve benim bilmemem, beni dezavantajda bırakıyor. Anlatabiliyor muyum?"

Sydney'in adımları yavaşladı ve başıyla onayladı ama başka bir şey söylemedi. Sydney'i zorlamamak için Victor kendini tuttu ve fazla geçmeden sabrının mükafatını aldı. İkisi bir ara sokaktan geçtiler ve kısık bir inleme işittiler. Sydney durup sesin geldiği yöne gitti. Victor peşinden gidince, Sydney'in baktığı şeyi gördü.

Büyük, siyah bir figür nemli betona düşmüş, can çekişiyordu. Bu bir köpekti. Victor hafifçe eğilip parmağını sırtına değdirince inleme kesildi. Artık tek duydukları kesik kesik nefes alıp verişiydi. En azından ölümü acısız olacaktı. Victor doğruldu, her düşündüğünde olduğu gibi asıktı suratı. Köpek ezilmiş gibi görünüyordu,

arabanın teki üzerinden geçmiş, köpek de son gücüyle buraya kadar geldikten sonra yere yığılmış olmalıydı.

Sydney köpeğin yanına çöküp siyah postunu okşadı.

"Eli beni vurduktan sonra," dedi sakin bir sesle, Victor'la değil de köpekle konuşuyormuş gibi, "gücümü bir daha kullanmayacağıma yemin ettim. Kimsenin önünde kullanmayacaktım." Sydney güçlükle yutkundu ve kafasını kaldırarak Victor'a baktı. "Öldür onu."

Victor kaşını kaldırdı. "Neyle öldüreyim, Syd?"

Sydney, Victor'a uzun, anlamlı bir bakış attı.

"Köpeği öldür lütfen, Victor," diye tekrarladı.

Victor etrafına bakındı. Sokak boştu. İç geçirdi ve belindeki silahı çekti. Elini cebine daldırdı ve susturucuyu çıkarıp silahına taktıktan sonra can çekişmekte olan köpeğe baktı.

"Geri çekil," dedi Victor ve Sydney dediğini yaptı. Victor nişan aldı ve bir el ateş etti, temiz bir atıştı. Köpek hareket etmeyi kesti. Victor arkasını döndü, susturucuyu çıkarıp silahını yerine koymaya hazırlanıyordu. Sydney peşinden gelmeyince arkasına baktı ve Sydney'i köpeğin başında durmuş, elini kanla kaplı postunda ve ezilmiş kaburgalarında yavaş, hafif hafif gezdirirken buldu. Victor izlerken Sydney bir anda durdu. Dudaklarından çıkan nefes soğuk bir buhar halini aldı ve yüzü acıyla burkuldu.

"Sydney..." dedi Victor ama köpeğin kuyruğunun hareket etmesiyle cümlenin geriye kalanı önemini yitirdi. Kuyruk bir kez kıpırdandı. Sonra bir daha, vücudu kasılmaya başlamadan hemen önce. Kemikleri eski yerlerine geri döndü, göğsü tekrar şişti ve göğüskafesi toparlanıp ayakları hareket etmeye başladı. Ardından hayvan ayağa kalktı. Köpek dört ayağı üzerinde doğrulurken Sydney geri çekildi. Köpek kuyruğunu tereddütle sallarken Victor ve Sydney'e bakıyordu. Devasa bir hayvandı. Ve gayet canlı görünüyordu.

Victor'ın nutku tutulmuştu. Şu ana kadar elindeki tek şey bilgiler, düşünceler ve Eli'ı nasıl bulacağına dair fikirlerdi. Fakat köpeğin göz kırpışını, esneyişini ve nefes alışını izlerken, aklında yeni bir plan belirdi. Sydney Victor'a tereddütlü bir bakış attı ve Victor gülümsedi.

"İşte bu," dedi Victor, "yetenek diye ben buna derim."

Sydney köpeğin göz hizasında duran kafasını okşadı.

"Onu yanımızda götürebilir miyiz?"

Victor paltosunu kanepeye atarken Sydney ve köpek arkasından geliyordu.

Kitapçıdan aldığı kişisel gelişim kitabını heyecan ve tok bir gürültüyle tezgâha bırakırken, "Sıradaki hamlemiz," dedi Victor, "Eli Ever'a bir mesaj göndermek olacak."

"O köpeği hangi cehennemden getirdiniz?" diye sordu Mitch.

"O benim köpeğim," dedi Sydney.

"Kan mı o?"

Gazeteleri karıştırırken, "Köpeği vurdum," dedi Victor.

Dizüstü bilgisayarını kapayıp, "Bunu neden yaptın ki?" diye sordu Mitch.

"Can çekişiyordu."

"O zaman neden ölü değil?"

"Sydney onu diriltti."

Mitch otel odalarının ortasında duran sarı saçlı ufak kıza baktı. "Anlamadım?"

Sydney bakışlarını yere indirdi. "Victor ona Dol adını verdi," dedi.

"Acı ölçüsü birimi," diye açıkladı Victor.

"Eh, rahatsız edici derecede uygun bir isim olmuş," dedi Mitch. "Sydney'in köpeği *canlandırdığı* kısma geri dönebilir miyiz? Ve Eli'a mesaj göndereceğiz derken kastettiğin şey neydi?"

Victor aradığı şeyi buldu ve dikkatini otelin yerden tavana kadar uzanan pencerelerine ve ardındaki güneşe çevirdi. Gece olmadan önce gün ışığından yararlanabilecekleri kaç saatleri kaldığını hesaplamaya çalışıyordu.

"Birinin dikkatini çekmek istiyorsan," dedi Victor, "el sallarsın ya da seslenirsin ya da işaret fişeği atarsın. Bunlar mesafe ve yakınlıkla ilgilidir. Çok uzaktaysa ya da çok sessiz olursan, o kişinin seni görmesi ya da duymasının hiçbir garantisi olmaz. Daha önce yeterince parlak bir işaret fişeğim yoktu, onun dikkatini çekme imkânına sahip değildim. Şimdiyse, Sydney sayesinde, nasıl göndereceğimi de göndereceğim mesajı da gayet iyi biliyorum." Gazetedeki makaleyi ve Mitch'in başarısız banka soygunundaki sözde suçlu Barry Lynch hakkında bulduklarını içeren notları havaya kaldırdı. "Ve bu iş için küreklere ihtiyacımız olacak."

XXXV

GEÇEN GECE

MERIT MEZARLIĞI

Tak.

Tak.

Tak.

Kürek ahşaba vurdu ve saplandı.

Victor ve Sydney tabutun üzerindeki topraktan geriye kalanları temizleyip kürekleri mezarın etrafındaki çimenliğin üzerine attılar. Victor dizleri üzerine çöktü ve tabutun kapağını açtı. Mezardaki ceset tazeydi, iyi korunmuştu, otuzlu yaşlarında, siyah saçları geriye taranmış, yassı burunlu ve gözleri birbirine yakın bir adama aitti.

"Merhaba, Barry," dedi Victor cesede.

Sydney gözlerini cesetten ayıramıyordu. Umduğundan biraz daha... ölü görünüyordu ve canlandığında ne renk gözlerle karşılaşacağını merak ediyordu.

Bir anlık sessizlik oldu, ölüye saygılarından susmuş gibi kısa bir süre bekledikten sonra, Victor elini Sydney'in omzuna koydu.

"Eee?" dedi cesedi işaret ederek. "Yap bakalım numaranı."

Ceset titredi, gözlerini açtı ve ayağa kalktı. Yani en azından kalkmayı denedi.

"Merhaba, Barry," dedi Victor.

Barry, Victor'ın tabutun alt kapağının üzerinde duran ayağını görünce, "Neler... oluyor... böyle?" dedi.

"Eli Cardale'ı tanıyor musun? Ever soyadını kullanmaya başlamış da olabilir."

Barry içinde bulunduğu durumun detaylarını henüz kavrayabilmiş değildi. Gecenin yarısında, topraktan duvarlarla çevrili bir tabutta gözlerini açmış, sarışın bir adam onu sorgularken ufak bir kız mezarın kenarına oturmuş, parlak mavi taytlı bacaklarını sallamakla meşguldü. Sydney bakışlarını indirdi ve Barry'nin gözlerinin gayet sıradan bir kahverengi olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Yeşil olmalarını umuyordu.

"Lanet olası Ever," diye hırlayan Barry yumruğunu tabuta geçirdi. Bir görünür olup bir kayboluyordu, bu halinde kısa devre yapmaya meyilli bir projeksiyonu andırıyordu. Her gidip gelişinde havada savrulan bir şey ya da uzaklarda bir şeyler patlıyormuş gibi sesler geliyordu. "Bunun bir deneme olduğunu söylemişti! Nasıl desem, Kahramanlar Takımı'na mı ne alacaktı..."

"Kahraman olduğunu ispat etmek için bir banka soymanı mı istedi?" Victor'ın sesinde ona inanmakta güçlük çektiğini anlatan bir ton vardı. "Peki ya sonra ne oldu?"

"Ne olmuş gibi görünüyor, göt nanesi?" Barry vücudunu işaret etti. "*Beni öldürdü!* Bana yapmamı söylediği gösterinin orta yerinde geldi ve ateş etti."

Victor haklıydı demek. Eli Barry'yi kandırmıştı. Cinayete, rehine kurtarma operasyonu süsü vermişti. Victor, Eli'ın hakkını vermeliydi, cinayetin yanına kâr kalmasını sağlama konusunda gayet iyi bir yol seçmişti.

"Yani, ölüyüm, öyle mi? Eşek şakası mı yoksa?"

"Ölüydün," dedi Victor. "Fakat şimdi, arkadaşım Sydney'in yardımıyla, daha az ölüsün."

Barry küfürler yağdırmaya ve bir çatapat gibi kıvılcımlar saçmaya başladı. "Ne yaptın sen?" Sydney'e çıkıştı. "Beni bozdun."

Barry kısa devre yapmış gibi gidip geliyor, mezarın içinde flaşı andıran ışıklar çıkarmaya devam ediyordu. Sydney daha önce hiçbir DÜ'yü canlandırmamıştı. Bütün parçaların geri geleceğinden –*geri getirebileceğinden*– emin değildi. "Gücümü kaybettim, seni küçük..."

Victor, "Sana bir iş vereceğiz," diyerek araya girdi.

"Siktir oradan, iş istiyormuşum gibi bir halim mi var? Bu lanet tabuttan çıkmak istiyorum."

"Bence bu işi almak istersin."

"Avcunu yalarsın. Sen Victor Vale'sin, değil mi? Ever beni gruba almaya çalışırken senden bahsetmişti."

"Beni hatırladığını duymak güzel," dedi Victor, sabrı tükenmeye başlamıştı.

"Evet, kendini yüce ve güçlü zannediyor olabilirsin, insanlara acı falan çektiriyordun değil mi? Senden korkmuyorum." Bir kez daha gidip geldi. "Anladın mı? Buradan çıkmama izin ver de acı neymiş göstereyim."

Sydney, Victor'ın elini yumruk yapışını izledi ve etrafındaki havanın çatırdayışını hissetti fakat Barry herhangi bir şey hisseder gibi görünmüyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Sydney yapması gerekeni yapmış, ona ikinci bir şans vermişti fakat Barry normal insanlar gibi geri dönmemişti, bir şeyler eksikti. Havadaki ses kesildi ve tabuttaki adam kahkaha attı.

"Hah! Gördün mü? Küçük pislik, beceriksiz çıktı. Hiçbir şey hissetmiyorum! Bana zarar veremezsin!"

Bunu dediği anda Victor dikildi.

"Gayet de verebilirim," dedi tatlı bir dille. "Tabutun kapağını kapayabilirim. Üzerine tekrar toprak atabilirim. Çekip gidebilirim. Hey," Victor hâlâ mezarın kenarında ayaklarını sallamakla meşgul olan Sydney'e seslendi. "Yaşayan ölülerin tekrar ölmesi ne kadar sürüyor?"

Victor'a canlandırdığı insanların *yaşayan ölüler* olmadıklarını, *hayatta* olduklarını ve gözlemlediği kadarıyla gayet ölümlü olduklarını –bu denemesindeki sinir sistemi bozukluğu haricinde– açıklamak istedi ama Victor'ın lafı nereye getirmek ve ne duymak istediğini biliyordu, bu yüzden bakışlarını Barry Lynch'e çevirdi ve abartılı bir şekilde omuzlarını silkti. "Daha önce yaşayan bir ölünün kendi başına öldüğünü hiç görmedim. Sonsuza kadar burada kalır diye düşünüyorum."

"Epey uzun bir süreymiş," dedi Victor. Barry küfretmeyi bırakmıştı. "Sana düşünmek için biraz süre vermemize ne dersin? Birkaç gün sonra gelsek?" Sydney küreğin birini Victor'a attı ve tabutun üzerine yağmuru andıran bir kürek toprak indi.

"Tamam, bekleyin, bekleyin, bekleyin, bekleyin," diye yalvardı Barry, toprağı eşeleyerek tabuttan çıkmaya çalıştı ve ayaklarının bulundukları yere sabitlendiğini fark etti. Victor başlamadan önce Barry'nin pantolonunu tabuta çivilemişti. Aslında bu Sydney'in fikriydi, her ihtimale karşı güvende olmak istemişti. Barry paniğe kapılmış, gidip geliyor ve inliyorken, Victor küreğin ağzını adamın çenesinin altına dayadı ve gülümsedi.

"Bu, teklifimizi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

XXXVI

GEÇEN GECE

ESQUIRE OTELİ

"Mezarlıkta ne oldu, Sydney?"

Yanında basamakları ikişer ikişer çıkan Sydney'le otelin merdivenlerini tırmanırken –Victor asansöre binmekten hoşlanmıyordu– ayakkabılarındaki toprakları temizlemeye devam etti.

"Barry'nin olması gerektiği gibi canlanmama sebebi neydi?"

Sydney dudağını ısırdı. "Bilmiyorum," dedi, merdiven çıkmak nefes nefese kalmasına sebep olmuştu. "Ben de anlamaya çalışıyordum. Belki... belki de DÜ'ler ikinci şanslarını kullanmış olduğu içindir?"

"Farklı mı hissettin?" diye sordu Victor. "Onu canlandırmaya çalışırken değişik bir şey oldu mu?"

Sydney kollarını kendine sardı ve başıyla onayladı. "Ters giden bir şeyler vardı sanki. Normalde bir iplik oluyor, tutunacak bir şey ama onu canlandırırken bir türlü tutunamadım, elimden kayıp durdu."

Victor yedinci kata ulaşana kadar konuşmadı.

"Tekrar denemen gerekse..." diye başladığı sorusunu, odanın önüne gelince yarıda bıraktı. Kapının ardından sesler geliyordu; kısık ve hararetli. Victor belindeki silahı çekti ve deliğe taktığı anahtarı çevirdiği gibi odanın kapısını hızla açtı, karşısında bulduğu şeyse televizyonun karşısındaki kanepeden görünen Mitch'in dövmeli eliydi. Duyduğu sesler siyah beyaz ekrandan yayılmaya devam ediyordu. Victor iç geçirdi, omuzları düştü ve silahı kenara

koydu. Korkulacak bir şey olmadığını bilmeliydi ve içeride birileri olsa hissedeceğini hatırlamalıydı. Victor bu hatasının dalgınlıktan olduğunu düşünürken Sydney yanından geçerek içeri girdi ve televizyondaki iyi giyimli aktörler sessizce konuşmaya devam ettiler. Mitch klasiklere bayılırdı. Victor birçok kez hapishanedeki ortak alanda bulunan ve genelde spor programları veya eski komedi dizilerini gösteren televizyonun kanalını değiştirip siyah beyaz klasikler gösterilmesini ayarlamıştı. Mitch'in meraklarını takdir ediyordu. Onu ilginç kılıyorlardı.

Sydney ayakkabılarını kapıda çıkardı ve mezar toprağını ve tırnaklarının altındaki çürümüşlük hissini temizlemeye gitti. Siyah, koca köpek Sydney'i görünce kanepenin önünde yattığı yerden bakıp kuyruğunu sallamaya başladı. Köpeği canlandırdıktan sonra ve Barry'yi canlandırmaya gitmeden önce, Victor bir ara Dol'un postundaki kan ve pislikleri temizlemişti ve ayağa kalkıp miskin bir yürüyüşle Sydney'in peşinden giden hayvan neredeyse tamamen normal görünüyordu.

"Hey, Vic," diye seslendi Mitch, bakışlarını ekrandaki smokinli adamlardan ayırmadan el salladı. Dizüstü bilgisayarı yanında duruyordu. Çıktıklarında burada bulunmayan, yeni alınmış ufak bir yazıcıya bağlıydı.

Mutfağa giderken, "Seni yanımda kanepeyi ısıtasın diye tutmuyorum, Mitch," dedi Victor.

"Barry'yi buldunuz mu?"

"Buldum." Victor kendine bir bardak su doldurdu ve tezgâha yaslandı, suyun baloncuklarının yukarı çıkışını izlemeye başladı.

"Mesajını iletmeyi kabul etti mi?"

"Etti."

"Peki şimdi nerede? Gitmesine izin vermeyeceğini biliyorum."

"Tabii ki vermedim." Victor gülümsedi. "Onu bu gecelik orada bıraktım."

"Gaddarcaymış."

Victor omuz silkti ve suyundan bir yudum aldı. "Sabah gidip işini yapması için serbest bırakacağım." Elindeki bardağı Mitch'e doğrultarak, "Peki ya sen neler yaptın?" diye sordu. "*Casablanca* keyfini bölmek istemem ama..."

Mitch ayağa kalkıp gerindi. "Dünyanın en ciddi iyi haber - kötü haber klasiğine hazır mısın?"

"Söyle bakalım."

"Arama algoritması çalışmaya devam ediyor." Elindeki dosyayı uzattı. "Fakat şu ana kadar bulduklarımız bunlar. Her birinin üzerinde DÜ olma ihtimali olduklarını belli eden işaretler var." Victor dosyayı aldı ve sayfaları tezgâha yaymaya başladı. Toplamda sekiz tanelerdi.

"Bu iyi haberdi," dedi Mitch.

Victor önündeki profillere baktı. Her sayfada bir sütun yazı vardı, satırlarca çalıntı bilgi; isimler, yaşlar ve geçirdikleri kazaları, travmaları, psikolog raporlarını, polis raporlarını, sakinleştiricileri ve ağrı kesici ilaç reçetelerini özetleyen tıbbi veriler. Bilgiler elden geçirilmiş, kaos düzene sokulmuştu. Her profildeki yazıların yanında birer fotoğraf vardı. Ellili yaşlarında bir erkek. Siyah saçlı güzel bir kız. Ergen bir oğlan. Fotoğrafların tamamı habersiz çekilmişti, fotoğraftakiler kamera dışında bir yerlere bakıyor, fotoğrafçıya kesinlikle bakmıyorlardı. Ve fotoğrafların hepsinde siyah keçeli kalemle büyük birer çarpı vardı.

"Çarpılar niye?" diye sordu Victor.

"Kötü haber o. Hepsi ölmüş."

Victor başını aniden kaldırdı. "Hepsi mi?"

Mitch sayfalara acı, hatta huşuyla baktı. "Görünüşe bakılırsa Eli hakkındaki içgüdülerinde haklıymışsın. Bu listedekiler sadece Merit bölgesindekileri kapsıyor. Sonuç elde etmeye başlayınca yeni bir arama başlattım, parametreleri genişleterek son on yılı ve ülkenin tamamını kapsamasını sağladım. O sonuçları bastırmadım –oldukça fazlaydılar– ama bir düzen olduğu kesin."

Victor'ın bakışları kâğıtlara kaydı ve orada kaldı. Gözlerini fotoğrafların üzerindeki kocaman çarpılardan ayıramıyordu. Böyle bir canavarın dünyaya gelmesinden, ardında bıraktığı ölülerden kendini sorumlu tutuyordu –sonuçta Eli'ı bu hale getiren Victor'dı, teorisini test etmeye ikna etmiş, onu canlandırmış, Angie'yi elinden almıştı– ama ölülerin yüzlerine baktıkça, tek hissettiği sessiz bir mutluluktu; haklı çıkmaktan aldığı keyif. Eli hakkında düşündükleri *başından beri* doğruydu. Eli, Victor'ın içine şeytan kaçtığı hakkında istediği kadar vaaz versin, Eli'ın kötülüğünün kanıtı tezgâhın üzerine yayılmış duruyordu.

Yazıcının yanında duran, öncekine kıyasla çok daha az miktardaki kâğıdı eline alırken, "Bu adam ciddi hasar veriyor," dedi Mitch. "Fakat iyi bir haberim daha var." Üç fotoğraf Victor'a gözlerini dikmiş ya da kaçamak bakışlar atarak bakıyordu, fotoğraflandıklarından haberleri yoktu. Dördüncüsü yazıcıdan hafif bir vızıltıyla çıkıyordu. Kâğıt çıkınca Mitch filmi durdurdu ve kâğıdı tezgâha getirdi. Fotoğraflardan hiçbirinin üzeri karalanmamıştı.

"Hâlâ hayattalar mı?"

Mitch başıyla onayladı. "Şimdilik."

Sydney üzerinde eşofmanı ve tişörtüyle tekrar belirdi, Dol da peşinden geldi. Victor, Sydney canlandırdığı için mi kendini yakın hissediyor, yoksa köpeklerin klasik samimiyetinden dolayı mı yakınlık gösteriyor, merak ediyordu çünkü Sydney'in göz hizasına ulaşacak kadar büyük bir köpekti. Sydney köpeğin kafasını okşadı ve buzdolabından bir içecek aldı, tezgâhtaki taburelerden birine çıkıp içeceğini iki eliyle sıkıca sardı.

Victor kâğıtları desteleyip kenara koydu. Sydney'in onları görmesine gerek yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Victor.

Sydney başıyla onayladı. "Yeteneğimi kullandıktan sonra kendimi garip hissediyorum. Soğuk."

"Sıcak bir içecek alsan daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu Mitch.

"Hayır. Soğuğu hissetmeyi seviyorum. En azından bu tenekeden daha sıcak olduğumu bilmemi sağlıyor."

Mitch omuz silkti. Program arkada çalışmaya devam ederken Sydney öne eğildi ve tezgâhın üzerindeki dört profile baktı.

"Hepsi DÜ müymüş?" diye fısıldadı.

"Hepsi olmayabilir," dedi Victor, "fakat şanslıysak bir ya da iki tanesi."

Önünde sıralanan fotoğrafların yanındaki gizli dokümanlardan oluşan kolajı inceledi. Aralarından üçü genç yaştaydı fakat biri yaşlıydı. Sydney uzanıp profillerden birini eline aldı. Beth Kirk adlı bir kıza aitti ve parlak mavi saçları vardı.

"Önce hangisine gideceğimize nasıl karar vereceğiz? Nereden başlayacağız?"

"Algoritmam ancak bu kadarını belirleyebiliyor," dedi Mitch. "Tahmin yürütmemiz gerekecek. Birini seçeceğiz ve onlara Eli'dan önce ulaşabilmeyi umacağız."

Victor omuz silkti. "Gerek yok. Önemlerini yitirdiler zaten." Mavi saçlı kızı ya da herhangi birini önemsemiyordu. Ölülerin Eli hakkında Victor'a ispat ettiği gerçek, canlıların işlevselliğinden daha önemliydi. Victor bu kişileri yem olarak kullanmayı planlamıştı zaten, onları bulmayı ve ortaya atmayı fakat Sydney –yeteneği ve sayesinde gönderdikleri mesaj– bu DÜ aramayı gereksiz kılmıştı.

Sydney aldığı cevaptan sonra sarsılmış gibi görünüyordu. "Ama onları uyarmalıyız."

Victor, Sydney'in elinden Beth Kirk'ün profilini alıp tezgâha yüzüstü gelecek şekilde koydu.

"Onları uyarmamı mı istersin?" diye sordu kibarca. "Yoksa kurtarmamı mı?" Sydney'in yüzündeki öfkenin kaybolmasını izledi. "Katil yerine kurbanların peşinden gitmek vakit kaybı olur. Ve Eli mesajımızı aldığında, onu avlamamıza gerek bile kalmayacak."

"Nedenmiş o?" diye sordu Sydney.

Victor sırıttı. "Çünkü o *bizim* peşimize düşecek."

2

DoğaÜstü Bir Gün

I

BU SABAH

TERNIS ÜNİVERSİTESİ

Eli Ever tarih seminerinde arkada oturdu ve zamanını sıranın üzerindeki ahşap izlerini inceleyerek ve dersin bitmesini bekleyerek geçirdi. Ders, Merit'teki özel bir okul olan Ternis Üniversitesi'nin konferans salonundaydı. Üç sıra önünde ve iki sıra solunda, Beth adında mavi saçlı bir kız oturuyordu. Saçlarının mavi olması o kadar da tuhaf değildi ama Eli, kızın, saçlarını maviye boyamaya tamamen beyazladıktan sonra başladığını biliyordu. Beyaz saç, geçirdiği travmanın sonucuydu; onu neredeyse öldürmüş travmanın. Teknik olarak *öldürmüştü.* Dört buçuk dakika boyunca ölü kalmıştı.

Fakat Beth buradaydı, hayattaydı ve Amerikan Bağımsızlık Savaşı ya da İspanyol Amerikan Savaşı ya da İkinci Dünya Savaşı hakkında –profesörün anlattığı savaşın adını bilmek bir yana, Eli dersin adının ne olduğundan bile emin değildi– dikkatlice not alırken mavi saçlarından bukleler yüzüne düştü ve kâğıda süründü.

Eli tarihten nefret ediyordu. Dersi aldığı on yıl öncesine kıyasla pek değişmediğini düşünüyordu. Lockland Üniversitesi'nin zorunlu derslerindendi, öğrencileri ufak birer bilgi yumağı yapma yolundaki çalışmalarının bir eseriydi. Tavana baktı, ardından profesörün yarı elyazısı yarı bilgisayar çıktısı notlarına, sonra kızın mavi saçlarına ve son olarak da saate. Ders bitmek üzereydi. Serena'nın hazırladığı çantasındaki ince dosyayı çıkarırken nabzı iyice

hızlanmıştı. Dosyanın içinde, mavi saçlı kızın oldukça detaylı geçmişi vardı. Kız, geçirdiği trajik kazadan kurtulan tek kişiydi ve dosyada iyileşme süreci anlatılıyordu. Parmaklarını Beth'in fotoğrafı üzerinde gezdiren Eli, merak ediyordu. Saçlarından çok hoşlanmıştı.

Saat ilerlemeye devam etti, Eli da dosyayı çantasına tekrar koydu ve kalın çerçeveli gözlüğünü taktı. Derecesiz bir gözlüktü ama Ternis Üniversitesi'nde moda olduğunu fark edince ortama uyum sağlamaya karar vermişti. Yaş olarak uyum sağlamakta sorun yaşaması gibi bir durum söz konusu değildi ancak tarzlar değişiyordu, hatta bazen adapte olamayacağı kadar hızlı oluyordu bu değişim. Beth farklı görünmeyi tercih etmiş olabilirdi ama Eli elinden geldiğince sıradan görünmeliydi.

Profesör dersini birkaç dakika erken bitirerek bu işkenceye bir son verdi ve herkese iyi hafta sonları diledi. Sandalyeler geriye çekildi. Çantalar omuzlara atıldı. Eli ayağa kalktı ve mavi saçlı kızın peşinden konferans salonundan çıkıp koridora yönelerek dalga dalga akan öğrencilerin arasına karıştı. Dışarıya açılan kapılara ulaştıklarında, geçmesi için kapıyı tuttu. Beth, Eli'a teşekkür etti, kobalt rengi saçını kulağının arkasına attı ve kampüsün diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Eli peşinden gitti.

Yürürken, alışkanlık olarak elini ceketindeki silahına götürdü ama cebinde bir şey yoktu. Dosya manyetizmadan etkilenmesi muhtemel hiçbir şey kullanmaması gerektiğini söylüyordu, bu sebeple silahını torpido gözünde bırakmıştı. Bu işi eski yöntemlerle yapması gerekecekti ki bunda da bir sıkıntı yoktu. Üzerinde fazla düşünmese de ellerini kullanarak can almanın basit ama tatmin edici bir his olduğunu inkâr edemezdi.

Ternis ufak bir okuldu, birbiriyle uyumsuz binaları ve ağaçlı patikaları olan özel bir mülktü. Beth ve Eli kampüsten ayrılan büyük patikalardan birinde yürüyorlardı, etrafları Eli'ın dikkat

çekmemesini sağlayacak kadar kalabalıktı. Kampüsün diğer tarafına aralarındaki mesafeyi koruyarak ulaştı, bunu yaparken de sabahın, taze bahar havasının ve baharın ilk yeşil yapraklarının tadını çıkarmayı ihmal etmedi. Yapraklardan biri kopup kızın mavi saçlarının arasına düştü ve Eli eldivenlerini takarken yeşil ile mavinin uyumuyla gelen güzelliği hayranlıkla izledi.

Otoparka ulaşmak üzerelerken Eli adımlarını hızlandırdı, aralarında bir kol mesafesi kalacak kadar yakınlaştı.

"Hey!" diye seslendi kızın arkasından, nefes nefese kalmış gibi yapıyordu.

Kız yavaşladı ve arkasına dönerek Eli'a baktı ama yürümeye devam etti. Eli kıza yetişti.

"Beth'ti, değil mi?"

"Evet," dedi kız. "Phillips'in tarih dersini birlikte alıyoruz."

Sadece son iki derse birlikte girmişlerdi ama Eli iki derste de göz temasında bulunduklarından emin olmuştu.

"Evet," dedi Eli, üniversiteli çocuk gülümsemesini takınmıştı yüzüne. "Adım Nicholas." Eli bu ismi hep sevmişti. Nicholas, Frederick ve Peter en çok kullanmayı tercih ettiği isimlerdi. Önemli isimlerdi; hükümdarların, fatihlerin, kralların isimleriydi. Eli ve Beth otoparkı birlikte geçtiler, sıra sıra arabaları geride bıraktılar ve arkalarında kalan okul gitgide küçüldü.

"Affedersin, bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu Eli.

"Ne oldu?" Beth bir tutam saçı kulağının arkasına attı.

"Dersteyken kafam neredeydi bilmiyorum," dedi Eli, "ama ne ödev verdiğini kaçırdım. Sen yazmış mıydın?"

Arabasına ulaştıklarında, "Tabii ki," dedi Beth.

"Teşekkürler," dedi Eli dudağını ısırarak. "Sanırım dikkatimi tahta yerine daha güzel şeylere vermeyi tercih etmiştim."

Beth utangaç bir şekilde kıkırdadı ve çantasını kaputa koyarak fermuarını açıp içindekileri karıştırmaya başladı.

Defterini çıkarırken, "Dersi takip etmekten daha sıkıcı bir şey var mı zaten," dedi.

Elinde notlarla döndüğünde, Eli kızın boğazına sarıldı ve onu arabaya yapıştırdı. Beth nefes almaya çalıştı ama Eli tutuşunu sıkılaştırdı. Elindeki notları yere bırakıp Eli'ın suratını pençelemeye, siyah çerçeveli gözlüğünü yere atıp yüzünde derin çizikler bırakmaya başladı. Eli, yanağından akan kanın farkındaydı ama silmekle uğraşmadı. Beth'in yaslandığı araba sallanmaya, metal bükülmeye başladı fakat yeteneği çok yeniydi, araba çok ağırdı ve hem nefesi hem de gücü tükenmek üzereydi.

Bir zamanlar DÜ'lerle konuşur, onlara yaptığının arkasında yatan mantığı, gerekliliğini anlatmaya, ölmeden önce onu anlamalarını sağlamaya, onlara çoktan öldüklerini, kül olup gitmiş olmalarına rağmen karanlık bir güç tarafından bir arada tutulduklarını açıklamaya çalışırdı. Fakat dinlemezlerdi ve günün sonunda, sözleriyle anlatamadığını yaptıklarıyla yerine getirmiş olurdu. Serena'nın kız kardeşine bir ayrıcalık yapmaya karar vermişti ve bunun başına neler getirdiği ortadaydı. Kelimelerini harcamasına değmezlerdi.

Bu yüzden Eli kızı arabaya vurdu ve karşı çıkmayı bırakana, zayıflayana ve sonunda durana kadar bırakmadı. Hareketsizce durdu ve eseri olan sessizliğin tadını çıkardı. Her seferinde, tam bu anda, ışıkları sönünce –hayat da diyebilirdi fakat onlarınki hayat değil, hayat gibi görünen bir şeydi– kapılıyordu bu hisse. Anlık bir huzur, dünyadaki dengeyi sağlamaya bir adım daha yaklaşmasının habercisi. Doğal olmayanın özüne dönüşü.

O an geçti ve Eli eldivenli ellerini kızın boğazından çekip kızın cansız bedeninin arabanın eğilmiş kaportasından kayarak beton zemine inişini, mavi saçlarının yüzüne düşüşünü seyretti. İstavroz çıkarırken yüzündeki çizikler kapanıp iyileşmiş, geriye kuruyan kanın altındaki pürüzsüz cilt kalmıştı. Eğildi ve cesedin

yanında duran derecesiz gözlüğünü aldı. Gözüne takarken telefonu çalınca paltosunun cebinden telefonu çıkardı.

"Kahramanlık Hattı," diye cevapladı sakince. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"



Eli Serena'nın aheste kahkahasını bekliyordu –Kahraman lafı aralarındaki bir espriydi– fakat diğer taraftaki pürüzlü ses bir erkeğe aitti.

"Bay Ever mı?" diye sordu adam.

"Kimsiniz?"

Merit Karakolu'ndan Memur Dane. Beşinci ve Harbor caddelerinin köşesindeki Tidings Well Bankası'nda bir soygun olduğunu duyduk."

Eli yüzünü ekşitti. "Benim de işlerim var, memur bey. Polislerin işini yapmamı istediğinizi söylemeyin sakın. Ve bu numarayı nereden buldunuz? Böyle iletişime geçmeyeceğimizi konuşmuştuk."

"Kız. Numarayı o verdi." Arkadan bir patlama sesi geldi, telefon hattında anlık bir parazit yarattı.

"Önemli olsa iyi olur."

"Öyle," dedi Memur Dane. "Soyguncu bir DÜ."

Eli alnını kaşıdı. "Özel timiniz yok mu? Bu işi nasıl yapacağınızı öğrendiğini tahmin ediyorum. Yani içeri girip..."

"Sorun soyguncunun DÜ olması değil, Bay Ever."

"O zaman sorunun ne olduğunu söyleyin," dedi dişlerini sıkarak. "Sorun nedir?"

"Kendisinin Barry Lynch olduğunu tespit ettik. Siz... onun... ölmüş olması gerekiyordu."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Hemen geliyorum," dedi Eli. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Ortalığı birbirine katıyor. Özel olarak sizi çağırıyor. Onu vuralım mı?"

Eli arabasına ulaştığı sırada gözlerini kapadı. "Hayır. Ben gelene kadar onu öldürmeyin." Telefonu kapadı.

Arabanın kapısını açıp bindi ve hızlı aramaya tıkladı. Bir kadın sesi geldi fakat Eli konuşmasına fırsat vermedi.

"Bir sorunumuz var. Barry dönmüş."

"Televizyonda şu an. Senin onu..."

"Evet, onu öldürdüm, Serena. Gayet ölüydü."

"O zaman nasıl?.."

"Beşinci ve Harbor'ın orada banka soyuyor?" diye çıkıştı Eli, ardından gazı kökledi. "Nasıl oluyor da bir anda *ölü olmamaya* başlıyor? Bu güzel bir soru. Lynch'i kim canlandırmış olabilir ki?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu, ardından Serena cevap verdi. "Bana onu öldürdüğünü söylemiştin."

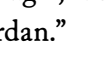
Eli direksiyona sarıldı. "Öldürdüğümü sanıyordum." En azından ölmüş olmasını ummuştu.

"Barry'yi öldürdüğün gibi mi?"

"Sydney'in öldüğünden, Lynch'in öldüğünden emin olduğum kadar emin değildim. Barry kesinlikle, şüpheye yer bırakmayacak kadar ölüydü."

"Bana onu takip ettiğini söylemiştin. Onun icabına baktığını..."

"Bu konu hakkında sonra konuşacağız," dedi Eli. "Gidip Barry Lynch'i öldürmem gerekiyor. Tekrardan."



Serena telefonun parmaklarından kayarak düşmesine izin verdi. Yatağın üzerine tok bir ses çıkararak inerken arkasını döndü ve otel televizyonundan canlı yayını izlemeye devam etti. Olay bankanın içinde olmasına ve kameralar sarı güvenlik bandının dışında durmasına rağmen büyük bir kargaşa vardı. Sonuçta, geçen hafta

Smith & Lauder'da gerçekleşen soygun bütün gazetelere çıkmıştı. Halkın kahramanı çatışmadan yara almadan kurtulmuştu. Soyguncuysa ceset torbasında.

Halkın soyguncuyu yeni bir banka soyabilecek kadar kanlı canlı görünce telaşlanmasına şaşmamak gerekirdi. İsim televizyonda altyazı olarak geçip duruyor, kalın harflerle şöyle yazıyordu: *Barry Lynch Hayatta Barry Lynch Hayatta Barry Lynch Hayatta...*

Bu, Sydney'in de hayatta olduğu anlamına geliyordu. Serena'nın bu garip ve ortalığı karıştıran durumun, kardeşinin marifeti olduğundan şüphesi yoktu.

Fazla sıcak kahvesinden bir yudum aldı ve boğazı yandığında yüzünü ekşitse de içmeye devam etti. Cansız objelerin, gücünden etkilenmediği gerçeğine sıkıca sarılmıştı. Akılları ya da hisleri yoktu. Kahveyi onu yakmamaya, bıçakları onu kesmemeye zorlayamazdı. Objeleri tutan insanlar onun emrindeydi fakat objeler değillerdi. Bir yudum daha aldı ve bakışlarını televizyona kaydırdı, daha önceden ölmüş olan DÜ'nün fotoğrafı ekranın yarısını kaplıyordu.

Ama Sydney neden böyle bir şey yapmıştı?

Eli, Serena'ya kardeşinin öldüğünü söylemişti. Serena onu yalan söylememesi konusunda uyarmıştı ve Eli da gözlerinin içine bakıp Sydney'i vurduğunu söylemişti. Aslında bu yalan sayılmazdı, değil mi? Tetiği çektiğinde hemen yanında duruyordu. Çenesi kilitlendi. Eli ona karşı çıkabilmeye, gücünün açıklarını öğrenmeye başlamıştı. Yanıltmalar, oyalamalar, geciktirmeler. Serena Eli'ın mücadele çabasından şikâyetçi değildi –hoşuna bile gidiyordu– ama Sydney'in canlı ve yaralı halde şehirde olduğunu düşünmek, nefes almakta güçlük çekmesine sebep oluyordu.

Böyle olmamalıydı.

Serena gözlerini kapayınca gözlerinin önüne tarla, ceset ve kardeşinin korku dolu ifadesi geldi. Sydney o gün cesur görünebilmek için elinden geleni yapmıştı ama korkusunu saklayamazdı; özellikle de geceler boyu başucunda beklemiş, kardeşinin yüz

hatlarını en ince ayrıntısına kadar bilen Serena'nın yanında. Serena ona sırtını dönmemeliydi, kız kardeşine seslenmemeliydi. Refleks yüzünden yapmıştı, eski hayatının bir yankısıydı. Kendisine tekrar tekrar o tarladaki kızın gerçekten kardeşi olmadığını söylemişti. Sydney gibi görünen kızın aslında Sydney olmadığını, tıpkı kendisinin de Serena olmadığını bildiği gibi biliyordu. Fakat Eli tetiği çekmeden hemen önce bunun bir önemi kalmamıştı; Sydney küçük, korkmuş ve öylesine *canlı* görünüyordu ki Serena öyle olmadığını unutuvermişti.

Gözleri yavaşça açıldı, karşısında yayın devam ediyordu. *Barry Lynch Hayatta Barry Lynch Hayatta Barry Lynch Hayatta.* Bakar bakmaz televizyonu kapadı.

Eli güzel söylemişti. DÜ'lere *gölge* diyordu, onları yaratan insanların şekillerine girmiş fakat içleri gri yaratıklar. Serena bunu hissedebiliyordu. Hastanede uyandığı andan itibaren içindeki rengârenk, parlak ve *hayati* bir şeyin gittiğini hissetmişti. Eli sözüne devam ederek kaybettiği şeyin ruhu olduğunu söylemişti; *kendisinin* farklı olduğunu da söylemişti ve Serena böyle düşünmesine izin vermişti çünkü diğer tek seçenek, öyle olmadığını söylemekti ve bunu söylediği anda Eli bu dediğine inanmaya başlayacaktı.

Peki ya o haklıysa? Ruhunu kaybetmiş olma ihtimali Serena'yı üzmüştü. Ve küçük zavallı Syd'in içinin bomboş kalması canını yakmış, Eli DÜ'leri toprağa geri göndererek onlara merhamet ettiğini söylediğinde inanmıştı. Sydney'i kapısının önünde, soğuktan yanakları kızarmış ve mavi gözleri pırıl pırıl dururken görmek, Serena'yı epey zorlamıştı. Tereddüde düşmüş, tarlaya doğru ilerlerken *peki ya* ile başlayan cümleler kafasının içinde fısıldaşıp durmuştu.

Sydney'in günahı, Eli'ın dediğine göre, iki katı kötüydü. DÜ olduğu yetmezmiş gibi, yeteneğiyle diğerlerini kirletme, onları zehirleme ve bedenlerini hayat gibi görünen fakat aslında öyle olmayan bir şeyle doldurma gücüne sahipti. Belki de Serena'nın

Sydney'in gözünde gördüğü de buydu; kız kardeşinin hayatına benzettiği o yalandan ışık. Onun ruhu.

Belki.

Onu duraksatan şey ne olursa olsun, Serena duraksamıştı ve kız kardeşi –onun şekline bürünmüş gölge– hayattaydı ve görünüşe bakılırsa buradaydı. Serena paltosunu giyip Sydney'i aramak için dışarı çıktı.

II

BU SABAH

ESQUIRE OTELİ

Victor otelin banyosunda neredeyse kaynar suyla üzerindeki mezar toprağını temizlemenin keyfini çıkardı. Barry Lynch mezarlığa bu sabah yaptığı ziyaretinde şaşırtıcı derecede itaatkâr davranmıştı. Victor gün ağarmadan hemen önce gitmiş, etraftan birileri geçerse mezarın boş olduğunu zannetsin diye toprağın otuz santim kadarını boşaltmış ve zamanı gelince de tabutun kapağını açarak Barry'nin korku dolu gözlerini kendisini bakarken bulmuştu. Acı ve korku birbirinden koparılamayan duygulardı –Victor'ın Lockland'deki günlerinde aldığı bir dersti bu– fakat acının da türleri vardı. Victor Barry Lynch'i fiziksel anlamda incitemiyor olabilirdi fakat bu ona acı çektiremeyeceği anlamına gelmiyordu. Barry, yüzündeki ifadeden de anlaşıldığı üzere, mesajı almış gibi görünüyordu. Victor gülümsemişti –her ne kadar hiçbir şey hissetmeyen tenine dokunmaktan nefret etse de– ve bir zamanlar ölü olan adamın tabuttan çıkmasına yardımcı olmuştu. Victor, Barry'ye ileteceği notu verip gönderirken, talimatlarını harfi harfine yerine getireceğinden emindi. Fakat emin olmak için ona son bir şey söylemişti. Birkaç adım geriye atmış, ardından Barry'ye dönmüş, o anda aklına gelmiş gibi konuşmaya başlamıştı.

"Küçük kız vardı ya, Sydney, seni canlandırmıştı hani. Fikrini de değiştirebilir. Parmaklarını şaklattığı anda taş olur düşersin. Taş olursun demeyelim de geberir gidersin diyelim. Denemek ister

misin?" Victor telefonunu cebinden çıkarıp numarayı tuşlamaya başladı. "Bayağı iyi bir numara."

Barry bembeyaz olup kafasını sallamış, Victor da onu yoluna göndermişti.

"Hey, Vale!" Mitch'in sesi banyo duvarlarından geçerek Victor'a ulaştı.

Victor musluğu kapadı.

"Victor!"

Victor, üzerinde havlusuyla bir dakika sonra koridora çıktığında, Mitch hâlâ bağırıyordu. Uzun pencerelerden içeri sızan güneşin parlaklığından rahatsız olan Victor yüzünü buruşturdu. Öğlen olmak üzereydi. Mesajı çoktan yola çıkmış olmalıydı.

"Ne oldu?" dedi Victor, önce endişelendi ama ardından Mitch'in yüzündeki geniş, kocaman gülümsemeyi gördü. Her ne yaptıysa, kendisiyle gurur duyduğu belliydi. Ardından Sydney geldi, Dol da kuyruğunu sallayarak onu takip etti.

"Gelin de şuna bir bakın." Mitch tezgâha yayılmış profilleri işaret etti. Victor iç geçirdi. Bir düzineden fazlaydılar ve çoğunun işlerine yaramayacağından emindi. Arama algoritmasını yeterince isabetli çalışacak şekilde programlayamıyorlardı. Geçen akşamı ve gecenin büyük kısmını sayfaları inceleyerek, Eli'ın onları nasıl bulduğunu düşünerek geçirmişti. Her bulduğu ipucunun peşinden mi gidiyordu yoksa Victor'ın bilmediği bir şeyler mi biliyor, görmediği bir şeyler mi görüyordu, merak ediyordu. Şimdiyse, gözlerinin önünde, Mitch sayfaları tek tek ters çevirmeye, profilleri üç tane kalana kadar birer birer elemeye başlamıştı. Biri mavi saçlı kızdı ve ikincisi geçen gece incelediği yaşlı adamdı ama üçüncü yeniydi ve yazıcıdan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Bu," dedi Mitch, "Eli'ın şu anki hedeflerinin listesi."

Victor'ın mavi gözleri alevlendi. Ayaklarını bir sağa bir sola esnetmeye başladı. Parmaklarıyla ritim tutuyordu. "Bunu nasıl çözdün?"

"Harika bir hikâyesi var. Sıkı tutun da anlatayım."

Victor kendini olduğu yerde durmaya zorladı. Sayfalardaki isimleri ve fotoğrafları incelerken, "Devam et," dedi.

"Bir düzen görüp duruyordum," dedi Mitch. "Elde ettiğim bilgilerin çoğu polis raporlarından geliyordu. *Merit* polisinden. Bu yüzden polisin kendine ait bir veritabanı olabilme ihtimalini değerlendirdim. Veritabanını bizimkiyle karşılaştırabileceğimizi düşündüm. Uzun süre önce DÜ'nün ne olduğunu bilen bir polis var demiştin. Ya da polisle çalışan birileri. O anda düşündüm ki kendim uğraşmak yerine, polis veritabanındaki dosyaları ödünç alabilirim, sonuçta her şey elimin altında, sadece biraz zaman alır. Sonra dedim ki, işin ayıklama kısmını da benim yerime yapmış olabilirler mi? Bu yüzden Merit karakolunun 'Şüpheli Kişiler' veritabanını araştırmaya başladım. Ve gözüme bir şey takıldı. Küçükken iki resmin arasındaki farkı bulduğum bulmacaları çok severdim. Çok iyiydim. Neyse..."

Profilleri incelerken, "İşaretlenmişler," dedi Victor.

Mitch'in keyfi kaçtı. "Dostum, insanın hevesini baltalamakta üzerine yok. Ama evet... ve bunu fark etmeni kolaylaştırdım," dedi asıksuratla. "İşine yaramayan sayfaları ters çevirdim. Her şey önüne konmuşken düzeni bulmak kolay tabii."

Sayfaları görebilmek için parmak uçları üzerinde kalkarak, "İşaretlenmekten kastın nedir?" diye sordu Sydney.

Profilleri işaret ederek, "Bak," dedi Victor, "Bu üç insanın ortak özelliği ne?"

Sydney önündeki kâğıtlara dikkatle baktı ama kafasını iki yana salladı.

"İkinci isimleri," dedi Victor.

Sydney isimleri yüksek sesle okumaya başladı. "Elise, Elington, Elissa... Hepsinin içinde 'Eli' geçiyor."

"Aynen öyle," dedi Mitch. "İşaretlenmişler. Dostumuz Eli için ayrılmışlar. Bunun anlamı..."

"Eli'ın polislerle çalıştığı," dedi Victor. "Merit polisiyle."

Sydney mavi saçlı kızın fotoğrafına baktı. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu. "Rastlantıysa ne olacak?"

Mitch'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Çünkü dersime iyi çalıştım. Eski profilleri, 'Şüpheli Kişiler' veritabanındaki ölmüş kişileri karşılaştırdım. Ölenleri sistemden silmişlerdi ki bu başlı başına bir işaret zaten ama son dört ayda Eli'ın öldürdükleriyle örtüştüklerini gördüm." Ölü DÜ'lerin bilgilerinin bulunduğu dosyayı masaya bıraktı. "Aralarında adamınız Barry Lynch de var. Geceyi mezarını kazmakla geçirdiğiniz hani."

Victor odayı adımlamaya başladı.

"Dahası var," dedi Mitch. "İşaretlenmiş profiller iki polisten biri tarafından hazırlanmış." Sayfanın sağ üst köşesine tıklattı. "Memur Frederick Dane. Ya da Dedektif Mark Stell."

Victor'ın göğsü sıkıştı. Stell. Olabilir miydi? On yıl önce Victor'ı tutuklamıştı, Lockland karakolundaki DÜ vakalarına bakıyordu ve Eli tarafından silahla yaralanmış Victor iyileştiği gibi onun tarafından Wrighton Hapishanesi'ne götürülmüştü. Stell'in olaya dahil oluşu ve Eli'ın ifadesi, Victor'ın beş yılını tecrit hücresinde geçirmesine neden olmuştu (DÜ olduğu raporlara geçmemişti tabii ki, sadece kendisi ve etrafındakiler için büyük bir tehlike yarattığı yazıyordu ve hapishanenin normal bir hücresine geçebilmek için kimseye bilerek ve isteyerek –en azından bilinçli ve yeteneğini belli edecek şekilde– zarar vermemesi gerekmişti).

"Dinliyor musun?" diye sordu Mitch.

Victor başıyla dalgınca onayladı. "Profilleri işaretleyen adamlar, Eli'la geçmişte ya da halihazırda iletişim içinde olmak zorunda."

"Aynen öyle."

Victor elindeki suyu şerefe dercesine kaldırdı, aklıysa başka diyarlardaydı. "Tebrikler, Mitch." Sydney'e döndü. "Aç mısın?"

Fakat Sydney onu dinlemiyor gibi görünüyordu. Ölü DÜ'lerin olduğu dosyayı almış, dalgınca karıştırmaya başlamışken bir anda

durdu. Victor omzunun üzerinden bakınca Sydney'in gördüğü şeyi fark etti. Kısa sarı saçlı, su mavisi gözlü bir kız, yanına yazılmış isimle onlara bakıyordu: Sydney Elinor Clarke.

"Benim göbekadım Marion," dedi sessizce. "Eli öldüğümü düşünüyor."

Victor elini uzattı ve sayfayı aldı. Katladıktan sonra Sydney'e göz kırparak gömlek cebine koydu.

"Yakında öğrenir," dedi saatini tıklatarak. "Yakında öğrenir."

III

BU SABAH

TIDINGS WELL BANKASI

Eli olay yerini çevreleyen sarı güvenlik bandından bir sokak öteye park etti ve arabadan inmeden önce numarasız gözlüğünü gözüne itti. Meraklı halkın ve toplanmış gazetecilerin oluşturduğu kalabalığın arasından geçerek bankanın arka tarafına ilerlerken, olayın çoktan son bulduğunu görebiliyordu. İnsanlar olay yerindeydi, flaşlar patlıyordu ama etrafın nispeten sessiz olması –siren, silah ya da bağıran kimse yoktu– ona cevabı vermişti.

Dedektif Stell'i görünce huzursuzlandı, halbuki Serena bir sorun olmayacağını söylemişti. Dedektif Merit'e bölgedeki ölümleri araştırmak için birkaç ay önce gelmişti –ölümler Eli'ın işiydi tabii ki– ve Serena'nın verdiği sözler bile Eli'ın, dedektifin sadakatinden şüphe duymasına engel olamıyordu. Artık saçları kırlaşmış olan Stell kaşlarının arasındaki kırışıklarla Eli'ın gözlerine baktı ve geçmesi için güvenlik bandını kaldırdı. Eli sahte gözlüğü bir kez daha burnuna oturttu. Gözüne biraz büyük geliyordu.

"Tam bir Clark Kent'sin," dedi Stell keyifsizce. Eli komiklik kaldıracak gününde değildi.

"Nerede o?"

"Öldü." Dedektif bankaya yöneldi.

"Size onu canlı istediğimi söylemiştim."

"Başka seçeneğimiz yoktu. Ateş etmeye başladı, yani ona ateş etmek dersen tabii. Nişan falan alamadı. Gücü kaybolmuş gibiydi. Etrafı epey dağıttı ama."

"Siviller?"

"Onları dışarı çıkarttı." Siyah bir muşambayla kaplı insanı andıran figürün yanına gittiler. Stell ayağıyla dürttü. "Basın ölmüş olması gereken çılgın bir adamın, elinde silahla bankaya girip bankayı soymak ya da bankadakileri rehin almak gibi işlere kalkışmamasının sebebini öğrenmek istiyor. Tek yaptığı herkesi dışarı çıkartmak ve havaya ateş etmeye başlayıp Eli Ever adlı birini çağırmak oldu."

"Geçen haftaki makalenin gazetelerde yayımlanmasına izin vermemeliydin."

"Basının gözleriyle gördüklerini yazmalarına engel olamazsın, Eli. Gösteriş yapmak isteyen sendin."

Eli, Stell'in konuşma şeklinden hoşlanmamıştı, başından beri hoşlanmıyordu, sesindeki o derinden gelen asiliğe güvenmiyordu.

"Güçlerimi sergilemem gerekiyordu," diye hırladı. Bundan fazlası olduğunu kabul etmek, insanların onu bir kahraman olarak görmelerini istediğini söylemek istemiyordu. Kendisi kanıksamadan önce, bu fikrin Serena'ya ait olduğundan emindi.

"Gösteri yapmak isteyebilirsin," dedi Stell. "Fakat seyirciler olmak zorunda mıydı?"

Siyah muşambayı kaldırırken, "Cinayeti örtbas etmemizi mümkün kıldı," dedi Eli. "Onun tekrar canlanacağını nereden bilebilirdim ki?" Barry Lynch'in kahverengi gözleri Eli'a bakıyordu, çökmüş ve ölülerdi. Etrafta dolanan polislerin fısıltılarını duyabiliyordu, kısık sesle kim olduğunu, burada ne yaptığını tartışıyorlardı. Eli önünde yatan ölü adama bakarken olabildiğince resmi görünmeye çalıştı.

"Beni buraya boşu boşuna getirdin," dedi kısık sesle. "Ölmüş zaten."

"Kusura bakma fakat o daha önceden de ölmüştü, hatırlıyor musun? Ayrıca," diye ekledi Stell, "bu sefer bir de not bırakmış."

Stell Eli'a bir naylon poşet uzattı. İçinde katlanmış ve kırışık bir kâğıt vardı. Eli kâğıdı çıkarıp aceleyle açtı.

Üstünde basit bir çizim vardı. El ele tutuşan iki insan. Siyah giyinmiş ince bir adam ve yarı boyunda, kısa saçlı ve kocaman gözleri olan, küçük bir kız. Kızın başı hafifçe eğikti ve kolunda kırmızı bir nokta vardı. Siyahlı adamın göğsünde de Eli'a tanıdık gelen üç nokta. Çöp adamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Çizimin hemen altında tek bir cümle yazılıydı: *Yeni bir arkadaş edindim.*

Victor.

"İyi misin?"

Eli gözlerini kırptı, polisin elini kolunda hissetti. Kolunu kurtardı, kâğıdı katladı ve kimse göremeden ya da herhangi bir şey soramadan cebine koydu.

"Cesedin icabına bakın," dedi Stell'e. "Yakın bu sefer."

Eli geldiği yoldan geri döndü. Sağ salim arabasına binene kadar durmadı. Merit'in gözden uzak ara sokaklarından birindeydi. Elini cebindeki çizime bastırdı ve karnında bir ağrı hissetmeye başladı.

Victor, konuştuğu sırada elindeki bıçağı masadan kaldırdı. "Polisi aradın ve beni DÜ olmakla suçladın. Ben seni ele vermemiştim. Verebilirdim." Bıçağın ucuyla kafasını kaşıdı. "Onlara neden böyle saçma bir şey söyleyesin ki? Bir DÜ'den şüphelendiklerinde farklı muamele yaptıklarını biliyor muydun? Stell diye biri geldi. Bunu biliyor muydun?"

"Kendini kaybetmiştin." Eli kaçamak bir adım attı, sırtını duvara verdi. "Bıçağı bırak. Beni incitemezsin zaten."

Victor gülümseyerek karşılık verdi. Bir adım attı ve Eli kaçmaya çalışırken duvara yaslanırken yanında bitti.

Bıçağı sapladı. Tahmin ettiğinden kolay olmuştu. Sihirbazlık numarası gibi, bir an metalin parıltısını seyrederken, sonraki anda kaybolmuş, sapına kadar Eli'ın midesine gömülmüştü.

"Neyin farkına vardım, biliyor musun?" Konuşmasına öne eğilerek devam etti. "O gece sokakta, elindeki camları çıkarırken ne fark ettim? Bıçağı çıkarana kadar kendini iyileştirmeye başlayamıyorsun." Victor bıçağı çevirince Eli homurdandı. Eli'ın ayakları boşaldı ve kendini yere bırakmaya çalıştı ama Victor bıçağın sapından tutarak onu yukarı kaldırdı.

"Yeni yeteneğimi kullanmıyorum bile," dedi Victor. "Seninki kadar havalı değil ama oldukça işlevsel. Görmek ister misin?"

Eli güçlükle yutkundu ve arabasını çalıştırıp kaldığı otele doğru yola çıkarken Serena'yı aradı. Serena'nın konuşmasına fırsat vermedi.

"Bir sorunumuz var."

IV

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Eli Ever sabahın soğuğunda kaldığı apartmana çıkan basamaklarda durmuş, kanla kaplı olduğunu fark etmediği elleriyle saçlarını karıştırıyordu. Etrafını saran sarı güvenlik bantları, karanlık kış sabahıyla tezatlık oluşturuyordu. Kırmızı ve mavi ışıklar buzlu zeminde yanıp sönüyor, Eli onlara her baktığında, dakikalar boyunca yankılarını gözlerinden silmek için uğraşmak zorunda kalıyordu.

"Bize bir kez daha tekrar edebilirseniz..." dedi genç bir polis memuru.

Eli midesine dokundu, doku iyileşmiş olsa da acının etkisi hâlâ duruyordu. Ellerini birbirine sürtünce kurumuş kan parçacıkları kaldırımdaki karların üzerine döküldü. Victor'ın paniğe kapılarak yaptığı telefon görüşmesini, Angie'yi öldürdüğünü itiraf ettiğini, kaldıkları evin salonunda, elinde silahla bir anda belirişini anlatırken hissetmediği endişenin sesine yansıması için uğraşıyordu. Bıçaklardan bahsetmemiş, polisler gelmeden önce hepsini temizlemiş ve yerlerine yerleştirmişti. Beyninin, paniği bir kenara itip ellerine ve bacaklarına yapması gerekenleri yapabilmesi için güç verirken, zihninin gerisinde bir sesin en iyi arkadaşının salonda delik deşik ve kanlar içinde yattığını haykırması garipti. Eli'da bir şeyler eksilmişti. Korkmuyordu, Victor'a böyle söylemişti. Korku, ölüp canlandığı buzlu suyla dolu küvetin deliğinden akıp gitmişti.

"Silahı Bay Vale'in elinden zorla aldınız yani." *Zorla* sözcüğünü kullanan Eli'dı, polis memuru değil.

"Geçen yaz bir nefsi müdafaa seminerine katılmıştım," diye yalan söyledi. "O kadar da zor değil."

Ardından güçlükle ayağa kalktı. Kanla kaplanmıştı, göğsünün üzerinde dikkatlice kavuşturduğu kollarıyla bıçağın gömleğinde açtığı deliği gizlemeye çalışıyordu. Diğer iki polis memuru delik hakkında Eli'ı sorgulamışlardı. Onlara şansının yaver gittiğini söylemişti. Silahın onu nasıl ıskaladığını bilmediğini. Fakat ıskalamıştı. Gayet açıktı. Gömlek delikti, Eli değildi. Neyse ki polisler parkelerin üzerinde kan kaybeden Victor'la ilgilenmekten, Eli'ın sihir numarasına dikkat etmemişlerdi. *Ne şanslı adam ama*, diye mırıldanmışlardı ve Eli, bahsettikleri kişinin kendisi mi yoksa ölümden dönmeyi başaran Victor mı olduğundan emin değildi.

"Siz de ona üç kez ateş ettiniz."

"Kendimde değildim. Kız arkadaşımı öldürmüştü." Eli hâlâ şokta olup olmadığını, Angie'nin ölümünün karnına saplanan bıçak gibi acıtmasını engelleyen şeyin bu şok olup olmadığını merak ediyordu. Önemsemek istiyordu, *deli gibi* istiyordu ama hissettiği ve hissetmek istediği arasında bir uzaklık, eskiden hislerinin olduğu yerde oyulup alınmış bir boşluk vardı. Ve bu boşluk büyüyordu. Victor'a kaybettiği şeyin korku olduğunu söylemişti ancak bu tam olarak doğru değildi çünkü hâlâ korkuyordu. O boşluktan korkuyordu.

"Ve sonra?" diye teşvik etti polis.

Eli gözlerini ovuşturdu. "Sonra bana saldırdı. Panikledim. Ne yapacağımı bilemedim. Onu öldürmek istememiştim." Yutkundu, bir bardak su içmek istiyordu. Üzerindeki kirlenmiş kıyafetleri işaret ederek, "Dinleyin, gidip üzerimi değişemez miyim?" diye sordu. "Gidip Angie'yi görmem gerek... cesedini." Polis memuru sarı bandın arkasına seslendi ve Eli'ın gitmesinde bir sakınca olmadığını söyledi. Ambulans çoktan gitmişti. Geriye tek kalan

korkunç bir karmaşaydı. Memur güvenlik bandını kaldırdı ve Eli'a geçmesini söyledi.

Salonda kanlardan kırmızı bir iz vardı. Eli durup gözlerini bu ize dikti. Polis araçlarının ışıkları gibi gözünün önünde o boğuşma tekrar tekrar belirirken kendini zorlayarak banyoya yöneldi. Aynadaki yansımasını görünce güldü. Ağlamayla karışık gülüşlerdendi. Tişörtü kanlar içindeydi. Pantolonu. Yüzü. Saçları. Kanları temizlemek için elinden geleni yaptı, kollarını lavaboya sokarak yıkamaya çalıştı. En sevdiği tişört, Victor'ın, giydiğinde olgun bir domatese benzediğini söylediği kırmızı tişört mahvolmuştu.

Victor. Victor yanılıyordu. Tamamen yanılıyordu.

"Bende eksik bir şey varsa, sende de var demektir. Hayat fedakârlıklardan ibarettir. Yoksa sırf kendini Tanrı'ya emanet ettin diye onun seni koruyacağını ve sana daha fazlasını vereceğini mi düşündün?"

"Yaptı ama," dedi Eli lavaboya bakarak. Yapmıştı. Yapacaktı. Yapmak zorundaydı. Hissettiği bu boşluk her neyse orada olmasının bir sebebi vardı; onu güçlü kılacaktı. Buna inanmak zorundaydı.

Eli yüzünü yıkadı, saçlarındaki kan gidene kadar su vurmaya devam etti. Temiz elbiseler giydi ve kapıdan çıkıp sarı güvenlik bandının altından geçip gitmek üzereyken genç polis memurunun konuşmasına kulak misafiri oldu.

"Evet, Dedektif Stell yolda."

Eli durdu ve apartmana geri girdi.

"Bir DÜ'den şüphelendiklerinde farklı muamele yaptıklarını biliyor muydun? Stell diye biri geldi. Bunu biliyor muydun?"

Eli döndü, arka kapıya yöneldi ve yolunun iri yapılı bir polis tarafından kapatıldığını gördü.

"Her şey yolunda mı, efendim?" diye sordu polis. Eli başıyla yavaşça onayladı.

"Ön kapıya bant çekmişler," dedi Eli. "Ayak altında gezinmeyeyim dedim."

İri yapılı polis başıyla onaylayıp kenara çekildi. İri polis genç memurun yanına vardığında, Eli arka kapıdan ufak bahçeye ulaşmıştı. *Suçlu gibi görünmüyorum*, dedi kendine. Henüz değil.

Suçlu Victor'dı. Öldüğünü, yerine soğuk ve vahşi bir şeyin geçtiğini bildiği Victor. Çarpık, şiddete meyilli birine dönüşmüştü. Victor başından beri iyi ya da tatlı biri olmamıştı. Onun hep keskin bir tarafı vardı; Eli da o tarafının parıltısına kapılmıştı fakat Victor asla böyle biri değildi. Artık katildi o. Bir canavar. Sonuçta Angie'yi öldürmüştü. Nasıl? Nasıl olmuştu? Acı çektirerek mi öldürmüştü? Mümkün müydü bu? Tıp bilgileriyle olayı açıklamaya çalıştı. Kalp krizi? Acı, kalbinin durmasına mı sebep olmuştu, kısa devreye benzer bir durum olarak düşünülebilir miydi? Vücudu kendi kendini mi kapamıştı? Tırnaklarını avuç içlerine gömdü. Bahsettiği kişi *Angie'ydi*. Basit bir deney değildi. Bir insandı o. Kendini daha iyi, daha ayık hissetmesini sağlamış, aklını yitirmeye başlamışken onu hayata bağlamıştı. Peki neydi o zaman? Kaybettiği şey Angie miydi? İçindeki boşluğun kopup giden bir şey değil de ölen bir insan olması harika olmaz mıydı? Olurdu ama değildi. Angie'nin yardımı olmuştu, o hep yardım etmişti fakat Eli bu boşluğu o ölmeden hissetmişti, hatta *kendisi* bile ölmeden hissetmişti. O his –daha doğrusu hissizlik– anlık geliyordu, üzerinden geçen kara bir bulut gibiydi. Fakat banyonun zemininde uyandığı anda, gölge üzerine kalıcı olarak yerleşmişti ve bu da ters giden bir şeyler olduğunun habercisiydi.

Ters değil, diye düşünmeye zorladı kendini. *Farklı.*

Eli arabasına bindi, iki sokak öteye park ettiğine seviniyordu (burada park cezası yeme ihtimali daha düşüktü) ve kontağı çevirdi. Mühendislik laboratuvarını geçti, geçerken yavaşlayarak sarı güvenlik bandını –Victor'ın yarattığı yıkımın başladığı yeri– ve etrafına yanaşmış acil durum arabalarını gördü. Yoluna devam etti. Tıp hazırlık derslerinin verildiği binaya olabildiğince çabuk ulaşması gerekiyordu. Profesör Lyne'ı bulmalıydı.



Eli otomatik kapılardan hızlı adımlarla geçti ve tıp bölümlerine ayrılmış birbirine bağlı üç binanın lobisine girdi. Omzunda boş bir çanta asılıydı. Merkez laboratuvarın lobisi sarının iğrenç, uçuk bir tonuyla boyanmıştı. Laboratuvarları bu korkunç tonlara boyamakta ısrar etmelerindeki amacı anlamamıştı. Tıp öğrencilerini hastanelerde karşılaşacakları benzer tonlara boyalı duvarlara alıştırmak istiyor ya da uçuk tonların temizliğe işaret ettiği gibi saçma bir mantığa sahip olabilirlerdi fakat seçtikleri renk mekânı cansızlaştırıyordu ve şu anda normalde olduğundan bile cansız görünüyordu. Eli başını eğdi ve iki kat merdiven çıkarak kışın başından beri vaktinin çoğunu geçirdiği ofise ulaştı. Kapıda Profesör Lyne'ın adı yazılıydı ve harfleri parıldıyordu. Eli kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi. Ceplerinde kilidi açmak için kullanabileceği bir şey aradı ve bir ataş buldu. Dizilerde işe yarıyorsa burada da yarayabilirdi. Kapının önünde eğildi.

Victor kampüse dönmeden önce, Eli bulgularını Profesör Lyne'a göstermiş ve teorilerinin ağırlık kazanmasıyla profesörün şüpheli tavrı yerini meraka bırakmıştı. Eli sonbaharda profesörün dikkatini çekmekten hoşlanmıştı ama Lyne'ın saygısını kazandığını hissetmek apayrı bir şeydi. Artık *ikisinin* olan araştırma, profesörün yol göstericiliğiyle yeni bir boyut kazanmış, halihazırda var olan DÜ'lerin ortaya çıkmalarında etkisi olduğu düşünülen faktörleri –ÖYD'ler ve ardından gelen fiziksel ve psikolojik durumun önemi– kullanarak yerlerini belirleyecek bir sistem geliştirmişlerdi. Bir çeşit arama algoritması. Victor ortaya çıkana ve ona bir DÜ *yaratma* potansiyeline sahip olduklarını söyleyene kadar odak noktaları buydu. Eli bu gelişmeyi Profesör Lyne'la paylaşmamıştı. Buna fırsatı olmamıştı. Victor'ın başarısız denemesinden sonra, Eli kendini denemesine hazırlanmaya adamış ve başarılı olduktan sonra –içindeki boşluk bir kenara bırakılırsa,

gerçekten büyük bir başarıydı– paylaşmak istememişti. Lyne'ın ilgisinin meraktan hayranlığa dönüştüğünü görebiliyordu. Ona güvenmeyecek kadar iyi görüyordu.

Şimdiyse bu gelişmeleri kendine sakladığına seviniyordu. Bir haftadan kısa sürede Eli'ın araştırmaları Angie'nin hayatına mal olmuş, Victor'ınkini mahvetmiş ve kendininkini de değiştirmişti. Tezinin kötüye dönüşü ve felaketlere yol açışı Victor'ın suçu olsa da yaptığı şey keşiflerinin ardındaki korkunç gerçeği ortaya çıkarmış ve nihai sonucunu gözler önüne sermişti. Artık Eli tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Pek de iyi gitmeyen kapıyı açma çalışmalarına ara verdi ve başını kaldırınca karşısında bir Eli'a bir de düzleştirdiği ataşa bakan, elindeki paspasa yaslanmış temizlik görevlisini gördü. Eli kendini zorlayarak güldü ve ayağa kalktı.

"Olabileceğinizi umuyorum. Tanrım, tam bir aptalım. Dosyamı Lyne'ın ofisinde unuttum. Kendisi danışmanım olur. Tezim için gerekli." Eli, televizyondaki aktörlerin yalan söylediklerini belli etmek istercesine konuşmaları gibi, fazla hızlı konuşuyordu. Elleri terlemişti. Durdu, kendini nefes almaya zorladı. "Bu arada, profesörü gördünüz mü?" Nefes al, nefes ver. "Biraz vaktim var, bekleyebilirim." Nefes al, nefes ver. "Uzun zamandır dinlenmeye fırsatım olmuyor da." Eli durdu ve görevli, hikâyesini yutacak mı diye beklemeye başladı.

Uzun bir bekleyişin ardından, adam cebinden bir dizi anahtar çıkarıp kapıyı açtı.

"Bugün onu görmedim fakat birazdan gelir diye tahmin ediyorum. Ve aklında bulunsun," diye de ekledi, "kapıyı açmak için iki ataş gerekiyor."

Eli ciddi anlamda rahatlayarak gülümsedi, elini sallayıp teşekkür etti ve içeri girdikten sonra kapıyı yavaşça kapadı. Hafifçe iç geçirip işe koyuldu.

Bilimsel gelişmelerin getirdiği olağanüstü yeniliklerin işlerimizi hızlandırdığı, hayatımızı kolaylaştırdığı anlar vardır. Modern teknoloji insan aklının düşünebileceğinden üç ya da beş, hatta yedi adım ilerisini görüp harika çözümler, A'yı sevmediğiniz takdirde B ya da C ya da D planını sunabilecek fikirler sunabilen makineleri mümkün kılar.

Bazen de bir işi çözmek için tek ihtiyaç duyduğunuz bir tornavida ve biraz da kas gücüdür. Eli pek yaratıcı ya da estetik olarak hoş olmadığını kabul ediyordu fakat etkiliydi. Araştırmaları iki yerde saklanıyordu. İlki duvardaki dolabın üçüncü çekmecesindeki mavi dosyadaydı. Dosyayı çıkarıp çantasına attı. İkincisiyse bilgisayardaydı.

Eli, Profesör Lyne'ın bilgisayarını bilgisi dahilinde olabilecek en basit, en güvenli şekilde etkisiz hale getirdi: sabit diskini çıkararak ezdi ve her ihtimale karşı krematoryumda veya öğütücüde yok etmek üzere parçalarını yanına aldı. Profesör Lyne'ın herhangi bir sebepten araştırmayı başka bir yere kopyalamadığını ummaktan başka şansı yoktu.

Eli çantasının fermuarını çekti ve bilgisayarı ilk bakışta sabit diskinin olmadığı anlaşılmayacak şekilde koymak için elinden geleni yaptı. Çantasını omzuna atmış ve Lyne'ın ofisini kilitlemek için koridora çıkmıştı ki arkasından gelen öksürük sesine dönerek bir elinde kahve, diğer elinde çantasıyla yolunu tıkayan profesörle karşılaştı. Birbirilerini tarttılar, Eli'ın eli hâlâ kapı kulpundaydı.

"Günaydın, Bay Cardale."

Cevap vermeye gerek duymadan, "Tezimi geri çekiyorum," dedi Eli.

Lyne'ın kaşları çatıldı. "O zaman dersimden kalırsın."

Eli çantasını düzeltti ve profesörü iterek yanından geçti. "Umurumda değil."

"Eli," dedi Profesör Lyne, peşinden gidiyordu. "Fikir değişikliğinin sebebi nedir? Neler oluyor?"

Koridorda yalnızlardı. Eli konuştu ama adımlarını yavaşlatmadı. "Durmak zorunda," dedi nefes nefese. "Hemen şimdi. Yaptığımız bir hataydı."

"Fakat daha yeni başlıyoruz," dedi Profesör Lyne. Eli merdivenlere açılan kapıyı eliyle itti ve sahanlığına adım attı, Lyne peşinden geldi. "Yaptığın keşifler," dedi Lyne, "*birlikte* yapacaklarımız... dünyayı değiştirecek."

Eli profesöre döndü. "Daha iyi bir yer haline getirmeyecek," dedi. "Bu işi devam ettiremeyiz. Sonu nereye varacak ki? DÜ'leri bulunabilir hale getireceğiz, peki ya sonra? Yakalanacaklar, incelenecekler, otopsiye maruz kalacaklar, sırları çözülecek ve birileri üzerlerinde çalışmayı bırakıp yenilerini yaratmaya karar verecek." Eli'ın midesi bulandı. Tam olarak böyle olacaktı, değil mi? Kendisi canlı kanıttı. Heyecana, potansiyele, aksi iddia edilen bir şeyin gerçek olduğunu kanıtlamaya kaptırmıştı kendini.

Hiç merak ettin mi?

"Bunun nesi kötü ki?" diye sordu Lyne. "DoğaÜstü bir şey yaratmanın nesi kötü?"

"DoğaÜstü değiller," diye patladı Eli. "Doğadışılar."

Eli kendini suçluyordu. Victor haklıydı. Eli Tanrı'dan yardım istemiş olsa bile kendisi tanrıcılık oynamak istemişti. Ve Tanrı'nın gücü ve kudreti Eli'ın hayatını kurtarmış olsa bile, elinin değdiği her şeyi mahvetmişti. "Bu işin devamını getirebilmenin anahtarını kimseye vermeyeceğim. Sonu felakete çıkan yollarla sarılı bir yolculuğa izin veremem."

"Olayı dramatize etme."

"Bitti. İstemiyorum." Eli çantaya daha sıkı sarıldı. Lyne gözlerini kıstı.

"Benim için bitmedi," dedi Lyne, elini Eli'ın omzuna koydu, parmaklarını çantanın koluna geçirdi. "Bilime karşı bir sorumluluğumuz var, Bay Cardale. Araştırma devam etmeli. Ve böylesi büyük çaplı keşifler tüm dünyayla paylaşılmalı. Bencil olmayı bırakın."

Lyne çantayı sertçe çekti ama Eli kıpırdamadı ve daha ne olduğunu anlamalarına fırsat olmadan, iki adam çanta için birbirileriyle kavga etmeye başladılar. Eli, Lyne'ı korkuluklara doğru itti ve boğuşma esnasında bir ara, Lyne'ın dirseği Eli'ın dudağına sert bir şekilde çarparak açılmasına sebep oldu. Eli kanı koluyla sildi, çantayı Lyne'dan kurtardı, kenara attığı sırada Lyne'ın kavga etmeyi bıraktığını fark etti. Profesör olduğu yerde duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Lyne'ın gözlerine bakan Eli böyle görünmesine sebep olan şeyin ne olduğunu anladı. Yarılmış dudağı iyileşmişti.

"Sen..." Eli, Lyne'ın yüzündeki ifadenin şoktan sevince dönüşmesini izledi. "Başarmışsın. Onlardan birisin." Eli daha şimdiden yapacakları deneyleri, yayımlayacakları makaleleri, oluşacak çılgınlığı görebiliyordu. "Sen bir..."

Lyne'ın sözünü bitirmesine fırsatı olmadı çünkü tam o sırada Eli var gücüyle onu iterek merdivenlerden aşağı attı. Lyne'ın cümlesi kısa bir çığlıkla boğulmuş, ardından da yerini Lyne'ın merdivenlerden aşağı yuvarlanan bedeninin çıkardığı seslere bırakmıştı. Kötü bir kırılma sesiyle merdivenin sonuna ulaştı.

Eli cesede baktı, kendini kötü hissetmeye zorladı. Hissedemedi. Yine oluyordu; hissetmesi gerektiğini bildiği şey ile aslında hissettiği arasındaki boşluk, Lyne'ın cansız bedenine bakarken onunla dalga geçiyordu. Eli profesörü merdivenlerden aşağı itmek mi yoksa sadece kenara mı çekilmesini istemişti bilmiyordu fakat olan olmuştu.

Aşağı inerken kendini, "Teorimi uygulamaya geçirmek Victor'ın fikriydi," diye söylenirken buldu. "Metodun üzerinde biraz çalışmamız gerekti fakat işe yaradı. Durmamız gerektiğinden emin olmamın sebebi de bu." Lyne seyirdi. Ağzı açıldı, iniltiyle nefes karışımı bir ses çıktı. "İşe yarıyor. Ve elde ettiğimiz sonuç doğaya aykırı." Eli merdivenlerin bittiği yerde, öğretmeninin yanında durdu. "Hayatta kalmak için gereken gücü kazanmak için yalva-

rarak öldüm ve bu dileğim bana bahşedildi. Fakat bu bir takas, profesör. Tanrı ya da şeytanla yapılmış bir takas ve ben bunun bedelini arkadaşlarımın hayatlarıyla ödedim. Her DÜ, hiçbir zaman geri kazanamayacağı bir parçasını kaybediyor. Göremiyor musunuz?" Lyne'ın yanında diz çöktü, profesörün parmakları seyiriyordu. "Başka kimsenin bu korkunç günaha ortak olmasına izin veremem." Yapması gerekeni biliyordu, garip ve insanı rahatlatan bir kendinden eminlikle hissediyordu. Ellerinden birini Lyne'ın çenesinin altına nazikçe yerleştirdi, diğeriyle de çenesinin ucunu tuttu. "Bu araştırma bizimle birlikte ölecek."

Sözünü tamamladığı gibi, Lyne'ın kafasını hızla çevirdi.

"Eh," dedi sessizce. "*Seninle* birlikte."

Lyne'ın gözlerindeki ışık söndü ve Eli profesörün başını yavaşça yere bırakıp parmaklarını çenesinin altından çıkararak ayağa kalktı. Anlık bir huzura kavuşmuştu; kiliseye gittiği zamanlarda hissettiği türden; kendini iyi hissetmesini sağlayan bir histi. Hayata geri döndüğünden beri ilk kez, kendini eskiden hissettiği gibi hissetmişti.

Eli istavroz çıkardı.

Ardından merdiveni tırmandı, bir an duraksayarak cesedin duruşunu, kırıklarını, boynun düşüşten kaynaklanacak şekilde bükülmüş olup olmadığını inceledi. Kahve de profesörle düşmüş, basamaklarda iz bırakmış, fincan profesörün yanında parçalara ayrılmıştı. Eli kahveye basmadan yürümüştü. Ellerini kot pantolonuna silip çantasını merdivenin bittiği yerden aldı fakat bir türlü gidemedi. Olduğu yerde kaldı ve bekledi; dehşete kapılmayı, midesinin bulanmasını, suçluluk duygusunu. Fakat gelmediler. Sadece sessizlik vardı.

Sonra içeride çalan zille birlikte o sessizlik de gitti ve geriye Eli, ceset ve içine dolan kaçma isteği kaldı.



Eli bir sonraki adımının ne olacağına dair deli düşüncelerle otoparkın diğer ucuna ulaştı. Merdivenlerde hissettiği huzur, yerini karıncalanmayı andıran bir enerjiye ve kafasının içinde ona kaçmasını fısıldayan bir sese bırakmıştı. Suçluluk duygusu değildi, panik bile yapmamıştı, sadece kendini koruma derdindeydi. Arabasına ulaştı, anahtarı kilide taktı ve arkasından gelen ayak seslerini duydu.

"Bay Cardale."

Aklının içindeki ses *kaç* diye hırladı, fazlasıyla net ve baştan çıkarıcıydı ama Eli'ın olduğu yerde kalmasına sebep olan başka bir şey vardı. Anahtarı yavaşça çevirdi, ufak bir klik sesiyle kapıyı kilitledi.

Adama dönerek, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Geniş omuzlu, uzun boylu ve siyah saçlı bir adamdı.

"Ben Dedektif Stell. Geliyor muydunuz yoksa gidiyor muydunuz?"

Eli anahtarı eline aldı. "Geliyordum. Profesör Lyne'a haber vereyim dedim. Victor'a olanları yani. Yakınlardı."

"Ben de sizinle yürüyeyim."

Eli başıyla onayladı ve arabadan uzaklaşırken yüzünü ekşitti. "Çantamı burada bırakacağım," dedi, kapıyı açarak çantayı –dosyaları ve sabit diski– arka koltuğa attı. "Bugün derse giresim yok."

"Başınız sağ olsun," dedi Dedektif Stell.

Eli tıp hazırlık laboratuvarlarına giderken adımlarını sayıyordu. Sirenleri duyduğu sırada otuz dörtteydi ve başını hızla çevirdi. Yanındaki Stell küfretti ve adımlarını hızlandırdı.

Lyne'ın cesedini bulmuş olmalılardı.

Kaçsana, kaç artık, diye fısıldıyordu Eli'ın kafasındaki yaratık. Sirenlerle aynı tonda ve hızla çıkıyordu sesi.

Koşsa da koştuğu yön farklıydı. Ayakları Eli'ı binanın girişine taşıdı. İçeriye, acil durum ekibinin peşinden merdivenlerin dibine gitti. Cesedi gördüğü anda boğulur gibi bir ses çıkardı. Stell onu uzaklaştırmaya çalıştı ve Eli dizlerinin bağlarının çözülmesine izin

verdi, soğuk zemine dizüstü sertçe düştü. Bacağındaki morluklar daha belli olmadan kaybolduğu sırada Eli acıyla yüzünü ekşitti.

Eli'ı geri çekerken, "Gel, evlat," dedi Stell. Fakat Eli'ın bakışları olay yerine kilitlenmişti. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Sorun yaratması muhtemel her ipin ucuna birer düğüm atılıyordu. Ta ki duvara yaslanmış, yüzünde insanların bir bilmeceyi bir türlü çözemediğinde beliren karamsar bir ifadeyle olup bitenleri izleyen temizlik görevlisini görene kadar.

Kahretsin, diye aklından geçirdi ama yüksek sesli söylemiş olacaktı ki Stell kolundan tutup onu kaldırarak, "Hakikaten kahretsin. Hadi gidelim," dedi.

Kısa sürede çok fazla insan ölmüştü. Şüpheli olacağını biliyordu. Olmak zorundaydı. *Kaç,* dedi kafasındaki ses; paniğe kapılmış, yalvarıyor, kaslarını ve sinirlerini uyarıp duruyordu. Fakat kaçamazdı. Şimdi kaçarsa peşinden gelirlerdi.

Eli da kaçmadı. Hatta mağdur rolünü gayet iyi oynadı. Harap olmuş, öfkelenmiş ve travmatize olmuştu ancak hepsinden önemlisi, polislere her konuda yardımcı oluyordu.

Dedektif Stell etrafındaki herkesin ölmüş ya da ölmek üzere olduğunu belirtince, üzüntüden bitap düşmüş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Victor'ın kıskançlığından bahsetti, kız arkadaşını ve kendisinin başarısını kıskandığını söyledi. Victor hep bir adım geride olmuştu. Belli ki daha fazla dayanamamıştı. Sabrı taşmıştı.

Dedektif Stell, Eli'a tezini sorduğunda, fikrin kendisine ait olduğunu fakat Victor'ın üzerine konup Profesör Lyne'la arkasından iş çevirmeye başladığını söyledi. Ardından eğildi ve Stell'in kulağına Victor'ın son birkaç günde kendisi gibi davranmadığını, değişmiş, yanlış bir şeyler olduğunu ve hayatta kalmayı başarırsa –hâlâ yoğun bakımdaydı– hepsinin çok dikkatli olması gerektiğini söyledi.

Yaşadığı travmayı göz önünde bulundurarak Eli'ın tezini görmezden gelmişlerdi. *Travma.* Polis sorgularından, katıldığı akademik toplantılara ve okulun ona tahsis ettiği tek kişilik daireye kadar hiçbir yerde peşini bırakmamıştı bu kelime. *Travma.* Kodu kırmasına, DÜ'lerin nasıl oluştuklarını anlamasına yardımcı olan kelime. *Travma* sıradan bir kelime halini almıştı. Gerçekte ne büyüklükte travmalar atlattığını bilselerdi. Fakat bilmiyorlardı.

Eli yeni dairesine adımını attı ve olduğu yerde durdu, ışıkları yakmamıştı. Omzundaki çantayı yere bıraktı. Arabasını arama gereği dahi duymamışlardı. Victor'ı aramak için partiden ayrıldığından beri gerçek anlamda ilk kez yalnız kalmıştı. Ve bir an ne hissetmesi gerektiği ile nasıl hissettiği arasındaki boşluk kapanıverdi. Eli'ın gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı ve dizleri üzerinde yere çöktü.

"Bütün bunların sebebi ne?" diye fısıldadı boş odaya. Aniden gelen üzüntüyü mü, Lyne'ı öldürmüş veya Angie'nin ölmüş ya da Victor'ın değişmiş olmasını mı yoksa bütün bunlar olurken sağ salim ayakta olmasını mı sorguluyordu, emin değildi.

Sağ salim. Bütün mesele buydu. Güç istemişti, buzlu su sıcaklığını ve canını emerken güçlü olmak için yalvarmıştı fakat karşılığında *bunu* almıştı. Dayanıklılık. Yenilmezlik. Ama neden?

DÜ'ler doğadışı, ben de bir DÜ'yüm, o zaman ben de doğadışıyım. Çok basit bir denklemdi ama yanlış olan bir şeyler vardı. Sebebini bilmiyordu ama *yanlıştı.* Kalbinin derinliklerinde garip ve basit bir kesinlikle DÜ'lerin yanlış olduğunu biliyordu. Var olmamaları gerektiğini. Fakat aynı kesinlikle *kendisinin* kusurlu olmadığını, onlar gibi olmadığını da biliyordu. Farklıydı, evet, aksi iddia edilemeyecek derecede farklıydı ama kusurlu değildi. Merdivende söylediklerini hatırladı. Kelimeler ağzından dökülüvermişti.

Fakat bu bir takas, Profesör, Tanrı ya da şeytanla yapılmış bir takas...

Aradaki fark bu olabilir miydi? Şeytanın, en yakın arkadaşının tenine büründüğünü görmüştü fakat Eli kendi içinde herhangi bir kötülük varmış gibi hissetmiyordu. Hissettiği bir şey varsa, bu güçlü ve sabit ellerdi; tetiği çekerken, Lyne'ın boynunu kırarken, Stell'den kaçmazken ona yol göstermişlerdi. Huzurla, kendinden eminlikle dolu bu anlar inancını pekiştiriyordu.

Fakat bir işarete ihtiyacı vardı. Tanrı, son birkaç günde, Eli'ın yaptığı keşifler güneş gibi parıldarken kibrit alevi gibi kalmıştı. Eli bir kez daha çocukluğuna dönmüş gibi hissediyordu; bir işarete ihtiyacı vardı, takdir edildiğini bilmeye. Cebindeki çakıyı çıkarıp açtı.

"Bahşettiğini geri alacak mısın?" diye sordu apartmanın karanlığına. "Artık senin mutlak iradenin eseri değilsem, bu gücü benden alırdın, değil mi?" Eli'ın gözlerinde yaşlar belirdi. "Değil mi?"

Dirseğinden bileğine kadar derin bir kesik attı, kolundan akıp yerde birikmeye başlamış kanları acı içinde izliyordu. "Ölmeme izin verirdin." Bıçağı diğer eline aldı ve öteki koluna aynı kesiği attı fakat yaralar bileğine ulaşamadan kapanmaya başlamış, geride pürüzsüz bir ten ve ufak bir kan gölü bırakmıştı.

"*Değil mi?*" Eli daha derinden, bıçağı kemiğe dayayarak, tekrar tekrar, her yer kanla kaplanana kadar kesti. Tanrı için yüz kez can verdi ve yüzünde de Tanrı canını bahşetti. Korkuları ve şüpheleri kanıyla akıp gitti. Sonunda, titreyen ellerindeki bıçağı kenara bıraktı. Parmaklarını kana batırdı, haç çıkardı ve ayağa kalktı.

V

ÖĞLEN

ESQUIRE OTELİ

Eli arabasını sokağa park etti.

Üç yıl önce deprem yaratma yeteneğine sahip bir DÜ'nün başına açtıklarından sonra otellerin yeraltı otoparklarına güvenmiyordu. İyileşmesi iki saatini almıştı ve iyileşebilmek için öncelikle üzerindeki yıkıntılardan kurtulması gerekmişti. Ayrıca, giriş çıkış kayıtları, bilet, para, barikat derken garajlar çabuk hareket etmeyi imkânsız hale getiriyordu. Bu yüzden Eli arabayı sokağın karşısına park etti ve otelin gösterişli girişine yöneldi. Taş ve ışıklandırmalarla yapılmış süsleme, Merit'in gurur kaynağı olan oteli ilan ediyordu: ESQUIRE. Serena burada kalmak istemişti ve Eli karşı çıkacak havada değildi. Sydney'le yaşadıkları ufak *problemden* beri, sadece birkaç gündür orada kalıyorlardı. Eli kızın ormanda kan kaybından öleceğini, arkasından sıktığı mermilerden bir ya da ikisinin dağa taşa değil de Sydney'e denk geleceğini ummuştu. Fakat cebindeki resim ve ölüp dirildikten sonra yine ölen Barry Lynch, bunun aksini söylüyordu.

"İyi günler, Bay Hill."

Eli o anda Bay Hill olduğunu hatırlayamadı ama ardından gülümsedi, resepsiyondaki kadının selamına başıyla karşılık verdi. Serena sahte kimliklerden çok daha iyiydi. Buraya giriş yaparken kimlik bile göstermesi gerekmemişti. Ya da kredi kartı. Serena epey işe yarıyordu. Birilerine bu kadar bağımlı olmaktan hoş-

lanmıyordu ancak bunu da aklında farklı şekilde yorumlamayı başarmış, Serena'nın işlerin daha kolay, rahat ilerlemesini sağladığını, gerektiği takdirde kendisinin de yapabileceği işlerle vakit kaybetmekten kurtardığına karar vermişti. Serena hayati bir öneme sahip olmasa da işine yarıyordu.

Asansöre ilerlerken, Eli bir adamın yanından geçti. Yabancının siluetini çabucak aklına kazıdı. Biraz alışkanlıktan biraz da on yıldır tedbiri elden bırakmama amacıyla her karşılaştığı insanı kılı kırk yararak incelemesinden kaynaklanan bir özellikti bu. Otel pahalı ve havalıydı, müşterilerin çoğu takım elbiseli insanlardı. Bu adamın üzerinde takım elbiseyi andıran bir kıyafet vardı fakat dev gibiydi ve yukarı sıvanmış kolları ve yakasından görünen boynu dövmelerle kaplıydı. Elindekini okuyarak Eli'ın yanından geçti ve kafasını dahi kaldırmadı. Resepsiyondaki kadının bu durumu umursamadığını fark edince, Eli bu iriyarı yabancının yüzünü aklına kazımaya karar verdi ve odasına çıktı.

Asansöre binerek dokuzuncu kata çıkıp odasına girdi. Oda rahat ve ferahtı, açık mutfağı, yerden tavana kadar uzanan pencereleri ve Merit manzaralı bir balkonu vardı. Fakat Serena yoktu. Eli çantasını kanepeye fırlatıp bugünkü gazete ve üzerinde dizüstü bilgisayarın bulunduğu, köşedeki masanın başına geçti. Bilgisayarı açtı ve Merit polisinin veritabanı yüklenirken, ön cebindeki resmi çıkararak masanın üzerine koydu, kırışan köşelerini düzleştirdi. Veritabanı hazır olduğunu belli eden bildirim sesini çıkarınca, Memur Dane ve Dedektif Stell'in kendisi için ayarladığı açığı kullanarak giriş yaptı.

Aradığı dosyayı bulana kadar veritabanını araştırdı. Beth Kirk yüzüne bakıyordu, mavi saçları suratını çevreliyordu. Bir an bakışlarına karşılık verdi, ardından profili sürükleyerek çöp kutusuna attı.

VI

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Eli üniversitenin kendisine tahsis ettiği tek kişilik dairede oturmuş, yemekhaneden aldığı Çin yemeğini yerken, televizyonda haberler başladı. Dale Sykes, Lockland Üniversitesi'nde çalışan bir temizlik görevlisi, önceki gece işten eve giderken bir vurkaç vakasının kurbanı olmuştu. Eli ağzına bir parça daha brokoli attı. Böyle olsun istememişti. Yani, arabasına temizlik görevlisini öldürme amacıyla binmemişti. Fakat Sykes'ın vardiyasını öğrenmiş ve arabaya binişini Sykes'ın haftada bir kaldığı gece mesaisinden çıkışına denk getirmiş, Sykes'ı karşıdan karşıya geçerken görmüş ve gazı köklemişti. Fakat bu olay, olay dizisinde herhangi bir sapma olsa adamın hayatının kurtulmasıyla sonuçlanacak bir ihtimaller silsilesinin sonucuydu. Temizlik görevlisinin hayatta kalması için ona bir şans vermek, daha doğrusu Tanrı'nın duruma müdahale etmesi için bir fırsat tanımak açısından aklına bir tek bu düşünce gelmişti. Sykes DÜ değildi fakat icabına bakılması gereken bir işti ve Eli arabasıyla adamın üzerinden geçerken çıkan sesi duyduğunda ve göğsünü bir sükûnet doldurduğu anda, doğru kararı verdiğini anlamıştı.

Şimdi de televizyonda haberler açıkken koltuğa yayılmış, Çin yemeğinin altında duran iki deste kâğıda bakıyordu. Biri tez notlarıydı; tezine başlarken topladığı bilgiler internet sitelerinden aldığı ekran görüntüleri, ifadeler ve ona benzer şeyler. Diğeriyse

Lyne'ın mavi dosyasındaki dokümanlardı. Eli'ın DÜ'lüğün nedenselliğini açıklayan teorisi oradaydı ama Lyne potansiyel DÜ'leri belirlemekte kullanılan durum ve faktörlere kendi notlarını da eklemişti. Profesör, ölüme yakın deneyimlere Eli'ın onu daha önceden de kullanırken duyduğu bir terim eklemişti. Travma Sonrası Ölüm Bozukluğu ya da ÖYD kaynaklı psikolojik dengesizlikler ile yeni olduğunu tahmin ettiği, hastanın önceden sahip olduğu hayattan kaçma ya da yeteneklerinden yola çıkarak hayatını yeniden düzenleme isteğini anlatan Yeniden Doğma Prensibi adında bir teori.

İkincisini okurken yüzünü buruşturdu. Bu notlarda kendini görmek hiç hoşuna gitmemişti. Ancak okumak için iyi bir sebebi vardı. Dale Sykes'ı ezerken hissettiği şey, Victor'ın canını almaya çalışırken hissettiğiyle aynıydı. Amacını hissetmişti. Ve amacının ne olduğunu yeni yeni anlıyordu.

DÜ'ler doğaya, Tanrı'ya hakaretti; bu kadarından emindi. Normal değildiler ve güçlüydüler ama Eli her zaman onlardan daha güçlü olacaktı. Eli'ın gücü onlarınkine karşı bir kalkandı, aşılamazdı. Normal insanların yapamadıklarını yapabilir, onları durdurabilirdi.

Öncelikle onları bulması gerekiyordu. Araştırmayı incelemesinin, elde ettiği bulguları Lyne'ın yöntemleriyle karıştırmasının sebebi de buydu. İşe nereden başlayacağı konusunda yardımcı olacağını umuyordu.

Victor her zaman bu tip bulmacalarda daha başarılı olmuştu. Bağlantılar ne kadar zayıf olursa olsun tek bir bakışta hepsini görürdü. Fakat Eli inatçıydı, arka planda haberler devam ederken belgeleri tekrar tekrar karıştırdı ve sonunda aradığını buldu. Bir ipucu. Eli'ın her ihtimale karşı kaydettiği bir gazete makalesi. Bir adamın ailesi, sebebi açıklanamayan bir kazada ölmüştü. Adamın bir binanın çökmesi sonucu neredeyse öldüğü kazadan

sadece birkaç ay sonraydı. Sadece adı –Wallace– yazılmıştı ve oraya bir saat mesafedeki bir şehrin yerel gazetesinde, orada yaşadığından bahsediliyordu. Eli önünde duran isme birkaç dakika baktıktan sonra %99.5'ini dikkat çekmeye çalışan insanların oluşturduğu bir internet forumundan aldığı ekran görüntüsünü buldu. Dikkatli çalıştığı için her ihtimale karşı ekran görüntüsünün çıktısını almıştı. Siteye üye olanların adlarının yazılı olduğu bir liste bile bulmuştu. Aralarından biri, Wallace47, eski başlıklardan birine sadece bir mesaj atmıştı. Geçen seneye aitti, kendi başından geçen kaza ile ailesinin geçirdiği kazanın arasındaki bir tarihe denk geliyordu. Tek yazdığı *Yanımdaki hiç kimse güvende değil* olmuştu.

Önemli bir bulgu sayılmazdı fakat bir başlangıçtı. Dışarıdan aldığı yemeğin kutusunu çöpe fırlatıp televizyonu kapadıktan sonra gitmek istedi; koşmak, kaçmak değil, *bir hedefe doğru gitmek.* Artık bir amacı vardı. Bir misyonu.

Fakat beklemesi gerektiğini biliyordu. Mezuniyetine kadar gün saydı, bu sırada profesörlerin, danışmanların ve polislerin üzerine çevrilmiş dikkatlerini yakıcı yaz güneşi gibi hissediyordu. Başlarda rahatsız olmuştu ama zamanla, aylar geçtikçe etkisi azalmış ve bitirme sınavlarına girdiği gün birçoğu endişeleniyormuş gibi görünmeyi bile unutmuştu. Nihayet yılın sonu geldiğinde Eli eşyalarını toplamış, kaldığı yeri son bir kez gözden geçirip kapıyı kilitlemişti. Anahtarı okula ait zarflardan birine koydu ve öğrenci işlerinin önündeki posta kutusuna attı.

Sonra, tam o anda, Lockland kampüsü arkasında ufalıp giderken, Cardale soyadından sonsuza kadar kurtuldu ve Eli Ever olarak misyonunu tamamlamak üzere yola çıktı.



Eli öldürmekten zevk almıyordu.

Ardından gelen anıysa çok seviyordu. Kırılmış kemikleri ve kesilmiş derisi iyileşirkenki sessizliği ve Tanrı'nın yanında olduğunu hissetmeyi.

Ancak öldürme işi tahmin ettiğinden zordu.

Ve o kelimeden hoşlanmıyordu. *Öldürmek. Kaldırmak* dese olmaz mıydı? *Kaldırmak* daha hoş bir sözcüktü. Kurbanlarına insan değillermiş gibi bir hava veriyordu ki insan değillerdi... sadece öyle görünüyorlardı. Her halükârda, pis bir işti. Televizyonda öldürme konusunda yaratılan izlenim düzgünce yapılabileceğine yönelikti. Silahın çok az ses çıkaracağına. Bıçağın sokulduğu gibi kurbanın öleceğine. Sadece anlık bir şoka.

Kamera orada kesiyordu ve hayat devam ediyordu.

Basitti.

Açıkçası, Lyne'ın ölümü gerçekten kolay olmuştu. Sykes'ınki de öyle; sonuçta bütün işi araba yapmıştı. Ancak Eli kana bulanmış lateks eldivenini çıkarırken, kendini kameranın bu sahneyi kesmesini ve daha neşeli bir sahneye geçmesini dilerken bulmuştu.

Wallace karşı koymuştu. Ellili yaşlarının sonundaydı ama öküz gibi güçlüydü. Eli'ın en sevdiği bıçaklarından birini bükmüş, kırıp ikiye ayırmıştı.

Eli tuğla duvara yaslandı ve cesedi en yakındaki çöp kutusuna atmadan önce kaburgalarının yerine oturmasını bekledi. Sıcak bir geceydi ve ara sokaktan çıkmadan önce üzerinde kan var mı diye kontrol etti. Hissettiği huzur çoktan kaybolmaya başlamış, yerine hüzün bırakmıştı.

Kendini bir kez daha kaybolmuş hissetmeye başlamıştı. Amaçsız. Elindeki onca ipucuna rağmen, Wallace'ı bulması üç haftasını almıştı. Yavaş, zor bir süreçti. Emin olması gerekiyordu. Kanıta ihtiyacı vardı. Emin olamadan harekete geçemezdi, değil mi? Eli'ın normal insanları öldürmeye niyeti yoktu. Lyne ve

Sykes istisnaydı; içinde bulundukları durumun kurbanları olmuşlardı. Ölümleri talihsiz olsa da gerekliydi. Kendisine karşı dürüst olması gerekirse onları öldürmekte acemice davrandığı ortadaydı. Wallace'ta gelişme kaydetmişti. Her konuda olduğu gibi, bir öğrenme eğrisi vardı ama eskilerin bu konuda söylediği söze inanmakta kararlıydı.

İşleyen demir ışıldar.

VII

ÖĞLEN

ESQUIRE OTELİ

Victor ve Sydney otel odasında oturmuş, soğuk pizza yiyor ve Mitch'in önlerine koyduğu profilleri inceliyorlardı. Mitch ufak bir iş halletmek için çıkmıştı ve her ne kadar Victor, Zachary Flinch adında orta yaşlı bir adamın profilini incelemekle meşgul olsa da, aklı profillerden çok tezgâhta hemen yanında duran telefonunda ve Stell ismindeydi. Parmaklarıyla bacağında ritim tutuyordu. Telefonun öteki tarafındaysa Dominic Rusher adında genç bir adamın profili duruyordu.

Sydney, Victor'ın yakınındaki iskemlede oturmuş, ikinci dilim pizzasını bitirmekle meşguldü. Victor, Sydney'i Eli'ın üçüncü profilin altına sıkışmış gazete makalesindeki resmine bakarken yakaladı. Makalenin üzerinde duran profil mavi saçlı Beth Kirk'e aitti. Sydney'in makaleyi çekip çıkarışını ve büyük, mavi gözlerini üzerine dikişini izledi.

"Merak etme, Syd," dedi Victor. "Onun canını yakacağım."

Bir an sessiz kalan Sydney'in yüzünde bir maske belirdi. Ardından parçalandı. "Eli peşimden gelirken," dedi, "bana bunu *herkesin iyiliği için* yaptığını söyledi." O kelimeleri büyük bir nefretle söylemişti. "Benim normal olmadığımı. Varlığımın Tanrı'ya yapılmış bir saygısızlık olduğunu. Beni öldürmek için gösterdiği sebep buydu. Pek de iyi bir sebep olmadığını düşünmüştüm."

Yutkundu. "Fakat görünüşe bakılırsa ablamın beni ona teslim etmesine yetmiş."

Victor kaşlarını çattı. Sydney'in ablası Serena hâlâ kafasını kurcalıyordu. Eli'ın onu öldürmemesindeki sebep neydi? Geriye kalan herkesi öldürmeye kafayı takmış gibi görünüyordu.

Kafasını kaldırarak, "Durumun sandığından farklı olduğuna eminim," dedi Victor. "Ablanın yeteneği ne?"

Sydney duraksadı. "Bilmiyorum. Göstermedi. Gösterecekti de erkek arkadaşı beni vurmaya karar verdi. Neden sordun?"

"Çünkü," dedi Victor, "Eli onu yanında tutuyor. Bir sebebi olmalı. Ablan Eli için değerli olmalı."

Sydney başını öne eğip omuzlarını silkti.

"Fakat," diye ekledi Victor, "değere bakacak olursak yanında tutması gereken kişi sendin. Onun kaybı benim kazancım oldu."

Sydney'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Pizzanın kenarını yerde duran büyük siyah karartıya attı. Dol kafasını kaldırdı ve pizzayı yere düşmeden yakaladı. Sonra ayağa kalktı ve tezgâhın etrafından dolanarak Victor'ın yanına geldi, pizzanın kenarını atmasını bekliyordu. Victor köpeği besledi ve bar tabüresinde oturmasına rağmen karın hizasına gelen kulaklarını kaşıdı. Sydney'e baktı. Gerçekten de başıboşları etrafına topluyordu.

Telefonu çaldı.

Tek bir hareketle elindeki kâğıdı bırakıp telefonu açtı. "Evet?"

"Onu buldum," dedi Mitch.

"Dane'i mi Stell'i mi?"

"Dane. Bir oda bile tuttum."

Paltosunu giyerken, "Nerede?" diye sordu Victor.

"Pencereden dışarıya bak."

Victor büyük adımlarla yerden tavana kadar uzanan pencerelere ulaştı ve manzarayı inceledi. Yolun karşısında, iki bina ötede bir gökdelen inşaatı vardı. İnşaat iskelesinin etrafı tahta panellerle çevrilmişti ve önünde FALCON PRICE yazılı bir branda asılıydı

ancak inşaatta kimse çalışmıyordu. Projeye ya ara verilmişti ya yarıda bırakılmıştı.

"Harika," dedi Victor. "Geliyorum."

Victor telefonu kapadı ve Sydney'i iskemleden inmiş, kırmızı paltosunu eline almış bir halde beklerken buldu. Yüzünde, tıpkı Dol gibi beklentili ve umut dolu bir ifade vardı.

"Olmaz, Sydney," dedi Victor. "Burada kalman gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Sydney.

"Çünkü kötü biri olmadığımı düşünüyorsun," dedi Victor. "Ve sana bunun aksini göstermek istemiyorum."

Victor gökdelen inşaatının alt kısmındaki tamamlanmamış kısımları çevreleyen naylonların arasından geçti. Beton ve çelik zeminde ayak sesleri yankılanıyordu. Duvarları olmayan odalardaki ince toz tabakası inşaatın yakın zaman önce durduğuna işaret ediyordu ama kullanılan malzemelerin kalitesi ve bölgeyi göz önünde bulundurunca, burasının uzun süre böyle kalmayacağı sonucuna vardı. Bu tip binalar böyle işleri yapmak için biçilmiş kaftandı.

Birkaç bariyeri daha geçtikten sonra Mitch'i, yanında katlanır sandalyede oturan bir adamla buldu. Mitch sıkılmış gibiydi. Sandalyedeki adam öfkeli görünüyordu, öfkesinin altında yatansa korkuydu. Victor korkusunu hissedebiliyordu, acının yarattığı dalga dalga yayılan histen biraz daha zayıftı. Zayıf, kısa siyah saçlı ve keskin çene hatlı bir adamdı. Elleri arkasından koli bandıyla bağlanmıştı ve üniforması hâlâ üzerindeydi, yakasının bazı yerleri kanla lekelenmişti. Kan yanağından ya da burnundan, belki de ikisinden gelmişti. Birkaç damla da kalbinin üzerinde duran rozetine düşmüştü.

"Açık konuşmam gerekirse," dedi Victor, "Stell'i görmeyi umuyordum."

"İkisi de olur demiştin. Stell yoktu. Bunu sigara molasında yakaladım," dedi Mitch.

Victor keyifle gülümseyip dikkatini sandalyedeki adama verdi. "Sigara sağlığa zararlıdır, Memur Dane."

Memur Dane bir şeyler söyledi ama ağzındaki koli bandı söylediklerini anlaşılmaz hale getiriyordu.

"Beni tanımıyorsun," diye devam etti Victor. Ayağını katlanır sandalyenin kenarına koyup devirdi. Memur Dane şiddetli bir çatırtı ve boğuk bir inlemeyle yere düştü. Victor sandalyeyi düşmeden tutup kıvrak bir hareketle çevirdi ve oturdu. "Bir arkadaşının arkadaşıyım. Ve yardımına ihtiyacım var." Öne eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. "Polis veritabanına giriş kodunu öğrenmek istiyorum."

Memur Dane kaşlarını çattı. Mitch de öyle.

"Vic," dedi Mitch, Dane duymasın diye Victor'ın kulağına eğilmişti. "Ona neden ihtiyacın olsun ki? Ben zaten içerideyim."

Victor polis memurunun işitip işitmemesini takmıyor gibi görünüyordu. "Sayende ne yaptıklarından haberdar oldum ve bunun için sana minnettarım. Fakat veritabanına bir şey eklemek istiyorum ve bunun için sisteme kayıtlı bir kimliğe ihtiyacım var." Yeni bir mesaj göndermenin vakti gelmişti ve Victor her detayın kusursuz olmasını istiyordu. İşaretlenmiş profillerde gönderiyi hazırlayanın ismi vardı ve Mitch'in belirttiği üzere, hepsini iki kişiden biri girmişti: Stell ya da Dane.

Ayağa kalkarak, "Ayrıca," dedi Victor, "böylesi daha eğlenceli."

Odadaki hava vızıldamaya başladı, inşaatın etrafındaki iskeletin enerjiyi yansıtmasıyla odanın dört bir yanı titredi.

Victor, "Dışarıda beklesen iyi olur," dedi Mitch'e.

Victor yaptığı işte ustalaşmıştı, kalabalığın içinden birini seçip külçe gibi yere yığılmasına sebep olabilirdi ama yine de ayakaltında kimse olsun istemiyordu. Tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi. Nadir de olsa kendini kaybedebiliyor ve acı kontrolden

çıkıp etraftakilere yayılabiliyordu. Mitch Victor'ı soru sormayacak kadar iyi tanıdığı için muşamba perdeyi kenara çekip odadan ayrıldı. Victor Mitch'in gidişini izledi, parmaklarını kullanmaya hazırlanırcasına çatırdattı. Mitch'i bu işe dahil ettiği için kendini az da olsa kötü hissediyordu. Mitch'in öyle yüksek güvenlikli bir hapishaneye gönderilmesindeki tek sebep bilgisayar korsanlığı değildi tabii ama olsun. Bir polis memurunu kaçırmak oldukça ciddi bir suçtu. Victor'ın işlemek üzere olduğu suçlar kadar ciddi değildi tabii fakat Mitch'in sabıka kaydını göz önünde bulundurunca, pek de iyi görünmeyeceği kesindi. Wrighton Hapishanesi'nin parmaklıkları dışına çıktıkları gibi arkadaşından ayrılmayı düşünmüştü fakat Victor'ın yeteneği insanüstü güce sahip olmayı kapsamıyordu ve birinin cesetleri ortadan kaldırmasına yardım etmesi gerekecekti. Bir de Mitch'in yanında olmasına alışmıştı. Victor iç geçirip dikkatini polis memuruna çevirdi. Bantlı ağzına rağmen konuşmaya çalışıyordu. Victor çömeldi, ağzındaki bandı çıkarken dizini göğsüne bastırdı.

"Ne yaptığından haberin yok senin," diye hırladı Memur Dane. "Bunun bedelini çok fena ödeyeceksin."

Victor sessizce gülümsedi. "Ödeten sen olmayacaksın."

"Sana neden yardım edeyim ki?"

Victor memurun ağzını bir kez daha bantladı ve ayağa kalktı.

"Etmemen daha iyi zaten." Havadaki vızıltı şiddetlendi ve Memur Dane'in yüzü kasılmaya başladı. Ağzındaki bant çığlığını boğmuştu. "Fakat edeceksin."

VIII

BU AKŞAM ÜZERİ

ESQUIRE OTELİ

Eli arkasından gelen kapı açılma sesini işittiğinde, polis veritabanının karelere ayrılmış ekranına bakıyordu. Ekrana tıkladı, DÜ olduğundan şüphelendiği Dominic Rusher adlı kişinin profilini kapadığı sırada bir çift ince kol omuzlarına dolandı ve kulağında Serena'nın dudaklarını hissetti.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Eli.

"Sydney'i arıyordum."

Eli gerildi. "Ve?"

"Şansım yaver gitmedi ama etrafa haber saldım. En azından artık onu arayan birkaç çift gözümüz daha var. Bankada işler nasıl gitti?"

"Stell'e güvenmiyorum," dedi Eli yüzüncü kez.

Serena iç geçirdi. "Barry Lynch nasıldı?"

"Oraya vardığımda bir kez daha ölmüştü." Masadaki çocuksu çizimi eline aldı, arkasına dönmeden Serena'ya uzattı. "Ama bunu bırakmış."

Kâğıt elinden alındıktan hemen sonra, "Victor'ın bu kadar zayıf olduğunu bilmiyordum," dedi Serena.

"Şakanın sırası değil," diye parladı Eli.

Serena sandalyeyi çevirerek Eli'ın yüzüne baktı. Gözleri buz gibiydi. "Haklısın," dedi Serena. "Bana Sydney'i öldürdüğünü söylemiştin."

"Öldürdüğümü sanıyordum."

Serena eğildi ve Eli'ın yüzündeki numarasız gözlüğü çıkardı. Eli hâlâ taktığını unutmuştu. Serena gözlüğü kafasına taktı ve Eli'i öptü; dudaklarından değil, ona her karşı çıktığında kırıştığını gördüğü alnından.

"Gerçekten mi?" dedi nefesi nefesine karışırken.

Dudakları tenine değerken Eli rahatlamayı denedi. Serena'nın gözlerine bakmazken daha kolay düşünüyordu.

"Evet."

Bunu söylediği anda içinden rahat bir nefes aldı. Doğruyla yanlış arası tek bir kelime söylemişti, fazlasını değil. Fakat bu bile zordu, bütün enerjisini alıp götürmüştü, yine de Serena'ya karşı çıkma konusunda her geçen gün daha başarılı olduğu bir gerçekti.

Serena soğuk mavi gözleriyle Eli'ın gözlerine bakacak kadar geri çekildi. Eli onun gözlerindeki iblisi görebiliyordu; tatlı dilli, kurnaz iblisi. Daha önce birçok kez aklından geçirdiği gibi, bir kez daha onu ilk gördüğü anda öldürmüş olmayı diledi.

IX

GEÇEN SONBAHAR

MERIT ÜNİVERSİTESİ

Müzik duvarda asılı tabloları yerinden oynatacak kadar gürültülüydü. Bir melek ile büyücü merdivenlerde yiyişiyordu. İki yaramaz kedi aralarına bir vampir almıştı, sarı lensli bir adam uluyordu ve başka biri bir bardak ucuz birayı Eli'ın ayağının dibine dökmüştü.

Eli kapının yanında duran iblisin boynuzlarını alıp kafasına taktı. Kızın içeri girdiğini görmüştü. Yanındaki Barbie ve Katolik liseli kız kostümlü arkadaşlarının aksine, kız kot pantolon ve tişörtle gelmişti, sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Eli bir an gözünü kızdan ayırdı ve tekrar baktığında elleri başlarının üzerinde, kalabalığı yararak ilerleyen arkadaşlarını görebildi ama kız ortalarda yoktu. Kendini hemen belli etmesi gerekirdi, sonuçta Cadılar Bayramı partisine kostümsüz gelen birini bulmak zor olmamalıydı fakat hiçbir yerde yoktu.

Eli evin altını üstüne getirdi, vaktini harcayan alt sınıflardan kaçınarak aramaya devam etti. Gururu okşanmıştı, onu kendilerinden biri gibi görmeleri Eli'ın hoşuna gitmişti –sonuçta son on yılda hiç değişmemişti– fakat buraya iş için gelmişti. Eli birinci katta defalarca tur attıktan sonra *kız* onu buldu. Bir el Eli'ı merdivenlere, gölgelerin içine çekti.

"Selam," diye fısıldadı kız. Gürültülü müziğe, bağrışmalara rağmen nasıl olduysa Eli kızı duymakta hiçbir güçlük çekmiyordu.

"Selam," diye fısıldadı Eli.

Kız parmaklarını Eli'ınkilere doladı ve merdivenlerden yukarı, partinin insanı sağır eden gürültüsünden uzağa ve içeri girmeden önce bakışından anladığı kadarıyla kendine ait olmayan bir yatak odasına girdiler. *Üniversiteli kızlar,* diye düşündü Eli neşeyle. Onlar gibisi yoktu. Kapıyı arkalarından kapadı ve oda huzur verici bir sessizliğe büründü, partinin gümbürtülü müzikleri kısık bir uğultuya dönüştü. Işıklar kapalıydı. Öyle kalmasına karar verdiler, içeriyi aydınlatan tek şey sokak lambaları ve ay ışığıydı.

"Cadılar Bayramı partisine kostümsüz mü geldin?" diye takıldı Eli.

Kız arka cebinden bir büyüteç çıkardı.

"Sherlock işte," dedi kız. Hareketleri yavaştı, neredeyse uykulu gibiydi. Gözleri kış vakti donmuş sular gibiydi ve Eli kızın gücünün ne olduğunu anlayabilmiş değildi. Onu yeterince uzun süre incelememiş, gücünü göstermesini beklememişti. Daha doğrusu, gücünün ne olduğunu anlamak için haftalardır araştırma yapıyor olmasına rağmen, gücünü kullandığına bir türlü şahit olamamış ve bu yüzden ona biraz yaklaşmaya karar vermişti. Kendi kurallarını çiğniyordu ve bunun farkındaydı fakat buna rağmen yapabileceği bir şey yoktu.

"Peki ya sana ne demeli?" diye sordu kız. Eli boyunun kızın göremeyeceği kadar uzun olduğunu fark etti. Kafasını eğip tepesinde duran boynuzları işaret etti. Kırmızı renkteydi, pullarla süslenmişti ve odanın karanlığında parlıyordu.

"Mephistopheles," dedi Eli. Kız bu cevaba gülerek karşılık verdi. İngiliz edebiyatı öğrencisiydi. Eli bu kadarını biliyordu. *Ve duruma uygun*, diye düşündü. Bir iblisin diğerini oyuna getirmesi.

"Hakikaten orijinalmiş," dedi bıkkın bir gülümsemeyle. Serena Clarke. Notlarında kızın adı yazıyordu. Güzelliğinin farkında değil gibiydi. Yüzündeki hafif makyajı öylesine yapmış gibi görünüyordu ve Eli bakışlarını gözlerinden ayırmakta güçlük çekiyordu. Güzel kızlara alışkındı ama Serena farklıydı, *fazlasıydı*. Öpüşmek için

Eli'ı kendisine çektiğinde, az kalsın cebindeki kloroformu unutacaktı. Serena'nın elleri sırtından aşağı inerek pantolonuna ulaştı ve tam cebindeki şişeye ve katlı duran mendile dokunacakken Eli ellerini tuttu. Duvara yaslayarak yukarı kaldırdı, öpüşmeye devam ederken başının üstünde birleştirdi. Dudaklarından soğuk su tadı geliyordu.

Kızı camdan atmayı düşünmüştü.

Bunun yerine kızın onu bu yabancı yatağa atmasına izin verdi. Kloroform beline batıyordu ve Eli bakışlarını kaçırmaya hazırlanırken, kızın parmağıyla işaret edip gülümseyerek ona fısıldaması, durmasına yetti. Eli'ın içi ürpermişti. Yıllardır hissetmediği gibi hissediyordu. Özlem duyuyordu.

"Öp beni," dedi kız ve Eli dediğini yaptı. Nasıl oluyorsa, kendini onu *öpmemeye* ikna edemiyordu ve dudakları kızınkilerle birleştiği anda, kız Eli'ın ellerini başının arkasında sabitledi. Üzerinde duran kızın sarı saçları yüzünü gıdıklıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu kız. Eli bu gece adının Gill olmasına karar vermişti ama konuştuğunda ağzından çıkan şey, "Eli Ever," oldu.

Ne oluyordu böyle?

"Ne kadar ilginçmiş," dedi Serena. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Buraya seni bulmak için geldim." Sözler Eli konuşmaya başladığının farkına bile varmadan dökülüvermişti dudaklarından. Vücudu kaskatı kesildi ve aklının bir köşesinde, içinde bulunduğu durumun sıkıntılı olduğunun, yataktan kalkması gerektiğinin farkındaydı. Ancak kendini kurtarmaya çalıştığı anda, kız, "Bir yere gitme, kıpırdamadan uzan," dedi ve Eli vücudunun kontrolünü kaybetti. Kalbi küt küt atmasına rağmen kızın dokunuşuyla olduğu yerde kalmıştı.

"Dikkat çekiyorsun," dedi Serena. "Seni görmüştüm. Geçen hafta."

Aslında Eli onu *iki* haftadır takip ediyor, gücünü kullandığına şahit olmayı umuyordu. Şansı yaver gitmemişti. Şu ana kadar. Vücudunu hareket ettirmeye çalıştı ama vücudunun tek isteği kızın altında yatmaktı. *Eli'ın* tek isteği kızın altında yatmaktı.

"Beni takip mi ediyordun?" Bu soruyu keyifle sorar gibi bir hali vardı ve Eli'ın cevabı, "Evet," oldu.

"Neden?" diye sordu Serena, ellerini bırakmıştı fakat hâlâ üzerindeydi.

Eli dirseklerinden destek alarak kalkmayı başardı. Cevabını ağzına gelen safra gibi yutmaya çalıştı. *Seni öldürmek için deme. Seni öldürmek için deme. Seni öldürmek için deme.* Söyleyeceklerinin boğazından yukarıya pençelerini geçire geçire tırmandığını hissetti.

"Seni öldürmek için."

Kızın yüzü asıldı fakat kıpırdamadı. "Neden?"

Cevabı anında verdi. "Sen bir DÜ'sün," dedi Eli. "Doğaya aykırı bir gücün var ve bu çok tehlikeli. *Sen* çok tehlikelisin."

Serena sırıttı. "Bunu söyleyen de beni öldürmeye çalışan çocuk."

"Bunu yapma sebebimi anlamanı beklemiyor..."

"Anlıyorum ama bu gece beni öldürmeyeceksin, Eli." Çok rahat konuşuyordu. Eli kaşlarını çatmış olmalıydı çünkü kız, "Asma suratını. Yarın tekrar denersin," diye ekledi.

Oda karanlıktı ve dışarıda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Kız öne eğildi ve Eli'ın siyah saçlarındaki boynuzları çıkarıp dalgalı sarı saçlarına taktı. Çok tatlıydı ve Eli'ın doğru dürüst düşünebilmesine, neden ölmek zorunda olduğunu hatırlayabilmesine engel oluyordu.

Sonra, "Biliyor musun, haklısın aslında," dedi kız.

"Hangi konuda?" diye sordu Eli. Aklı yavaş işliyordu.

"Tehlikeliyim. Var olmamalıyım. Fakat sana beni öldürme hakkını ne veriyor?"

"Öldürebilirim de ondan."

Parmaklarını Eli'ın çenesinde gezdirirken, "Yanlış cevap," dedi kız. Sonra kendini Eli'ın üzerine bıraktı. Pantolonu pantolonuna, beli beline, teni tenine değdi.

"Bir daha öp," diye emretti Serena. Ve Eli dediğini yaptı.

Serena Clarke zamanının yarısını ölmüş olmayı dileyerek, diğer yarısını da etrafındaki herkese ne yapmaları gerektiğini söyleyerek ve *birilerinin* bunu yapmamasını dileyerek geçiriyordu.

Hastaneden çıkmak istemişti ve hastane çalışanları önünde Kızıldeniz gibi açılarak daha serumu bitmeden gitmesine izin vermişlerdi. Her istediğini yaptırabilmek, belki biraz acayip de olsa başlarda keyifliydi. Serena her zaman güçlü, istediğini elde etmek için savaşmaya hazır biri olmuştu. Fakat bir anda buna ihtiyacı kalmamıştı çünkü karşısındaki herkes onu gördüğü anda pes ediyordu. Etrafındaki her şeyi felç ediyordu, gözlerine baktığı anda kontrolüne girdiklerini görebiliyordu. Kendisine karşı çıkacak, gerginlik yaratacak kimse olmaması Serena'yı delirtmeye başlamıştı. Okula dönmek istediğini söylediğince ebeveynlerinin tek yaptığı, başlarıyla onaylamak olmuştu. Öğretmenleri işlevlerini yitirmişti. Arkadaşları her isteğine boyun eğiyordu. Erkekler çekiciliklerini yitirmiş, ona istediği ya da istemediği fakat isteyecek kadar sıkıldığı her şeyi vermişlerdi.

Eskiden Serena'nın iradesinin gücüne boyun eğen dünya, şimdi öylece diz çöker olmuştu. Mücadele etmesine ya da denemesine gerek kalmamıştı.

Kendini bir hayalet gibi hissediyordu.

En kötüsü de, her ne kadar kendisini mutsuz etse de gücünü kullanmanın ne kadar kullanışlı ve bağımlılık yapan bir şey olduğunu görüyordu. İnsanların kendisine zorluk çıkarmasını sağlayamadığında kontrolü eline almanın rahatlığına başvuruyordu. Gücünü

durduramıyordu. Onlara emir vermediğinde, sadece telkinde bulunduğunda, basit bir soru sorduğunda bile dediğini yapıyorlardı.

Serena kendini tanrı gibi hissediyordu.

Kendisine karşı çıkabilecek insanlar hayal ediyordu. Ona karşı çıkabilecek kadar güçlü iradelere sahip insanlar.

Sonra bir gece, sevgilisinin gözlerinde çok yakından tanıdığı o aptal, büyülenmiş ifadeyi görünce çok sinirlenmişti. Bir de onunla kavga etmeyi, ona karşı çıkmayı reddedip –insanı çileden çıkaracak bir sebepten ötürü karşısındakilere, kendisine karşı çıkmalarını *emredemiyordu*– şiddetin herhangi bir türüne meyletmesini sağlayamayınca, Serena gidip köprüden atlamasını söylemişti.

Ve çocuk Serena'nın dediğini yaptı.

Serena yatağında bağdaş kurup oturduğunu ve haberleri dinlediğini, arkadaşlarının etrafını sardığını ama ona dokunmadığını hatırlıyordu; onları kendisinden ayıran ince bir duvar var gibiydi. Korkuyorlardı belki... ya da hayranlık duyuyorlardı. İşte o an, Serena bir hayalet ya da bir tanrı olmadığının farkına varmıştı.

O bir canavardı.

∞

Eli kızın cebine bıraktığı küçük mavi kartı inceledi. Bir tarafına ana kütüphanedeki kafenin –ismi The Light Post'tu– adını karalamıştı; yanına da buluşma saatini: öğleden sonra iki. Diğer tarafındaysa *Şehrazad* yazılıydı. Eli kızın neye gönderme yaptığını anlamıştı tabii ki. *Binbir Gece Masalları.* Sultana hikâyeler anlatan ve günün sonunda onu öldürmemesi için her gece hikâyelerini yarım bırakan kadın.

Merit Üniversitesi'nin kampüsüne doğru yol alırken, on yıldır ilk kez kendini akşamdan kalma gibi hissetmişti. Başı ağrıyordu ve kafasını toparlamakta güçlük çekiyordu. Kızın etkisinden kurtulmak, onun hedefi olduğu düşüncesini kafasına tekrardan yer-

leştirmek için sabahtan beri uğraşıyordu. Öldürülecek bir hedefti o. Fazlası değildi.

Kartı arka cebine koydu. Serena'nın gelmeyeceğini biliyordu. Geçen geceden sonra yakınına yaklaşması aptallık olurdu. Özellikle de Eli niyetini ona açıkladıktan sonra. Fakat oradaydı, güneş gözlüğü ve lacivert süveteriyle Light Post'ta oturmuştu, sarı saçları yüzüne düşüyordu.

Masanın yanına gelip, "Canına mı susadın sen?" diye sordu Eli.

Serena omuz silkti. "Bir kez ölmüşlüğüm var. Üzerinden fazla vakit geçmiş olacak ki yeniden canım istiyor." Karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. Eli yapabileceklerini düşündü fakat kızı kampüsün orta yerinde öldüremeyeceği için oturmaya karar verdi.

Güneş gözlüğünü başına kaldırarak, "Serena," dedi kız. "Ama sen adımı biliyorsun zaten." Kahvesinden yudumladı. Eli konuşmuyordu. "Beni neden öldürmek istiyorsun?" diye sordu Serena. "Yapabiliyorum da ondan cevabını vereyim deme sakın."

Eli'ın zihninde düşünceler şekillendiği anda diline yöneliyordu. Kelimeler dudaklarından dökülürken tek yapabildiği yüzünü ekşitmek oldu. "DÜ'lerin varlığı doğaya aykırı."

"Bunu zaten söylemiştin."

"En yakın arkadaşım da dönüştü ve onda nelerin değiştiğini gördüm. İçine iblis kaçmış gibiydi. Kız arkadaşımı öldürdü, ardından beni öldürmeyi denedi." Eli dilini ısırdı ve kelimelerin ağzından dökülmesini engellemeye çalıştı. Gözleri miydi onu kontrolü altına alan yoksa sesi mi?

"Bu yüzden sen de bulduğun bütün DÜ'leri suçluyorsun," dedi Serena. "Arkadaşın yerine onları mı cezalandırıyorsun?"

"Anlamıyorsun," dedi Eli. "İnsanları *korumaya* çalışıyorum."

Kahvesini yudumlayan Serena gülümsedi. Mutluluk dolu bir gülümseme değildi. "Hangi insanları?"

"Normal olanları."

Serena iç geçirdi.

"Doğal olanları," diye ısrar etti Eli. "DoğaÜstüler var olmamalı. Onlara verilen sadece ikinci bir şans değil, kullanma kılavuzu olmayan bir silah. Kuralları yok. Varlıkları bile suç. Tam değiller."

Serena'nın kırmızı dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme kayboldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bir insan DÜ olarak tekrar canlandığında, her şeyiyle geri gelmiyor. Eksik parçalar oluyor." Eli bile, her ne kadar kutsanmış da olsa eksikleri olduğunun farkındaydı. "Empati, denge, korku ve yaptıklarının sonuçlarını idrak edebilme bilincine sahip değiller. Yeteneklerini frenleyebilecek şeyler yok oluyor. Bana yanıldığımı söyle. Ölmeden önce nasıl hissediyorsan şu anda aynı şekilde hissettiğini söyle."

Serena öne eğildi, kahvesini üst üste duran kitapların üzerine bıraktı. Eli'a karşı çıkmadı. Aksine, "Senin yeteneğin ne, Eli Ever?" diye sordu.

"Yeteneğim olduğunu düşünmene sebep olan ne?" Eli hızlıca konuştu, söylemek istemediği şeyleri söylemekten kaçınmak için aceleci davranıyordu. Sorusuna soruyla cevap verebilmesi bir nevi yeteneğine karşı çıkabildiği anlamına geliyordu fakat Serena'nın bunun farkında olduğunun da bilincindeydi. Serena'nın yüzündeki gülümseme keskinleşti.

"Bana gücünü söyle," dedi Serena.

Eli bu kez karşı koyamadı. "İyileşebiliyorum."

Serena kahkaha attı, oturdukları yerin karşısındaki bir iki öğrencinin kendilerine bakmasına sebep olacak kadar yüksek sesle gülmüştü. "Kendini seçilmiş biri gibi görmene şaşırmamak gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gücün kimseyi etkilemiyor. Kendinle alakalı. Bu yüzden kimseye zararın dokunmadığına inanıyorsun. Ama geriye kalanlar insanlığa karşı bir tehdit." Serena önünde duran kitaplara vurunca Eli psikoloji kitapları ile romanlara baktı. "Yaklaşmış mıyım?"

Eli Serena'yı sevdiğinden emin değildi. Ona amacından bahsetmek istiyordu ama bunun yerine, "DÜ olduğumu nereden anladın?" diye sordu.

"Her tavrından," dedi Serena ve gözlüğünü yüzüne indirdikten sonra devam etti, "kendini beğenmişlik akıyor. Yargıladığımı düşünme sakın. Nasıl hissettiğini iyi biliyorum." Saatinin alarmı çalınca Serena sandalyesini çekerek ayağa kalktı. Bu basit hareketi bile su gibi zarifti. "Biliyor musun, belki de beni öldürmene izin vermeliyim. Çünkü haklısın. Her ne kadar geri dönmüş olsak da bir parçamız ölü. Kayboldu. Eskiden olduğumuz kişileri unuttuk. Bu harika olduğu kadar korkunç bir durum."

O anda, ikindi güneşinin altında, öylesine üzgün görünmüştü ki, Eli'ın onuna yanına gitmemek için kendisine engel olması gerekti. İçinde bir şeyler kıpırdanmıştı. Serena ona Angie'yi hatırlatıyordu, daha doğrusu, her şey değişmeden önce Angie'nin yanındayken nasıl hissettiğini. *Kendisi* değişmeden önce nasıl hissettiğini. On yılını, kaybettiklerinin oluşturduğu boşluğu seyrederek geçirmişti ve şimdi, bu kıza bakarken o boşluk kapanıyor, parmaklarını uzatsa diğer tarafa *–neredeyse–* ulaşabilecekmiş gibi hissediyordu. Ona yakın olmak istiyordu; onu mutlu etmek, boşluğun diğer tarafına geçmek ve hatırlamak istiyordu. Dudağını ısırdı, kanın tadını alınca biraz kafasını toparlamayı başarmıştı. Bu hislerin tamamen kendine ait olmadığını biliyordu. Bu işin geri dönüşü yoktu. Orada olmasının bir sebebi vardı. Bir amacı. Ve bu kızın, bu canavarın, tehlikeli, komplike bir gücü vardı. Kolaylıkla baş edemeyecekti. Eli'ı kendine çekiyordu. Onu tatmin etmek istemesine sebep oluyordu. Buna ihtiyaç duymasına. Fakat bütün bunlar Eli'ın değil, kızın istekleri.

Masada duran kitaplarını alarak, "Hepimiz canavarız," dedi Serena. "Fakat sen de öylesin."

Eli onu duymazlıktan gelmeye çalışıyordu ama söyledikleri içine işlemeye başlamıştı ve aklına yerleşmeden önce büyük çaba

sarf ederek onlardan kurtulması gerekti. Ayağa kalktı fakat Serena arkasını dönmüştü bile.

"Beni bugün öldüremezsin," diye seslendi Serena. "Derse geç kalıyorum."



Eli psikoloji binasının önündeki bir bankta oturmuş, başını da geriye atmıştı. Güzel bir gündü, bulutlu fakat açık, serin fakat insanı üşütmeyen bir hava vardı ve yakasını kaldırıp saçları arasından esen rüzgâr ayık kalmasını sağlıyordu. Serena'nın gidişinin ardından, aklını bir kez daha toparlamıştı ve bir sorunu olduğunun farkındaydı. Onu görmeden, sesini duymadan öldürmesi gerekiyordu. *Baygın olsaydı*, diye düşündü Eli, *belki o zaman...*

"Ne güzel bir manzara." Sesi hem soğuk hem sıcaktı. Serena kitaplarını göğsüne yasladı ve başında dikilerek Eli'a baktı. "Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Seni öldürmeyi," dedi Eli. Yalan söyleyememenin insanı özgür kıldığını düşünmeye başlayacaktı neredeyse.

Serena başını yavaşça salladı ve iç geçirdi. "Benimle sınıfa kadar yürü."

Eli ayağa kalktı.

Eli'ın koluna girerek, "Söyle bakalım," dedi Serena. "Dün gece partideyken, beni nasıl öldürmeyi planlamıştın?"

Eli bulutları seyrediyordu. "Bayıltıp pencereden dışarı itecektim."

"Epey soğukkanlıymışsın," dedi Serena.

Eli omuz silkti. "Şüphe çekmeyecekti. Gençler böyle partilerde sarhoş oluyorlar. Kendilerini kaybettikten sonra kaybettikleri ilk şey dengeleri oluyor. Düşüyorlar. Pencereden de düşebilirler."

"Pekâlâ," dedi Serena, Eli'a iyice sokulmuştu. Saçları yüzünü gıdıklıyordu. "Pelerinin var mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Demek ki maske tercih ediyorsun."

Binaya vardıklarında, "Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?" diye sordu Eli.

"Kahramanı oynuyorsun..." dedi Serena, Eli'ın gözlerine bakıp devam etti: "En azından kendi hikâyende kahraman olduğunu düşünüyorsun." Basamaklardan çıkmaya başladı. "Seni bir daha görecek miyim? Haftanın ilerleyen günlerinde tekrar deneyeceğine dair bir şeyler kaleme aldın mı? Bilmek istiyorum ki ona göre gürzümü getireyim. Biraz boğuşuruz, en azından gerçekçi görünür."

Serena, Eli'ın şu ana kadar tanıştığı en ilginç kızdı. Bunu ona da söyledi. Serena gülümsedi ve içeri girdi.

Ertesi gün Eli'ı gördüğünde Serena'nın gözleri parladı.

Akşamüzeri Eli, iki elinde birer kahveyle binanın basamaklarında durmuş Serena'yı bekliyordu. Kararan gün ölü yapraklar ve uzakta yanan ateşlerin kokularını taşıyordu; Eli kahvelerden birini uzatırken nefesi ufak buhar bulutları halinde çıkıyordu ve Serena uzattığı kahveyi alarak Eli'ın koluna girdi.

"Kahramanım," dedi ve Eli aralarındaki şakaya gülümsedi. Neredeyse on yıldır yanına kimseyi yaklaştırmamıştı. DÜ birinin yanında olmasını düşünmemişti bile. Fakat buradaydı, yanında onlardan biriyle alacakaranlıkta yürüyordu. Ve mutluydu. Kendine hissettiklerinin yanlış, yansıtılmış hisler olduğunu hatırlatmayı, kol kola girmiş kampüsten beraberce uzaklaşırlarken tek yaptığının Serena'nın gücünü daha yakından tanımaya çalışmak ve onu ortadan kaldırmanın en uygun yolunu bulmak olduğuna inanmayı denedi.

Kol kola girmiş yollarına devam ederlerken, "Dünyadaki masum insanları kötü ve korkunç DÜ'lerden koruyorsun yani," dedi Serena. "Peki onları nasıl buluyorsun?"

"Bir sistemim var." Yürümeye devam ederken, Serena'ya kullandığı yöntemi açıkladı. Hedeflerini Lyne'ın üç adımlık tekniğini kullanarak belirliyordu. Sonra gözlemliyordu.

"İncelikli bir çalışmaya benziyor," dedi Serena.

"Öyle."

"Onları bulduğunda öylece öldürüyor musun?" Serena'nın adımları yavaşladı. "Soru sormuyor musun? Yargılamıyor musun? Tehlikeli olup olmadıklarına bakmıyor musun?"

"Eskiden onlarla konuşurdum. Artık konuşmuyorum."

"Hem yargıcı, hem jüriyi hem de celladı oynama hakkını nasıl kendinde buluyorsun?"

"Tanrı'dan." Bu kelimeyi kullanmak istememişti, bu garip kıza inançlarını bilme gücü, onları kendi amaçlarına göre eğip bükme imkânı vermeyi istememişti.

Serena dudaklarını büzdü, söyledikleri havada asılı kalmıştı fakat onunla dalga geçmedi.

Nihayet, "Onları nasıl öldürüyorsun?" diye sordu.

"Yeteneklerine göre değişiyor," dedi Eli. "Normalde silah kullanıyorum ama metalle, patlayıcılarla ya da benzer bir durumla ilgili sorun yaratacak gibiyse, başka bir yöntem bulmam gerekiyor. Tıpkı sende olduğu gibi. Gençsin ve öldüğün takdirde seni özleyecek birçok kişi olacağını tahmin ediyorum ki bu benim işimi zorlaştırıyor, bu yüzden seni suç işlendiğini belli ederek öldüremem. Kaza süsü vermem gerekecek."

Ufak apartmanlar ve müstakil evlerle dolu dar bir sokağa girdiler.

"Şu ana kadar kullandığın en garip öldürme yöntemi hangisiydi?"

Eli bir süre düşündü. "Ayı kapanı."

Serena yüzünü buruşturdu. "Detayları bilmek istemiyorum."

Sessizce bir dakika kadar yürüdüler.

"Ne zamandan beri bunu yapıyorsun?" diye sordu Serena.

"On yıldır."

"İnanamıyorum," dedi Serena, gözlerini kısarak Eli'a baktı. "Kaç yaşındasın?"

Eli gülümsedi. "Kaç yaşında görünüyorum?"

Apartmanın önüne geldiklerinde durdular.

"Yirmi. Taş çatlasa yirmi bir."

"Eh, teknik olarak otuz iki yaşındayım. Fakat on yıldır şu anda göründüğüm gibi görünüyorum."

"İyileşme gücünün avantajlarından biri mi?"

Eli başıyla onayladı. "Ölümsüzlük."

"Göstersene," dedi Serena.

"Nasıl?" diye sordu Eli.

Serena'nın gözleri parladı. "Yanında silahın yok mu?"

Eli bir an duraksadı, ardından paltosundaki Glock'u çıkardı.

"Bana ver," dedi Serena. Eli silahı uzattı fakat verirken yine de kaşlarını çatabildi. Serena bir adım geriye atıp Eli'a nişan aldı.

"Dur," dedi Eli. Etrafa bakındı. "Burada, sokağın ortasında yapmasak daha iyi olmaz mı? İçeri girelim."

Serena dediğini uzunca bir süre değerlendirdi, ardından gülümsedi ve Eli'ı içeri aldı.

X

BU AKŞAM ÜZERİ

ESQUIRE OTELİ

Parmaklarını Sydney'in çiziminin üzerinde gezdirirken, "Victor sana bir mesaj göndermiş," dedi Serena. Kâğıdın köşesinde kahverengimsi bir kırmızılık vardı ve Serena bu kanın kime ait olduğunu merak ediyordu. "Cevap gönderecek misin?"

Serena cevabın Eli'ın boğazından yukarı çıkışını izledi. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Eli kısık sesle.

"O burada, şehirde," dedi Serena.

"Onun gibi milyonlarca insan da öyle, Serena," diye hırladı Eli.

"Ve hepsi senin tarafında," dedi Serena. "Yani en azından, öyle olabilirler." Eli'ın elini tutup onu sandalyeye götürdü. Ellerini sırtına götürdü, alnını alnına yaslayıncaya kadar kendine çekti. "Yardım etmeme izin ver."

Eli'ın çenesinin gerilişini izledi. Eli ona karşı çıkamazdı, öyle bir seçeneği yoktu fakat *deniyordu.* Gözlerine baktığında, kaşlarının arasının kırıştığını gördüğünde, telkiniyle ettiği mücadeleyi görebiliyordu. Ona her soru soruşunda görüyordu. Verdiği en küçük emirde. Ufak bir duraksama oluyor, kendi düşüncelerini baskın kılana kadar uğraşırcasına aldığı emri değiştirmeye çalışıyordu. İradesini kazanma şansı varmış gibi çabalıyordu. Başaramıyordu ama Serena bunu yapmaya çalışmasını seyretmekten büyük keyif alıyordu. Ona tutunabileceği bir dal veriyordu. Eli'ın direncinden keyif alıyordu. Fakat ardından, Eli'ın iyiliği için, iradesini kırdı.

"Eli," dedi, sesi net ve kararlıydı. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Nasıl?" diye sordu Eli.

Parmaklarını ön cebine soktu ve Eli'ın telefonunu çıkardı. "Dedektif Stell'i ara. Ona Merit Karakolu'ndakilerle görüşmemiz gerektiğini söyle. *Karakoldaki herkesle.*" Şehirdeki tek insan Victor değildi. Sydney de buradaydı. Birini bulunca diğerine de ulaşabilirlerdi. Gönderdikleri resimden bu kadarını anlamak mümkündü. Eli telefonuna baktı.

"Kendimizi açık etmiş oluruz," dedi Eli, düşünmekte güçlük çekmesine rağmen numarayı tuşlamaya devam ediyordu. "Bu kadar göz önünde olmamamız gerek. Buraya kadar gelebildiysem bunu kendimi açık etmemeye borçluyum."

"Onları ortaya çıkarabilmemizin tek yolu bu. Ayrıca, endişelenmene gerek yok. Sen bir kahramansın artık, unuttun mu?"

Eli kuru bir kahkaha attı fakat itirazlarına devam etmedi.

Serena başındaki gözlüğü çıkarıp Eli'ın yüzüne taktı, ardından, "Maske ister misin?" diye takıldı. "Yoksa bu yeterli mi?"

Eli başparmağını arama tuşunun üzerine götürdü, son bir kez tereddüt etti. Ve ardından dedektifi aradı.

XI

GEÇEN SONBAHAR

MERIT ÜNİVERSİTESİ

Serena Clarke yalnız yaşıyordu. İçeri girdiklerinde, ayakkabısını kapıda çıkarışından anlamıştı. Evi temiz, sakin ve düzenliydi. Kendi zevkine göre döşemişti ve Serena silahı Eli'a doğrultmadan önce içeride kimse var mı diye bakma gereği duymamıştı.

"Dur bir dakika," dedi Eli ve paltosunu çıkardı. "Bu paltoyu çok seviyorum. Üzerinde delik olmasını istemem." Cebinden ufak bir silindir çıkardı ve Serena'ya attı.

"Silah kullanmayı biliyor musun ki?" diye sordu.

Serena susturucuyu takarken Eli'ın sorusuna başıyla onaylayarak cevap verdi. "Yıllarımı polisiye dizi izleyerek geçirdim. Ve bir keresinde babamın Colt'unu bulmuştum, nasıl kullanacağımı öğrendim. Ağaçlıkta tenekelere falan ateş ettim, bilirsin işte."

"İyi bir nişancı mısın?" Eli gömleğinin düğmelerini açtı ve onu da çıkararak girişteki sehpanın üzerindeki paltosunun üzerine bıraktı. Serena, Eli'ı baştan aşağı süzdü ve tetiği çekti. Eli bir an nefessiz kaldı ve geriye doğru sendeledi, omzundan vurulmuştu. Acı anlık ve can alıcıydı, kurşun içinden geçip arkasındaki duvara saplanmıştı. Anında kapanmaya başlayan yaralarını fal taşı gibi açılmış gözlerle izleyen Serena'ya baktı. Serena Eli'ı ağır ağır alkışladı, silah hâlâ elindeydi. Eli omzunu ovuşturdu ve Serena'nın gözlerinin içine baktı.

"Mutlu musun şimdi?" diye homurdandı.

Silahı masanın üzerine bırakırken, "Mızmızlanma," dedi Serena.

Yanından geçerek gömleğini aldıktan sonra, "Kendimi iyileştirebilmem," dedi Eli, "canımın yanmadığı anlamına gelmiyor."

Serena bir eliyle kolunu ve diğeriyle yüzünü tutup bakışlarını yakaladı. Eli kendini ona kaptırmaya başladığını hissetti. "Öpmemi ister misin?" diye sordu Serena dudaklarını dudaklarına sürterken. "Acısını alır mı dersin?"

Yine olmuştu, göğsünün içinde bir şeyler pırpır ediyordu, istekle doluydu, tozla kaplanmış ve on yıldır açılmayan bir defter serbest kalmak istiyor gibiydi. Belki bu da numaralarından biriydi. Belki bu his –bu basit, fani acı– Eli'a ait değildi. Fakat belki de öyleydi. Olabilirdi. Başıyla onayladı ve dudakları birleştiği anda, Serena Eli'ı elinden tutup yatak odasına götürdü.

"Beni bu gece öldürme," diye ekledi karanlığa girerken. Ve bu, Eli'ın aklına dahi gelmedi.

∞

Serena ve Eli çarşaflara sarılmış uzanıyordu. Yüz yüze döndüler ve Serena parmaklarını Eli'ın yanağında, boğazında ve göğsünde gezdirdi. Vurulduğu yeri hayranlıkla keşfediyordu, odanın loş ışığında normalden farksız bir parıltıya sahipti. Omzundan göğsüne ve sırtına geçti, oradaki eski izlerin üzerine gelince durdu. Yavaşça nefes aldı.

"Onlar daha öncesine ait," dedi Eli sessizce. "Artık hiçbir şeyin izi kalmıyor." Serena'nın dudakları aralandı ama sebebini sormasına fırsatı olmadan, Eli ekledi: "Lütfen. Sorma."

Serena da sormadı. Bunun yerine, elini pürüzsüz göğsüne tekrar götürdü ve kalbinin üzerine koydu.

"Beni öldürdükten sonra nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum," dedi Eli açıkyüreklilikle. "Baştan başlamam gerekecek."

Serena, "Sıradakiyle de yatacak mısın?" diye sorunca Eli güldü.

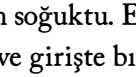
"Baştan çıkarmanın yöntemlerim arasında olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Eh, o zaman kendimi özel hissettiğimi söylemeliyim."

"Öylesin." Bunu fısıldamıştı. Ve doğruydu. Serena özel biriydi. Farklı. Büyüleyici. Tehlikeli. Serena'nın eli yatağa kayınca Eli Serena'nın uykuya dalmış olabileceğini düşündü. Onu böyle seyretmekten keyif alıyordu; onu öldürebileceğini bilmekten fakat bunu yapmayı istememekten. Bir kez daha kontrol ondaymış gibi hissetmesini sağlamıştı. Serena'yla birlikte olmak bir rüya ya da kısa bir tatil gibiydi. Eli'ın bir kez daha insan gibi hissetmesini sağlamıştı. Unutturmuştu.

"Daha kolay bir yolu olmalı," diye mırıldandı Serena uyku mahmurluğuyla. "Onları bulmanın. Doğru bağlantılara ve kaynaklara sahip olsaydın..."

"Keşke olsaydım," diye fısıldadı Eli. Ve birlikte uykuya daldılar.



Oda güneş almasına rağmen soğuktu. Eli titredi ve doğruldu. Yatak boştu. Pantolonunu buldu ve girişte bıraktığını hatırlayana kadar birkaç dakikasını gömleğini arayarak geçirdikten sonra giyinip evde gezinmeye başladı. Serena gitmişti. Silahı hâlâ sehpanın üzerindeydi. Pantolonunun arkasına soktu ve kahve yapmak için mutfağa yöneldi.

Mutfaklara ayrı bir ilgi duyuyordu. İnsanların hayatlarını düzenleyiş şekilleri, kullandıkları dolaplar, yiyeceklerini tuttukları yerler ve yemeyi tercih ettikleri yiyecekler. Son on yılı insanlar üzerinde çalışarak geçirmişti ve evlerine bakıldığında bu kadar çok şeyin öğrenilebilmesi büyüleyiciydi. Serena'nın kahvesi tezgâhın üzerindeki dolapların en altında, lavabonun hemen yanındaydı, bu da fazla kahve içtiği anlamına geliyordu. Siyah, ufak, iki ila dört

fincan arasında kahve yapan bir kahve makinesi fayanslı duvarın önünde duruyordu, bu da yalnız yaşadığına işaret eden başka bir ipucuydu. Evi birinci sınıf öğrencisi birinin karşılayamayacağı kadar lüks, piyangodan çıkmış gibi bir yerdi ve Eli bu daireyi de güçlerini kullanarak elde edip etmediğini düşünmeden edemedi.

Lavabonun solunda duran kahve fincanını aldı ve kahve makinesini çalıştırdı. Kahve içmek için sabırsızlanıyordu. Kahve demlenir demlenmez fincanını doldurdu ve büyük bir yudum içti. Artık yalnızdı ve aklının kontrolünü geri kazanmıştı, Serena'yı ortadan nasıl kaldırabileceğinin planlarını yaparken kapı açıldı ve Serena, yanında iki adamla içeri girdi. Biri bir polis memuruydu, diğeriyse Dedektif Stell. Eli'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama ağzına götürdüğü fincanın üzerinden gülümserken tezgâha yaslanarak pantolonunun arkasındaki silahı saklamayı başardı.

"Günaydın," dedi Eli.

Stell, "Günaydın..." dedi ve Eli adamın yüzündeki zoraki dinginliğin ardında kabaran şaşkınlığın farkına vardı, belli ki Serena'nın işiydi. Neredeyse on yıl olmuştu, geçen zamanda Lockland davası düşmüş ve bu süreçte Eli sürekli Stell'i düşünmüş, onu takip edip etmeyeceğini merak etmişti. Stell onu takip etmemişti ama şu anda onu gayet iyi hatırladığı açıkça görünüyordu. (Hatırlamamasına imkân var mıydı? Eli bir fotoğraf gibiydi, hiç değişmemişti.) Fakat ne o ne de Eli silahına davrandı, bu da iyiye işaretti. Eli Serena'ya baktı, gözlerinin içi parlıyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi Serena yanındaki adamları göstererek.

"Gerçekten hiç gerek yoktu," dedi Eli yavaşça.

"Polis memuru Frederick Dane ve patronu, Dedektif Stell."

"Bay Cardale," dedi Stell.

"Artık Ever soyadını kullanıyorum."

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Serena.

"Dedektif Stell, Victor'ın davasına bakmıştı," dedi Eli. "Lockland'deyken."

Serena'nın gözleri, durumu kavramasıyla açıldı. Eli ona o günden bahsetmişti. Detayların çoğunu es geçmişti ve şimdi, onu şüpheli durumuna sokabilecek, *DoğaÜstü* olduğundan şüphelenebilecek tek kişi karşısına geçmişken, Eli Serena'ya olayları bütün detaylarıyla anlatmış olmayı diliyordu.

"Uzun zaman oldu," dedi Stell. "Ve siz hiç değişmemişsiniz, Bay Card... Ever. Hem de hiç..."

"Sizi Merit'e getiren şey nedir?" diye araya girdi Eli.

"Birkaç ay önce transfer oldum."

"Hava değişikliği olsun diye mi?"

"Bir dizi cinayeti araştırmak için geldim."

Eli düzenini bozması, mekân değiştirmesi gerektiğini biliyordu ama iyi bir seri yakalamıştı. Merit'in karanlık ve gözden uzak kalabilmeye imkân tanıyan yapısı DÜ'leri buraya çekiyordu. İnsanlar saklanabileceklerini düşündükleri için geliyorlardı. Fakat Eli'dan saklanamazlardı.

"Eli," dedi Serena. "Sürprizimi mahvediyorsun. Stell ve Dane'le uzunca konuştuk ve her şey ayarlandı. Bize yardım edecekler."

"Bize?" diye sordu Eli.

Serena iki polise dönüp gülümsedi. "Oturun lütfen." İki adam Serena'nın dediğini yaparak mutfak masasına oturdular.

"Eli, onlara birer fincan kahve doldurabilir misin?"

Eli sırtını dönüp belindeki silahı polislere göstermeden bunu nasıl yapabileceğini bilmediği için Serena'ya uzanıp onu yanına çekti. Ona bir kez daha karşı çıkmıştı. Sevgilisini yanına çekmiş gibi görünüyor olabilirdi ama Eli, Serena'yı gayet sert tutuyordu. Serena'nın kulağına, "Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı.

Serena başını Eli'ın göğsüne yaslayarak, "Düşünüyordum da," dedi, "DÜ'leri bulmakla uğraşmak çok zor bir iş." Sesini alçaltma gereği bile duymamıştı. "Sonra da bu işin daha kolay bir yolu olması

gerektiğini düşündüm. Görünen o ki Merit Polis Departmanı'nın şüphelileri kayıt altına aldığı bir veritabanı bulunuyormuş. Tabii, DÜ'ler için oluşturulmuş bir sistem değil ama arama algoritması, buydu değil mi adı?" Memur Dane başıyla onayladı. "Neyse işte, arama kriterlerine DÜ'leri dahil edebileceğimiz kadar genişmiş." Serena kendinden gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Bu yüzden ben de karakola gittim ve DÜ araştırmalarıyla ilgilenen kişinin kim olduğunu sordum –bana bazı polislerin bu konuda özel eğitim aldıklarını sen söylemiştin– ve danışmadaki memur beni bu iki hoş beyefendiyle tanıştırdı. Dane, Stell'in çırağı ve ikisi de arama algoritmasını bizimle paylaşmayı kabul etti."

"Yine *biz* dedin," dedi Eli, bu sefer fısıldamamıştı. Serena onu duymazdan geldi.

"Bütün detayları hallettik diye düşünüyorum. Değil mi, Memur Dane?"

Siyah, ortadan ayrılmış saçları olan, sıska ve uzun boylu adam başıyla onayladı ve masanın üzerine ince bir dosya bıraktı. "İlk partiyi getirdim," dedi Dane.

Masadaki dosyayı alırken, "Teşekkürler, memur bey," dedi Serena. "Bu bizi bir süre idare eder."

Bizi. Bizi. Bizi. Neler oluyordu böyle? Fakat Eli'ın kafasındaki düşünceler uçuşmaya devam ederken elini sırtındaki silahtan uzaklaştırmayı başardı ve dikkatini Serena'nın polislere verdiği talimatlara verdi."

Polislere, "Bay Ever bu şehri güvende tutacak," dedi Serena, mavi gözleri ışıl ışıldı. "O bir kahraman, değil mi beyler?"

Memur Dane başıyla onayladı. Stell, Eli'a baktı ama bir süre sonra o da başıyla onayladı.

"Bir kahraman," diye tekrarladılar.

XII

BU AKŞAM ÜZERİ

FALCON PRICE İNŞAATI

Dane yerde duyulması güç bir inilti çıkararak yatıyordu.

Victor katlanır sandalyeye yaslandı, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Elindeki sustalı bıçağı, sarı saçlarının hemen yanında duruyordu. Ona ihtiyacı yoktu ama var olan bir acıyı kullandığında yeteneği daha etkili oluyordu. Memur Dane beton zeminde yatıyordu. Üniforması yırtılmış, yaralarından akan kanlar yere yayılmaya başlamıştı. Victor Mitch'in yerlere muşamba sermesinden memnundu. Biraz abartmıştı fakat yeteneklerini kullanmayalı, kendini serbest bırakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kafası rahatlamıştı. Sakinleşmişti.

Dane'in elleri hâlâ başının arkasında sıkıca bağlanmıştı ama ağzındaki bant çıkmış ve gömleği akan kan ve terden üzerine yapışmıştı. Veritabanına erişim kodlarını vermesi fazla sürmemişti. Victor telefonundan kodların doğruluğunu test etmişti. Ardından, biraz daha uğraş sonucunda, Dane Victor'a Dedektif Stell hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı: Lockland'deki ilk günlerini, bir dizi cinayetin ardından Merit'e gelişini –şüphesiz Eli'ın işiydi– ve Dane'in eğitimini. Görünen o ki artık bütün polisler, ciddiye alsalar da almasalar da, DÜ eğitiminden geçiyorlardı fakat her birimde en az bir kişi temel eğitimin üzerine işin detayına inen, belirtilere odaklanan bir eğitimden geçiyor ve görev yaptıkları birimdeki DÜ vakalarından sorumlu oluyordu.

On yıl önce Lockland'de gerçekleşen olayda görevli Stell'di ve burada yine karşısına çıkmıştı, Dane'i kendi yerine geçmesi için eğitiyordu. Üstelik nasıl olduysa, Eli dedektifin kendisi aleyhine yürüttüğü soruşturmayı lehine çevirmeyi başarmıştı.

Dane'e detayları almak için işkence etmeye devam ederken öğrendikleri Victor'ın ilgisini çekmişti. Eli onu şaşırtmaya devam ediyordu. Eli ve Stell Lockland'den beri birlikte olsaydı bunu anlayabilirdi fakat anlaşmaları yeniydi. Stell ve Dane, Eli'a yardım etmeye geçen sonbaharda başlamıştı. Eli Merit polislerini kendisine yardım etmeye nasıl ikna etmişti?

"Memur Dane," dedi Victor. Victor'ın sesini duyduğu anda kaşlarını çattı Dane. "Eli Ever'la ilgili görüşmelerinizi bana biraz anlatır mısınız?"

Dane cevap vermeyince, Victor ayağa kalktı ve ayakkabısının ucuyla adamı ters çevirdi. "Eee?" dedi Victor sakince yerde yatan memurun kırık kaburga kemiklerine bastırarak.

Dane çığlık attı ama zorla nefes almaya çalışırken, "Eli Ever... bir... kahraman," dedi.

Victor boğuk bir kahkaha atıp Dane'in göğsüne biraz daha bastırdı. "Sana bunu kim söyledi?"

Memurun yüzündeki ifade değişti. Ciddiydi fakat soruya cevap verirken oldukça sakindi. "Serena."

"Sen de bunu yedin?"

Memur Dane, Victor'a yüzüne soruyu tam anlayamadığını anlatan bir ifadeyle baktı.

O anda Victor durumu çözdü. "Serena başka neler söyledi?"

"Bay Ever'a yardım etmemizi."

"Siz de ettiniz."

Memur Dane'in yüzündeki ifadeden, kafasının karıştığını anlamak mümkündü. "Tabii ki."

Victor keyifsizce gülümsedi.

Belindeki silahı çıkarırken, "Tabii ki," diye tekrar etti. Gözlerini ovdu, sessizce küfretti ve Memur Dane'in göğsüne iki el ateş etti. Angie Knight'tan beri (hapishanede öldürdüğü bir kişi hariç... o zamanlarda gücünü kullanmada ustalaşmaya çalışıyordu ve henüz pek iyi sayılmazdı) öldürdüğü ilk kişiydi ve ilk *cinayetiydi.* Adam öldürmekten çekindiğinden değil, sadece insanların ölüyken ona bir faydaları dokunmuyordu. Sonuçta, acının cesetler üzerinde etkisi olduğu söylenemezdi. Dane'i öldürmesi, talihsiz bir durumdu (bir o kadar da gerekli) ve konu hakkında sadece minicik bir vicdan azabı olması, Victor'ın canını asıl sıkan şey olabilirdi, tabii az önce öldürdüğü adamı hayata döndürmeyi düşünmekle meşgul olmasaydı.

İçeriden gelen boğuk silah seslerini duyan Mitch kapının önündeki muşambanın altından eğilerek geçip içeri girdi. Eldivenlerini takmıştı ve kolunun altında her ihtimale karşı getirdiği bir rulo muşamba vardı. Memurun cesedine bakarak iç geçirdi ama Dane'i muşambaya sarmaya başladığında Victor elini kaldırdı ve durmasını işaret etti.

"Bırak onu," dedi Victor. "Gidip Sydney'i getir."

Mitch tereddüt etti. "Bunun iyi bir..."

Victor hızla döndü. "Git onu getir dedim."

Mitch halinden hiç hoşnut görünmüyordu fakat söyleneni yaptı ve Victor'ı memurun cesediyle yalnız bıraktı.

XIII

GEÇEN SONBAHAR

MERIT ÜNİVERSİTESİ

Serena dedektifleri kapıya kadar geçirdi ve mutfağa döndüğünde Eli'i beti benzi atmış ve mutfak tezgâhına yaslanırken buldu. Serena, kazadan beri ilk kez, karşısında duran birinde kendi emrettiğinden farklı hisler görüyordu ve bu onu ciddi anlamda heyecanlandırıyordu. Eli *sinirliydi.* Serena'ya sinirlenmişti. Serena Eli'ın silahı belinden çıkarışını ve mutfak tezgâhının üzerine koyuşunu seyretti, elini silahtan çekmemişti.

"Seni öldürmem gerek," diye hırladı Eli. "Cidden, bunu yapmam gerek."

"Ama yapmayacaksın."

"Aklını kaçırmışsın. Stell benim işlediğim cinayetleri araştırıyordu ve sen onu buraya getirdin."

"Stell'le geçmişinden haberim yoktu," dedi Serena sakince. "Aslına bakarsan bu daha bile iyi olabilir."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü asıl istediğim sana bunu göstermekti."

"Aklını kaçırdığını mı?"

Serena'nın suratı asıldı. "Hayır. Hayattayken senin daha çok işine yarayacağımı göstermek istedim."

"İntihara meyilli olduğunu sanıyordum," dedi Eli. "Ve on yıl boyunca kaçındığım birini yanıma getirmen de seni yanımda tutmak istememi güçleştiriyor, Serena. Adama yaptığın büyünün altında bir yerlerde, Stell'in bu olayın aslını düşünmediğini mi sanıyorsun?"

"Sakin ol," dedi Serena. Bunu derken, Eli'ın yüzündeki öfkenin akıp gidişini, tükenmek üzereyken bile öfkesine tutunmaya çalışmasını izledi. Gücünün etkisi altında kalmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Eli'ın omuzları düştü ve ellerini tezgâhtan çekti. Serena'ysa Memur Dane'in getirdiği dosyadaki belgeleri incelemekle meşguldü. Dosyadan bir sayfa çekip gerisini masanın üzerine bıraktı. Sayfayı fazla dikkate almadan inceliyordu. Yirmili yaşlarında, yakışıklı fakat tek gözünde ve boynunda yara izleri olan bir adama aitti.

"Kız kardeşin ne olacak?" diye sordu Eli, ellerinin titremesi durunca kendine kahve koymaya karar vermişti.

Serena kaşlarını çatarak Eli'a baktı. "Ne olmuş ona?"

"Onun da DÜ olduğunu söylemiştin."

Söylemiş miydi? Uykuya dalmak üzere, düşüncelerini, rüyalarını ve korkularını istemsizce mırıldanırken yaptığı bir itiraf mıydı bu?

"Başka bir tane seç," dedi Serena, başıyla önünde duran dosyayı işaret ederken gerginliğini gizlemeye çalışıyordu. Sydney'i düşünmekten hoşlanmıyordu. Şimdi olmazdı. Serena'yı kız kardeşinin gücü hasta etmişti. Gücü değil fakat tıpkı Serena ve Eli gibi, kardeşinin de sorunlu olduğunu bildiği için üzülüyordu. Eksik olduğu için. Hastaneden ayrıldığından beri görmemişti onu. Ona baktığını hayal etmeye bile dayanamıyordu.

"Gücü nedir?" diye ısrar etti Eli.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Serena. "O sadece bir çocuk."

"Adı ne?"

"O olmaz," diye patladı Serena. Ardından gülümsemesi geri geldi ve elinde tuttuğu profili Eli'a uzatarak, "Bunu deneyelim. Zorlu bir hedefe benziyor," dedi.

Eli, Serena'ya uzun uzun baktıktan sonra incelemek için kâğıdı aldı.

XIV

BU AKŞAM ÜZERİ

ESQUIRE OTELİ

Eli oturup telefonun açılmasını beklerken mutfağa giden Serena'yı izledi. Sonunda telefonun çalma sesi kesildi ve kaba saba bir adam telefona cevap verdi.

"Stell. Sorun neydi?"

Yüzündeki aptal gözlüğü çıkararak, "Benim, Ever," dedi Eli. Serena elindeki kahve demliğiyle meşguldü fakat kafasını eğişinden, ses çıkarmamaya çalışıp parmak uçlarında yürümesinden, Eli'ı dinlemeye çalıştığını anlamak mümkündü.

"Efendim," dedi dedektif. Eli hitap kelimesinin sonundaki kinayeli tondan hoşlanmamıştı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Eli telefon açarken Stell'i aramak iyi bir fikir miydi yoksa Serena'dan geldi diye iyi olduğunu mu düşünmüştü, emin değildi. Dedektifle konuşmaya başlamışken bunun kötü bir fikir olduğuna emin olmuştu. Hatta, oldukça kötü bir fikir olduğuna. Son on yılın dokuz buçuğunu, leş sayısı artmasına ve yüzü hiç değişmemesine rağmen dikkat çekmeden, bir hayalet olarak geçirmeyi başarmıştı (gizli bir kimlik ve ölümsüzlüğü bir arada idare etmek hiç de kolay bir iş değildi). Stell'e gözükmemeyi de başarmıştı, ta ki Serena onu dahil edene kadar. O aşamadan sonra bile, Eli ne yaparsa yapsın kendi başına yapmıştı. Diğer insanlara güvenmiyordu, özellikle de zeki ya da güçlü olanlara

veya bu özelliklerden her ikisine sahip olanlara. Risk büyüktü, hatta haddinden fazla büyüktü.

Peki ya karşılığı? Polis teşkilatının tamamını kontrolü altına alarak, Victor ve diğer hedefleri konusunda desteklerini kazanmış ve infazlarına, *ortadan kaldırmalarına* devam edebilmesi için onların iznine sahip olmuştu. Öte yandan güvenemeyeceği ve itiraz edemeyeceği tek kişiye bağlı çalışmak zorunda kalmıştı. Sözünü dinledikleri kişi Serena'ydı. Serena'yla göz göze geldiler ve Serena elindeki fincanı kaldırarak gülümsedi. Eli kafasını hayır anlamında salladı, bu hareketi Serena'nın hoşuna gitmişti. Kahve istememesine rağmen fincanı Eli'ın boş eline yerleştirdi ve parmaklarını etrafına sardı.

"Bay Ever?" diye seslendi Stell.

Eli yutkundu. Fikrin iyi ya da kötü olduğunu bir kenara bırakmıştı, bildiği tek bir şey vardı: Victor'ın elinden kaçmasına izin veremezdi.

"Bir buluşma ayarlamamız gerek," dedi dedektife, "polis teşkilatının tamamıyla konuşmalıyız. En kısa sürede."

"Herkesi çağırırım. Fakat buraya gelmeleri biraz zaman alacaktır."

Eli saatine baktı. Dörde geliyordu. "Saat altıda orada olacağım. Ve bu mesajımı Memur Dane'e de iletin."

"Bulabilirsem iletirim."

Eli kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin Lynch'in girdiği bankadan yeni geldim, Dane ortalıkta yok. Sigara molası vermiş olmalı."

"Herhalde," dedi Eli. "Gelişmelerden beni haberdar et." Telefonu kapadı ve bir an duraksadı, telefonu elinde çevirmeye başladı.

"Sorun nedir?" diye sordu Serena.

Eli cevap vermedi. Cevap vermeye karşı koyabilmişti fakat bunun tek sebebi cevabı bilmemesiydi. Belki de sorun yoktu. Belki de polis araya çıkmıştı ya da erkenden paydos etmişti. Belki de...

Stell'in sesindeki tuhaflık konusunda haklıydı. Kendi söylediklerini değil de Serena'nın sözlerini yerine getirdiklerini nasıl biliyorsa bunu da öyle biliyordu. Ters giden bir şeyler olduğunda nasıl davrandıklarını anlıyordu. Eli hislerini sorgulamadı. İnfazlarından sonra gelen sakinlik kadar güveniyordu onlara.

Bu yüzden Memur Dane'in telefonunu aradı.

Telefon çaldı.

Çaldı.

Çaldı.



Victor inşaat halindeki gökdelenin boş odasını adımlamaya ve hayli nüfuzlu olduğu belli Serena Clarke'ın yarattığı sorunu düşünmeye devam etti. Eli'ın onu yanında tutmasına şaşmamak gerekirdi. Victor'ın Serena'yı çok hızlı öldürmesi gerekiyordu. Etrafına baktı ve potansiyeli ile seçeneklerini değerlendirdi fakat dikkati ister istemez Memur Dane'in yerde, muşambanın üzerinde yatan cesedine geri kaydı. Sydney sarsılmasın diye işkence izlerini elinden geldiğince gizlemeye karar verdi.

Cesedin yanına çöküp uzuvları düzeltti ve doğal görünmesi için elinden geleni yaptı. Dane'in parmağında gümüş bir alyans olduğunu fark etti –yüzüğü çıkarıp Dane'in cebine attı–, ardından adamın kollarını iki yanına koydu. Cesedin daha az ölü görünmesini sağlamak için yapabileceği başka bir şey yoktu, sonrası Sydney'in uzmanlık alanıydı.

Birkaç dakika sonra Mitch yanında Sydney'le döndüğünde, Victor ortaya çıkan sonuçtan gurur duyuyordu. Dane huzur içinde ölmüş gibiydi (yırtılmış üniforması ve etraftaki kanlar hariç). Fakat Sydney cesedi görünce durdu ve inler gibi oldu.

"Durum kötü, değil mi?" diye sordu Sydney cesedin üzerindeki rozeti göstererek. "Polis öldürmek kötü bir şey."

"İyi bir polisse öyle," diye açıkladı Victor. "Ve bu iyi biri değildi. Bu polis Eli'in DÜ'leri bulmasına yardım ediyormuş. Serena seni ispiyonlamasa bu adam ispiyonlayacaktı." *Serena'nın büyüsü altında kaldığı sürece,* diye düşündü ancak bunu Sydney'le paylaşmadı.

Sydney, "Onu bu yüzden mi öldürdün?" diye sordu sessizce.

Victor kaşlarını çattı. "Neden öldürdüğümün önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey onu geri getirmen gerektiği."

Sydney gözlerini kırpıştırdı. "Bunu neden yapayım?"

Ayakları üzerinde yaylanarak, "Çünkü bu önemli," dedi Victor, "ayrıca işimiz biter bitmez onu tekrar öldürme sözü veriyorum. Sadece bir şey görmem gerekiyor."

Sydney yüzünü ekşitti. "Onu canlandırmak istemiyorum."

Aniden, "*Umurumda değil,*" diyerek patladı Victor, etrafındaki hava vızıldamaya başladı. Mitch öne atıldı, iri cüssesini Sydney'e siper etti ve Victor kontrolü kaybetmeden hemen önce toparlandı. Üçü de bu tepkisine şaşırmıştı ve sadık yardımcısıyla masum kızı düşürdüğü durumun farkına varınca, Victor vicdan azabına –ya da ona benzer, belli belirsiz bir hisse– kapıldı. Onları –*yardımlarını,* diye düzeltti kendini, *işbirliklerini*– kaybetmeyi göze alamazdı. Hele bugün hiç olmazdı, bu yüzden gücünü kendine çekti ve zorlanarak da olsa toprakladı.

"Üzgünüm," dedi, güçlükle nefes alıyordu. Mitch çok az kenara kaydı ama Sydney'in önünden çekilmedi.

Kendinden beklenmeyecek bir harekette bulunarak, "Fazla ileri gittin, Vic," diye gürledi Mitch.

Omuzlarını esnetirken, "Biliyorum," dedi Victor. Gücünü topraklayıp bitirmiş olmasına rağmen birilerinin canını yakma isteğiyle doluydu fakat bu isteği bastırdı. Biraz daha beklemesi,

Eli'ı bulana kadar dayanması gerekiyordu. Dikkatini Mitch'in arkasında duran sarı saçlı, ufak kıza çevirerek, "Üzgünüm," dedi bir kez daha. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum, Sydney. Fakat Eli'ı durduracaksam yardımına ihtiyacım var. Seni korumaya çalışıyorum, Mitch'i de öyle. Kendimi de. Hepimizi korumaya çalışıyorum ama bunu tek başıma yapamam. Birlikte yapmak zorundayız. Bana yardım edecek misin?" Silahını kaldırıp Sydney'e gösterdi. "Polisin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Sydney tereddüt etti ama bir süre sonra cesedin yanına çöktü. Kanlara basmamaya özen gösteriyordu.

Sydney, "İkinci bir şansı hak ediyor mu?" diye sordu sessizce.

"Öyle düşünme," dedi Victor. "Kısa bir süreliğine canlanacak. Sorumu cevaplayana kadar hayatta kalacak o kadar."

Sydney derin bir nefes aldı ve parmaklarını polis memurunun gömleğindeki temiz bir bölgeye bastırdı. Hemen ardından Dane derin bir nefes alarak kalktı ve Sydney kaçarak Mitch'in arkasına geçip kolunu tuttu.

Victor, Memur Dane'e baktı.

"Bana bir kez daha Ever'dan bahset," dedi Victor.

Dane, Victor'ın gözlerinin içine baktı. "Eli Ever bir kahraman."

"Eh, bu pek iyi olmadı," diye ofladı Victor. Polis memurunun göğsüne üç el daha ateş etti. Dane'in cansız bedeni bir kez daha muşambayla kaplı zemine düşerken Sydney arkasını döndü ve yüzünü Mitch'in gömleğine bastırdı.

Ayağıyla cesedi iterken, "Ama artık biliyoruz," dedi Victor. Mitch, Sydney'in uçuk sarı saçları arasından Victor'ı izlerken bir kez daha korkuyla öfke karışımı hisler besliyordu.

"Bu da neyin nesiydi, Vale?"

"Serena Clarke'ın gücü," dedi Victor. "İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylüyor." Silahını tekrar beline taktı. "Ne söylemeleri gerektiğini, ne düşünmeleri gerektiğini." Cesedi işaret etti. "Gö-

rünüşe bakılırsa ölüm bile bu bağı koparmaya yetmiyor." Eh, *polis memurunun ölümü yetmedi* diye düzeltti. "Buradaki işimiz bitti."

Sydney olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Mitch'i bırakmıştı ve ısınmak için kollarını kendine sarmıştı. Victor yanına geldi ama omzuna dokunmaya yeltenince Sydney geri çekildi. Victor bir dizi üzerine çöküp Sydney'in gözlerinin içine baktı.

"Ablan ve Eli takım olduklarını sanıyorlar. Fakat bize kıyasla bir hiçler. Hadi bakalım," diyerek ayağa kalktı. "Üşümüş gibi görünüyorsun. Sana sıcak çikolata alayım."

Buz mavisi gözleri Victor'ınkilerle buluştu ve söyleyeceği bir şey varmış gibi görünüyordu fakat buna fırsatı olmadı çünkü tam o sırada Victor çalan telefonu duydu. *Kendi* telefonu değildi ve Mitch'in yüzündeki ifadeye baktığında onunki olmadığını da anlamıştı. Sydney kendi telefonunu otelde bırakmış olacaktı ki elini cebine bile götürmemişti. Polis memurunun üzerini arayan Mitch telefonu buldu ve çıkardı.

"Bırak çalsın," dedi Victor.

"Bunu cevaplamak isteyebilirsin," diyen Mitch telefonu Victor'a attı. Telefonun ekranında arayanın adı yazıyordu.

KAHRAMAN.

Victor'ın yüzünde keskin, sinsi bir gülümseme belirdi. Boynunu çıtlattı ve telefonu cevapladı.

"Dane, neredesin?" diye patladı telefonun diğer ucundaki adam. Victor'ın bütün vücudu gerilmişti fakat cevap vermedi. Bu sesi on yıldır duymuyordu ancak önemi yoktu çünkü geriye kalan tüm özellikleri gibi, Eli Ever'ın sesi de değişmemişti.

"Memur Dane?" diye tekrarladı ses.

Uzun bir sessizliğin sonunda, "Ne yazık ki kendisi az önce çıktı," dedi Victor. Konuşurken gözlerini kapamış, telefonun diğer ucundaki sessizliğin tadını çıkarıyordu. Eli'ın sesindeki gerginliğin.

"*Victor*," dedi Eli. Sesi bir öksürük gibi çıktı; kelimeyi oluşturan harfler boğazına dolanmış gibi.

"Kabul etmem gerek, akıllı bir hamle," dedi Victor. "Hedeflerini bulmak için Merit polisinin veritabanını kullanmışsın. Veritabanında görünmememe biraz içerledim ama zamanla o da olur. Şehre daha yeni geldim."

"Şehirdesin yani."

"Tabii ki."

"Kaçamayacaksın," dedi Eli, şoku atlatmış ve yalandan kabadayılık taslayan sesine tekrar kavuşmuştu.

"Öyle bir niyetim yok zaten," dedi Victor. "Gece yarısı görüşürüz." Telefonu kapayıp iki parçaya ayırdı ve ikisini de Dane'in cesedinin üzerine bıraktı. Sessizliğe bürünmüş odadaki cesedi inceledi, ardından kafasını kaldırdı.

Hayretler içinde, ağzı açık kendisine bakan Mitch'e, "Kusura bakma. Artık temizleyebilirsin," dedi.

"Gece yarısı mı?" diye gürledi Mitch. "Gece yarısı? Yani *bu gece*?"

Victor saatini kontrol etti. Saat dört olmuştu bile. "Bugünün işini yarına bırakma."

"Thomas Jefferson'ın bu sözünün başka bir anlama geldiğini düşünmeye başladım," diye homurdandı Mitch.

Fakat Victor onu dinlemiyordu. Sabahtan beri ne yapacağını düşünüyordu ve sonunda kararını vermişti. Tek yapması gereken saatlerin geçmesini beklemek olunca, içinde kabaran enerji dinginleşmiş ve Victor sonunda sakinleşmişti. Dikkatini tekrar Sydney'e verdi. "Sıcak çikolata içiyor muyuz?"

Mitch kollarını kavuşturdu ve arkalarından baktı. Victor'ın peşine takılan Sydney'in kısa, sarı saçları sağa sola sallanıyordu. Sydney kolunu tuttuğunda parmaklarından yayılan soğuğu ve soğuğun etkisiyle titreyişini hissetmişti Mitch. Soğuktan değil

de, korkudan gelen bir titremeydi bu. Bir şey söylemek istemişti, Victor'ın aklında ne olduğunu öğrenmek, ona kendi hayatından fazlasını riske attığını söylemek istemişti. Fakat söylemesi gereken tek kelimeyi, o güçlü kelimeyi –*DUR*– söylemeyi akıl ettiğinde, artık çok geçti. Victor ve Sydney gitmişti ve Mitch muşamba kaplı odada yalnız başına kalmıştı. Üzerine çöken korkunç hissi atmak için elinden geleni yaparak yutkundu, ardından polis memurunun cesedine döndü ve işe koyuldu.

XV

UZUN ZAMAN ÖNCE

ÇEŞİTLİ ŞEHİRLER

Mitchell Turner lanetliydi.

Kendini bildi bileli öyleydi.

Bela peşini bırakmıyor, Mitch iyi işler peşinde koşmasına rağmen sıkıntılar bir şekilde ona tutunuyor, bir türlü yakasını bırakmıyordu. Her güzellik onun elinde mahvoluyor ve kötülükler dallanıp budaklanıyordu. Annesinin ölmüş, babasının kaçmış, halasının da biraz baktıktan sonra ona kapıyı göstermiş olması yüzünden Mitch farklı ailelerin evlerinde otel gezer gibi geziyor, yerleşik bir hayata sahip olamıyordu.

Sorunlarının çoğu cüsseyle zekânın ters orantılı olduklarını düşünmeleriyle ilgiliydi. Ona ve iriyarı cüssesine baktıklarında, Mitch'in aptalın teki olduğunu düşünüyorlardı. Aslına bakılırsa, zekiydi. Hem de çok. Bu kadar iri ve bu kadar zekiyken, başınızı belaya sokmanız pek de zor olmuyordu. Özellikle de lanetliyseniz.

On altı yaşına geldiğinde, Mitch arka sokak dövüşlerinden tefeciler için tahsilatçılık yapmaya kadar her işe bulaşmıştı. Öte yandan, hapse ilk kez girmesine sebep olan bunlardan hiçbiri değildi. Masumdu hatta.

Mitch'in laneti, İspanyol üvey annesinin deyişiyle, kötü olayların o etraftayken gerçekleşiyor olmasıydı. Kadın bu kötülüklerin ne dereceye ulaştığından haberdar değildi (kırılan tabakları ya da camdan giren beyzbol toplarını ve çizilen arabaları kastetmişti)

fakat Mitch'in yanlış zamanda yanlış yerde olma konusunda inanılmaz bir şanssızlığı vardı ve eskiden bulaştığı yasadışı işler de göz önünde bulundurulunca, kendini kurtarması pek kolay olmuyordu.

Bu yüzden iki sokak ötede çıkan kavgada biri ölünce ve Mitch'in önceki gece kazandığı sokak dövüşü yüzünden elleri hâlâ bereli olunca tüm oklar onu gösterir olmuştu. O sefer kendini kurtarmayı başarmıştı fakat iki hafta bile geçmeden aynı olay yine gerçekleşmişti. Biri daha ölmüştü. Tekinsiz ve rahatsız edici bir durumdu ve her ne kadar Mitch kabul etmek istemese de biraz heyecan vericiydi. Daha doğrusu kendisinden şüphelenilmese heyecan verici olurdu. Sebebi kendisi olmasa bile, ardında bir dizi ceset bırakması, Mitch'e sorun olmaya başlamıştı ve yakınında gerçekleşen üçüncü ölümden sonra, Metro polisi Mitch'i hapse atmanın daha kolay olacağına karar vermişti. Her ihtimale karşı. Sonuçta serserinin tekiydi. Toplumda yeri yoktu. Böyle bir suçu elbet işleyecekti. Hayatıyla oyun oynayan adamların kullandığı cümleler bu bağlamdaydı.

Ve bir anda, üzerindeki lanet ve hak etmediği bir sabıka kaydıyla, Mitch Turner hapse girdi.

∞

Dört yıl.

Hapse girmeyi pek sıkıntı etmemişti. En azından ortama uyum sağlıyordu. Normal hayatta, insanlar ona baktıkları anda çantalarına daha sıkı sarılıyor, adımlarını hızlandırıyorlardı. Polisler ona bakmış ve *suçlu olmasa bile yakında suç işler* diye düşünmüştü. Ancak hapistekiler ona baktığında *onu yanımda isterim* ya da *ona bulaşmak istemem* ya da *beni kafakola alsa kemiklerimi kırar* ya da buna benzer bir dizi akla yatkın düşünceye kapılıyordu. Her ne kadar konuşmayı bildiğinden bile şüphe etmelerine, kütüphaneden kitap almayı istediğinde hapishane görevlilerinin iki kelimeyi bir

araya getirebilmesine şaşırdıklarını açıkça belli eden bakışlarına rağmen, Mitch'in cüssesi ona birçok olanak sağlamıştı. Zamanının çoğunu hapishane bilgisayarlarının ayarlarını ve güvenlik duvarlarını kırmakla uğraşarak geçirmişti. Bunu yapmasındaki asıl sebep sorun çıkarmak değil, can sıkıntısını önlemekti. Ama en azından laneti peşini bırakmıştı.

Mitch hapisten çıktığında, ona yakıştırılan rollere uyan bir görünüşe bürünmüştü. İnsanın gözünü korkutan genç büyümüş ve devasa bir adama dönüşmüş, ilk dövmesini yaptırmıştı. Çıktıktan sonra, lanetiyle başı belaya girmeden bir buçuk ay geçirmişti. Gıda dağıtımında çalışıyordu, bu işi seçme sebebi iş arkadaşlarının dört katı yük taşıyabilmesi ve fiziksel işlerden hoşlanmasıydı. Zeka olarak masa başı bir işe uygun olsa da, başına geçebileceği büyüklükte masa bulabileceğinden emin değildi. Her şey gayet iyi gidiyordu; uyduruk bir apartman dairesinde, uyduruk bir maaşla yaşıyordu ama en azından yasadışı işlere bulaşmamıştı. Ta ki ekibiyle şeftali boşalttıkları yerin birkaç sokak ilerisinde biri darp edilerek öldürülene kadar. Polisler Mitch'e bir kez bakmış ve onu içeri almışlardı. Elleri kanlı değildi ve iş arkadaşlarından ikisi olay sırasında Mitch'i kollarında meyve yüklü kutularla gördüklerine yemin etmişlerdi ama hiçbir önemi yoktu. Mitch hapse geri dönmüştü.

Aleyhinde yeterince kanıt olmaması ve iyi hali göz önünde bulundurularak sadece birkaç haftada salıverilmişti ama Mitch kendinden beklenmeyecek bir karar alarak, hapse tekrar girecekse (ki üzerinde bu lanet varken girmemesi gibi bir ihtimal yok gibiydi), hayatın başkalarının işlediği suçların cezasını çekmekle geçmeyeceğini düşünerek suç işlemeye karar vermişti. Böylece, uzun zamandır işlemek istediği, kitaplara ve filmlere konu olmuş, cüsseden çok beyin gerektiren klasikleşmiş bir suç için plan yapmaya başlamıştı.

Mitchell Turner bir banka soyacaktı.



Mitch banka soyma konusunda üç şey biliyordu.

Birincisi, kolaylıkla tanınabilecek fiziğinden ötürü, bankaya *gidip kolaylıkla* soyması gibi bir ihtimal yoktu. Güvenlik kameralarını etkisiz hale getirse bile, içerideki insanlar onu bir kez gördükten sonra yüz metre öteden bile tanırlardı. İkincisi, güvenlik sistemlerindeki teknolojik gelişmeleri göz önünde bulundurunca –birçoğunu, hapishanede yaptığı gözlemler sayesinde öğrenmişti ama özel sektörün bu konuda çok daha ileri olacağının farkındaydı– soygunun başarısında aslan payı, banka sistemleri ile kasayı mühürleyen kod sisteminin kırılmasında yatıyordu ve bunu uzaktan yapmak mümkündü. Üçüncüsüyse yardıma ihtiyacı olduğuydu. Hapishaneye iki kez girmiş biri olarak, Mitch'in bu işe dahil edebileceği, birçoğu eline silah alıp bankaya dalabilecek kadar aptal ya da çaresiz insanlardan oluşan geniş bir çevresi vardı.

Sistemleri kırmakta sorun yaşamamasına rağmen, Mitch'in hesaba katmadığı şey ortaklarının tabanca kullanmayı hiç becerememeleri, hemen yakalanmaları ve hiç sektirmeden Mitch'in ismini vermeleri olmuştu. Her nasılsa, Mitchell Turner'ın cüssesini gören polis, soygunun silahlı kısmını üzerine yıkmaya ve sistemleri kırmaya çalışanın, güvenlik kameralarına yüzlerinde maskeyle açık seçik yakalanmış üç küçük adam olduğuna karar vermişti. Böylece Mitch'in üçüncü suçu onu vergi kaçakçılarının ve bilgi hırsızlarının değil, mahkûmların çoğunun ciddi suçlardan hüküm giydiği ve cüssesi her ne kadar göz korkutucu olsa da hayatının her şekilde tehlikede olacağı, yüksek güvenlikli bir hapishane olan Wrighton'a düşürmüştü.

Orada geçirdiği üç yılın sonunda, Victor Vale adında bir adamla tanışacaktı.

XVI

GECE YARISINA ALTI SAAT KALA

MERIT MERKEZ KARAKOLU

Eli karakolun konferans salonundaki gri duvara sırtını dayayıp yüzündeki maskeyi düzeltti. Basit, yüzünün şakaklarından elmacıkkemiklerine kadarki kısmını kaplayan, siyah bir maskeydi ve Serena maskeden ötürü kendisine takılmıştı ama salonda toplanan Merit polislerinin yarısından çoğu (diğer yarısı dinlemekle yetinecekti) onu izlemeye hazırlanırken, maske taktığına seviniyordu. Değiştiremediği tek şey yüzüydü ve bu her ne kadar kötü bir fikirmiş gibi görünse de tüm polislerin, yüzünün nasıl göründüğünü hatırlaması, durumu kötünün de ötesine taşıyabilirdi. Serena podyuma çıktı ve yüzünde kendine has bir tebessümle, toplanmış kadın ve erkeklere seslendi.

Karakola giderlerken, "Gece yarısında ne olacak?" diye sormuştu Serena.

Eli direksiyonu sıktı, elinin yumruları bembeyaz olmuştu. "Bilmiyorum." Bu kelimeyi söylemekten nefret ediyordu. Sebebi, gerçekten bilmemesi ya da Victor'ın bir adım önde olduğunu kabul etmesi değil, kendini engellemeye çalışmasına rağmen, o kelimeyi söylemek zorunda kalmasıydı. Victor *gece yarısı görüşürüz* diyerek telefonu kapamış ve Eli telefonu duvara fırlatmamak için kendini zor tutmuştu.

"Arkamda duran adam bir kahraman," diyordu Serena. Eli salondakilerin gözlerindeki değişimi seyrediyordu. "Adı Eli Ever.

Şehrinizi aylardır koruyor; bilmediğiniz, durduramayacağınız türdeki suçluları avlıyor. Sizi ve şehrinizdeki vatandaşları korumak için çalışıyor. Fakat şimdi yardımınıza ihtiyacı var. Onu dinlemenizi ve ne derse yapmanızı istiyorum."

Serena gülümsedi ve podyumdan inerek mikrofonu Eli'a bırakırken yüzünde baygın bir gülümsemeyle yerini almasını işaret etti. Eli derin bir nefes alıp podyuma çıktı.

"Bir hafta kadar önce, Victor Vale adında bir adam, yanında hücre arkadaşı Mitchell Turner'la, Wrighton Hapishanesi'nden kaçtı. Bunu haberlerde duymamanızın sebebini merak ediyorsanız söyleyeyim: Durumu basına bildiren kimse olmadı." Eli, Victor'ın notunu alıp sesini duyduktan sonra, Wrighton'a telefon etmiş ve olayı o zaman öğrenmişti. Detaylara girmek istememişlerdi ama Eli telefonu Serena'ya verdiğine, kaçıştan kimseye bahsetmemelerinin söylendiğini, sebebinin de Bay Vale'in doğaüstü olma şüphesiyle içeride tutulduğunu ve kaçış esnasında tek fiske vurmadan onlarca Wrighton çalışanını etkisiz hale getirmesiyle bu şüphenin gerçeklik kazandığını söylemişlerdi.

"Hapisten kaçtıklarını duymadınız çünkü," diyerek devam etti Eli, "Victor Vale bir DÜ." DoğaÜstü kelimesini kullandığı anda, Serena onlara Eli'ı dinlemelerini emretmiş olmasına rağmen, mantıklarına ters gelen bu açıklamayı sorgulamaya yeltenenler oldu. Eli bütün karakollarda DÜ'ler hakkında zorunlu bir eğitim verildiğinden haberdardı ama polislerin çoğu bu eğitimi ciddiye almıyordu. Alamazlardı. Kavramın ortaya çıkmasının üzerinden on yıllar bile geçse, DÜ'ler çoğunlukla efsane olarak kabul edilen ve internet forumlarında var olan, Wrighton'daki olayda olduğu gibi ortaya çıksa bile gizli tutulan kişilerdi. Yayılmak yerine sönen yangınlar gibi. DÜ'lerle ilgili vakaların basına aktarılmak yerine üzerinin kapatılmaya çalışılması Eli'ın işine geliyordu –ona rahat çalışma imkânı tanıyordu– fakat yetkililerin böyle ciddi konuları unutmaya bu kadar meyilli olmaları ve olaya dahil olanların da

unutmak için ellerinden gelen her şeyi yapmalarını bir türlü anlayamıyordu. İnanmaya devam edenler vardı tabii ki ama DÜ'lerin çoğu kendilerine inanılmasını istemiyordu ve isteyenler de Eli'ı, onları aramakla uğraşma derdinden kurtarmış oluyordu.

Ama kim bilir, DÜ'lerin gün yüzüne çıktığı, karşısındaki üniformalı kalabalığın söylediklerini şüphe duymadan dinlediği bir dünya olabilirdi ve belki de durumun şu anda böyle olmamasının sebebi, Eli'ın işini fazlasıyla iyi yapmış olmasıydı. Son on yılını onları telef etmekle, sayılarını azaltmakla geçirmiş ve masallardan fırlamış canavarlar oldukları izleniminin oluşmasına yardımcı olmuştu. Bu yüzden, önündeki kalabalığın arasında söylediklerine herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeyen tek kişi, arka tarafta oturan Dedektif Stell oldu.

"Fakat şimdi," diyerek devam etti, "Victor Vale ve ortağı Mitchell Turner, Merit'te. *Sizin* şehrinizde. Kaçmalarını önlememiz hayati önem taşıyor. Bulunmaları da öyle. Bu adamlar Sydney Clarke adında küçük bir kız çocuğunu kaçırdılar ve bugün sabah saatlerinde, sizlerden biri olan Memur Frederick Dane'i öldürdüler."

Bunu duyan kalabalık hareketlendi; şaşkınlık ve öfke yüzlerinden okunuyordu. Haberi almamışlardı. Stell durumdan haberdardı ama onun bile rengi atmıştı. Eli dikkatlerini çekmeyi başarmıştı. Serena onları kontrol altına alabilirdi ama bu haberin etkisi farklıydı. Onları galeyana getirebilirdi. Motive edebilirdi.

"Bu iki adamın bu gece bir şeyler planladıkları bilgisini aldım. Gece yarısı. Bu iki suçluyu olabildiğince çabuk yakalamamız büyük önem taşıyor. Fakat," diye ekledi, "rehinenin iyiliği için, onları canlı yakalamalıyız."

On yıl önce, Eli tereddüt etmiş ve bir canavarın hayatta kalmasına izin vermişti. Ancak bu gece, hatasını düzeltecek ve Victor'ın canını bizzat kendisi alacaktı.

"Size gösterebileceğimiz bir fotoğraf yok," diye ekledi, "fakat telefonlarınıza suçluların fiziksel tasvirleri mesaj olarak gönderilecek. Şehre yayılmanızı, yolları kapamanızı ve başka birileri daha ölmeden bu adamları yakalamak için elinizden geleni yapmanızı istiyorum."

Eli bir adım geriye atarak podyumdan indi. Serena öne çıktı ve elini Eli'ın omzuna koyarak kalabalığa seslendi.

"Eli Ever bir kahraman," dedi bir kez daha ve bu defa Merit polisleri hep birlikte ayağa kalktı ve tekrarladı.

"Eli Ever bir kahraman. O bir kahraman. Kahraman."

Salondan çıkarken yankılanan sesler peşlerini bırakmadı. Eli karakolda Serena'nın peşinden giderken, kulağında yankılanan kelimeler anlam kazandı. Bir kahraman. O bir kahramandı, değil mi? Kahramanlar dünyayı kötü adamlardan korurdu; kötülükten. Kahramanlar kendilerini feda ederlerdi. O da dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için ellerini ve ruhunu kirletmiyor muydu? Her DÜ'nün canına kıydığında kendini de feda etmiyor muydu?

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Serena.

Eli kafasını toparladı. Karakolun garajından çıkmış, arabayı park ettikleri ara sokağa girmişlerdi. Eli çantasından ince bir dosya çıkardı ve Serena'ya uzattı. Dosyada Merit bölgesindeki diğer iki DÜ'nün –yani öyle olduklarını düşünüyordu– profilleri bulunuyordu. İlkinin adı Zachary Flinch'ti; geçen yıl bir maden patlamasında boğulmuş, orta yaşlı bir adam. Tamamen iyileşmişti, fiziksel olarak en azından. İkincisiyse Dominic Rusher adında, mayına basarak iki yıl komada kalan genç bir askerdi. Hastanede ayıldığı anda sırra kadem basmıştı. Ciddi anlamda kaybolmuştu. Hastaneden çıktığını gören kimse yoktu. Üç farklı şehirde görülmüş –nereden geldiği, nereye gittiği belli değildi, bir görünüp sonra kayboluyordu– ve ardından, iki ay önce Merit'e gelmişti. Eli'ın anladığı kadarıyla, *henüz* ortadan kaybolmamıştı.

Arabaya ulaştıklarında, "Victor'la konuşurken veritabanından da bahsetti," dedi Eli, "bu da elimizdeki profillere onların da sahip oldukları anlamına geliyor. Planladığı her neyse, başkalarını da yanına katmasına izin vermeye niyetim yok."

"Bu sefer ben de gelmek istiyorum," dedi Serena.

Eli maskenin gizlediği yüzünü ekşitti. Bu kısmı hep tek başına halletmişti. İşlediği cinayetler, *ortadan kaldırmalar*, golf, seks ya da poker gibi, paylaşmak istemediği basit bir hobiden ibaret değildi. Hepsi birer ritüeldi, tanrısal yüceliktelerdi. Ahdinin bir parçasıydılar. Sadece bu da değil, bu ölümler günlerini, bazen haftalarını alan araştırma, gözlem ve sabrın sonucunda elde ediliyordu. Eli'ın *hakkıydılar*. Yaptığı bütün planlar, hedefini öldürüşü ve ardından gelen sessizlik onun hakkıydı. Serena bunu biliyordu. Onu zorluyordu. Eli'ın öfkelenmeye hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Bu isteğe kaçamak bir cevap bulmanın, kontrolü yeniden ele almanın bir yolunu bulmayı denedi. Bu seferki cinayetlerin tadını çıkaramayacağının farkındaydı. Büyük ihtimalle, gösterişli bir şekilde yapmasına bile fırsat olmayacaktı. Bugün ritüel özelliğini kaybedecek, kirlenmiş olacaktı.

Serena'nın çabalayışını izlediğini ve bu halinden büyük keyif aldığını görebiliyordu. Fakat bu kadarı ona yetmedi. Elindeki dosyayı aldı ve Zachary Flinch'in profilini kaldırdı.

"Bir kerelik," dedi Serena, sözleri kararın kesinleşmesini sağladı.

Eli saatine baktı. Saat altıyı epey geçmişti. Ve Serena'nın yanında olmasının işini kolaylaştıracağı şüphesizdi.

"Bir kerelik," dedi Eli arabaya binerken.

Serena'nın gözleri sevinçle parladı ve arabanın ön koltuğuna yerleşti.

XVII

GECE YARISINA BEŞ SAAT KALA

ESQUIRE OTELİ

Mitch odaya girdiğinde Sydney kucağında şu ana kadar öldürülmüş DÜ'lerin bulunduğu dosya ve ayağının ucunda Dol'la kanepede oturuyordu. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin ardında güneş batıyordu ve Mitch buzdolabından çikolatalı sütü çıkarırken Sydney dikkatini ona verdi. Kirece benzer beyaz bir tozla kaplı dirseklerini siyah granit tezgâha yaslarken Mitch oldukça yorgun görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Sydney.

"Victor nerede?"

"Dışarı çıktı."

Mitch sessizce küfretti. "Kafayı yemiş olmalı. O haltı yediğinden beri etraf polis kaynıyor."

Dosyanın içindeki kâğıtları karıştırırken, "Hangi halt?" diye sordu Sydney. "Polisi öldürmesi mi yoksa Eli'ın telefonuna cevap vermesi mi?"

Mitch'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "İkisi de."

Sydney kucağında duran ölü bir kadına ait fotoğrafa baktı. "Bunu kastetmiş olamaz," dedi sessizce. "Eli'la bu gece yarısı buluşmayı yani. Öyle demek istemedi, değil mi?"

"Victor ne derse onu yapar," dedi Mitch. "Fakat bir planı olmasa böyle söylemezdi."

Mitch koridora girerek gözden kayboldu, hemen sonra Sydney banyonun kapısının kapandığını ve duşun sesini duydu. Kucağındaki profilleri okumaya kaldığı yerden devam etti. Bunu yapmasındaki tek sebebin televizyonda izleyecek bir şey olmadığını söylüyordu kendine. Gerçekse, gece yarısı ya da daha kötüsü, gece yarısından *sonra* ne olacağını düşünmek istememesiydi. Dikkatini kaybettiği anda aklının *peki ya*'larla dolmasından nefret ediyordu. Peki ya Eli kazanırsa, peki ya Victor kaybederse, peki ya Serena... Ablası hakkında ne düşünmesi, ne ummması, neden korkması gerektiğini bilmiyordu bile. Ufak bir yanı Serena'nın kollarının bir kez daha bedenini sarmasını istiyordu ama ablasına doğru değil, ondan uzağa koşması gerektiğinin farkındaydı.

Sydney kendini önünde duran kâğıtlara bakmaya zorladı. Dikkatini ölen DÜ'lerin hayatlarına ve ölümlerine vermeye; Victor'ı, yüzündeki sakin ve kararlı ifadesiyle, üzerine çarpı atılmış halde hayal etmemeye çalışıyor ve tahmin yürütmesine imkân olmadığını bilmesine rağmen, profillerdeki DÜ'lerin güçlerini tahmin etmeyi deniyordu. Victor güçlerin belirlenmesinin kişiye; isteklerine, iradelerine ve akıllarından son geçen şeylere bağlı olduğunu söylemişti.

En son profil kendisine aitti. Victor ilk kopyasını aldıktan sonra Sydney bir kopya da kendisi için çıkartmıştı ve şu anda profilindeki fotoğrafı inceliyordu. Dosyadaki diğer profillerdeki fotoğrafların aksine, Sydney'inki özenerek çekilmişti: başı yukarıda, omuzları geride ve gözleri kamera hizasındaydı. Geçen sene, kazadan bir hafta önce, okul yıllığında kullanılmak için çekilmişti ve Sydney bu fotoğrafı çok sevmişti çünkü nasıl olduysa kamera onu tam gülmek üzereyken yakalamış, çenesi çok hafif yukarı kalkarken ağzının köşesinin kıvrılmasıyla tıpkı *Serena*'ya benzemişti.

Bu fotoğraf ile orijinali arasındaki tek farksa üzerindeki dev çarpı işaretiydi. Eli artık Sydney'in hayatta olduğunu biliyordu ve Sydney, Barry bankaya geri gidince Eli'ın parçaları bir araya

getirip ne anlama geldiğini, ormana birkaç el ateş etmekle bir kızı öldüremeyeceğini anladığı anda kendini berbat hissetmiş olmasını umuyordu. Belki de fotoğrafını ölülerin bulunduğu dosyada görünce üzülmesi gerekirdi, ki ilk gördüğünde üzülmüştü ama şokun etkisi geçmişti ve profilinin veritabanındaki çöp kutusuna gitmesi, onu küçümsemeleri, öldüğüne kesin gözüyle bakmalarına rağmen hayatta olması, Sydney'i mutlu ediyordu.

"Niye sırıtıyorsun bakalım?"

Sydney kafasını kaldırdığında boynuna sarılı havluyla duştan yeni çıkmış Mitch'i karşısında gördü. Ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti. Son zamanlarda kabul etmek istediğinden daha sık oluyordu bu. Gözünü kırptığı gibi güneşin battığını, televizyonda izlediği programın bittiğini ya da başladığını hatırlamadığı bir konuşmanın sonuna geldiğini fark ediyordu.

"Victor onun canını yakar umarım," dedi neşeyle. "Hem de çok."

"Tanrım. Daha üç gün geçti ama ona benzemeye başlamışın bile." Mitch kendini sandalyeye bıraktı, elini tıraşlı kafasında gezdirdi. "Bak, Sydney, Victor'la ilgili anlaman gereken bir şey var..."

"O kötü bir adam değil," dedi Sydney.

"Bu oyunda kimse iyi değil," dedi Mitch.

Fakat Sydney *iyiliği* umursamıyordu. İyiliğe inandığından bile emin değildi. "Victor'dan korkmuyorum."

"Biliyorum." Bunu söylerken Mitch'in sesi üzüntülüydü.

XVIII

BEŞ YIL ÖNCE

WRIGHTON HAPİSHANESİ

Mitchell Turner'ın hapse üçüncü girişinde, laneti de peşinden gelmişti.

Nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın insanlar ölüyordu. İki hücre arkadaşı öldürülmüş, bir diğeri kollarında ölmüş, bir arkadaşı da avluda talim yaparken yere yığılarak can vermişti. Bu yüzden bir sabah sıska, parlak yüzlü Victor Vale'i, üzerinde koyu gri mahkûm kıyafetleriyle hücrenin kapısında görünce, onun da fazla hayatta kalmayacağını düşündü. Kara para aklamaktan ya da bir tür dalavereden hapse düştüğünü tahmin ediyordu. İnsanları onu yüksek güvenlikli hapishaneye attıracak kadar öfkelendirecek bir suç işlemiş ama buraya hiç uygun bir görüntü çizmeyen bir adamdı. Mitch'in onu görmezden gelmesi gerekirdi fakat son hücre arkadaşının ölümünü henüz atlatamamanın da etkisiyle, Victor'ı hayatta tutmak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

Bunu yapmak için de epey uğraşması gerekeceğini düşünüyordu.

Victor üç gün boyunca Mitch'le konuşmadı. Mitch de Victor'la konuşmadı. Onda bir şey vardı; Mitch'in tam olarak çözemediği bir şey. İçinden bir ses ona güvenmemesini, elinden geldiğince ondan uzak durmasını söylüyordu. Diğer mahkûmlar da aynı durumdaydı, ilk hafta boyunca nadir de olsa aralarında gezindiği vakitlerde, Victor'dan uzak durmaya çalışmışlardı. Bu durum Mitch'i rahatsız etse de onun peşine takılıyor, ona saldıracak,

tehdit oluşturacak birine karşı savunmak için tetikte bekliyordu. Mitch'in şu ana kadar gördüğü kadarıyla, laneti sadece yakınındakileri etkiliyordu. Mitch'in yanına geldiklerinde canları yanıyordu. Fakat bunun ne mesafede gerçekleştiğini, etrafındakilerin hayatlarını hangi uzaklıktan tehlikeye atabildiğini çözemiyordu; çözebilse insanların hayatını kurtaracak, belki laneti üzerinden kaldırmayı başarabilecekti.

Victor ona neden bu kadar yakınında gezdiğini sormamıştı ama peşinden gelmemesini de söylememişti.

Mitch birilerinin saldıracağını biliyordu. Hep olurdu. Eskilerin yenileri test etmesi gibi bir şeydi. Bazen fazla büyümez, birkaç yumrukla, hafif hırpalamayla bitip giderdi. Ancak bazen kötü bir gün geçiren, gözünü kan bürümüş birine denk gelirse işler kontrolden çıkabiliyordu.

Victor'ın peşinden hapishanenin ortak salonuna, avluya, yemekhaneye gidiyordu. Masanın bir ucuna oturup pür dikkat etrafı izlerken Victor masanın diğer ucunda, tabağındaki yemeği incelerdi. Yemek boyunca kafasını kaldırmazdı. Tabağına da bakmıyordu; dikkati başka yerdeydi. Gözlerinde tuhaf bir dalgınlık vardı. Sanki başka bir yerdeymiş, etrafındaki kafes veya içindeki canavarlar umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Tıpkı bir avcı gibi, diye düşündü Mitch bir gün. Ortak salondaki televizyonda o kadar çok doğa belgeseli seyretmişti ki doğada av olmaya müsait hayvanların gözlerinin, kafalarının iki yanında olduğunu, böylece her an etraflarını kontrol edebildiklerini, oysa avcıların gözlerinin kafalarının önünde olduğunu ve herhangi bir şeyden korkmadıklarını gayet iyi biliyordu. Victor çoğu mahkûmdan zayıf olmasına ve daha önce *hiç* kavga etmemiş gibi görünmesine rağmen tam bir avcı gibi görünüyordu.

İşte o anda ilk kez Mitch, korunması gerekenin Victor olup olmadığını sorgulamıştı.

XIX

GECE YARISINA DÖRT BUÇUK SAAT KALA

MERIT BANLİYÖSÜ

Zachary Flinch yalnız yaşıyordu.

Adamı görmeden önce bile Serena bu kadarını anlayabilmişti. Ön bahçeyi yabani otlar kaplamıştı, çakıltaşlı park yerinde duran arabanın iki tekerleği patlaktı, sineklik kırılmış ve yarısı çürümüş ağaca sarılı duran halat bir zamanlar bağlı tuttuğu şey tarafından çiğnenmişti. Eğer DÜ'yse, gücünün ona para kazandırmadığı kesindi. Serena kaşlarını çattı, profilde yazanları hatırlamaya çalışıyordu. Sayfanın tamamı zararsız olduğuna işaret eden bilgilerle doluydu; her şeyin değiştiği, Eli'ın Yeniden Doğma Prensibi olarak adlandırdığı değişim evresine kadar. Kişinin elinde olmayan ve olumlu yönleri bulunmayabilen bir durumdu ve diğer bütün profillerde olduğu gibi, Flinch'inkinde de kırmızı bir işaret vardı. Yaşadığı travmadan sonra hayatındaki her şey değişmişti. Ufak değişiklikler değillerdi, her şey tepetaklak olmuştu. Evli ve üç çocuk babası bir adamken boşanmış, işsiz ve uzaklaştırma emri çıkarılmış bir adama dönüşmüştü. Hayatta kalışı –daha doğrusu *yeniden doğuşu*– bir kutlama sebebi olmalıydı, mutluluk getirmeliydi. Bunun yerine her şeyi ve herkesi kaybetmesine sebep olmuştu. Bir ihtimal buydu, diğeri de onları isteyerek uzaklaştırmasıydı. Birçok psikiyatra görünmüş ve antidepresan kullanmıştı fakat ön bahçesine bakılırsa pek iyi bir durumda olduğu söylenemezdi.

Serena kapıyı çaldı: Hayatta kalabilmek için ölümü yenmiş bir adamı bu kadar neyin korkuttuğunu merak ediyordu.

Kapıyı açan olmadı. Güneş ufukta kaybolurken, Serena'nın nefesi akşam karanlığında buhar bulutları oluşturuyordu. Kapıyı bir kez daha çaldı ve içeriden açık televizyonun sesi geliyordu. Eli iç geçirdi ve sırtını kapının yanındaki, boyaları dökülen duvara yasladı.

"Merhaba," diye seslendi Serena. "Bay Flinch? Kapıya gelebilir misiniz acaba?"

Ayak seslerini duydu, biraz sonra Zach Flinch üzerinde eski bir polo gömlek ve kot pantolonla kapıda belirdi. İkisi de üzerine bir beden büyüktü, aldığından beri epey zayıflamıştı. Serena evin içine bakınca, boş içecek tenekeleriyle dolu sehpayı ve dibinde duran hazır yemek kutularını gördü.

"Kimsiniz?" diye sordu Zach, gözlerinin altı mosmordu. Sesinde hırçın bir titreme vardı.

Serena dosyasını göğsüne bastırdı. "Bir dost. Size birkaç soru sormak istiyorum."

Flinch homurdandı ama kapıyı kapamadı. Serena bakışlarını adamın gözünden ayırmıyor, birkaç adım sağında, yüzünde siyah maskesiyle duran Eli'ı görmesine engel oluyordu.

"Adınız Zachary Flinch mi?" diye sordu.

Zach başıyla onayladı.

"Geçen yıl bir maden kazası geçirdiğiniz doğru mu? Tünel mi çökmüştü?"

Zach başıyla onayladı.

Serena Eli'ın sabırsızlanmaya başladığını hissedebiliyordu ama işi henüz bitmemişti. Cevabı bilmek istiyordu.

"Kazadan sonra değişen bir şey oldu mu? Siz değiştiniz mi?"

Flinch'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve adam başıyla onaylayarak cevapladı. Yüzünde şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. Serena hafifçe gülümsedi. "Anlıyorum."

"Beni nasıl buldunuz? Siz kimsiniz?"

"Dediğim gibi, ben bir dostunuzum."

Flinch kapıdan dışarıya doğru bir adım attı. Ayakları avluyu ele geçirmeye çalışan otlara dolandı. "Yalnız başıma ölmek istemedim," diye mırıldandı Flinch. "Hepsi bu. O karanlığın içinde, yalnız başıma ölmek istemedim ama beklediğim şey bu değildi. Onları durdurabilir misin?"

"Neleri durdurabilir miyim, Bay Flinch?"

"Lütfen durdur onları. Ona gösterene kadar Dru da göremiyordu ama her yerdeler. Tek istediğim yalnız başıma ölmemekti. Ama daha fazla dayanamıyorum. Onları görmek istemiyorum. Duymak istemiyorum. Lütfen durdur onları."

Serena elini uzattı. "Neden bana ne gördüğünü söylemi..."

Sözlerinin kalanı Eli'ın aniden kaldırıp Zachary Flinch'in şakağına dayayarak tetiğini çektiği silahın sesiyle kesildi. Evin duvarları kana bulanmış, Serena'nın saçlarını ve yüzünü de kırmızı beneklerle donatmıştı. Eli silahını indirdi ve istavroz çıkardı.

"Bunu neden yaptın?" diye çıkıştı Serena, öfkeden deliye dönmüştü.

"Durmalarını istiyordu," dedi Eli.

"Fakat benim daha işim..."

"Merhametli davrandım. Hastaydı o. Ayrıca, DÜ olduğunu kabul etti," dedi Eli, arabaya doğru harekete geçmişti bile. "Gücünün ne olduğunu görmemize gerek yoktu."

"Çok kompleksli birisin," diye patladı Serena. "Her zaman kontrolün sende olmasını istiyorsun."

Eli kısık sesli, alaycı bir kahkaha patlattı. "Diyene bak."

"Sadece yardım etmek istedim."

"Hayır," dedi Eli. "*Oynamak* istedin." Bir hışımla uzaklaştı. "Eli Ever, *dur*."

Ayakları çakıltaşlarına saplandı ve durdu. Silah hâlâ elindeydi. Bir an, Serena sinirlerine hâkim olamadı ve Eli'ın silahı şakağına

dayamasını söylememek için dilini ısırması gerekti. Sakinleşti, basamaklardan indi, Flinch'in cansız bedeninin üzerinden atlayıp Eli'ın arkasına geçti. Kollarını Eli'ın beline sardı ve ensesini arkasını öptü.

"Böyle bir kontrol istemediğimi biliyorsun," diye fısıldadı. "Şimdi kaldır o silahı." Eli silahını kılıfına geri koydu. "Beni bugün öldürmeyeceksin."

Eli Serena'ya döndü, silahı bırakmasıyla boşalan ellerini sırtına götürüp onu yanına çekti ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Günün birinde, Serena," diye fısıldadı, "bunu söylemeyi unutacaksın."

Eli'ın kollarında gerildi ve onun da bunu hissedebildiğini biliyordu ama ona cevap verirken sesi gayet sakindi.

"Bugün değil."

Eli geri çekildi ve arkasına dönerek arabaya yöneldikten sonra Serena'nın binmesi için kapıyı açtı.

Çakıltaşlı park yerinden çıkarken, "Benimle geliyor musun?" diye sordu Eli. "Dominic'i bulmaya birlikte mi gidiyoruz?"

Serena dudağını ısırdı ve kafasını hayır anlamında salladı. "Hayır. Keyfine bak sen. Saçımda kan izi kalmaması için otele gidip yıkanmam gerek. Beni bırakırsın."

Eli başıyla onayladı, gazı kökleyip Flinch'in cansız bedenini avluda, etrafı saran otların arasında bırakırken, Serena'nın onunla gelmeyeceğine içten içe seviniyordu.

XX

GECE YARISINA DÖRT SAAT KALA

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

Victor otele geri döndü, kolunun altında dışarıdan getirdiği yemekleri taşıyordu. Yemek almaya gitmek bahaneydi, asıl istediği nefeslenmek, düşünüp plan yapacak fırsat bulmaktı. Kaldırımda ağır adımlarla ilerliyor, hızını sabit ve yüzündeki ifadeyi sakin tutmaya dikkat ediyordu. Dane'le buluşmaları, Eli'la yaptığı telefon konuşması ve gece yarısında görüşme ültimatomundan beri, Merit sokaklarındaki polis sayısı aşırı derecede artmıştı. Hepsi üniformalı değildi fakat ayık oldukları kesindi. Mitch sisteme kayıtlı bütün fotoğraflarından kurtulmuştu; Lockland Üniversitesi kayıtlarından Wrighton'da çekilmiş sabıka fotoğrafına kadar hiçbir şey kalmamıştı. Merit polisinin elinde sadece bir çöp adamlı resim, Eli'ın hatırında kalanlar (üzerinden on yıl geçmişti ve Eli'ın aksine, Victor *yaşlanmıştı*) ve hapishane çalışanlarının tasvirleri vardı. Yine de, polis hafife almaya gelmezdi. Mitch'in cüssesi şüphe çekmesine sebep oluyor, Syndey de çocuk olarak yanlarında garip duruyordu. Aralarında asıl bulmayı umdukları kişi olan Victor'sa polislere karşı bir savunma mekanizmasına sahipti. Yoldaki bir polisin yanından uzun adımlarla geçerken kendi kendine gülümsedi. Polis kafasını kaldırmadı bile.

Victor acının ilginç derecede incelikli bir his olduğunu keşfetmişti. Muazzam, ani bir acı dalgası insanı sakat bırakabiliyordu ama işkencenin ötesinde birçok kullanım alanı vardı. Victor bunu,

belirli bir alanda bulunan kişilere fark edilmeyecek derecede acı çektirerek, bilinçaltına varlığını görmezden gelmeleri telkininde bulunabileceğini öğrendiğinde fark etmişti. İnsanlar acıyı algılamıyorlardı ama yine de farkına varmadan başlarını başka yöne çeviriyorlardı. Dikkatleri de dağılıyordu, bu da Victor'ı bir nevi görünmez kılıyordu. Hapishanedeyken işine yaramıştı, burada da yaramaya devam ediyordu.

Victor terk edilmiş Falcon Price inşaat alanının yanından geçerken bir kez daha saatine baktı. İntikamın yapısına, yıllar süren bekleyişin ve yapılan planların saatlere hatta dakikalara bağlı olmasına hayret ediyordu. Esquire'a dönerken, nabzı kapıldığı heyecanın etkisiyle hızlanmıştı.

∞

Eli, Serena'yı Esquire'ın kaldırımına bıraktı ve tuhaf *herhangi bir şey* fark ettiği takdirde kendisine haber vermesini tembih etti. Victor'ın bir mesaj daha göndereceğinden emindi ve gece yarısı yaklaşırken gelişecek olayların kontrolünü ne derecede elinde tutabileceğini belirleyen faktörün, bu mesajı olabildiğince çabuk alması olduğunu biliyordu. Ne kadar geç alırsa, plan yapmaya, hazırlanmaya o kadar az vakti kalacaktı ve Victor'ın amaçladığı şeyin tam da bu olduğundan, onu olabildiğince uzun süre habersiz bırakmak istediğinden emindi.

Şu andaysa otelin önündeki kaldırıma yanaşmış, maskesini çıkarıp kenara koyduktan sonra incelemek için Dominic Rusher'ın profilini eline almıştı. Rusher şehre geleli sadece birkaç ay olmuştu fakat şimdiden Merit polisleriyle başını derde sokmuş, sarhoş ve ahlaka aykırı davranışlar sergilemesinden ötürü sabıka listesini kabartmıştı. Şehrin güneyindeki boktan apartman dairesinin yakınlarında, evinde değil de bir barda başını derde sokuyordu.

The Three Crows. Eli adresi biliyordu. Otelden ayrıldı, kolunun altında yemeğiyle gelen Victor'ı kıl payıyla kaçırmıştı.

İki polis Esquire'ın lobisinde durmuş, tüm dikkatlerini sırtı otelin döner kapılarına dönük genç sarışına vermişlerdi. Victor fark edilmeden içeri girdi ve merdivenlere yöneldi. Otel odasına girdiğinde Sydney'i kanepede bir şeyler okurken buldu. Dol kanepenin yanında uzanıyordu ve Mitch de buzdolabından aldığı sütü içerken boş eliyle tezgâhtaki bilgisayara bir şeyler tuşlamakla meşguldü.

Elindeki yiyecekleri tezgâha bırakırken, "Sıkıntı çıktı mı?" diye sordu Victor.

"Cesetle ilgili mi? Hayır." Mitch kutuyu kenara bıraktı. "Fakat polisler az daha sorun oluyordu. Tanrım, Vale, her yerdeler. Bu cüsseyle dikkat çekmeden ilerleyebildiğimi söyleyemeyeceğim."

"Garaj kapıları bu işe yarıyor işte. Ayrıca, sadece birkaç saat daha dayanmamız gerekiyor," dedi Victor.

"O konuya gelecek olursak..." diye başladı Mitch ama Victor bir kâğıda bir şeyler karalamakla meşguldü. Kâğıdı Mitch'e uzattı.

"Bu ne?"

"Dane'in kullanıcı adı ve şifresi. Veritabanına girerken kullanırsın. Yeni bir profil hazırlamanı istiyorum."

"Profil kime ait olacak?"

Victor gülümseyip kendini işaret etti. Mitch homurdandı. "Bunun gece yarısı olayıyla alakalı olduğunu tahmin ediyorum."

Victor başıyla onayladı. "Falcon Price gökdelen inşaatı. Zemin kat."

"Orası tam bir kafes. Tuzağa düşeceksin."

Victor, "Bir planım var," demekle yetindi.

"Paylaşmak ister misin?" Victor tek kelime etmedi. Mitch bir kez daha homurdandı. "Fotoğrafını kullanmayacağım. Sistemden kaldırmak için onca zaman harcadım."

Victor etrafa bakındı. Bakışları, karalamakta olduğu en son çıkan Vale kişisel gelişim kitabına kaydı. Kitabı eline aldı, sırtını Mitch'e gösterdi, üzerinde parlak büyük harflerle VALE yazıyordu. "Bu yeter."

Mitch homurdanmaya devam ederek kitabı aldı ve çalışmaya başladı.

Victor Sydney'e döndü. Elinde bir kutu erişteyle yanına geldi ve yemeği Sydney'e uzatıp deri yastıklı koltuğa oturdu. Sydney ölmüş DÜ profillerinin bulunduğu dosyayı kenara bırakıp yemeği aldı, parmaklarını henüz soğumamış kaba sardı. Fakat yemedi. Victor da öyle. Pencereden dışarıya bakıyor, gönderiyi hazırlayan Mitch'in çıkardığı sesleri dinliyordu. Parmakları karalayacak satırlar arıyordu ama kitap Mitch'te olduğundan gözlerini kapayıp rahatlamayı denedi. Gözünde canlanan yemyeşil ovalar, mavi gökyüzü ya da yağmur damlaları değildi. Tetiği üç kez çektiğini hayal etti; Eli'ı, onu vurduğu yerden vurduğunu, derisini kazıdığını ve iyileşmesini bekleyip aynı şeyleri tekrar, tekrar ve tekrar yaptığını. Yerler Eli'ın kanıyla yapış yapış olduğunda, *Artık korkuyor musun?* diye soracaktı. *Korkuyor musun, söyle.*

XXI

GECE YARISINA ÜÇ BUÇUK SAAT KALA

ESQUIRE OTELİ

Bir süre sonra, "Gerçekten bir planın var mı?" diye sordu Sydney.

Victor yavaşça gözlerini açtı ve mezarlıkta "Wrighton Hapishanesi öylece gitmene izin mi verdi" sorusuna verdiği cevabı tekrarladı. Aynı kelimeler, aynı ton ve yüzünde aynı ifadeyle. "Tabii ki," dedi Victor.

"İyi bir plan mı?" diye ısrar etti Sydney. Kanepeden aşağı uzattığı ayaklarını sallıyor ve her sallayışında Dol'un kulaklarına sürtüyordu. Köpek umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Hayır," dedi Victor. "Sanırım değil."

Sydney'den öksürük ile iç geçirme karışımı bir ses çıktı. Victor Sydney'in konuşma alışkanlıklarını çözebilmiş değildi ama tatsız bir onaylama, *anladım* veya *peki*'nin gençler arasında kullanıldığı şekliyle cevap verdiği çıkarımını yapmıştı. Duvardaki saat neredeyse dokuza geliyordu. Victor gözlerini bir kez daha yumdu.

Birkaç dakika sonra, "Anlamıyorum," dedi Sydney. Ayağıyla Dol'un kulağını kaşıyordu. Köpeğin kafası hafifçe bir ileri bir geri gidiyordu.

"Neyi anlamıyorsun?" diye sordu Victor, gözlerini açmamıştı.

"Eli'i bulmak istiyorsan ve Eli da seni bulmak istiyorsa, neden bunca şeyle uğraşıyorsun ki? Neden gidip birbirinizi bulmuyorsunuz?"

Victor gözlerini açtı ve yanında oturan sarı saçlı, ufak yaratığa baktı. Sydney'in beklentiyle kocaman açılmış gözlerinde, masumiyetini kaybetmeye başlamış bir kız gördü. Yağmurlu yolda bulduğu kızdan geriye kalanlar Victor'ın faydacı düşünce yapısına, sözlerine ve tehditlerine yenik düşmüştü. İhanete uğramıştı, vurulmuş, kurtarılmış, iyileşmiş, yaralanmış, tekrar iyileşmiş, iki kişiyi canlandırmaya zorlanmış, aralarından birinin tekrar öldürülmesine tanık olmak zorunda kalmıştı. Sydney'in bu belanın bir parçası olmasının sorumlusu Eli'dı fakat Victor da bu suça ortak olmuştu. Karşısında duran bir çocuktu ama çocuk gibi değildi. DÜ olduklarında onları insan yapan şeyi kaybediyor olabilirler miydi? Çok önemli ve insani bir taraflarını. Victor onu korumuyor, ona normal bir çocukmuş gibi davranmıyordu. Sydney normal değildi.

Doğrularak, "Bana bir planım olup olmadığını sordun," dedi Victor. "Başta yoktu. Seçeneklerim vardı, birkaç fikrim ve güvenebileceğim bazı faktörler vardı ama planım yoktu."

"Ama artık var."

"Evet var. Fakat Eli'dan ötürü, ablandan ötürü, bu planı başarıyla yerine getirmek için tek şansım var. İlk harekete geçen kişi sürpriz faktörünü kaybeder ve benim böyle bir lüksüm yok. Eli'ın yanında bir büyücü var, bu da bütün şehri kontrolü altına alabileceği anlamına geliyor. Belki çoktan yapmıştır. Benim yanımdaysa bir bilgisayar korsanı, yarı ölü bir köpek ve bir çocuk var. Çok hazırlıklı olduğum söylenemez."

Sydney kaşlarını çatıp hayatta olan DÜ'lerin bulunduğu dosyayı eline aldı. Victor'a uzattı. "Hazırlan o zaman. En azından elini güçlendir. Dene. Eli DÜ'leri –bizi– canavar olarak görüyor. Sen onun gibi düşünmüyorsun, değil mi?"

Victor DÜ'ler hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Sydney'i yolun kenarından alana kadar, kendisi haricinde tanıdığı tek bir DÜ vardı, o da Eli'dı. Kendileri üzerinden bir yargıya varacak olursa, DoğaÜstülerin sorunlu insanlar olduğunu söylemesi

gerekirdi. Fakat bütün bu sözler –insanlar, canavarlar, kahramanlar, kötüler– Victor için kelimelerden ibaretti. Herhangi biri kendisine kahraman deyip etrafta gezerek düzinelerce insanı öldürebilirdi. Başka biri de kötü diye yaftalanmasına rağmen insanların hayatlarını kurtarmaya çalışıyor olabilirdi. İnsanların çoğu canavardan farksızdı ve canavarların çoğu da insan gibi görünme konusunda başarılıydı. Kendisi ve Eli arasındaki fark, DÜ'ler hakkında ne düşündükleriyle ilgili değildi. Onlara verdikleri tepkiyle alakalıydı. Eli onları katletmek istiyordu ama Victor, sırf oluşma şeklinden ötürü işe yarayan bir şeyin yok edilmesindeki mantığı çözemiyordu. DÜ'ler birer silahtı ama aynı zamanda akılları ve iradeleri ve vücutları bulunan, eğilip bükülebilen, kırılıp *sömürülebilen* şeylerdi.

Fakat bilmedikleri birçok şey vardı. DÜ'lerin hâlâ hayatta olup olmadıkları belirsizdi. Güçleri bilinmiyordu. Verecekleri tepkiler belirsizdi ve Victor, onları hayatta tutmak isterken Eli'ın onları öldürmeyi amaçladığı gibi akla yatan bir argüman öne sürse de yanlarına bir DÜ alırlarsa denkleme bilinmez bir faktör eklenecekti. Üstelik Eli o DÜ'leri öldürmeye çalışıyor olacağından Victor'a yarardan çok zarar getirebilirlerdi.

Elindeki dosyayı almasına ısrar ederek, "Lütfen, Victor," dedi Sydney. Bunun üstüne Victor onu susturmak ve biraz zaman geçirmek için dosyayı alıp kapağını açtı. Mavi saçlı kızın bulunduğu sayfa gitmiş, geriye iki profil kalmıştı.

İlki Zachary Flinch adında bir adama aitti. Victor bu adamın profilini sabah, Mitch'in aramasını beklerken incelemişti, bu yüzden herhangi bir sonuç alamayacaklarının farkındaydı. DÜ olduğundan şüphelenilen bu kişiye ait bilgiler fazlasıyla muğlaktı. Edinilen gücün ölüm şekliyle ya da akli durumla ilgisi vardı ama net bir şey söylemek mümkün olmuyordu ve kazadan beri adamın etrafındaki herkesin onu terk etmesi başa bela olacağına işaret ediyordu. Victor'ın böyle bir belaya harcayacak vakti yoktu.

Daha önce inceleme fırsatı bulamadığı profile geçti, sayfayı taradı ve durdu.

Dominic Rusher yirmili yaşlarının sonunda, görev esnasında mayına basmış eski bir askerdi. Patlamada Dominic'in kemiklerinin çoğunu kırılmış, iki hafta komada kalmıştı ama Victor'ın dikkatini çeken ne koma ne de ortadan kaybolma alışkanlığı oldu. Askeri hastane kayıtlarına göre, Rusher'a 35 miligram metahidrikon verilmişti.

Dengesiz bir sentetik opioid için oldukça yüksek bir dozdu fakat Victor hapishanede geçirdiği yaz mevsimlerinden birini reçeteyle verilen ağrı kesicileri, işlevlerini, dozlarını ve hem satış hem de tıbbi adlarını ezberlemekle geçirdiği için, bahsi geçen ilacı görür görmez tanımıştı. Üstelik Eli'ın kendisi kadar araştırma yapmadığı takdirde, ilacı tanımasına imkân olmayacağını fark etmişti.

Görünen o ki kader yine Victor'ın yanındaydı.

Gece yarısına saatler kala, güven ya da sadakate dayalı bir ilişki kuramayacağının farkındaydı ama bu iki kavramın yerine geçecek bir şey varsa o da *ihtiyaçtı*. Victor ihtiyacın bütün bağlardan güçlü olabileceğini öğrenmişti. Güven ve sadakat elde etmek sinir bozucu ve karmaşık olabiliyordu fakat ihtiyaç, korku ve acı gibi ilkel bir kavramdı. İhtiyaç bir birliktelik kurulmasına yeterli olabilirdi. Ve Victor'ın elinde Dominic'in ihtiyacı olan şey vardı. Dominic'in gücü işine yararsa, Victor onun ihtiyacını karşılayabilirdi. Bunu öğrenmenin sadece bir yolu vardı.

Victor profili katlayıp cebine koydu.

"Paltonu al, Mitch. Dışarı çıkıyoruz."

"Arabayla mı yoksa yürüyerek mi?"

"Araba."

"Kesinlikle olmaz. Sana polislerle ilgili gönderdiğim mesajı almadın mı? En son baktığımda, o araba çalıntıydı."

"Eh, o zaman dikkat çekmemek için elimizden geleni yapmamız gerekecek."

Mitch paltosunu alırken pek de hoş olmayan bir şeyler homurdandı. Sydney kendi paltosunu almak için yatak odasına koştu.

Geri dönüp paltosunu giymeye çalışırken, "Hayır, Syd," dedi Victor. "Senin burada kalman gerekiyor."

"Ama fikir benden çıktı!" dedi Sydney.

"İyi bir fikir ama yine de gelemezsin."

"Neden?" diye sızlandı Sydney. "Sakın bana çok tehlikeli olduğunu söyleme. Polis için de aynısını söylemiştin ama sonra beni yanına getirttin."

Victor iç geçirdi. "Tehlikeli zaten ama sebebi bu değil. Yanımızda kayıp bir çocuk yokken de yeterince dikkat çekiyoruz ve benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Sydney kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Victor'ın ne diyeceğini beklemeye başladı.

"On buçuğa kadar dönmezsem," dedi Victor, "Mitch'in bilgisayarındaki gönder butonuna basmanı ve fotoğrafımı veritabanına yüklemeni istiyorum. Pencere açık ve gönderilmeye hazır."

Paltosunu iliklerken, "Neden on buçuk?" diye sordu Mitch.

"Birilerinin görebileceği kadar uzun ama şanslıysak hazırlanamayacakları kadar kısa bir vakit tanıyacak. Riskli bir hamle, biliyorum."

"Aldığın risklerin en büyüğü değil," dedi Mitch.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Sydney.

"Hayır," dedi Victor. Paltosunun ceplerini yokladı. Mavi bir çakmak çıkardı. Sigara içmiyordu ama işine yaradığı çok oluyordu. "Saat on birde, dosyaları yakmaya başlamanı istiyorum. Hepsini. Lavaboda yak." Çakmağı uzattı. "Sayfaları birer birer yakacaksın. Anladın mı?"

Sydney ufak mavi çakmağı aldı, parmakları arasında çevirerek inceledi.

"Bu çok önemli," dedi Victor. "Arkamızda kanıt bırakamayız, anladın mı? Neden burada kalmanı istediğimi anlıyor musun?" Sydney başıyla onayladı. Dol'sa inildedi.

Kapıya vardıklarında, "Geri geleceksin, değil mi?" diye sordu Sydney.

Victor omzunun üzerinden Sydney'e baktı. "Tabii döneceğim," dedi Victor. "En sevdiğim çakmağımı sana bırakacak değilim."

Kapı kapanırken neredeyse gülümseyecekti Sydney.

Victor'la merdivenlere yöneldiklerinde, "Sayfaları yakmayı anlıyorum ama neden birer birer yakmasını söyledin?" diye sordu Mitch.

"Onu meşgul etmek için."

Mitch ellerini paltosunun ceplerine koydu. "Geri dönmüyoruz demek, öyle mi?"

"Bu gece değil."

XXII

GECE YARISINA ÜÇ SAAT KALA

THREE CROWS BARI

Eli sırtını Three Crows'un duvarına yaslayarak oturmuş, Dominic Rusher'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Bara geldiğinde barmenle konuşmuş, Rusher'ın her akşam dokuzda geldiğini öğrenmişti. Eli erken gelmişti ama gece yarısını ve beraberinde getirecekleri beklemekten başka yapacak işi olmadığından, kendine bir bira alıp köşeye çekilmiş, biradan çok Serena'dan ayrı geçirdiği vaktin tadını çıkarıyordu.

İçkiyi de ortama uyum sağlamak için almıştı, gücü alkolü etkisiz hale getiriyordu ve insanı sarhoş etmeyen alkolün hiç çekiciliği kalmıyordu (kimlik göstermesini istemişlikleri de vardı ve genç olduğunu düşünmeleri çekiciliğini yitireli çok oluyordu). Ama Serena'dan uzakta olması, kontrolü güçlükle de olsa eline alabilmesi anlamına geliyordu. Serena'yla ne kadar vakit geçirirse, bildikleri o kadar karışıyordu ve Eli'ın kendine gelmesi hiç kolay olmuyordu. Fırsatı varken öldürmeliydi onu. Polis işe dahil olmuşken bunu yapması hiç de kolay olmayacaktı. Sadakatleri kendisine değil, Serena'yaydı ve ikisi de bunun farkındaydı.

Yeni bir şehir. Eli'ın ihtiyacı olan buydu.

Gece yarısından ve Victor'la aralarındaki yılan hikâyesine dönmüş sorun çözüldükten sonra, Eli kendine yeni bir şehir bulacaktı. Baştan başlayacaktı. Dedektif Stell'den uzakta. Başarabildiği takdirde Serena'dan da öyle. Eski yöntemleriyle ilgili hiçbir sıkıntısı yoktu, zaman ve planlama gerektirmesinden, haftalar

süren arayışın sonunda eline geçenin sadece anlık bir zevk olmasından şikâyetçi değildi. Son zamanlarda işler fazla kolaylaşmıştı ve kolaylık tehlikeyi de beraberinde getirirdi. Hataya yol açardı. Serena bir hataydı. Eli birasını yudumladı ve telefonuna gelen mesajları kontrol etti. Mesaj yoktu.

Eli birkaç yıl önce burada avlanmıştı. Daha Serena'yla tanışmadığı, şehirden şehre gezip işini hayalet gibi hallettiği günlerdi. Gürültülü ve kalabalık; kendini sessizlik yerine kaosa, sözlerini idrak edebilmenin mümkün olmadığı müziklere bırakmak isteyenlerin tercih edeceği türde bir mekândı. Sarhoş, çakırkeyif ya da öfkeli insanların bulunduğu, loş ışıklı mekânda görünmez olmak, ortadan kaybolmak kolaydı. Fakat bunu bilmesine rağmen, ortalık yerde birini katledecek kadar cesur ya da aptal değildi. Serena onu polisin elinden kurtarabilirdi fakat Three Crows'dakiler işi polise ya da yasalara bırakacak tipler gibi görünmüyordu. Burada çıkacak bir sorunun, Serena da yanında yokken, kolaylıkla büyüyerek felakete dönüşmesi işten bile değildi.

Eli kendine *bir kez daha* Serena'nın hem kendisi hem de başkaları üzerindeki etkisinden kurtulduğuna memnun olduğunu hatırlattı. Artık, kendi özgür iradesi ve isteğiyle, işleri kendi bildiği yoldan yapabilirdi.

Saatine baktı. Üç saatten az kalmıştı... fakat neye? Victor bu süreyi onu sarsmak, gergin olmasını sağlamak için vermişti. Victor su birikintisine taş atan çocuklar gibiydi, Eli'ın sükûnetini bozmak istiyordu. Bunun farkında olsa da Eli kendini tıpkı su gibi dalgalanmaktan alamıyor ve bu duruma sinir oluyordu. Yine de kontrolünü geri kazanıyordu; aklının, hayatının ve bu gecenin kontrolü sadece onda olacaktı. Parmaklarını bira bardağının eski ahşap masada bıraktığı ıslak çemberin üzerine getirdi, ardından masaya bir şey yazdı.

EVER.

XXIII

ON YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

"Neden Ever?"

Masanın diğer tarafında oturan Eli'a sorduğu soru buydu. Eli daha yeni ölmüştü. Victor onu daha yeni canlandırmıştı. Şimdiyse kaldıkları yerin birkaç sokak ilerisindeki bir barda oturmuş, içtikleri birkaç bardak içkinin (ilginç bir şekilde Eli'ı etkilememişti) ve kalkıştıkları büyük aptallığın sarhoşluğunu yaşıyorlardı. Fakat Eli tuhaf hissediyordu. Kötü değil, sadece... farklı. Uzak. Ne olduğunu tam çözemediği bir histi. Kaybolan bir şeyler vardı, yokluğunu hissedebiliyor ama ne olduğunu bulamıyordu. Fiziksel olaraksa –başından geçenleri düşününce, asıl önemli olanın bu olduğunu sanmıştı– iyi hissediyordu, cansız yatıyor olabilecekken hayattaydı.

Birasını yudumlarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Eli.

"Diyorum ki," dedi Victor, "istediğin herhangi bir soyadını seçebilirdin. Neden Ever'ı seçtin?"

"Neden olmasın?"

"Hayır," dedi Victor elindeki bardağı sallayarak. "Hayır, Eli. Sen hiçbir şeyi sebepsiz yapmazsın."

"Nasıl yani?"

"Düşünmeden yani. Bir sebebin olmak zorunda."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum. Seni anlıyorum."

Eli parmaklarını bardağın masa üzerinde bıraktığı çemberde gezdirdi. "Unutulmak istemiyorum."

Sessizce, barın gürültüsünü bastırmaya çalışmadan söylemiş ve Victor'ın onu duyduğundan emin olamamıştı ama cevabını Victor'ın omzunda hissettiği eliyle aldı. Bir an fazlasıyla ciddi görünmüştü fakat ardından kendini bıraktı ve oturduğu yere yayıldı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Victor. "Sen beni hatırla, ben de seni hatırlayayım, böylece hiçbir zaman unutulmayız."

"Bu çok boktan bir mantık, Vic."

"Aksine harika bir mantık."

"Peki ya ölünce ne olacak?"

"Ölmeyiz olur biter."

"Ölüme kafa tutmayı çok kolay sanıyorsun herhalde."

"Şu ana kadar oldukça başarılı gibiyiz," dedi Victor neşeyle. Bardağını kaldırdı. "Hiç ölmemeye."

Eli da katıldı. "Hatırlanmaya."

Bardakları tokuştuğu sırada Eli ekledi: "Sonsuza dek."

XXIV

GECE YARISINA İKİ BUÇUK SAAT KALA

THREE CROWS BARI

Dominic Rusher paramparça bir adamdı. Kelimenin tam anlamıyla.

Mayına yakın olan sol tarafındaki kemiklerin çoğu tutturulmuş, vidalanmış ya da sentetikti, giysilerinin altındaki teni yara izleriyle kaplıydı. Saçları –orduda geçirdiği üç yıl boyunca asker tıraşı olmuştu– uzamış ve biri sahte olan gözlerinin önüne düşüyordu. Teni bronzdu ve güçlü omuzlara sahipti, barın müdavimlerindenmiş gibi görülmeyecek kadar dik duruyordu ve bütün bunlara rağmen her şeyiyle paramparça bir adamdı.

Eli'ın bütün bunları Dominic'e söylemek için elindeki dosyaya ihtiyacı yoktu; bara ilerleyip iskemleye çöken ve ilk içkisini söyleyen adamı izlemek bile yetmişti. Vakit geçmeye devam ederken Eli bardağına daha sıkı sarıldı ve bu eski askerin gecesine viski kolayla başlayışını seyretti. Oturduğu yerden kalkıp bara giderek Dominic'i başının arkasından vurmamak için kendini zor tuttu. Sabırsızlığını bastırmak için elinden geleni yapıyordu; ritüellerinin bir sebebi vardı ve her ne kadar bazı durumlarda onlardan feragat etmesi gerekse de, tamamen vazgeçmesi gibi bir durum söz konusu değildi. Amaçsız yere öldürmek gücünü kötüye kullanması ve Tanrı'ya hakaret etmesi anlamına gelirdi. Tenine değen DÜ'lerin kanı olmalıydı, masumların değil. Onu ancak dışarı çıkartıp günahlarını itiraf ettirdikten ya da Dominic gücünü ona gösterdikten sonra katledebilirdi. Ayrıca, Dominic'ten

çok güzel yem olurdu. Barda ve Eli'ın gözünün önünde olduğu sürece, hayatta ya da ölü olmasının bir farkı yoktu çünkü Victor bu perişan adamı aramaya karar verir ve gece yarısından önce yolu buraya düşerse Eli hazır bekliyor olacaktı.

Victor arabayı sürerken, Mitch arka koltuğa yatmış, devasa cüssesini şüpheli gözlerden gizli tutmaya çalışıyordu. Victor trafikte hızla ilerlerken şehir yeşilleri, kırmızıları ve beyaz ışıklı ofis pencereleriyle yanlarından akıp gidiyordu. Anayollar yerine Merit'in ara sokaklarından devam ettiler. Gişelere, köprülere ya da başlarını derde sokabilecek herhangi bir kontrol noktasına varmaktan kaçınmayı amaçlıyorlardı. Hızlarına dikkat ediyor, trafik hızlanınca hızlarını artırıyorlardı çünkü hızlı akan trafikte yavaş gitmek, en az aşırı hız yapmak kadar dikkat çeken bir durumdu. Victor çalıntı arabalarını Merit'in ara sokaklarında sürdü ve kısa süre sonra numaralandırılmış caddeler yerlerini isimli yollara ve sokaklara bıraktı. Gerçek isimleri olan sokaklardan ağaçlı, bazıları hayat dolu, bazıları karanlık ve boş binaların bulunduğu yerlere ulaştılar.

"Sola dön," dedi Mitch, yolu cep telefonundaki ufak haritayı kullanarak tarif ediyordu. Victor saatine ve bara ulaşmak için ne kadar vakit harcadıklarına baktı. Gece yarısına ne kadar vakti kaldığını düşündü. Geç kalamazdı. Bu gece olmazdı. Sakinleşmeye, huzur bulmaya çalıştı ama heyecandan yerinde duramıyordu. Boş eliyle bacağında ritim tutmaya başladı ve bunun kötü bir fikir olduğunu fısıldayan sesi duymazdan geldi. Olduğu yerde durmaktan daha iyi bir fikirdi. Ayrıca, vakitleri vardı. Haddinden fazla vakitleri vardı.

"Tekrar sola dön," dedi Mitch. Victor döndü.

Yolun ilk yarısını planlarını kontrol ederek geçirmişlerdi ve bütün detaylar kesinleşmişken, yapmaları gereken tek şey planı

harfi harfine yerine getirmekti. Bunu bilmenin getirdiği sessizlikle yolun kalanını sadece Mitch'in yol tarifleri ve Victor'ın bacağında tuttuğu ritimle geçirdiler.



Victor sürerken Mitch de merak ediyordu.

Bu gece hayatta kalacak mıydı?

Victor hayatta kalacak mıydı?

İkisi de hayatta kalırsa yarın nasıl bir gün olacaktı?

Eli'ı ortadan kaldırdıktan sonra Victor neyle meşgul olacaktı? Eli'ı ortadan kaldırabilecekler miydi?

Mitch *kendi* geleceğini de merak ediyordu. Victor'la aralarındaki ortaklığı, şartlarını ve nasıl sona ereceğini hiç konuşmamışlardı ama amaçları başından beri buydu. Eli'ı bulmak. Sonrasında ne yapacaklarını hiç konuşmamışlardı. Victor'ın aklında bundan *sonrası* olduğundan emin değildi.

Telefonundaki hareketli yeşil noktayı takip etti ve Three Crows Barı'nı işaretleyen kırmızı noktaya ulaşınca doğruldu.

"Geldik."



Victor arabayı barın karşısındaki otoparka bıraktı. Park kalabalık ve dardı ve çabuk kaçmalarına engel olacaktı, özellikle de peşlerinde biri varsa. Fakat altlarındaki çalıntı bir araba ve polisler alarm durumundayken, göze batacak bir şey yapmayı göze alamazlardı. Park cezası yüzünden yakalanmaya niyetleri yoktu. Bu gece olmazdı. Victor motoru durdurdu, arabadan indi ve Three Crows Barı yazan tuğla binayı inceledi. Kapının üstüne üç metal kuşun tünediği bir tabela asılmıştı. Barın solunda bir

ara sokak vardı ve Mitch'le karşıdan karşıya geçerlerken Victor barın yan taraftaki girişini gördü. Kaldırıma ulaştıklarında, Victor ara sokağa yöneldi, Mitch de bara. Victor'ın zihninde plan, Amiral Battı ya da Risk oyununun taşları dizilmeye başlamıştı. Oynama sırası Victor'daydı.

"Hey," diye seslendi, Mitch elini kapıya atarken. "Dikkatli ol."

Mitch sırıttı ve içeri girdi.

XXV

BEŞ YIL ÖNCE

WRIGHTON HAPİSHANESİ

"Biraz daha süt ister misin?"

Victor Vale'in Mitchell Turner'a söylediği ilk şey bu olmuştu.

Kafeteryada oturuyorlardı. Mitch üç gününü, konuşmaya karar verirse Victor'ın sesinin nasıl olacağını düşünerek geçirmişti. Yani *konuşabiliyorsa.* Öğle yemeği boyunca, Mitch Victor'ın konuşamadığını, hapishane giysisinin kapadığı boğazında fena bir yara izi olduğunu ya da o ince dudaklarının arkasında dilinin olmadığını düşündü. Kulağa saçma geliyordu ama hapishane sıkıcı bir yerdi ve Mitch böyle tuhaf şeyleri sık sık hayal ettiğini daha önceden de fark etmişti. Bu sebeple Victor ağzını açıp Mitch'e bir kutu daha süt isteyip istemediğini sorduğunda, Mitch şaşkınlıkla hayal kırıklığı arasında bir hisse kapıldı.

Güçlükle de olsa cevap verdi. "Eee. Tabii. Olur." Tam bir aptal gibi konuşmuş olmaktan nefret etmişti fakat Victor kıkırdayıp sütü ona uzatmakla yetindi.

Kafeteryadaki yemek tezgâhına gitmeden önce, "Vücudu zinde tutar," diye ekledi Victor. Uzaklaşırken Mitch onu takip etmesi gerektiğini hatırlamıştı. Üç gününü yeni hücre arkadaşının gölgesi gibi davranarak geçirmişti ama sorduğu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. İçinden bir ses üzerindeki laneti kaldırmak için son şansını kaçırdığını söylüyordu. Victor'ı görebilmek için boynunu uzattığı anda, biri kolunu omzuna atıp Mitch'i yüzüstü masaya doğru itti.

Odanın diğer tarafından bakınca, bu hareketi şakalaşmaya benzeten olabilirdi fakat Mitch, Ian Packer'ın elindeki metalin keskin ucunun yanağına dönük olduğunu görebiliyordu. Mitch adamın iki katıydı ama onu üzerinden atamadan önce Ian'ın verebileceği zararın farkındaydı. Ayrıca, Packer cüssesi küçük olmasına rağmen işleri kendi lehine çevirebilecek nüfuza sahip olanlardandı. Böylesi küçük bir yer için fazla güçlüydü hatta.

"Hey, hey," dedi Packer, nefesi berbat kokuyordu. "Köpekçilik mi oynuyorsun?"

"Ne istiyorsun?" diye hırladı Mitch, gözlerini önünde duran tepsiye sabitlemişti.

"Bir yıldır benim grubuma bekçi köpeklik yapasın diye bekliyorum, pasifistlik taslamana göz yumuyorum." Mitch, Packer'ın *pasifist* kelimesini bilmesine şaşırmıştı (ve biraz da etkilenmişti). "Bir anda şu ne olduğu belirsiz şerefsiz gelince onun peşine takıldın." Mitch'in kulağına eğildi. "Senin vaktini ve yeteneğini harcadığı için onu mahvetmeliyim belki de."

Küçük bir kutu süt tepsiye indi ve Mitch yukarı baktığında Victor'ı başında durmuş, olup bitenleri ilgiyle izlerken buldu. Victor'ı gören Packer elindeki metali daha sıkı tuttu ve Mitch'in morali yerle bir oldu. Bir hücre arkadaşını daha kaybetmek üzereydi.

Fakat Victor'ın tek yaptığı, kafasını eğerek merakla Packer'a bakmak oldu.

"Bıçak mı o?" diye sordu Victor, ayağını oturağa koymuş, ağırlığını dizine vererek öne eğilmişti. "Tecrit hücresinde bıçak vermiyorlardı." *Tecrit mi?* diye düşündü Mitch. "Hep bir bıçağım olsun istemişimdir."

"Öyle mi, sana yakından göstereyim o zaman, seni küçük piç." Packer elini Mitch'in omzundan çekti. Victor'a hamle yaptı ama onun tek yaptığı, ayağını indirmek ve elini yumruk yapmak oldu. Packer, Victor'a vurmak üzereyken iki büklüm yere yığıldı ve çığlık atmaya başladı. Mitch gözlerini kırpıştırdı, ne olduğunu

anlayabilmiş değildi... ve ne olmadığını. Victor adama dokunmamıştı bile.

Odada bir gürültü koptu, mahkûmlar bağırmaya başladı ve gardiyanlar içeri daldı. Victor'la Mitch'in tek yaptığıysa oldukları yerde durmak ve Packer'ın çığlıklar içinde yerde kıvranışını, elinde sıktığı bıçağın kestiği yerin kanlar içinde kalışını seyretmek oldu. Kısa bir an, yanlarına birileri gelmeden hemen önce, Mitch Victor'ın gülümsediğini gördü. Bir kurdun gülümsemesiydi bu; belirsiz ve keskin.

Yanında başka bir gardiyanla masanın başına gelen adam, "Neler oluyor?" diye bağırdı. Mitch Victor'a baktı, Victor da omuz silkmekle yetindi. Yüzündeki gülümseme gitmiş, yerini hafif endişeli, kırışık bir alna bırakmıştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Victor. "Adam bizimle konuşmaya geldi. Gayet iyi görünüyordu ama bira anda," Victor parmaklarını şaklattı ve Mitch irkildi, "yerde kıvranmaya başladı. Bir baksanız iyi olur, kendini incitmesini istemeyiz."

Gardiyanlar yerde kıvranan Packer'ı tutup elindeki bıçağı almaya çalışırken, çığlıkları yavaş yavaş azalarak bitti. Mahkûm bayılmıştı. Packer Victor'a saldırmak için hamle yaptığı an ile Victor'ın Packer'a bakışı ve gardiyanların gelişi arasında, Mitch masadan uzaklaşmış, hücre arkadaşından birkaç adım ötedeki masaya oturarak sütünü içmeye ve olayları izlemeye başlamıştı. Gerçekleşen bir olayın sorumlusu ilk kez kendisi olmadığından şaşkındı.

Fakat ne olmuştu ki?

Mitch bu soruyu fısıldamış olmalıydı çünkü Victor'ı hücrelerine gitmeden önce uçuk sarı kaşını kaldırmış, kendisine bakarken buldu. Mitch peşinden gitti.

"Eee?" diye sordu Victor beton koridorlarda ilerlerken. "Zamanını ve yeteneğini harcadığımı mı düşünüyorsun?"

Mitch yanında duran inanılmaz adamı inceledi. Bir şeyler değişmişti. Üç gündür hissettiği huzursuzluk gitmişti. İnsanlar yollarından çekilmeye devam ediyorlardı ama Mitch'in tek hissettiği merak ve biraz da korkuydu. Hücrelerine ulaştıklarında, soruya hâlâ cevap vermemişti. Victor durdu, sırtını demirlere yasladı ve ona baktı. Ne devasa omuzlarına ne kaslı yumruklarına ve yaralı parmaklarına ne de boynundaki dövmelere bakıyordu. Mitch'in yüzüne bakıyordu. Kafasını kaldırmak zorunda kalsa da gözlerinin içine bakıyordu.

"Korumaya ihtiyacım yok," dedi Victor.

"Onu fark ettim," dedi Mitch.

Victor kuru bir kahkaha attı. "Eh, evet," dedi, "geriye kalan herkesin fark etmesini de istemiyorum."

Mitch haklı çıkmıştı. Victor Vale kuzular arasındaki kurttu. Ve 463 azılı suçluyu av gibi gösterebilmek için hakiki bir güç gerekiyordu.

"O zaman *ne* istiyorsun?" diye sordu Mitch.

Victor'ın dudakları bir kez daha büküldü ve o tekinsiz gülümseme yüzünde belirdi. "Bir arkadaş."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Mitch, duruma şüpheli yaklaşıyordu.

"İyi bir arkadaş, Bay Turner, bulması çok güç bir şeydir."

Mitch, Victor'ın yaslandığı demirlerden kalkıp hücreye girişini, döşeğindeki kitabı kaldırıp oturuşunu izledi.

Kafeteryada ne olduğunu bilmiyordu ama hapishanede geçirdiği on yıl ona tek bir şey öğretmişti: Etrafındaki herkesi zehirleyen bazı insanlar vardı ve onlardan uzak durmalıydı. Bir de yanlarında olmak isteyeceğiniz, böylece yollarından çekilmiş olacağınız insanlar vardı. Ve Victor Vale her kimse ya da planladığı şey her neyse, Mitch'in bildiği tek şey onun yoluna çıkmak istemediğiydi.

XXVI

GECE YARISINA İKİ SAAT KALA

THREE CROWS BARI

Eli telefonunu açtı, saati görünce gerildi. Victor hâlâ gelmemişti ve Dominic bara iyice yerleşmiş gibi görünüyordu. Eli kaşlarını çatıp Serena'yı aradı ama telefona cevap veren olmadı. Sesli mesaja geçince Eli telefonu kapadı. Serena'nın melodik ve emir veren sesini duymak istememişti. Victor'ın tehdidini hatırladı. *Akıllı bir hamle. Hedeflerini bulmak için Merit polisinin veritabanını kullanmışsın. Veritabanında görünmememe biraz içerledim ama zamanla o da olur. Şehre daha yeni geldim.*

Eli ipucu bulma ümidiyle veritabanına girdi fakat saat onu geçmişti ve işaretli olan tek adam tezgâhta oturmuş, üçüncü viski kolasını içen Dominic'ti. Yemi yutan yok gibiydi. Eli kaşlarını çatıp telefonu kenara koydu. Dominic'in yanındaki iskemle boşaldı –son bir saatte üç kez boşalmış ve tekrar dolmuştu– ve Eli, beklemekten yorulmuş halde birasını bitirdi ve oturduğu yerin kenarına kaydı. Hedefine hamle yapacakken bir adam belirdi, tezgâha yanaştı ve iskemleye oturdu.

Eli oturduğu yerin kenarında duraksadı.

Bu adamı daha önce de görmüştü. Esquire'ın lobisindeydi ve her ne kadar böyle bir adamın buradaki varlığı gayet normal olsa da –Three Crows'un müşteri profiline, dört yıldızlı bir otelin takım elbiseli müşteri profilinden daha uygundu–, görünüşünde Eli'ın kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. Bu adamda garip bir şeyler

vardı. Onu ilk gördüğünde aklına gelmemişti fakat burada, Merit Polis Departmanı'nda verdikleri brifingin ardından, gayet açık bir şekilde görebiliyordu. Victor'ın suç ortağı Mitchell Turner'ın hiçbir fotoğrafı bulunmuyordu fakat bazı özelliklerle tasvir edilmişti: uzun, iriyarı, kel, dövmeli. Bu özellikleri taşıyan düzinelerce insan olabilirdi ama hangisi son birkaç günde Eli'ın karşısına iki kez çıkmıştı ki?

Eli rastlantı kavramını unutalı uzun zaman olmuştu.

Bu adam Turner'sa, Victor fazla uzakta olamazdı.

Bara bakındı, Victor'ın sarı saçlarını, keskin gülümsemesini görmeye çalıştı fakat tarife uygun hiç kimseyi göremedi ve dikkatini tekrar tezgâha çevirdiğinde, Mitchell'ı Dominic Rusher'la konuşurken gördü. İri cüssesi eski askerin üzerine bir gölge gibi çökmüştü ve bardaki gürültü konuşmalarını duyulması imkânsız hale getirse de, Eli hızla hareket eden dudakları ve Dominic'in duruşundaki değişikliği görebiliyordu. Sonra Mitchell daha yeni oturmuşken ayağa kalktı. Sipariş bile vermeden, başka bir kelime dahi etmeden. Eli Mitch'in bara göz atışını, hiçbir tepki vermeden ona bakışını, ardından sarı neonla yazılmış TUVALET yazısına odaklanmasını izledi. Mitchell Turner yürümeye başladı, Dominic'in önüne geçti ve iri cüssesiyle barın geriye kalanını kapadı. Adım atıp eski askerin az önce bulunduğu yerden çekildiğinde, Dominic çoktan gitmişti.

Ve Eli ayağa fırladı.

Neredeyse bir saattir dolu olan bar iskemlesi bir anda boşalmıştı ve Dominic Rusher'ın nereye gittiğine dair hiçbir iz yoktu. *İmkânsız,* diye düşünebilirdi Eli'ın beyni. Fakat Eli bunun mümkün olduğunu, hatta neredeyse kesin olduğunu biliyordu. Adamın *nereye* gittiği sorusu, yerini *neden* gittiğine bıraktı ve bu sorunun sadece bir cevabı vardı. Korkmuştu. *Uyarılmıştı.* Eli içeriye baktı ve erkekler tuvaletinin kapısını çeken Mitchell Turner'ı gördü.

Boş bardağın yanına bir banknot bırakıp Mitch'in peşinden gitti.

XXVII

GECE YARISINA DOKSAN DAKİKA KALA

ESQUIRE OTELİ

Sydney masanın başındaki sandalyeye tünemiş, dizleri kollarının arasında otururken bir duvardaki saate bir de bilgisayardaki saate bakıyor (duvardaki saat doksan saniye ileriydi) ve Mitch'in bilgisayar ekranındaki parlak yeşil gönder tuşunu inceliyordu. Tuşun hemen üzerinde hazırladıkları profil bulunuyordu. En üstte *Victor Vale* yazıyordu, ikinci ad olarak da *Eli* kullanılmıştı. Doğum tarihi yazan yerde, bugünün tarihi vardı. Son görüldüğü yer olarak Falcon Price gökdelen inşaatı girilmişti. Diğer bütün boşluklarsa –özgeçmiş, polis notları gibi bilgiler– tek bir kelimeyle doldurulmuş ve her boşlukta tekrar ediyordu. *Gece yarısı.*

Profilin solunda bir fotoğraf ya da fotoğrafın olması gerektiği yer duruyordu. Üzerine kalın harflerle *VALE* yazılmış bir kitap sırtının fotoğrafı konmuştu.

Profil fotoğrafı olarak kullandıkları, Victor'ın geçen günkü yürüyüşlerinde aldığı kitap, Sydney'in birazdan yakmaya başlaması gereken kâğıt yığınının arasında duruyor, mavi çakmak yığının üzerinde bekliyordu. Dosyaların altında duran devasa kitabı aldı ve başparmağını kapağın üzerinde gezdirdi. Bunu daha önce de görmüştü; en azından bir benzerini. Ebeveynlerinin çalışma odasında vardı (kitabı açmamışlardı bile). Sydney açtı ve ilk sayfayı çevirdi fakat tamamı simsiyahtı. Sayfaları çevirmeye devam ettiğinde, ilk otuz üç sayfanın sistematik olarak boyandığını gördü. Otuz üç ile

otuz dördüncü sayfalar arasında duran keçeli kalem, Victor'ın henüz bunları boyamaya fırsat bulamadığına işaret ediyordu. Simsiyah otuz üç sayfayı tek tek geri çevirirken, bu karartmadan sağ çıkan iki kelime olduğunu fark etti.

Ever ve *için.*

Kelimeler birbirinden sayfalarca uzakta, simsiyah bir denizle ayrılmıştı. Sadece bununla da kalmamış, *ever* kelimesinin üzerinde oynanmış, büyük bir kelimeden alınarak geriye kalanı silinmişti. Belli ki Victor kelimeyi tek parça halinde kullanmak istememiş, başka bir mesaj vermek istemişti.

Ever.

İçin.

Sydney parmaklarını sayfanın üzerinde gezdirdi, lekelenmesini bekledi fakat öyle olmadı. Nasıl olduysa sandalyenin altına girmiş Dol hafifçe inledi ve Sydney kitabı kapayarak tekrar saate baktı. Duvardaki ve bilgisayardaki saatler on buçuğu gösteriyordu. İşaretparmağını ekranın üzerinde gezdirdi.

Düğmeye basmasının ne anlama geleceğinin farkındaydı.

Victor'ın planını bilmemesine rağmen, o düğmeye bastığı takdirde geri dönüş olmadığını ve Eli'ın Victor'ı bulacağını ve aralarından en az birinin öleceğini ve yarın her şeyin bir kez daha korkunç bir hal alacağını biliyordu.

Yalnız kalacağını.

Öyle ya da böyle Sydney yalnız kalacaktı. Yaralı kolu ve kendisini öldürmek isteyen ablayla, tuhaf bir güç ve ortalıkta görünmeyen ebeveynlerle yapayalnız kalmış bir DÜ olacaktı. Belki kaçacak belki de kaçmaya çalışırken ölecekti. Bunların hiçbiri kulağa hoş gelmiyordu.

Düğmeye *basmamayı* düşündü. Bilgisayar bozulmuş gibi yapabilir, onlara bir gün daha kazandırabilirdi. Victor neden bunu yapmak zorundaydı ki? Neden o ve Eli birbirilerini bulmak zorundaydı? Daha bu soruyu kendisine sorarken bulmuştu cevabı.

Biliyordu çünkü şu gün bile Serena aklına geldiği anda kalp atışlarını kontrol edemiyordu çünkü mantığı ona ablasından olabildiğince uzağa kaçmasını söylese de Sydney'i ona çeken bir şey vardı. Bu çekimden kurtulamıyordu.

Fakat düşmekte oldukları bu uçurumda biraz durabilirlerdi. Victor da bunu yapsa olmaz mıydı? Biraz havada asılı dursalar? Hayatta kalsalar? İşte o anda Mitch'in uyarısı geldi aklına: *Bu oyunda hiç kimse iyi değil.* Gözlerini yumdu, unutmayı umarken Victor Vale'i gördü; ilk görüştükleri yağmurlu gün ya da onu yanlışlıkla uyandırdığı günde değillerdi fakat bugünün öğleden sonrasında, diğer polisin cesedinin başında durmuş, havada gücünün etkisiyle çıkan vızıltıyla ona ölü adamı canlandırmasını emrederken.

Sydney gözlerini açıp gönder tuşuna bastı.

XXVIII

GECE YARISINA YETMİŞ BEŞ DAKİKA KALA

THREE CROWS BARI

Victor barın ara sokaktaki soğuk tuğla duvarına yaslanmış, Dominic Rusher'ın profilini incelerken, profildeki resme uyan bir adam iki binanın arasındaki dar sokakta beliriverdi. Barın kapısının dahi açılmadığının farkında olan Victor etkilenmişti ama ilgisini belli etmeyip üstünlüğünü korumayı tercih etti.

Dominic'se Victor'a tek bir bakış attı –bir gözü siyah bir gözü maviydi ve dosyasında yazdığına göre, mavi olan sahteydi– ardından yanını tutarak, acıyla öne sendeledi ve tek dizinin üzerinde yere yığıldı. Sebebi Victor değildi. Adam kötü durumdaydı ve ortadan kaybolup gölgelerde belirme numarasının da pek iyi geldiği söylenemezdi.

Elindeki dosyayı kapayarak, "Biliyor musunuz, Bay Rusher," dedi Victor, "metahidrikonu alkolle birlikte almamanız gerekir. Ve 35 miligramda bile bu kadar etkiliyorsa, acınızı içkiyle bastırmak mümkün değil demektir."

Dominic acıyla, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Arkadaşım nerede?" diye sordu Victor. "Seni uyaran kişi?"

"Hâlâ içeride. Orada bir adam var dedi..."

"Ne dediğini biliyorum. Ona bunu söylemesini ben söyledim. Orada seni öldürmek isteyen bir adam var."

"Fakat neden?"

Victor karşısındakini ikna etmeye çalışmaktan hoşlanmıyordu. Fazla vaktini alıyordu.

"Çünkü sen bir DÜ'sün," dedi Victor. "Doğal değilsin. Onun gibi bir şeyler işte. Ve şunu da belirteyim, o adam seni öldürmek *istemekle* kalmayacak. O seni *öldürecek*."

Dominic güçlükle ayağa kalktı ve Victor'ın gözlerine baktı. "Ölmekten korkuyor gibi mi görünüyorum?" Gözlerinde inatçı bir ateş yanıyordu.

"Eh," dedi Victor, "sonuçta ölmek ne kadar zor olabilir ki? Bir kez ölmüşlüğün var. Fakat korkmak ve hevessiz olmak çok farklı şeyler. Ölmek *istediğini* zannetmiyorum."

"Bunu nereden bilebilirsin ki?" diye hırladı Dominic.

Victor profili çöp kutusunun üzerine bıraktı. "Ölmek istesen şimdiye kadar ölmüş olurdun da ondan. Berbat haldesin. Her an acı çekiyorsun. Acısız günün olmuyor fakat buna bir son vermiyorsun. Bu senin dayanıklılığına ya da aptallığına işaret ediyor ama yaşamak istediğini de gösteriyor. Ve şu anda burada olman da öyle." Bulundukları ara sokağı işaret etti. "Mitch sana hayatta kalmak istiyorsan buraya gelmeni söyledi. Bardan çıkabilir ve kendi yoluna gidebilirdin ama şu anki durumunda ne kadar uzağa giderdin, orası tartışılır. Demek istediğim şu ki, gitmedin. Buraya geldin. Her ne kadar bir askerin onuruyla canını vermeye çekinmeyeceğinden emin olsam da buna pek meraklı olmadığını düşünüyorum." Dominic'le konuşurken bile, Victor'ın aklında bir satranç tahtası canlanıyor, taşlar, yanında olmasını istediği bu adamın güçlerine göre yer değiştiriyordu. "Sana seçim yapma şansı sunuyorum," diye ekledi. "İstersen tekrar içeri gir ve öl. Ya da eve git, orada öl. Ya da benimle kal ve yaşa."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Umursamıyorum," dedi Victor. "Yani seni umursamıyorum. Fakat seni öldürmek isteyen adam var ya? Onu öldürmek istiyorum. Ve bu konuda bana yardım edebilirsin."

"Bunu neden yapacakmışım?"

Victor iç geçirdi. "Kendini koruma haricinde bir sebep mi söyleyeyim?" Elini uzattı, avcunu yukarı çevirdi ve gülümsedi. "Uğraşına değeceğini garanti ediyorum."

Dominic elini tutmayınca, Victor adamın omzunu tuttu. Acının Dominic'in bedenini terk edişini hem görebiliyor hem hissedebiliyor; uzuvlarından çenesine, alnına ve gözlerine yayılan rahatlama hissinin yarattığı şokun etkilerini izliyordu.

"Sen... sen ne yaptın?.."

"Adım, Bay Rusher, Victor Vale. Bir DÜ'yüm ve acına derman olabilirim. Hem de hepsine. Sonsuza kadar. Ya da..." Elini genç adamın omzundan çekti ve kısa süre sonra Dominic'in yüzü, geri gelen acının etkisiyle burkuldu. "Ya da acını sana geri verip burada, acı dolu yaşamına geri dönmen veya bir yabancının ellerinde ölmen için bırakabilirim. Bu bir askere yakışmayacak bir ölüm."

"Hayır," diye tısladı Dominic sıktığı dişlerinin arasından. "Lütfen. Ne yapmam gerekiyor?"

Victor gülümsedi. "Benim için yapacağın bir gecelik iş, geriye kalan ömrünü acısız geçirmeni sağlayacak. Ne yapmaya hazırsın?" Dominic cevap vermeyince Victor aklındaki acı derecesini bir tık artırdı ve adamın yüzünü ekşitip bir kez daha iki büklüm oluşunu izledi.

"Her şeyi yaparım," dedi Dominic güçlükle. "Her şeyi."

Mitch tuvalette lavabonun başında durmuş, ellerini yıkamak için kollarını sıvıyordu. Musluğu çevirdi ve akan suyun sesiyle kapının açılma sesini duydu. Cüssesi aynayı uçtan uca kapadığından, arka-

sındaki adamı göremedi ama görmesine gerek yoktu. Eli Ever'ın içeri girdiğini ve banyonun sürgü kilidini çektiğini duydu. Onları içeriye kilitlemişti.

"Ona ne söyledin?" diye seslendi Eli arkasından.

Mitch suyu kapadı fakat lavabonun başında kaldı. "Kime ne söyledim?"

"Bardaki adama. Onunla konuşuyordun, sonra bir anda kayboldu."

Kâğıt havlular uzağındaydı ve Mitch ani hareket etmemesi gerektiğinin farkındaydı, bu yüzden ellerini paltosuna sildi ve dönerek Eli'la yüzleşti.

"Bar burası," dedi omuz silkerek. "İnsanlar gelir gider."

"Hayır," diye patladı Eli. "Kayboldu diyorum. Yok oldu."

Mitch zoraki bir kahkaha attı. "Bak, dostum," dedi Eli'ın yanından geçip sürgünün çekildiğini fark etmemiş gibi yaparak kapıya yönelirken. "Bence sen fazla içmişsin..."

Eli'ın paltosundaki tabancayı çektiğini duydu ve adımlarıyla birlikte söyledikleri de yavaşladı ve durdu. Eli tabancanın emniyetini kapadı. Silahın metalik aksamının hareket ederken çıkardığı sesten, otomatik olduğunu anlamıştı. Mitch yavaşça sesin geldiği yöne döndü. Silah Eli'ın elindeydi, susturucuyu çoktan takmıştı ama Mitch'e nişan almıyordu, silahı tutan kolu aşağıdaydı. Bu Mitch'i iyice huzursuz etti. Silahı bu kadar rahat tutması, parmaklarının kabzasına sıkıca sarılı durmuyor oluşu, silah kullanmakta sadece deneyimli olduğuna değil, aynı zamanda rahat olduğuna işaret ediyordu. Tüm kontrol ondaymış gibi görünüyordu.

"Seni daha önce de gördüm," dedi Eli. "Şehir merkezindeki Esquire Oteli'nde."

Mitch kafasını eğdi ve alayla gülümsedi. "Öyle bir yerde yakalanacak tipte biri gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Seni orada gördüğümden emin olmamın sebebi de bu zaten." Mitch'in yüzündeki gülümseme soldu. Eli silahı kaldırdı

ve Mitch'i nişan aldı. "Birisi polis ve hapishane kayıtlarındaki fotoğrafları değiştirmiş ama ben adının Mitchell Turner olduğundan eminim. Şimdi, bana Victor'ın nerede olduğunu söyler misin?"

Mitch aptala yatmayı düşündü fakat riske girmemeye karar verdi. Yalan söyleme konusunda kendini bildi bileli iyi olmamıştı ve Eli'ın duyması gereken birkaç şey söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

"Sen Eli olmalısın," dedi Mitch. "Victor bana senden bahsetmişti. Masum insanları öldürmeye bayılıyormuşsun."

"Masum değiller," diye hırladı Eli. "Victor nerede?"

"Şehre gelip yollarımızı ayırdığımızdan beri görmedim."

"Sana inanmıyorum."

"Keyfin bilir."

Eli yutkundu, parmaklarını tetiğe kaydırdı. "Peki ya Dominic Rusher?"

Mitch omuz silkti fakat bir adım geriye attı. "Öylece ortadan kayboldu."

Eli öne bir adım attı, parmaklarını tetiğe yerleştirdi. "Ona ne söyledin?"

Mitch sırıttı. "Kaçmasını."

Eli gözlerini kıstı. Elindeki silahı ters çevirdi, namlusunu avcunun içine aldı ve olabildiğince sert bir şekilde Mitch'in kafasına vurdu. Suratı paramparça oldu ve gözünün üzerindeki yaradan akan kanlar görüşünü bulanıklaştırmaya başlarken Eli sağlam bir tekme indirip Mitch'i yere devirdi. Tabancayı tekrar kavradı ve Mitch'in göğsüne doğrulttu. "Victor nerede?" diye bağırdı.

Mitch kanlı gözlerini kısarak Eli'a baktı. "Yakında öğreneceksin," dedi Mitch. "Gece yarısına az kaldı."

Eli dudağını dişledi, kafasını eğdi ve tetiği çekmeden önce Mitch'in gördüğü son şey sessizce *beni affet* deyişi oldu.



Victor saatini kontrol etti. Saat on bire geliyordu ve Mitch hâlâ içerideydi.

Dominic'se kenarda durmuş vücudunu esnetiyor, boynunu ve omuzlarını oynatıp kollarını ileri geri sallıyor, büyük bir yükten kurtulmuş gibi görünüyordu. Birçok bakımdan haklıydı da. Sonuçta, Victor acıyı Dominic'in ne kadar acı çektiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu ve adamın acı eşiğinden etkilenmişti. Her ne kadar acı çekerken gücünü kullanabilse de bütün potansiyelini kullanamadığı kesindi. Victor bu yüzden acılarına son vermişti. Tamamını dindirmişti. Bunu yaparken, hislerini tamamen yitirmemesine de özen göstermişti. Yeni çalışanının farkına varmadığı bir kanama yüzünden ölüp gitmesini istemiyordu.

Victor'ın dikkati saati ile yanında duran, kendini incelemekle meşgul eski asker arasında gidip geliyordu. İnsanlar vücutlarını ve sağlıklarını hiç kaybetmeyeceklermiş gibi yaşamaya alışıktı. Dominic Rusher elini her esnetişinde, attığı her adımda ona bahşedilmiş bu mükafatın değerinin farkında olduğunu belli ediyordu. Minnettar olması iyiye işaretti.

"Dominic," dedi Victor. "Sana verdiğimi geri alabilirim. Ve belirteyim, bunu yapmak için sana dokunmam gerekmiyor. O gösteriş olsun diyeydi. Anladın mı? Sana verdiğimi bir anda, uzak bir şehirde, hatta başka bir gezegende bile olsam alabilirim. Bu yüzden bana yanlış yapayım deme sakın."

Dominic başıyla sessizce onayladı.

Aslında Victor'ın, birinin acı eşiğini etkileyebilmek için o kişiyi görmesi gerekiyordu. Şu ana kadar etkilediği insanlar arasında en uzakta duranını, hapishanenin futbol sahası büyüklüğündeki avlusunun diğer ucundan parmağını tabanca şeklinde doğrultarak indirmişti. Bir seferinde hapishane bloğunun diğer ucundaki bir mahkûmu etkilemişti; görebildiği tek şeyin demir

parmaklıklardan uzattığı eli olmasıysa onu durdurmaya yetmemişti. Fakat hedefi görüş açısından çıkınca, isabet kabiliyeti de ortadan kayboluyordu. Dominic'in bütün bunları bilmesine gerek yoktu tabii.

"Gücün," dedi Victor. "Nasıl çalışıyor?"

"Tam nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum." Dominic başını eğdi, uyuşukluğu açmak istercesine esnetip kıtlattığı ellerine baktı. "Öldüğümü, öbür tarafa doğru yürüdüğümü düşünürken..."

"İncil'den alıntılar yapmadan anlatırsan sevinirim."

"Mayın patladıktan sonra vaziyet hiç iyi değildi. Ben... Çektiğim acı dayanılmazdı, insanlık dışıydı. Hayvani ve her tarafımı saran bir acıydı. Ölmek istemiyordum. Ölmek istememiştim ama sessizlik ve karanlık olsun istedim ve... bilmiyorum, açıklaması hiç kolay değil."

Açıklamak zorunda değildi. Victor anlatmaya çalıştığı şeyi gayet iyi biliyordu.

"Parçalanmıştım. Neyse. Beni hayata döndürdüler ama bir türlü atlatamadım, tamamen kendime gelemedim. Haftalarca komada kaldım. Geçen onca zaman boyunca dünyayı hissedebiliyordum. Duyabiliyordum. Görebildiğime de yemin edebilirim, sadece çok uzaklardan izliyor gibiydim. Her şey fazlasıyla bulanıktı. Uzanamıyor, hiçbir şeye tutunamıyordum. Sonra uyandım, her şey keskin, parlak ve acı doluydu, halbuki benim tek istediğim o yeri, o durgun, sessiz yeri bulmaktı. Buldum da. Buna gölgelerde yürümek diyorum çünkü başka ne diyebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Karanlıkla bir olup kimseye görünmeden bir yerden başka bir yere gidebiliyorum. Zaman duruyor. Her şey duruyor. Işınlanma gibi göründüğünü tahmin ediyorum ama fiziksel olarak mesafe kat etmem gerekiyor. Sen gözünü kırpana kadar şehrin bir ucundan diğer ucuna gidebilirim ama bunu yapmak saatlerimi alıyor. Bütün yolu yürümem gerekiyor. Oldukça zor bir iş. Suyun

üzerinde yürümek gibi düşün. Kurallarına karşı gelince, dünya da sana karşı geliyor."

"Yanına başkalarını da alabiliyor musun?"

Dominic omuz silkti. "Daha önce denemedim."

"Peki o zaman," dedi Victor. Dominic'in kolunu tutunca yüzünü ekşitmesini görmezden geldi. "Bunu deneme kabul et."

"Nereye gidiyoruz?"

Barı işaret ederek, "Arkadaşım hâlâ içeride," dedi Victor. "Senin arkandan çıkmış olması gerekirdi. Fakat çıkmadı."

"Koca adam mı? Beni koruyacağını söylemişti."

Victor kaşlarını çattı. "Kimden?"

"Beni öldürmeye çalışan adamdan," dedi Dominic, yüzü asılmıştı. "Sana söylemeye çalıştım, yanıma oturup birinin beni öldürmek istediğini ve o kişinin *barda* olduğunu söyledi."

Victor Dominic'in kolunu daha sıkı tuttu. *Eli.* "Beni içeri götür. *Şimdi.*"

Dominic derin bir nefes aldı ve elini Victor'ın elinin üzerine koydu. "Bunun işe yarayacağından emin değilim ama..."

Cümlesini tamamlamasına fırsat olmadan, etraflarındaki hava zangırdadı ve iki adamın geçmesine imkân verecek şekilde açıldı. Dominic ve Victor açıklıktan geçtikleri anda her şey sessizliğe büründü, karardı ve durdu. Victor kolunu tuttuğu adamı ve bulundukları ara sokağı görebiliyordu ama etraf bir çeşit gölgeyle sarılmış, geceden çok yılların eskittiği siyah beyaz bir fotoğrafı andırıyordu. Yürümeye başladıklarında, etraflarındaki dünya yarılarak açıldı ve hava öfkeyle köpürdü. Bulundukları yerin ağırlığı üzerilerine çökmüş, onları eziyordu. Barın kapısına ulaşınca kapı Dominic'e direndi ama nihayet, yavaş da olsa aralandı.

İçerisi de tıpkı o fotoğraftan dünya gibiydi. İnsanlar içkilerini yudumlarken, bilardo topuna vururken, öpüşürken, kavga ederken ya da daha başka türlü işler yaparken donuvermiş, adeta iki nefes

arasında kalmışlardı. Sesler de kesilmiş; barı korkunç, ağır bir sessizlik kaplamıştı. Victor kör gibi Dominic'in kolunu tutmaya devam ediyor ama gözlerini etraftan alamıyordu. Etrafı taradı, kalabalıktaki donmuş yüzleri tek tek inceledi.

Ardından onu gördü.

Victor durdu, Dominic'i de çekerek durdurdu. Dominic omzunun üzerinden bakarak Victor'a bir sorun olup olmadığını sordu; kelimeleri dile getirmişti ama sesi çıkmıyordu. Önemi de yoktu çünkü Victor Dominic'in dudaklarının oynadığını da görememişti. Tek gördüğü kalabalığı yararak çıkışa doğru ilerleyen, elini kapının kulpuna uzatmış siyah saçlı adamdı. Victor o adamı, yüzünü dahi göremeden nasıl tanıyabildiğini merak ediyordu. Duruşundan tanımıştı, geniş omuzları ve vakur yürüyüşünden, çenesinin keskin hatlarından.

Eli.

Victor'ın eli Dominic'in kolundan kaymaya başladı. Eli Ever *oradaydı.* Yarım oda uzakta. Sırtı dönük. Dikkati dağınık ve tamamen donmuş halde. Aradığı fırsatı bulmuştu Victor. Bar kalabalıktı ama içerideki herkesi aynı anda indirmeyi başarabilirse, bir şansı olabilirdi... *Hayır.* Dominic'in kolunu bırakmamak için dikkatini topladı. Bugüne kadar beklemişti. Yıllar süren bir bekleyişti bu. Planını, elde ettiği avantajı, durumu kontrol altına aldığı gerçeğini bir kenara bırakıp sorumsuzca davranmayacaktı. İşe yaramayacağı kesindi, burada olmazdı, olması gerektiği şekilde olmazdı. Bakışlarını Eli'ın sırtından uzaklaştırdı ve kendini odanın geriye kalanını taramaya zorladı ama Mitch ortalıkta görünmüyordu. Etrafı iyice kolaçan etti ve tuvaleti gördü. Erkekler tuvaletine bir tabela asılıydı. Kalın harflerle KULLANIM DIŞI yazıyordu, dikkat çeksin diye altı birkaç kez çizilmişti. Dominic'i o yöne çekiştirdi, etraflarını saran ağır havayı yararak kapıya ulaştılar ve içeri girdiler.

Mitchell Turner linolyum zeminde yatıyordu; yüzü, şakağındaki açıklıktan akan kanla kaplı zemine yapışmıştı. Victor, Dominic'in kolunu bırakınca oda renk, gürültü ve zaman curcunası şeklinde etrafında şekillenirken irkildi. Dominic de hemen arkasından belirdi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Mitch'e bakıyordu.

"Koca adam," dedi sessizce.

Victor dikkatle Mitch'in yanına çöktü. Sydney'i otelde bırakmanın iyi bir fikir olduğundan artık emin değildi.

Dominic, "Yoksa o..." diye başladığı cümlenin devamını getiremezken, Victor parmağını Mitch'in ceketindeki kurşun yarasına götürdü. Kan yoktu. Rahat bir nefes aldı ve Mitch'in omzuna dokundu. Mitch inledi.

"Vay... anasını..."

"Eli'la tanışmışsın, bakıyorum," dedi Victor. "Tetiği çekmeye fazla meraklı bir arkadaşımızdır kendisi."

Mitch homurdanarak doğruldu ve kafasındaki yarayı kontrol etti, kuruyan kanın altı morarmaya çoktan başlamıştı. Bakışlarını Dominic'e çevirdi. "Görüyorum ki hayattasın. Güzel seçim."

Ayağa kalkmayı denedi ve tek dizinden destek aldıktan sonra nefeslenmek için durdu.

"Biraz yardım etsen?" dedi Mitch, çektiği acı yüzünden belli oluyordu. Victor sırıttı, hemen ardından etraflarındaki hava vızıldadı ve Mitch'in acısı yok oldu. Mitch yalpalayarak ayağa kalkıp kanlı eliyle duvardan destek alarak temizlenmek için musluğa yöneldi.

"Eee, onun gücü ne, kurşun geçirmiyor mu?" diye sordu Dominic. Mitch güldü ve üzerindeki ceketi çıkararak giydiği kurşungeçirmez yeleği gösterdi.

"Onun gibi bir şey," dedi Mitch. "DÜ olup olmadığımı merak ediyorsan, o sorunun cevabı hayır."

Victor bir tomar peçeteyi ıslattı ve Mitch yüzünü temizlemekle meşgulken, o da yere ve duvarlara bulaşmış kanları temizlemeye çalıştı.

Elindeki peçeteleri çöpe atarken, "Saat kaç?" diye sordu Victor.

Dominic saatine baktı. "On bir. Neden?"

Mitch musluğu kapadı. "Fazla zaman kalmamış, Vic."

Victor gülümsemekle yetindi. "Dominic," dedi Victor. "Mitch'e gücünün ne olduğunu göster hadi."

XXIX

GECE YARISINA ALTMIŞ DAKİKA KALA

ESQUIRE OTELİ

Serena saçlarını kuruttu ve ışığa tutarak inceledi. Zachary Flinch'in kanından tamamen kurtulmak istiyordu. Tenine bulaşmış beyin ve kanlardan kurtulmak için üç kez duş alması gerekmişti ama o kadar kese yapmasına ve saçlarına zarar verecek kadar durulamış olmasına rağmen kendini hâlâ temiz *hissetmiyordu.*

Söz konusu birini öldürmek olunca, temizlik tende bitmiyordu.

Birinin katledildiğini ikinci kez görüyordu. İlki Sydney'di. Düşüncesi bile Serena'yı rahatsız etti. Eli'la gitmek istemesinin sebebi buydu belki de; kardeşini öldürmeye kalkıştıkları günün hatırasını aklından çıkarmak, yerine daha taze bir vahşet koymaktı.

Belki de sebebi Eli'ın bundan hiç hoşlanmayacağını bilmesiydi. Serena bu ortadan kaldırmaların Eli için ne kadar önemli olduğunu, ona *ait olduğunu* ve karşı çıkmaya çalışacağını biliyordu. Ona karşı çıkmaya çalıştığı o anlarda, baş kaldırma isteğiyle canlanan o kıvılcımı gördüğünde, Serena kendini hayat dolu hissediyordu. Gücünün hâkim olduğu bir dünyada yaşamak inanılmaz sıkıcıydı, baktığı her göz ve işaret ettiği her yüz kontrolü altına giriyordu. Bazen bırakır gibi yapıyor, Eli karşı çıkmaya başladığı gibi kontrolü eline alıyor ve onun direncini kırıyordu. İradesini tamamen geri kazandığı bir gün gelecek mi diye heyecanla karışık bir merak içindeydi.

Kanı tamamen çıkardığına ikna olduktan sonra saçlarını kuruttu, bornozunu giydi ve salona yönelerek bilgisayarın başına geçti. Polis veritabanına bağlandı ve "ikinci isim" kısmına ELI yazdı. Eli'ın Dominic'in işini çoktan bitirdiğini düşündüğü için herhangi bir sonuç gelmesini beklemiyordu ama karşısına bir değil, iki sonuç çıktı. İlki Dominic'e aitti.

Fakat ikincisi *Victor'ın* profiliydi.

Serena profili her seferinde dudaklarını ısırarak üç kez okudu, ardından içeri girdiğinde yatağına doğru fırlattığı telefonunu bulmak için odayı aramaya başladı. Kıyafetler ve havlulardan oluşan bir yığının altında bulup Eli'ın numarasını tuşlamaya başlamışken durdu.

Gece yarısına bir saatten az bir süre kalmıştı.

Bu bir tuzaktı. Bunu Eli da tahmin etse de gidecekti. Gitmemesi için hiçbir sebep yoktu. Eli'ın düşmanının planladığı şey her neyse, bu gecenin tek bir sonucu olacaktı ve bu da Victor Vale'in cansız bedeninin ceset torbasına girmesiydi. Peki ya Sydney? Serena'nın göğsü sıkıştı. Serena ilk seferde de tereddüt etmişti ve Eli'ın bunu tekrar denemesini izleyecek gücü olup olmadığından emin değildi. Gerçekten kendi kız kardeşi olmasa da, on iki yıl boyunca yanından ayrılmamış küçük kızın şekline bürünmüş bir gölge de olsa fark etmezdi.

Serena parmaklarını ekranda gezdirdi. Profil dosyasını silebilirdi. Eli'ın bulmaya zamanı yetmezdi. Fakat bu sadece kaçınılmazı geciktirmek olurdu. Victor Eli'ı, Eli da Victor'ı bulmak istiyordu ve bu istekleri er ya da geç gerçekleşecekti. Victor'ın profiline son kez baktı ve bir zamanlar Eli'ın arkadaşı olan, onu hayata döndüren, olduğu kişi yapan, kız kardeşini kurtaran adamı gözünde canlandırmaya çalıştı. Bir an Eli'ı ararken, Victor'ın ufak da olsa bir şansı olmasını diledi.

XXX

GECE YARISINA ELLİ DAKİKA KALA

THREE CROWS BARI

Eli, Three Crows'un ön kapısından hızla çıkarken Dedektif Stell'i aradı ve ona bara olay yerini temizlemesi için bir polis göndermesini söyledi.

"Öldürdüğün bir DÜ'ydü, değil mi?" diye sordu Stell. Sorduğu soru ve ardında yatan şüphe belirtisi Eli'ı fazla huzursuz etmişti. Fakat dedektifin direnciyle uğraşacak vakti yoktu; şu anda, vakit hızla akıp giderken olmazdı.

"Tabii öyleydi," diye çıkıştı ve telefonu kapadı.

Bar tentesinin üzerinde duran metal kuzgunların altında durdu, parmaklarını saçlarına daldırdı ve sokağa göz gezdirerek Dominic Rusher ya da Victor Vale'den herhangi bir iz var mı diye baktı ama tek görebildiği ayyaşlar, serseriler ve sürücülerini ya da yolcularını göremeyeceği kadar hızlı geçen arabalar oldu. Eli sessizce küfredip en yakındaki çöp kutusuna var gücüyle tekme attı; kemiği, dokuları ve derisi iyileşip eski haline dönerken anlık acının tadını çıkardı.

Mitch Turner'ı öldürmemeliydi.

Bunu biliyordu. Fakat adam masum değildi. Polis kayıtlarını görmüştü Eli. Turner günah işlemişti. Canavarlarla işbirliği yapanların da canavarlardan aşağı kalır yanı yoktu. Yine de eyleminin ardından sessizliği yaşamamış, huzura kavuşmamıştı ve alıştığı,

ona doğru yolda olduğunu anlatan dinginlik hissinden mahrum kalması, Eli'ın göğsünün sıkışmasına neden oluyordu.

Başını öne eğdi ve haç çıkardı. Sinirleri yatışmaya başlarken telefonu çaldı.

Otoparkta bekleyen arabasına doğru giderken, "Ne var?" diye şarlayarak açtı telefonu.

"Victor veritabanına gönderi bırakmış," dedi Serena. "Falcon Price inşaat alanında bekliyormuş. Zemin katta." Eli balkonun cam kapısının açılma sesini duydu. "Hemen burada, otelin karşısında. Dominic Rusher'ın icabına baktın mı?"

"Hayır," diye kükredi Eli. "Fakat Mitchell Turner'ı öldürdüm. Hâlâ gece yarısına kadar mı süremiz var?" Yürüdükçe sakinleşmeye başlamıştı, dokularının iyileştiği gibi odaklanmak da Eli'ın psikolojisini onarıyordu. Her şey plana uygun ilerliyordu. *Kendi* planı değildi ama yine de bir plandı.

"Evet," dedi Serena. "Polis ne olacak? Stell'i arayayım mı? Adamlarıyla gökdelen inşaatına gitmesini söyleyeyim mi?"

Eli parmaklarını arabanın üzerinde tıkırdattı ve Stell'in sorusunu, ses tonunu düşündü. "Hayır. Gece yarısından önce olmaz. Turner öldü ve Victor da benim. Onlara on ikide gelmelerini söyle, daha önce değil. İşimiz bitene kadar dışarıda beklesinler. İçerisinin güvenli olmadığını söyle." Eli arabaya bindi, nefesi camlarda buğu yapıyordu. "Otele dönüyorum. Seni de alayım mı?" Serena cevap vermedi. "Serena?"

Uzun bir bekleyişin ardından Serena, "Hayır, hayır. Daha giyinmedim. Seninle orada buluşuruz," dedi.

Serena telefonu kapadı.

Balkon demirlerine dayanmış, havadaki dumanı seyretmeye kendini öylesine kaptırmıştı ki kollarını yasladığı korkulukların buz gibi soğuk olduğunun farkına varmadı.

İki kat aşağıda ve birkaç oda ötede, duman açık bir çift kapıdan dışarı çıkıyor, yükselerek ona doğru geliyordu. Kokusu yanmış kâğıdı andırıyordu. Serena kokuyu tanımıştı; lisedeyken yaz tatilinin ilk günü arkadaşlarıyla buluşup ateş başında toplanarak sene boyu yazdıkları kompozisyonları ve girdikleri sınavları yaktıkları zaman çıkan kokuyla aynıydı.

Fakat Esquire'ın odaları ne kadar güzel olursa olsun, şömineleri yoktu.

Dumanın sebebini düşünürken büyük bir köpek balkona çıktı. Kafasını balkonun demir parmaklıklarından dışarı çıkardı, ardından bir kız sesi duyuldu.

"Dol," diye seslendi kız. "Dol! İçeri gel."

Serena'nın tüyleri diken diken oldu. Sesin sahibini tanıyordu.

Kısa süre sonra birçok kişinin Serena'nın ikizi zannettiği ufak sarışın bir kız balkona çıkıp köpeğin tasmasına asıldı.

"Hadi ama," diyerek ikna etmeyi denedi Sydney. "Hadi içeri girelim."

Köpek arkasını dönüp kızın peşine takıldı.

Hangi oda? Serena odaları saymaya başladı. İki kat aşağıda. Üç oda ileride.

Arkasını döndü ve içeri girdi.

XXXI

GECE YARISINA KIRK DAKİKA KALA

THREE CROWS BARI

Dominic, Victor ve Mitch'i tutarak sessizlik ve gölgelere dalıp önce tuvaletten, sonra da barın içinden geçerek ara sokağa getirdi.

Victor başıyla işaret edince ikisini de bıraktı ve dünya etraflarında bir kez daha şekillendi. Boş ara sokak bile içinde bulundukları ağır sessizliğe kıyasla kakafoni gibi kalıyordu. Victor omuzlarını esnetti ve saatini kontrol etti.

"Bu... epey garipti," dedi Mitch, vurulduğundan beri epey keyifsiz görünüyordu.

"Harikaydı," dedi Victor. "Hadi gidelim."

"Başarılı oldum mu?" dedi Dominic, ellerini esnetmekle meşguldü. Victor gözlerindeki korkuyu, acının yanına bir daha uğramayacağını çaresizce umut ettiğini görebiliyordu. Dominic'in duygularını belli etmesine minnettardı. İşini kolaylaştırıyordu.

"Gece henüz bitmedi," dedi Victor. "Fakat iyi gidiyorsun."

Ara sokaktan çıkarlarken Mitch ceketindeki kurşun deliğinden şikâyet edip duruyordu. Victor hapisten çıktıktan sonra Mitch'in aldığı ilk şeyin koyu renkli bu kaz tüyü ceket olduğunu biliyordu ve o anda attığı her adımda başka bir tüy dökülüyordu.

"İşe bir de iyi yanından bak," dedi Victor. "Hayattasın."

Sokağın karşısına geçerken, "Gece henüz bitmedi," dedi Mitch sessizce.

Başka bir şey daha söylemişti ya da söylemek üzereydi fakat aniden yükselen siren sesleri sözünü yarıda kesti.

Polis arabası köşeyi hızla dönerek kırmızı, mavi ve beyaz yanıp sönen ışıklarıyla siren çala çala üzerilerine gelmeye başladı. Mitch aniden döndü, Victor gerildi ve dünya yavaşlamaya başladı. Bir anda zaman *durdu*. Gecenin sesleri ve rengi kaybolmadan önce son hissettiği şey koluna değen bir el ve nefesti. Polis arabası dondu, Dominic'in yarattığı gölgelerin ardında asılı kaldı. Dominic'in diğer eli Mitch'in bileğindeydi. Üçü bu arafta durmuş, tıpkı dışarıdakiler gibi hareketsiz bekliyordu. Victor –imkân olsa, kelimelerini söze dökebilse– Dominic Rusher'ın işlevselliğini takdir edebilirdi ama öyle bir imkânı olmadığından başıyla arabanın park halinde durduğu yönü işaret etti ve üç adam sokağı kaplayan ağır havayı yararak ilerlemeye başladılar.

Victor onları bekleyen bir bela olduğunun farkındaydı.

Dominic, her ne kadar daha iyi de olsa, onları şehrin diğer tarafına kadar sürükleyecek halde değildi. Arabaya ihtiyaçları vardı. Fakat gölgelerden çıkana kadar arabayı kullanamazlardı ve bunu yaptıkları anda da gerçeklik kaldığı yerden devam edecek, ekip arabası Three Crows'un bulunduğu sokakta ilerleyecekti. Victor çalıntı sedana doğru başı çekti ve Mitch ile Dominic onu takip etti. Arabaya vardıklarında, Victor kendi arabaları ile geldiklerinde üstü açık bir arabanın bulunduğu yere park etmiş, sokaktaki donmuş polis arabasıyla aralarında duran büyük kamyonetin yanına çökmelerini işaret etti. Son bir nefes alıp bir küfür mırıldandıktan sonra, ki bu Victor için dua etmeye en yakın şeydi, Dominic'e başıyla onu bırakmasını işaret etti. Dominic elini çektiği anda etraflarındaki dinginlik çekildi ve bir kez daha yaşadıkları dünyanın karmaşasına döndüler.

Polis arabası savrularak barın önüne varıp sert bir frenle durdu, sirenleri çalmaya devam ediyordu. Victor nefesini tuttu ve sırtını arabalarının metal kaportasına vererek olup bitenleri izlemek üzere

kafasını arabanın tamponuyla kamyonetin arasındaki açıklığa uzattı. O sırada aniden kesilen siren sesi kulağında yankısını bırakmıştı.

Arabadan iki polis inerek barın kapısında bir araya geldi.

Biri içeri girdi ama diğeri dışarıda kalarak telsizden olay yerine vardıklarını rapor etti. Cesetle ilgili bir şeyler söylemişti. Buraya Mitch'in cesedini almaya gelmişlerdi. Ki bu da sorun olacaktı çünkü birazdan ortalıkta ceset olmadığı gerçeği gün yüzüne çıkacaktı.

Ne olur içeri gir, diye yalvardı ikinci polise.

Polis yerinden kıpırdamadı. Victor silahını çıkarıp polise nişan aldı, nişangahını polisin kafa seviyesine yükseltti. Rahatlıkla vurabilirdi. Derin bir nefes aldı ve silahını nişan aldığı hizada tuttu. Normal insanların aksine Victor suçluluk duygusu, korku ya da yaptıklarının doğurduğu sonuçları düşünmek gibi kavramlardan uzaktı. Ya ölmüşlerdi ya da geçen yıllar boyunca kullanılmamaktan paslanmışlardı. Fakat gerektiği takdirde bu duyguları hatıralarından yola çıkarak kullanmaya kendini şartlandırmış ve bir tür ahlak ilkesi edinmişti. Eli'ın kuralları gibi incelikli bir şey değildi; sadece, imkân dahilinde, masum insanları öldürmekten kaçınmak istiyordu. Silahı polise doğrultmak Victor'a yanlış bir hareket gibi gelmiyordu ama aklı ona neyin *yanlış* olduğunu hatırlattı. Victor silahını az da olsa indirdi, ölümcül bir atış yapmadığı takdirde kaçma şansları olmayacağının farkındaydı.

Nefesini verirken telsiz cızırdadı ve Victor mesajı işitemese de, dışarıdaki polis memurunun verdiği cevabı duydu. "Nasıl bir sorun?" Hemen ardından: "Ne demek istiyorsun? Ever ve Stell'in dediğine göre... Unut gitsin. Bekle, geliyorum."

Böylece ikinci polis de kapıya döndü. Victor silahını indirdi ve gözlerini gökyüzünün siyahlığını hafifleten gri bulutlara çevirdi. Tanrı'ya inanmıyordu, Eli'ın inancına hiç sahip olmamış, herhangi bir işarete ihtiyaç duymamıştı ama böyle şeyler varsa, eğer kader ya da yüksek bir güç varsa, Eli'ın yaptıklarından hoşnut olmaması kuvvetle muhtemeldi. Diğer polis memuru içeri girdiği gibi Vic-

tor, Mitch ve Dominic ayağa kalktı ve barın kapısı kapanmadan arabaya bindiler.

Victor camdan dışarı uzanıp ön camda, sileceğin altında duran sarı kâğıdı çıkarıp buruşturarak yere attı. Kâğıt yere değdiği gibi rüzgâra kapıldı ve uçup gitti.

Victor arabayı çalıştırırken, "Yerlere çöp atıyorsun," diye takıldı Mitch.

Otoparktan çıkıp Three Crows'dan ve polis arabasından ulaşarak, gece yarısına dakikalar kala şehrin kalbine doğru ilerlemeye başlarken, "Umalım da bu gece işleyeceğim en büyük suç bu olmasın," dedi Victor. "Sydney'i ara. Ne durumda olduğunu öğren."

Bir ambulans yanlarından hızla geçti. Gelmesine gerek yoktu aslında.

Numarayı tuşlarken, "Seni tanımasam," dedi Mitch, "onu önemsediğini düşünürdüm."

XXXII

GECE YARISINA OTUZ DAKİKA KALA

ESQUIRE OTELİ

Kâğıtları yakmak Sydney'in beklediğinden uzun sürüyordu ve yedinci ya da sekizinci sayfaya geldiğinde, bir şeyleri ortadan kaldırmakla gelen keyif, yerini zorunluluktan yapılan bir işin sıkıcılığına bırakmıştı. Victor'ın kitabını basamak olarak kullanarak lavabonun başına geçmiş, mavi çakmağın ateşiyle sayfaları birer birer yakmaya ve bir sonrakine geçmeden önce yaktığı sayfanın tamamen kül olmasını beklemeye başlamıştı. İçinden bir ses, Victor'ın bunu onu meşgul etmek için yaptırdığını söylüyordu. Yine de pek umursamıyordu. Boş boş oturmaktan, saate bakıp ne zaman geleceklerini düşünmekten iyiydi.

Dönerlerse tabii.

Dol ise yanında duruyordu, burnu neredeyse yanmayı bekleyen kâğıtların durduğu tezgâha yetişecekti. Sydney'in yaktığı her kâğıtta sessizce inliyordu. Sydney yanan kâğıdı lavaboya bırakmadan önce cesaret edebildiğince –ve her seferinde daha fazla– bekliyor, ardından Eli'ın yüzlerine çarpı atılmış kurbanlarının kararıp kül olmasını, ateşin isimlerini, doğumlarını ve hayatlarını götürmesini seyrediyordu.

Sydney ürperdi.

Balkondan gelen soğuk odayı buz gibi yapmış, ateşten ürken Dol'u balkona kaçırmış olmasına rağmen, dumanın çıkması için kapıların açık durması gerekiyordu. Küllerden yükselen

duman dışarı çıkarken, Sydney yangın alarmının ne zaman çalacağını düşünüp duruyordu. Dosyadan geriye kalanları tek seferde yakıp bu işten kurtulmak istiyordu ama alarmın çalma endişesiyle işini yavaş ve usulüne göre yapmaya devam etmeye karar verdi. Tek bir sayfadan çıkan duman alarmı çalıştırmayacak kadar azdı ama dosyanın tamamını ateşe vermek alarmı harekete geçirirdi.

Dol sıkıldı ve bir kez daha balkona çıktı. Sydney Dol'un balkonda bulunmasından hoşlanmıyordu ve onu geri çağırdı. Bu sırada elinde duran kâğıdın yandığı aklından çıkmış ve neredeyse elini yakmıştı.

Cebinde duran telefon çalmaya başladı.

Victor onun için almıştı telefonu. Daha doğrusu, telefonu alan Victor'dı ama Sydney'in ne yapabildiğini görünce ona vermişti. Telefon, Sydney'in gözünde, yanlarında kalması için bir davetti. O, Mitch ve Victor aynı telefona sahipti ve bu Sydney'i anlam veremediği bir sebepten mutlu ediyordu. Kulübe katılmış gibi hissediyordu. Okuldayken bir kulübe katılmak istemişti ama spor konusunda pek yetenekli değildi ve öğrenci meclisinden hoşlanmıyordu (ilkokulda öğrenci meclisi şaka gibiydi zaten). Fen dersinde ölü hamsteri canlandırdıktan sonra, okul sonrası doğa kulübüne katılmaya da çekinmişti. Lisedeki kulüplerin daha zevkli olacağını öne sürerek kendini teselli etmişti.

O vakte kadar hayatta kalabilirse tabii.

Telefonu bir kez daha çaldı, Sydney elindeki çakmağı bir kenara bıraktı ve telefonu çıkarmak için elini cebine daldırdı.

"Alo?" diye cevapladı.

"Selam, Syd." Arayan Mitch'ti. "Her şey yolunda mı?"

Mavi çakmağı eline alıp bir kâğıdı daha ateşe verirken, "Kâğıtlarla işim bitmek üzere," dedi Sydney. Mavi saçlı kızın profiliydi bu. Saçının mavisi çakmakla neredeyse aynı tondaydı. Sydney kızın

yüzünün kararıp bükülerek kül oluşunu seyretti. "Beni meşgul etmenin başka yollarını da düşünecek misiniz?"

Mitch güldü ama sesi pek mutlu çıkmadı.

"Sen daha çocuksun. Televizyon falan seyret. Biraz geç döneceğiz."

Kısık bir sesle, "Hey, Mitch," dedi Sydney. "Sen... eve döneceksin, değil mi?"

"Olabildiğince hızlı, Syd. Söz veriyorum."

"Dönsen iyi olur." Bir sayfayı daha ateşe verdi. "Yoksa çikolatalı sütlerinin hepsini içerim."

"Sakın ha," dedi Mitch. Sydney telefonu kapamadan önce Mitch'in yüzünde beliren gülümsemeyi görür gibi oldu.

Telefonunu kenara bıraktı ve son sayfayı yaktı. Ona aitti bu sayfa. Çakmağı sayfanın köşesine götürdü ve kâğıdı havada tuttu, böylece kısa, sarı saçları ve su mavisi gözleri olan kızın kâğıdın üzerindeki fotoğrafı yanmadan önce sayfanın diğer tarafı yanacaktı. Kâğıt yanmaya devam etti ve fotoğraftan geriye hiçbir şey kalmadı. Sydney sayfayı atmadan önce alevlerin parmaklarını okşamasına izin verdi ve ardından gülümseyerek lavaboya bıraktı.

O kız ölmüştü.

Odanın kapısı çalındığı anda Sydney korkudan çakmağı düşürecek gibi oldu.

Kapı bir kez daha çaldı.

Sydney nefesini tuttu. Dol ayağa kalktı, hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve kapıyla Sydney'in arasına geçti.

Kapı üçüncü kez çaldı, ardından çalan kişinin sesi geldi.

"Sydney?"

Parmaklarının ucunda yükselse bile, Sydney'in boyu kapının deliğine yetişmiyordu ama buna ihtiyacı yoktu. Sesi tanımıştı, kendi sesinden bile iyi tanıyordu. Elini kaldırdı ve şaşkınlıkla çıkacak herhangi bir sesi, heyecanla vereceği nefesi dizginlemek

için ağzının üzerine götürdü. O anda dudaklarından ne çıkacağına güvenebilmesine imkân yoktu.

"Sydney, lütfen," dedi Serena'nın kapının arkasından gelen, kısık ve tatlı sesi.

Bir an, Sydney az daha otelde bulunma sebebini; vurulduğunu ve göldeki buz kırıldığında olanları unutur gibi oldu. Eskiden evlerinde olduğu gibi saklambaç oynuyorlardı sanki. Sydney yine fazla iyi saklanmıştı ve Serena pes etmiş veya sıkılmış, kardeşine de pes etmesini, ortaya çıkmasını söylemişti. Evlerinde olsalar Serena ona kurabiye ya da limonata getirdiğini söyler veya Sydney'in merak ettiği filmi izlemeyi teklif ederdi. Mısır da patlatırlardı. Bunların hiçbiri doğru değildi tabii. O zamanlarda bile, Serena kız kardeşini kandırmak için her şeyi söylerdi ve Sydney pek umursamazdı, sonuçta kazanan kendisi olurdu.

Fakat şu anda evlerinde değillerdi.

Evlerinin yakınında bile değillerdi.

Ve bu oyunun sonucu başından belliydi çünkü ablasının yalan söylemesine, vaatlerde bulunmasına ya da hile yapmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken konuşmaktı.

"Sydney, gel ve kapıyı aç."

Sydney çakmağı kenara bıraktı, Victor'ın kitabının üzerinden indi, odanın diğer ucuna ilerledi ve elini ahşaba yaslayıp bir an duraksadıktan sonra kapıyı açtı. Serena üzerinde bezelye yeşili bir palto ve siyah çizmelerinin içinde kaybolan bir tayt giymişti. Ellerini kapının iki tarafına yaslamıştı. Bir eli boştu, diğerindeyse bir silah vardı. Silahı tutan eli kapının metal çerçevesini çizerek indi ve yanına yaslandı. Silahı gören Sydney korkudan sindi.

Bacağının üzerinde duran silahı boş boş tıkırdatırken, "Merhaba, Sydney," dedi Serena.

"Merhaba, Serena," diye cevap verdi kardeşi.

"Kaçma," dedi Serena. Sydney'in aklından bile geçmemişti. Tabii bu düşünceyi ablasının söyledikleri mi alıp götürmüştü yoksa

gerçekten de kaçmayacak kadar cesur ya da kurşunlardan ikinci kez kurtulamayacağını –özellikle de etrafta dalabileceği bir orman ve kaçmasına fırsat tanıyacak bir mesafe yokken– bilecek kadar zeki miydi, bilemiyordu.

Sebebi her neyse, Sydney kılını dahi kıpırdatmadan durdu.

Dol Serena'nın otel odasına girmesiyle hırladı ama kendisine oturmasını söylediğinde isteksizce çökerek emri yerine getirdi. Serena kız kardeşinin yanından büyük adımlarla geçti, lavabodaki külleri ve tezgâhtaki çikolatalı sütü inceledikten sonra (Sydney, Mitch'in dönüşü geciktiği takdirde sütün hepsini olmasa da bir kısmını içmeyi kafasına koymuştu), tekrar kız kardeşine döndü.

"Telefonun var mı?" diye sordu Serena.

Sydney başıyla onayladı, eli cebine gitti ve Victor'ın ona verdiği telefonu çıkardı. Victor ve Mitch'inkiyle aynı telefonu. Onları takım yapan telefonu. Serena elini uzattı ve Sydney de uzanarak telefonu ablasının avcuna bıraktı. Ardından Serena balkona çıkıp telefonu korkuluğun üzerinden gecenin karanlığına fırlattı.

Bunu gören Sydney'in içi parçalandı. O telefonu çok sevmişti.

Serena içeri girdi, balkon kapılarını kapadı ve kız kardeşine dönerek kanepenin üzerine tünedi. Serena tıpkı Sydney gibi oturmuştu, daha doğrusu Sydney, onun yarısı ağırlığında ve kaçıp gitme isteğiyle dolu olmasına rağmen *ablası* gibi oturuyordu. Fakat Sydney'in oturuşunda bir rahatsızlık varken, Serena elindeki silaha rağmen oldukça rahat, keyifli görünüyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Serena.

"Daha gece yarısı olmadı," dedi Sydney sessizce. *Yanıma gelip doğum gününü benimle geçirebilirsin,* diye söz vermişti Serena. Şimdiyse yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Eskiden gece yarısı olana kadar oturur beklerdin, annemin ertesi gün yorgun olacağını söylemesine de kulak asmazdın. Uyanık kalır, kitap okur ve beklerdin. Gece yarısı olunca yatağının

altında sakladığın mumu çıkarıp yakar ve bir dilek tutardın." Victor otelde kalmasını söyledikten sonra Sydney'in üzerinden çıkardığı, kırmızı palto kanepeye atılmıştı ve Serena paltonun düğmelerinden biriyle oynuyordu. "Gizli bir doğum günü partisi gibiydi," diye ekledi sessizce. "Sadece sana özel, başka kimsenin katılıp kutlayamayacağı bir partiydi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Sydney.

"Ben ablanım," dedi Serena. "Böyle şeyleri bilmek benim işim."

"O zaman söylesene," dedi Sydney. "Neden benden nefret ediyorsun?"

Serena bakışlarını kaçırmadı. "Senden nefret etmiyorum."

"Ama ölmemi istiyorsun. Normal olmadığımı düşünüyorsun. Yanlış olduğumu düşünüyorsun."

Serena, "Hiçbirimiz normal değiliz," dedi ve kırmızı paltoyu Sydney'e attı.

"Kendimde bir yanlışlık olduğunu hissetmiyorum," dedi Sydney kısık sesle, üzerine büyük gelen paltoyu giyerken. "Öyle bile olsam, diğer insanları iyileştirebiliyorum."

Serena kız kardeşini süzdü. "Ölüleri iyileştiremezsin, Syd. DÜ'ler bunun canlı kanıtı. Hem bunu yapmak sana düşmez."

"İnsanların hayatlarını kontrol etmek de sana düşmez," diye çıkıştı Sydney.

Serena tek kaşını kaldırdı, kardeşinin tepkisi hoşuna gitmişti. "Yüksek tondan ötmeyi sana kim öğretti? Benim tanıdığım Sydney'in daha yeni yeni sesi çıkıyordu."

"Artık o Sydney değilim."

Serena'nın suratı asıldı.

"Bir gezintiye çıkacağız," dedi.

Sydney odaya bakındı, bu sırada ayakları telefonu ablasına veren elleri gibi kontrolünden çıkmış bir şekilde kapıya gidiyordu. Uzuvları ona ihanet ediyordu. Not, ipucu ya da ona benzer bir şey

bırakmak istiyordu ama Serena sabırsızlandı ve kardeşini kolundan tutarak koridora çekiştirdi. Dol ise odanın ortasında durdu ve yanlarından geçerken inledi.

"Onu yanımda götürebilir miyim?"

Serena duraksadı, silahın şarjörünü çıkararak kaç mermisi olduğunu kontrol etti.

"Peki," dedi şarjörü yerine takarken. "Tasması nerede?"

"Tasması yok."

Serena kapıyı açtı ve derin bir iç geçirdi.

Dol'a, "Sydney'i takip et," dedi ve köpek ayaklanarak yanlarına geldi, Sydney'e yapıştı.

Serena, Sydney ve Dol'u asansörün yanındaki merdivenden aşağıya, Esquire'ın açık otoparkına götürdü. Etraf mazot kokuyordu, loştu ve rüzgâr insanı üşütüyordu.

Paltosuna iyice sarınan Sydney, "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu.

Kız kardeşine dönerek, "Hayır," dedi Serena. Silahı Sydney'in alnına dayadı, tenine bastırdı, su mavisi gözlerinin arasına yerleştirdi. Dol hırladı. Sydney elini kaldırdı ve köpeği sakinleştirmek için sırtına koydu ama silahın namlusu gözlerine baskı yapmasına rağmen bakışlarını Serena'dan ayırmadı.

"Eskiden gözlerimiz birbirinin aynısıydı," dedi Serena. "Seninkilerin rengi solmuş."

Titrememeye çalışarak, "Sonunda birbirimizden farklı olduğumuza seviniyorum," dedi Sydney. "Senin gibi olmak istemiyorum."

Kardeşlerin üzerine bir sessizlik çöktü. Konuştukları takdirde anlatamayacakları kadar anlamlı bir sessizlik.

Uzun sessizliğin sonunda, "Ben olmana ihtiyacım yok," dedi Serena. "Fakat cesur olmanı istiyorum. Güçlü olmanı."

Sydney gözlerini sıkıca kapadı. "Korkmuyorum."



Serena garajın ortasında, parmağı silahın tetiğinde, silahın namlusunu Sydney'in gözleri arasına dayamış şekilde dondu. Namlunun ucundaki hem kız kardeşiydi hem de değildi. Belki Eli yanılıyordu ve DÜ'lerin hepsi sorunlu değildi, en azından kendisi gibi değillerdi. Belki de Eli haklıydı ve eskiden tanıdığı Sydney çoktan gitmişti. Gerçek ne olursa olsun, karşısında duran Sydney'in ne içi bomboştu ne kötü kalpliydi ne de ölü gibi görünüyordu. Karşısında duran kız diğerlerinde görmediği kadar hayat doluydu. Teni ışıl ışıldı.

Serena'nın silahı tutan parmakları gevşedi ve silahı kardeşinin yüzünden çekti. Sydney gözlerini açmadı. Silahın namlusu Sydney'in alnında iz bırakmıştı ve Serena başparmağıyla okşayarak izi geçirdi. O anda Sydney'in gözleri açıldı, cesaretini kaybetmeye başlamıştı.

"Neden?.." dedi Sydney.

Kimsenin –Eli'ın bile– karşı koyamayacağı, dingin ses tonuyla, "Şimdi beni çok iyi dinlemen gerek," diye araya girdi Serena. "Dediklerimi yapman gerek." Silahı Sydney'in ellerine bıraktı ve omuzlarını tutarak sıktı.

"Git," dedi Serena.

"Nereye gideyim?" diye sordu Sydney.

"Güvenli bir yere."

Serena kardeşini bıraktı ve eskiden olsa, birbirileriyle şakalaşıyorlarmış gibi görünecek şekilde hafifçe itti. Fakat gözlerindeki ifade, Sydney'in elindeki silah ve gecenin soğuğu ikisine de artık hiçbir şeyin normal olmadığını acı acı hatırlatıyordu. Sydney silahı paltosuna sıkıştırdı ama gözlerini ablasından ayırmadı ve yerinden kıpırdamadı.

"*Git*," diye patladı Serena.

Bu kez Sydney kendisine söyleneni yaptı. Arkasını döndü, Dol'un boynunu kaşıdı ve birlikte arabaların arasından fırlayarak yola çıktılar. Serena kız kardeşini kırmızı bir noktaya dönüşene, ardından gözden kaybolana kadar izledi. Ona hayatta kalma şansı tanımıştı.

Serena'nın paltosundaki telefon çalmaya başladı. Gözlerini ovdu ve çağrıyı cevapladı.

"Geldim," dedi Eli. "Neredesin?"

Serena dikildi. "Geliyorum."

XXXIII

GECE YARISINA YİRMİ DAKİKA KALA

FALCON PRICE İNŞAATI

Sydney koşuyordu.

Esquire'ın otoparkından çıktı ve otelin önüne dönen bir ara sokağa girdi. Sokağın sonunda ulaştığı yer otelin girişinin birkaç metre solunda kalıyordu. Kapının yakınında duran polis kahvesini yudumlarken diğer elinde tuttuğu telefonla konuşuyordu. Sydney cebindeki silahın ağırlığını hissetti –yanında büyük siyah bir köpekle gezen, kırmızı paltolu kayıp bir kızdansa, sakladığı silahın daha çok dikkat çekeceğini düşünmüştü– fakat polis başını çevirip bakmadı. Saat geç olmuştu ve bu saatlerde pek trafik olmadığından anayol boştu. Sydney ve Dol koşarak karşıya geçerken gören olmadı.

Sydney nereye gittiğini çok iyi biliyordu.

Serena Sydney'e *eve* gitmesini söylememişti. Ona *kaçmasını* söylememişti. *Güvenli* bir yere gitmesini söylemişti. Geçen hafta boyunca olanları göz önünde bulundurunca, *güvenli* Sydney için bir yer olmaktan çıkmış, bir insan halini almıştı.

Sydney için *güvenli* denince akla gelen kişi Victor'dı.

Bu yüzden Victor'ı bulacağından emin olduğu tek yere doğru koşmaya başladı (en azından, veritabanına koyduğu ve göndermeden önce gereken cesareti topladığı sırada düzinelerce kez okuduğu profilde öyle yazıyordu).

Falcon Price gökdelen inşaatı.

Sokağın ilerisindeki inşaat alanı, şehrin ışıkları arasında kalmış karanlık bir noktayı andırıyordu. Terk edilmiş gökdelenin etrafını saran, iki kat yüksekliğinde, hem geçici hem de göz önünde olmasından ötürü insanların üstüne çeşit çeşit afiş yapıştırıp boyadığı türde tahta bir iskele vardı. Posterler ve grafitilerle kaplanmış, sağına soluna resimler çizilmişti ve birkaç yerinde de inşaat izinleri ile firmanın logosu bulunuyordu.

Resmi olarak inşaatın ön tarafında –yine tahtadan yapılmış– ve son birkaç aydır zincirli duran, tek bir girişi vardı.

Fakat o gün, Mitch Sydney'i Memur Dane'i canlandırması için getirdiğinde, zincirli kapıdan değil, inşaatın arkasındaki, iki tahtanın üst üste bindiği bir aralıktan geçmişlerdi. Mitch tahtaları geçebilecekleri kadar genişletmişti, içeri girdikten sonra tahtalar tekrar yerine oturmuştu. Sydney inşaat alanına rahatlıkla girebileceğini biliyordu çünkü paneller birleşik olsa da aşağı kısımda kalan açıklık Sydney'in emekleyerek geçebileceği kadar genişti. Elini Dol'un boynundan çekti ve köpeğin kendisini bırakıp kaçmasını bekledi ama endişelendiği gibi olmadı. Sydney içeri girerken Dol olduğu yerde durdu ve onu seyretti. Sydney'in buraya gelme kararından rahatsız görünse de onu takip etmeye devam etmekte kararlıydı. Sydney diğer tarafa geçip ayağa kalkmış, dizlerindeki toprağı temizlerken köpek eğildi ve sürünerek tahtaların altındaki boşluktan geçti.

Dol silkelenirken, "Aferin sana," diye fısıldadı Sydney.

Tahta iskelenin içi bir çeşit avluyu andırıyordu, geniş toprak açıklık metal, tahta parçaları ve çimento çuvallarıyla doluydu. Avlu karanlıktı, gölgeler binaya giden yolu oldukça tehlikeli kılıyordu. Bina çelik ve betondan yapılmıştı, muşambalarla kaplı bir iskelet gibi önünde yükseliyordu.

Fakat Sydney zemin katta, birkaç kat muşambanın arkasında, yanan bir ışık olduğunu görebiliyordu.

Öyle içerideydi ki, ortalık zifiri karanlık olmasa seçebilmesine imkân yoktu. Dol Sydney'e yaslanmaya devam ediyordu. Sydney olduğu yerde durdu, ne yapacağından emin değildi. Victor gelmiş miydi? Henüz gece yarısı olmamıştı, yoksa olmuş muydu? Telefonu yanında değildi ve aya bakarak saat okumayı bilseydi bile, gökyüzünde görebildiği tek şey, şehrin ışıklarını yansıtan kalın bir bulut tabakasıydı.

Gökdelenin içinden gelen ışıksa el fenerinden çok lambayı andırıyordu ve bu da nedense Sydney'in içini rahatlatmıştı. O lambayı buraya biri yerleştirmiş olmalıydı, hazırlanmış ve plan yapmış biri. Victor plan yapmakta iyiydi. Fakat binaya doğru ilk adımını attığı anda, Dol önüne geçti. Sydney köpeğin etrafından dolanmayı deneyince, Dol'un çenesi Sydney'in koluna kapandı. Sydney çırpındı ama kolunu kurtaramadı. Her ne kadar dişlerini batırmamaya dikkat etse de Sydney'in kurtulmasına imkân vermeyecek kadar sıkı kavramıştı.

"Bırak kolumu," diye tısladı Sydney. Köpek tepki vermedi.

Ardından, binanın diğer tarafında, tahta iskelenin arkasından, bir araba kapısının kapanma sesi geldi. Dol, Sydney'in kolunu bırakıp kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Keskin ve metalik ses, Sydney'e silah sesini hatırlatmış, nabzının hızlanmasına sebep olmuştu. *Güven, güven, güven, güven* diye kulağında zonkluyordu kalbi. Sığınmak için binaya doğru koştu. İçeri girmeden önce inşaat demirlerinden birine takılır gibi oldu. Dol da peşinden gitti ve birlikte Falcon Price inşaatında kaybolurlarken, başka bir yerde, tam zıt yönlerinde, ön kapıyı açmakla uğraşan biri vardı.

Mitch arabanın kapısını çarparak kapadı ve Victor ile Dominic'in arabayla uzaklaşmalarını izledi. Gökdelenin arkasından dolanmayı, tahtaları ayırarak gizlice girmeyi düşünmüştü ama ön kapıya gel-

diğinde buna gerek kalmadığını fark etti. Zincirler kesilmişti ve yılanı andıran metalden halkalar yerdeydi. İçeride birileri vardı.

Victor'ın kendisine verdiği silahı çıkararak, "Harika," diye fısıldadı Mitch.

Mitch silahlardan nefret ediyordu ve bu gece olanların bu nefreti iyi yönde etkilediği söylenemezdi. Kapıyı iterek açtı, tahtaya vidalanmış menteşelerden çıkan sesle yüzünü ekşitti. Avlu karanlıktı ve görebildiği kadarıyla boştu. Silahın şarjörünü çıkardı, kontrol etti, geri taktı ve silahın namlusunu avcuna vura vura avlunun ortasına, tahta iskeleyle gökdelenin çelikten iskeletinin arasında kalan yere doğru ilerledi.

Gökdelenden gelen loş ışığın Mitch'i aydınlattığı söylenemezdi ama cüssesi ve etrafta başka kimsenin olmadığı göz önünde bulundurulunca, fazla vakit geçmeden fark edilmesi işten bile değildi. Mitch birkaç metre ötesinde, yağmurdan etkilenmemeleri için üzeri muşambayla kapatılmış bir yığın destek tahtasının yanına çöktü, silahını bir kez daha kontrol etti ve beklemeye başladı.

∞

Falcon Price'ın bulunduğu muhite gitmek üzere yola çıkmış, karşıdan karşıya geçen Serena'nın telefonu bir kez daha çaldı.

"Serena," dedi arayan kişi. Ses Eli'a ait değildi.

"Dedektif Stell," diye cevap verdi Serena. Araba kapısının açılıp kapanma sesini duyabilmişti.

"Yola çıktık geliyoruz," dedi Stell. Eliyle bir an kapadığı ahizeden hışırtılı sesler gelirken, Stell yanındakilere gereken talimatları vermekle meşguldü.

"Unutma," dedi Serena, "iskelenin dışında bekleyeceksiniz..."

"Aldığım emirlerin bilincindeyim," dedi Stell. "Arama sebebim bu değil."

Serena terk edilmiş gökdelene yaklaştığına işaret eden tabelaları gördü ve adımlarını yavaşlattı. "Peki ya nedir?"

"Bay Ever beni arayıp bir barda olanların icabına bakmak için polis memurlarımı yönlendirmemi söyledi. Bir ceset varmış."

"Evet, Mitchell Turner'ın cesedi," dedi Serena.

"Lakin az önce mekâna gönderdiğim polis memurlarından bir telefon aldım. Ceset yokmuş. Ceset olduğuna dair herhangi bir iz de yokmuş." Serena yavaşladı ve durdu. "Neler olduğunu bilmiyorum," diyerek devam etti Stell, "fakat ikinci kez Bay Ever'ın söylediklerinde tutarsızlık oluyor ve..."

"Ve sen onu aramadın," diyerek araya girdi Serena.

"Bunu yapmamakla hata ettiysem özür dilerim..."

"Neden beni aradın?"

"Sana güveniyorum," diyerek anında cevap verdi Stell.

"Peki ya Eli'a?"

"Sana güveniyorum," diye tekrarladı Stell ve bunu duyduğu anda Serena'nın kalbi ayrı bir heyecanla çarptı. Dedektifin üzerinde kurduğu kontrolden kaçınmaya çalışmasının yanında, kontrolünün ne kadar güçlü olduğunun da göstergesiydi söyledikleri. Tekrar yürümeye başladı.

İnşaatın etrafını saran tahta iskelelere ulaştığı sırada, "İyi yapmışsın," dedi Serena. Ve orada, kırık kapının ardındaki boşlukta, Mitch'in devasa cüssesini gördü. "İcabına bakacağım," diye fısıldadı, "güven bana."

"Güveniyorum," dedi Dedektif Stell.

Serena telefonu kapadı ve metal kapıyı iterek açtı.

XXXIV

GECE YARISINA ON DAKİKA KALA

FALCON PRICE İNŞAATI

Mitch arkasında duran binadan bir ses geldiğini düşündü ama kulak kesildiğinde avludan gelen seslerin güçlükle anlaşıldığını ve rüzgârda hışırdayan poşetleri veya gevşemiş bir boruyu andırdığını fark etti. Gidip kontrol edebilirdi ama Victor'ın talimatları netti ve her ne kadar ona karşı çıkmak istese de tam o sırada ön kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriye bir kız girdi.

Mitch'in dikkatini ilk çeken şey kız ile Sydney arasındaki benzerlikti. Sydney'in otuz santim uzun ve birkaç yaş büyük hali gibiydi. Sydney'inkiyle tıpatıp aynı sarı saçları, tuhaf bir şekilde gece karanlığında bile parlayan mavi gözlerinin önüne düşmüştü. Bu, Serena olmalıydı.

Mitch'in kendisini beklediğini görünce kollarını göğsünde kavuşturdu.

Öne çıkarak, "Bay Turner," dedi Serena. Siyah botlarıyla inşaat alanındaki molozların arasında zorlanmadan ilerliyordu. "Ölüme karşı takdire şayan bir dayanıklılığınız var. Sizi Syndey mi canlandırdı?"

Tahtalara tutunup ayağa kalkarak, "Kedi gibiyim," dedi Mitch. "Dokuz hayatımı henüz bitirebilmiş değilim. Şunu da söylemeden geçemeyeceğim," diye ekledi elindeki silahı kaldırarak, "cehennemde küçük kız kardeşini kurtlara yem eden ablalar için ayrılmış özel bir yer olduğunu düşünüyorum."

Serena'nın yüzü asıldı. "Silahlarla oynarken dikkatli olmalısınız," dedi. "Er ya da geç vurulacaksınız."

Mitch silahı çekti. "Erkek arkadaşın göğsümün üzerinde atış talimi yapınca vurulmanın heyecanı yitip gitti."

"Ona rağmen buradasın," dedi Serena. Sesinde ağır, hatta tembel bir tatlılık vardı. "Verdiği mesajın yeterince *vurucu* olmadığı açıkça görülüyor."

Mitch silaha daha sıkı sarıldı ve Serena'ya nişan aldı.

Serena'nın tek yaptığı gülümsemek oldu. "Onu daha zararsız bir yere doğrultalım," dedi. "Silahı şakağına daya."

Mitch elini sabit tutmak için elinden geleni yaptı ama uzuvlarının kontrolü ondan çıkmış gibiydi. Dirseği açıldı, kolu büküldü ve parmakları kıvrıldı, silahın namlusunu kafasının yanında hissedene kadar hareket etmeye devam etti.

Korkuyla yutkundu.

"Ölmek için daha kötü yollar da var," dedi Serena. "Ölmekten kötü şeyler de. Ölümünün acısız olacağına söz veriyorum."

Mitch, Sydney'e bu kadar benzemesine rağmen bir o kadar alakası olmayan kıza baktı. Gözlerine bakamıyordu –gözleri kardeşininkilerden fazlasıyla parlak fakat uğursuz, ölü bir havaya sahipti– bu yüzden ölüm emrini veren dudaklarını seyretti.

"Tetiği çek."

Dediğini yaptı.

Sydney ve Dol gökdelenin orta yerindeki ışık kaynağına giderken Sydney, ne kendisine ne de köpeğinkilere ait, daha ağır ayak sesleri duydu ve olduğu yerde donakaldı. Victor ve Mitch'le tanışalı sadece birkaç gün olmuştu ama çıkardıkları sesleri çoktan tanımıştı. Sadece ses tonlarını değil, konuşmazken çıkardıkları sesleri, nefes alışlarını, gülüşlerini ve hareketlerini de öyle.

Mitch devasa bir adamdı ama tedbirli adım atıyordu, cüssesinin farkındaydı ve yanlışlıkla etrafına zarar vermemeye çalışıyor gibi hareket ediyordu. Victor neredeyse tamamen sessiz hareket ediyordu; adımları da geriye kalan her şeyi gibi sessiz ve kusursuzdu.

Sydney'in kat kat muşambaların ardından geldiğini duyduğu ses ise yüksek, giydiği şık ayakkabıların hakkını vererek yürüyen birine aitti. Eli'ın şık ayakkabıları vardı. Üniversiteli bir kızla çıkmasına, üniversiteli gibi görünmesine ve soğuğa rağmen, onunla tanıştığı gün kot pantolonunun altında kösele ayakkabılar vardı. Yürürken tıpkı şu anda duyduğuna benzer bir ses çıkaran ayakkabılar.

Sydney nefesini tutup Serena'nın kendisine verdiği silahı paltosunun cebinden çıkardı, güvenliğini kaldırdı. Serena ona nasıl silah kullanacağını göstermişti ama bu silah hem eline büyük geliyordu hem de ucunda duran susturucu yüzünden ağırlığı dengesizdi. Sydney arkasına baktı ve Eli'dan önce bu naylon perdelerden oluşan labirentten çıkmasının mümkün olup olmadığını düşündü...

Ayak seslerinin durduğunu fark ettiği anda düşünceleri yarıda kesildi.

Muşambaların her tarafına bakarak hareket eden bir gölge olup olmadığını görmeye çalıştı ve beklediği hareketi göremeyince ilerlemeye karar verdi. Geçtiği her naylon perde onu ışığın kaynağına biraz daha yaklaştırıyordu. Victor çoktan gelmiş olmalıydı. Onu duyamıyordu ama kendisine bunun normal olduğunu, Victor'ın çok sessiz hareket ettiğini söyledi. Hep sessizdi o. Ve güvenilir.

Sydney, bana bak, demişti Victor. *Kimse sana zarar vermeyecek. Neden biliyor musun? Çünkü onlara önce ben zarar vereceğim.*

Güvenli. Güvenli. Güvenli.

Son muşambayı kenara çekti. Tek yapması gereken Victor'ı bulmaktı, o Sydney'i güvende tutacaktı.

Eli odanın ortasındaki sandalyede oturmuş, beton blokların üzerine yerleştirilmiş kalaslardan yapılmış masada duran ve lambanın ışığında parlayan mutfak bıçağı setini andıran silahlarını

inceliyordu. Üzerinde abajuru bulunmayan lambanın ampulü odayı Eli'la birlikte baştan başa, perdeden perdeye aydınlatıyordu. Eli'ın elinde sallanan bir tabanca vardı ve gözleri dalmıştı, aklı başka yerdeydi.

Ta ki Sydney'i görene kadar.

Ayağa kalkarak, "Bu da ne?" dedi Eli. "Küçük bir canavar gelmiş."

Sydney vakit kaybetmedi. Serena'nın verdiği tabancayı kaldırıp Eli'ın suratına bir el ateş etti. Silah ağırdı ve nişan alamamıştı ama tepmenin şiddeti silahın elinden fırlamasına sebep olsa bile, kurşun Eli'ın çenesine isabet etmiş ve Eli iki büklüm olup elini yüzüne götürmüştü. Sydney arkasını döndü ve kaçmayı denedi ama Eli elini uzattığı gibi Sydney'i kolundan yakaladı. Her ne kadar onu tutabilmeyi başaramasa da Sydney dengesini kaybedip elleri ve dizleri üzerinde yere kapaklandı.

Sydney dönüp kalkmaya hazırlanırken, Dol öne atıldı. Eli doğruldu, çenesi çatırdayarak yerine oturup tamamen iyileşmiş, geriye sadece suratındaki kan izi kalmıştı. Silahını kaldırdı ve tetiği çekti.

∞

Tık.

Mitch tetiği çektikten sonra gelen ses buydu, tabancanın ateşleme mekanizmasının mermiye vurarak harekete geçmesini sağlamak yerine boşa vurduğunu anlatıyordu. Silahta mermi yoktu.

Şarjör boştu.

Mitch bunu biliyordu; emin olmak için şarjörü üç kez kontrol etmişti.

Serena'nın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinin yerini kafa karışıklığına bırakışını izledi. Yüz ifadesi bir kez daha değişirken karanlık aralandı. Serena Clarke'ın ardındaki gölgeler hareketle-

nerek açıldı ve iki adam yoktan var oldu. Dominic, elinde kırmızı bir mazot bidonuyla dururken Victor öne doğru büyük bir adım atıp Serena'nın arkasına geçti, elindeki bıçağı boğazına dayadı ve boydan boya kesti.

Kanlar fışkırırken Serena'nın dudakları aralandı ama Victor öyle derin kesmişti ki ses bile çıkaramadı.

Serena yere yığılırken Victor kulaklarındaki tıkacı çıkararak, "Ve Ulysses kulaklarını sirenin şarkısına tıkadı," dedi, "çünkü işiteceği tek ses ölümün şarkısı olacaktı."

"Tanrım," dedi Dominic gözlerini kaçırarak. "Zavallı kız."

Victor önünde duran cesede baktı. Serena'nın yüzünün altında birikmeye başlayan kan parıldıyordu. "Ayıp ediyorsun," dedi Victor. "Şehirdeki en güçlü kadındı o. Sydney'i saymazsak tabii."

"Sydney'e gelecek olursak..." dedi Mitch, gözleri Serena'nın cesedindeydi. Bulunduğu açıdan bakarken yüzü yana dönmüş ve saçları paltosunun yakasında toplanmış halde, Sydney ile aralarındaki benzerlik oldukça rahatsız edici bir hal almıştı. "Buna ne yapacağız?"

Dominic elindeki mazot dolu bidonu cesedin yanına bıraktı.

Bıçağı kapayarak, "Cesedi yak," dedi Victor. "Sydney'in görmesini istemiyorum. Ve ellerini değdirmesini hiç istemiyorum. Şu anda son ihtiyacımız olan şey Serena'nın hayata dönmesi."

Mitch mazot dolu bidonu eline almıştı ki binanın içinden bir silah sesi geldi, gökdelenin derinliklerini fotoğraf makinesinin flaşı gibi aydınlattı.

"Neler oluyor?" diye hırladı Victor.

"Görünen o ki Eli bizden önce gelmiş," dedi Mitch.

"Fakat ben buradaysam," dedi Victor, "o zaman Eli kime ateş etti?" Dominic'in omzunu tuttu. "Beni oraya götür. Hemen."

Eli'ın silahından çıkan ses beton duvarlarda yankılanırken Dol'un bedeni iki büklüm oldu. Her ne kadar acı hissetmiyormuş gibi görünse de yan düşüp nefes almak için çırpınmaya başladı. Göğsü inip kalktı, inip kalktı ve... durdu. Eli kızın köpeğe uzandığını gördü, silahını bir kez daha çekti ve Sydney'e nişan aldı.

"Elveda, Sydney," dedi Eli.

Bir anda etrafını saran karanlıktan çıkan bir çift el Sydney'i kavradı ve karanlığa çekti. Eli tetiği çekti ve mermi kızın durduğu yerdeki muşambaya isabet etti.

Sinirle iç geçirdi ve Sydney'in durduğu yere iki el daha ateş etti. Fakat Sydney çoktan gitmişti.

XXXV

GECE YARISI

FALCON PRICE İNŞAATI

Sydney birinin kendisini tuttuğunu ve karanlığına çektiğini hissetti.

Bir an Eli'ın silahının namlusuna bakıyordu, bir an sonra Victor'a benzeyen bir adamla el ele duruyordu. Etrafına bakındı ama adamın elini bırakmadı. Hâlâ muşamba kaplı odadaydılar ama bir yandan da değildiler. Hayatın dışına çıkmış gibiydiler. Kabul etmek istemeyeceği kadar korkutucu, hareketsiz bir dünyaya tıkılı kalmışlardı. Eli'ı, silahından çıkan kurşunun az önce durduğu yerde olduğunu ve cansız yatan Dol'u görebiliyordu.

Ve Victor'ı.

Az önce orada değildi ama şimdi gelmiş, Eli'ın bir metre arkasında, elini omzuna koymak üzere uzatmış halde belirmişti.

Sydney elini tutan adama Dol'u alması gerektiğini söyledi ama ağzından ses çıkmadığı gibi, adam yüzüne bile bakmadı. Sadece tuttuğu kolundan sürükleyerek bu garip boyuttan dışarıya, muşamba perdelerin ardında, betonun toprakla buluştuğu avluya götürdü. Avluyu aydınlatan parlak ışık, gökdelenin metallerinden yansıyarak gölgeler oluşturuyordu. Sydney'i sürükleyen adamsa ışığa gitmek yerine diğer tarafa döndü, inşaat alanının arkasındaki karanlık bir köşeye yöneldi. Normal dünyaya adım attıkları anda, etraflarını saran sessizlik balonu patladı ve hayat, beraberindeki bütün seslerle kaldığı yerden devam etmeye başladı. Alınan nefe-

sin, geçen zamanın sesi bile, gölgelerin sessizliğine kıyasla insanı sağır edecek kadar gürültülüydü.

"Geri gitmen gerek," diye çıkıştı Sydney, dizüstü toprağa çökmüştü.

"Olmaz. Victor emir verdi."

"Ama gidip Dol'u getirmen lazım."

"Sydney... Adın Sydney'di, değil mi?" Adam Sydney'e doğru eğildi. "Köpeği gördüm. Üzgünüm. Zamanında gelemedik."

Sydney, tıpkı Serena gibi gözlerini adamın gözlerine dikti. Sakin, soğuk ve aralıksız bir bakıştı bu. Ablasının gücüne sahip olmadığının farkındaydı. Fakat güçlerine kavuşmadan önce bile, Serena sözünü geçirmeyi bilirdi. Sydney onun kardeşiydi ve bunu karşısındaki adama göstermesi gerekiyordu.

"Geri git," dedi sert bir şekilde. "Git. Ve. Dol'u. Getir."

İşe yaramış olacaktı ki Dominic güçlükle yutkundu, başıyla onayladı ve gölgelere karışarak ortadan kayboldu.

Eli şarjörünü havaya boşalttı ama Sydney'in orada olduğuna dair bir iz bile yoktu. Hırlayıp şarjörü çıkardı. Şarjör yere çarptığında bir tane daha çıkarmak için elini paltosuna götürdü.

"Şu haline bakıyorum da iki farklı insanı izler gibiyim."

Eli sesi duyar duymaz arkasına döndü ve Victor'ı, sırtını beton bir kolona yaslarken buldu.

"Vic..."

Victor tereddüt etmedi. Eli'ın göğsüne üç el ateş etti, kendi vücudundaki izlerin bulunduğu yerlere, son on yıldır hayalini kurduğu gibi sıktı kurşunları.

Ve *iyi* hissetti. Bu kadar bekledikten, bu kadar istedikten sonra Eli'ı gerçekten vurunca hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordu ama korktuğu gibi olmadı. Etraflarındaki hava ça-

tırdamaya başladı ve çektiği acı katlanırken Eli'ın tek yapabildiği iki büklüm yanındaki sandalyeye sarılmak oldu.

"Yanımda kalmana bu yüzden izin vermiştim," dedi Victor. "Seni bu yüzden sevmiştim. Dışarıdan bakınca çekicisin, oysa içten içe kötülük timsalisin. Ölmeden önce de içinde bir canavar uyuyordu."

Omzuna saplanmış mermilerden birini çıkarıp, kanlı kurşunu yere atarken, "Canavar değilim," diye kükredi Eli. "Ben Tanrı'nın bir..." Fakat Victor hemen yanında bitip sustalı bıçağını göğsüne sapladı. Akciğerini delmiş olmalıydı, nefessiz kalışından anlamıştı. Victor'ın dudakları seyirdi, yüzündeki ifade sakin olsa da bıçağın kabzasını sıkıca kavramaktan bembeyaz olmuş yumruğu gerçek hislerini ele veriyordu.

"Yeter," dedi Victor. Gözlerini kapadı ve acıyı biraz daha artırdı. Eli çığlığı bastı. "İntikam meleği filan değilsin, Eli," dedi Victor. "Kutsanmış filan değilsin, sana verilmiş bir görev de yok. Bir bilim deneyinden ibaretsin."

Victor bıçağı çıkardı. Eli tek dizi üzerine düştü.

"Anlamıyorsun," dedi nefes nefese. "Hiç kimse anlamıyor."

"*Hiç kimse* anlamıyorsa, büyük ihtimalle bu yanıldığın anlamına geliyordur."

Eli güçlükle dizleri üzerinde doğruldu, derisi kendini onarırken derme çatma masaya tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Victor'ın gözü masaya, üzerinde duran bıçak setine kaydı. Tıpkı o günkü gibi. "Ne kadar da nostaljiksin." Ayağını masaya yaslayıp devirdi ve üzerindeki bıçakları dört bir yana saçtı. Bu sırada, köpeğin cesedinin ortadan kaybolduğunu fark etti.

"Beni öldüremezsin, Victor," dedi Eli. "Bunu biliyorsun."

Bıçağı Eli'ın kaburgalarının arasına saplarken Victor'ın yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Biliyorum," dedi yüksek sesle. Çığlık sesleri kendi sesini bastırmasın diye bağırması gerekiyordu. "Fakat bana biraz katlanman gerekecek. Şansımı denemek için uzun zamandır bekliyorum."



Bir nefes sonra Dominic tekrar belirdi. Kucağındaki oldukça büyük ve ölü köpeği, yarı taşıyarak yarı sürükleyerek getirmiş gibi görünüyordu. Köpeğin yanında kendini toprağa bıraktı, nefes nefese kalmıştı. Sydney'in köpeğin yanına gelişini, yarasını hafifçe okşayışını izledi. Avcunun içi koyu kırmızı kana bulanınca, Sydney'in kaşları çatıldı.

"Sana söylemiştim," dedi Dominic. "Üzgünüm."

"Şşş," dedi Sydney ve parmaklarını açarak, ellerini köpeğin göğsüne bastırdı. Soğuk, kollarından yukarı çıkarken titrek bir nefes aldı.

"Hadi," diye fısıldadı. "Hadi, Dol."

Fakat hiçbir şey olmadı. Yüreği burkuldu. Sydney Clarke ikinci bir şans bahşediyordu. Dol o şansı çoktan kullanmıştı. Sydney onu bir kez iyileştirmişti ve bunu bir daha yapabileceğinden emin değildi. Ellerini iyice bastırdı ve soğuğun içinden bir şeyleri alıp götürdüğünü hissetti.

Karşısında duran köpek inşaat alanındaki kalaslar kadar hareketsiz yatmaya devam etti.

Sydney ürperdi. Bu kadar zor olmaması gerektiğini biliyordu. Son bir çabayla, ellerini değil ruhunu kullanarak, derinlerde uyandırılmayı bekleyen kıvılcımı tutmak için uzandı. Tüyleri, deriyi ve sertleşmiş eti aştı; elleri acı içinde, göğsü sıkışıyor olmasına rağmen, daha da derine uzandı.

İşte o anda hissetti ve kavradı kıvılcımı. Kavradığı gibi köpeğin vücudu yumuşayıp gevşedi. Kasları seyirdi ve göğsü kabardı,

bir an durdu, hemen ardından aldığı nefesi verdi ve esneyerek ayağa kalktı.

Dominic heyecanla ayağa fırladı. Haç çıkararak, "*Dios mio*," diye fısıldadı.

Sydney nefes nefese kalmış bir halde ayağa kalktı ve başını Dol'un burnuna yasladı. "İyi köpek."



Victor gülümsedi. Eli'ı öldürmekten büyük keyif alıyordu. Arkadaşının pes ettiğini düşündüğü her anda, bir kez daha kendini toparlıyor ve Victor'a denemesi için yeni bir şans veriyordu. Victor biraz daha uzun sürmesini umuyordu ama Eli'ın bedeni acıyla iki büklüm olurken bir şeyden emindi, o da bütün dikkatini kendisine verdiğiydi. Eli güçlükle nefes aldı ve sendeleyerek ayağa kalktı, az kalsın kendi kanında kayıp düşecekti.

Yerler kandan yapış yapış olmuştu. Çoğunluğunun Eli'a ait olduğunun farkındaydı Victor. Fakat bir kısmı kendisinindi.

Kolundan ve karnından akan kanlar, Eli'ın yerden almayı başardığı, garip görünüşlü mutfak bıçağıyla açılmış, yüzeysel kesiklerdendi. İki tabancanın da mermileri bitmişti ve kanlar içinde iki adam –Eli elinde tırtıklı bir mutfak bıçağı, Victor sustalı bıçakla– karşı karşıya duruyordu.

Elindeki silaha daha sıkı sarılarak, "Vakit israfı bu," dedi Eli. "Kazanamazsın."

Victor derin bir nefes aldı, güçten düşmeye başlamıştı. Acı eşiğini indirmek zorunda kalmıştı çünkü kan kaybından ölmeyi göze alamazdı ve haberi olmadan böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Polis arabalarının uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordu. Vakit dolmak üzereydi. Eli'ın üzerine atladı ama Eli darbesini savuşturup elindeki bıçağı Victor'ın bacağına sapladı. Victor dizinin büküldüğünü hissettiği anda inledi.

Eli, "Planın neydi?" dedi küçümseyen bir tonla. Elini sandalyeye uzatarak üzeri sarılı bir şeyi aldı. Eli'ın tuttuğunu görene kadar Victor'ın varlığından haberdar olmadığı bir şeydi bu. "Polislerin sesini duyuyor musun? Hepsi benim tarafımda. Seni kurtarmaya gelen *hiç kimse* yok."

Gözleri Eli'ın elindeki şeye odaklanırken, "Ben de öyle olmasını umuyordum zaten," diye öksürdü Victor. Metal bir teldi bu. Bıçak gibi keskindi.

"Sen ve fikirlerin," diye tısladı Eli. "Eh, benim de elim armut toplamadı herhalde."

Victor ayağa kalkmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Eli teli kaldırıp Victor'ın bileğine dolayarak var gücüyle çekti. Tel derisini yararak ilerleyince Victor'ın kanlı elinde tuttuğu bıçağı bırakmasına sebep oldu. Eli Victor'ın diğer elini de sıkıca tuttu ve teli o ele de doladı. Victor çekilmeyi denedi ama bu çabasının tek sonucu telin daha da derine inmesi oldu.

İşte o anda, Victor telin sandalyeye bağlı olduğunu ve Eli'ın sandalyeyi yere sabitlediğini fark etti çünkü ne boğuşmaları boyunca ne de şimdi kıpırdamıştı. Eli teli çekerek Victor'ın ellerini sandalyenin sırtına yapıştırdı. Bileklerinden aşağıya oluk oluk kan akıyordu. Başı dönmeye başlamıştı. Sirenleri net olarak duyabiliyor ve muşamba perdelerin ardında parlayan kırmızı mavi ışıkları görebiliyordu. Renkler gözlerinin önünde dans etmeye başlamıştı.

Uğursuzca gülümsedi ve acı hissini sıfıra indirdi.

"Beni öldüremeyeceksin, Eli," dedi Victor.

"İşte tam olarak orada yanılıyorsun, Victor. Bu sefer," dedi Eli teli tutarak, "gözlerindeki hayat ışığının sönüşünü seyredeceğim."



Mitch Serena'nın cesedinin yanışını seyretti ve kulağını gökdelenden gelen silah seslerine tıkamaya çalıştı. Victor'a güvenmesi gerekiyordu. Victor'ın hep bir planı olurdu. Fakat şu anda neredeydi? Ya Dominic?

Dikkatini bir kez daha cesede ve yapması gereken işe verdi, ta ki tahta duvarların ardından gelen kırmızı mavi ışıkların gökdelene vurduğunu görene kadar. Hayra alamet değildi bu. Polisler avluya girmemişlerdi ama birkaç dakika sonra içeriye üşüşeceklerdi. Mitch kırık ön kapıdan geçme riskine giremezdi, bu yüzden duvarın arka tarafındaki açıklığa yöneldi. Karşısına çıkan şeyse ölümden dönmüş Dol'a başını yaslamış Sydney ve ikisinin başlarında durmuş, sessizce dua eden Dominic oldu.

"Sydney Clarke," diye çıkıştı Mitch. "Senin burada ne işin var?"

Dol'un başını okşayarak, "O bana güvenli bir yere gitmemi söyledi," diye fısıldadı Sydney.

O, diye düşündü Mitch. Bahsettiği, büyük ihtimalle binanın diğer tarafında yanan kişinin ta kendisiydi. "Sen de *buraya mı* geldin?"

"Köpek ölmüştü," diye fısıldadı Dominic. "Öldüğünü gördüm... bildiğin ölmüştü... oysa şimdi..."

Mitch Dominic'i kolundan tuttu. "Bizi buradan çıkar. *Hemen.*"

Dominic'in gözleri kız ve köpeğin üzerinden tahta duvarların ardından gelen ve gökdelene yansımaya başlayan, yanıp sönen ışıklara kaydı. Araba kapılarının kapanma sesleri geldi. Ayak sesleri. "*Kahretsin.*"

"Aynen öyle. Hadi."

"Victor ne olacak?" diye sordu Sydney.

"Onu başka bir yerde bekleyeceğiz. Burada değil, Syd. Buraya hiç gelmememiz gerekiyordu."

"Peki ya yardıma ihtiyacı varsa?" diye itiraz etti.

Mitch gülümsemeye çalıştı. "Victor bu," dedi. "Onun baş edemeyeceği hiçbir şey yok."

Fakat Sydney Dol'u, Dominic Sydney'i ve Mitch de Dominic'i tuttuğu ve hep birlikte gölgelere karıştıklarında, Mitch yanıldığına ve lanetinin onu buraya kadar takip ettiğine dair korkunç bir hisse kapıldı.



Eli ayak seslerini, emirler yağdırarak ve muşamba kaplı odaları bir bir aşarak kendilerine doğru gelen polisleri duydu. Victor yere yığılmıştı, sandalyenin çevresi kanlarıyla kayganlaşmıştı. Gözleri açıktı ama odaklanmakta güçlük çekiyorlardı. Eli, Victor'ı kendisi öldürmek istiyordu; Merit Polis Departmanı'nın ya da Serena'nın değil.

Onun olmalıydı.

Victor'ın bir metre kadar uzakta, yerde duran bıçağını gördü ve alıp yanında çömeldi.

Victor'ın güçlükle alıp verdiği son iki nefesle birlikte, "Ne kahramanmışsın," diye fısıldadığını duydu. Eli bıçağı Victor'ın kaburgalarının altına dayadı.

"Elveda, Victor," dedi Eli.

Ve bıçağı sapladı.



Dominic iki büklüm oldu.

Akın akın gelen polislerden, yanan kızdan ve silahlardan uzakta, gökdelenden dört sokak ötede, elleri ve dizleri üzerine kapaklandı. Dominic feryat ederken, Sydney kolunu tutmuş, Mitch de bereli kaburgalarını ovuşturuyordu. Acı üzerlerinden elektrik akımı gibi geçmiş, hapsedildiği yerden kurtulup bedenlerini sarmıştı. Ardından, tek tek, üçü de bunun ne anlama geldiğini fark etti.

Gökdelene dönerek, "Olamaz!" diye bağırdı Sydney.

Mitch Sydney'i belinden yakaladı. Tekmeler savurmaya ve onu yere bırakmasını söylemeye devam ederken, Mitch'in çaresizliği yüzünden okunuyordu.

"Bitti," diye fısıldadı debelenen Sydney'e. "Bitti. Artık bitti. Üzgünüm. Yapacak bir şey yok."

Eli Victor'ın gözlerinin faltaşı gibi açıldığını ve yaşam ışığının söndüğünü izledi. Başı düştü ve sandalyeye dayandı. Ölmüştü. Eli'ın, Victor'ın ölümsüz olduğunu düşünmesi oldukça tuhaftı. Ve yanılmıştı. Bıçağı Victor'ın göğsünden çıkardı ve kanla kaplı odanın orta yerinde durarak huzur dolu o anın gelmesini beklemeye başladı. Gözlerini kapadı, başını geriye götürdü ve Dedektif Stell'in başını çektiği polisler odaya girdiklerinde onu bu halde gördüler.

Silahını doğrultarak, "Cesetten uzaklaş," diye emretti Stell.

"Sorun yok," dedi Eli. Gözlerini açtı ve bakışlarını üzerlerinde gezdirdi. "İşini bitirdim."

"Ellerini başının üzerine koy!" diye bağırdı başka bir polis.

"Bıçağı yere bırak!" diye bağırdı bir diğeri.

"Sorun yok," diye tekrar etti Eli. "Tehlike teşkil etmiyor artık."

"Ellerini havaya kaldır!" diye tekrarladı Stell.

"Victor'ın icabına baktım. Öldü o." Eli öfkeyle, kanla kaplı odayı ve telle sandalyeye bağlanmış ölü adamı işaret etti. "Görmüyor musunuz? Ben bir *kahramanım*."

Polisler silahlarını Eli'a doğrultup bağırmaya başladılar. Ona canavarmış gibi bakıyorlardı. Eli o anda anladı. Adamların gözlerinde hiçbir tuhaflık yoktu. Serena'nın kontrolünden çıkmışlardı.

"Serena nerede?" diye bağırdı ama sorusu sirenler ve bağıran polisler tarafından bastırıldı. "Nerede o? O size durumu açıklayacaktır!"

"Silahı *indir*," dedi Stell diğer sesleri bastırarak.

Bıçağı kenara fırlatarak, "Serena size anlatacak. Ben bir kahramanım!" diye bağırdı Eli. "Hepinizin hayatını kurtardım!"

Fakat bıçak yere düşerken, polisler öne atılıp Eli'ı yere serdiler. Yattığı yerden Victor'ın cansız suratını görebiliyordu ve ona gülümsüyor gibi bir hali vardı.

"Eli Ever, Victor Vale'i öldürme suçundan tutuklusun..."

Polisler kelepçeleri takarken, "Hayır!" diye bağırdı Eli. "Ceset."

Stell haklarını okurken diğer iki polis Eli'ı ayağa kaldırdı. Başka bir polis telaşla Stell'in yanına geldi ve avluda yanan ateş hakkında kulağına bir şeyler fısıldadı.

Eli kendini polislerden kurtarmaya çalıştı. "Cesedi yakmalısınız!"

Stell'in işaretiyle, polisler Eli'ı muşambalardan geçirerek sürüklemeye başladılar.

"Stell!" diye bağırdı bir kez daha. "Vale'in cesedini yakmalısın!"

Eli'ın sözleri beton duvarlarda yankılanırken, dedektif, kanla kaplı oda ve Victor'ın cesedi görüş alanından çıktı.

XXXVI

İKİ GECE SONRA

MERIT MEZARLIĞI

Sydney omzundaki küreği düzeltti.

Ay ışığının mezar taşlarını ve çimenleri aydınlattığı, soğuk ama bulutsuz gecede Sydney, yanında Dol'la mezarlıkta yürüyordu. Onu tekrar canlandırması daha zor olmuştu ama Dol artık Sydney'in yanından hiç ayrılmıyor, hayatta kalması ona bağlıymış gibi davranıyordu.

Mitch elinde taşıdığı iki kürekle hemen arkalarından geliyordu. Sydney'inkini de taşımayı teklif etmişti fakat Sydney kendi başının çaresine bakması gerektiğini düşünerek reddetmişti. Dominic'se birkaç metre arkalarından geliyor, aldığı ağrı kesicilerin ve içtiği viskinin etkisiyle adım başı bir taşa ya da yabani otlara takılarak tökezliyordu. Sydney onun bu halinden hoşlanmamıştı –içtiği alkol onu işe yaramaz kılmış ve çektiği acılar da iyiden iyiye huysuzlaştırmıştı– ama bunu fazla düşünmemeyi denedi. Kolundaki kurşun yarası ağır ağır iyileşmeye devam ederken çektiği acıyı da aklına getirmek istemiyordu. Yaranın iyileştikten sonra iz bırakmasını umuyordu, ona her şeyin değiştiği günü hatırlatacaktı.

Olup bitenleri asla unutamayacağını biliyordu ama olsun.

Omzundaki küreği düzeltti ve Eli'ın sonsuza kadar yaşayıp yaşamayacağını merak etti. Özellikle de hiçbir şeyin izi kalmıyorken, bir insanın sonsuzluğun ne kadarını hatırlayabileceğini.

Eli, doğal olarak, gündemin bir numaralı konusu olmuştu.

Sydney ve Mitch olanları haberlerde izlemişlerdi. Delinin biri Falcon Price inşaatında iki kişiyi öldürmüş ve bütün bunları yaptıktan sonra bir canavar avcısı, bir tür kahraman olduğunu iddia etmişti. Basın Eli'ın eski bir suçluyu gökdelenin zemin katında öldürmeden önce, genç bir kadını öldürüp cesedini yaktığından bahsediyordu. Kadının kimliği halka açıklanmamıştı –diş kayıtlarına bakılması gerekecekti– fakat Sydney cesedin Serena'ya ait olduğunu biliyordu. Mitch adli tıp kayıtlarına girip bakmadan önce bile emindi. Ablasının yokluğunu, üzerinde sahip olduğu kontrolün sessizce kayboluşundan anlamıştı. Bilmediği şeyse Eli'ın böyle bir şeyi neden yaptığıydı. Fakat öğrenmeye kararlıydı.

Basın Eli'a gösterdiği ilginin binde birini Serena'ya göstermemişti.

Anlatılanlara göre Eli, her tarafı kanla kaplı bir şekilde, elinde bıçağıyla, Victor'ın cesedinin başında durmuş ve polislere bir kahraman olduğunu tekrar tekrar çığırmıştı. Hepsini kurtardığını söylemişti. Kahraman numarasını kimse yemeyince, aralarında bir boğuşma olduğunu söylemişti. Fakat kavga ettiğini iddia ettiği kişi harap haldeyken Eli'ın üzerinde en ufak bir çizik olmadığını görenler, doğal olarak buna da inanmamışlardı. Üstüne Eli'ın otel odasındaki çuvalın içindeki belgeler –Victor'ın kâğıtları yakma konusundaki ileri görüşlülüğüne sahip olmadığı açıkça görülüyordu– ve bilgisayarındaki profiller eklenince, Eli'ın öldürdüklerinin sayısı bir anda çift haneli sayılara çıkmıştı. Haberler yakın zamanda öldürülen kişilerin vakalarında Merit Polis Departmanı'nın bizzat parmağı olduğundan bahsetmemiş olsa da Eli şu anda dava gününü ve psikiyatrik değerlendirmenin sonucunu bekliyordu.

Eli'ın DÜ olduğundan bahseden olmamıştı tabii ama neden bahsedeceklerdi ki? Eli için gücünün tek faydası hapiste bıçaklandığı takdirde, başka bir gün aynısını yaşamak üzere hayatta kalacak olmasıydı. Şanslıysa, tıpkı Victor gibi onu da tecrit hücresine koyarlardı. Sydney onu tecrit hücresine koymamalarını umu-

yordu. Mahkûmlar kendini iyileştirebildiğini öğrenirse, Eli'a zarar vermenin hapishanedeki en eğlenceli aktiviteye dönüşebileceğini düşünüyordu.

Eli nereye düşerse düşsün bu detayı bir şekilde sızdırmayı aklının bir köşesine not etti.

Mezarlık, karanlıkta attıkları adımlarla ezdikleri otlardan çıkan sesler haricinde fazlasıyla sessizdi, bu yüzden Barry'yi çıkarmaya geldikleri gün Victor'ın mırıldandığı gibi mırıldanmayı denedi. Fakat onun ağzından çıkan mırıltılar ürkütücü ve üzgün bir hal almıştı. Bu yüzden sustu ve elinin arkasına keçeli kalemle çizdiği haritaya bakarak yolunu bulmaya odaklandı. Haritayı gündüz çizmişti ama diğer birçok şey gibi Merit Mezarlığı da gece farklı görünüyordu.

Sydney üzeri yeni kapatılmış mezarı görünce adımlarını hızlandırdı. Mezarı diğerlerinden ayıran tek şey, Victor'ı gömdükleri sabah, Sydney'in taştan bir melek heykelinin gölgesinde mezarlık görevlilerinin işlerini bitirip gitmelerini bekledikten sora başucuna koyduğu Victor'ın kitabıydı. Stell adındaki o dedektif de gelmişti. Gösterişsiz, ahşap tabutun toprağa verildiğini ve üzerinin toprakla kapatıldığını görecek kadar uzun kalmıştı.

Mitch, Sydney'in yanına geldi ve birlikte mezara kısa bir süre baktıktan sonra, Sydney küreğini toprağa gömüp işe koyuldu. Dol etraftaki boş mezarlarda dolanıyor fakat Sydney'i gözünün önünden ayırmıyordu. Dominic de bir süre sonra dolana dolana geldi ve yakınlardaki bir mezar taşının üzerine oturarak diğer ikisi kazarken etrafı kolaçan etmeye başladı.

Tak.

Tak.

Tak.

Hava ısınmaya ve gece aydınlanmaya başlamış gibi hissedene kadar küreklerini toprağa vurmaya devam ettiler ve günün ilk ışıkları ufuktaki Merit şehrinin yüksek binalarının ardında be-

lirdi. Hava aydınlanmadan biraz önce, Sydney'in küreği tabutun ahşabına vurdu ve geriye kalan toprağı süpürdükten sonra kapağı kaldırdılar.

Sydney başını eğerek Victor'ın cesedine baktı. Ardından tabutun kenarına tünedi ve ellerini Victor'ın göğsüne bastırarak olabildiğince derine uzandı. Kısa bir süre sonra, soğuk kollarından yukarı yükseldi ve nefesini kesti. Ellerinin altındaysa, yeniden atmaya başlayan bir kalp vardı. Victor Vale gözlerini açtı ve gülümsedi.

TEŞEKKÜRLER

Aileme, yazmak istediğim kitabın konusunu söylediğimde bana tuhaf tuhaf bakmadıkları için.

Temsilcim Holly'ye, ona yazdığım kitaptan bahsettiğimde bana tuhaf tuhaf bakmadığı için.

Patricia Riley'e, birbirinden farklı karakterlerimin her birini bağrına bastığı için (özellikle de Mitch'i ve çikolatalı sütünü).

Ruta Sepetys'e, zırvalarımı sıkılmadan dinlediği ve bana gayet ciddi bir şekilde *bu kitabı bitirmemi* söylediği için.

Jen Barnhardt'a, iyi kötü ayırt etmeksizin çıkmış bütün çizgi roman filmlerine giderken bana eşlik ettiği için.

Rachel Stark'a, her zaman sorulması gerekenleri sorduğu ve beni de aynısını yapmaya zorladığı için.

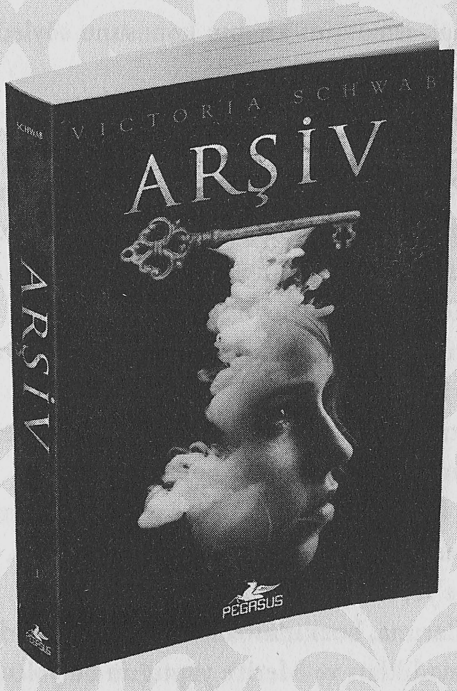
Matthew Leach ve Deanna Maurice'e, tıbbi konulardaki bilgi birikimlerinden faydalanmama izin verdikleri için.

Ve Sophie'ye, DÜ terimini bulduğu için.

Okuyucularıma, bozkırlardan karanlık koridorlara kadar yanımdan ayrılmadıkları ve Merit'e yaptığım bu yolculukta da beni yalnız bırakmadıkları için.

Ve editörüm Miriam'a, bu yolculukta attığım her adımı unutulmaz kıldığı için. Sıkıntıdan karaladığım boynuzlu balinalardan, gece yarılarına kadar ahlak, ölümlülük ve kötülük üzerine yaptığımız konuşmalara, bu kitabı ondan başka biriyle yapmak aklımın ucundan bile geçmezdi.

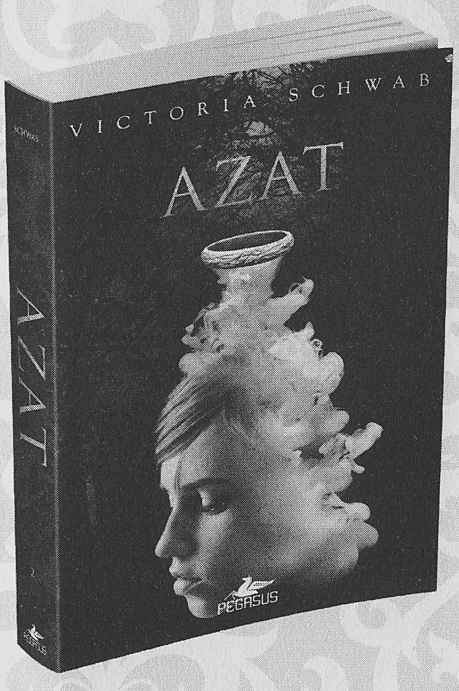
ÖLÜLERİN,
RAFLARDAKİ KİTAPLAR GİBİ
DURDUĞU BİR YER HAYAL EDİN...



"Özgün olduğu kadar iyi yazılmış bir hikâye. Arşiv insanı hem zihninden hem de kalbinden yakalamayı ve son sayfaya kadar bırakmamayı başaran nadir kitaplardan. Vazgeçilmez eserler rafımdaki yerini hak ediyor."
Rachel Hawkins

"Alışılmışın dışındaki konusu ve karanlık, vurucu anlatımıyla Schwab fantazya ve gizemi harmanlıyor, Coronado'ya yaşam verip mekânı da karakterler kadar canlı kılıyor."
Publishers Weekly

AŞKIN VE KAYBIN
MADALYONUN İKİ YÜZÜ
OLDUĞU ZENGİN BİR DÜNYA

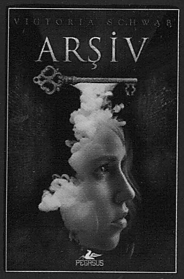


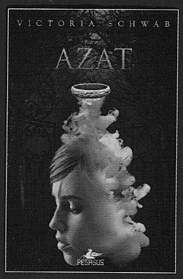
"Etkileyici, karmaşık ve derin bir eser. *Azat* ilk kitabı tekrarlamaktan kaçınmayı başarıyor, bu tuhaf ve ilginç dünyada okunmaya değer bir hikâye yaratıyor."
Hypable.com

"Okurlara hikâyenin devamını iple çektirecek sürprizlerle dolu."
Booklist

"Schwab'ın karakterleri çok özel, aralarındaki bağlar özen ve beceriyle işlenmiş."
School Library Journal

V. E. SCHWAB, *The Near Witch* ve *Arşiv*'in yazarıdır. İngiliz anne ile Beverly Hills'lı baba ve Güneyli yetiştirilme tarzının mahsulü olan Schwab çaya ve BBC dizilerine düşkün olmasının yanında klasik bir seyahat etme hastalığından mustariptir. *Vahşi* ilk yetişkin romanıdır.





KAPAK TASARIMI: VICTO NGAI

HIRS, TUTKU VE SÜPERGÜÇLERİN ÇARPIK DÜNYASI

"Schwab'ın karakterleri o kadar gerçekçi ki basit arketiplere indirgenmiyor. Abartıya veya uçarılığa kaçmaya meyilli bu nesil için nadir bulunan bir süperkahraman romanı ve klasik çizgi romanlar kadar efsanevi ve sürükleyici. Schwab'ın ihanet, kendinden nefret etme ve hayatta kalma öyküsü süperkahraman hayranları kadar Charles Xavier'ı duymamış okurlara da hitap edecek."
Publishers Weekly

"Çarpıcı, alaycı bir roman ve nefes nefese ilerleyen bir kurgu. Vahşi olduğu kesin. Ayrıca tehlikeli ve şaşırtıcı."
SFX

"Daha yayımlanmadan övgü almaya başlayan *Vahşi*'nin hakkında söylenenleri hak ettiği ortada: Süperkahraman mitosunun zekice keşfedilmesiyle ortaya çıkmış, sürükleyici bir intikam macerası."
The Guardian

"V. E. Schwab müthiş bir yetenek, alaycı bir zekâ ve gerçek bir kötü kahramanın çarpık hayal gücüyle yazıyor."
Greg Cox, *The New York Times* çoksatan yazarı

"Eğlenceli, sınırları zorlayan bir intikam öyküsü… Victor ile Eli kaçınılmaz sona yaklaşırken gerilim durmaksızın artıyor."
Dan Wells

"Karanlık, karmaşık ve cesur. Zaman akışını bozarak ahlak, yaşam ve ölüm konularını öyle bir irdeliyor ki nefesinizi tutarak okuyorsunuz. Bayıldım."
Daniel H. Wilson, *The New York Times* çoksatan yazarı

"Schwab tüm süperkahraman/süperkötü klasiklerini kendi bünyesinde bir araya getirmiş. Elimden bırakamadım."
F. Paul Wilson, *The New York Times* çoksatan yazarı

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-413-9